

Anders Lyngstad, Dag-Inge Øien og Asbjørn Moen

Slåttemyrundersøkelser i Nord- og Sør-Trøndelag

Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet
Vitenskapsmuseet
Rapport botanisk serie 2012-6

Slåttemyrundersøkelser i Nord- og Sør- Trøndelag

Anders Lyngstad, Dag-Inge Øien og Asbjørn Moen

Trondheim, desember 2012

”Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet, Vitenskapsmuseet, Rapport botanisk serie” presenterer botaniske arbeider som av ulike grunner bør gjøres raskt tilgjengelig, for eksempel for oppdragsgivere og andre som er interessert i museets arbeidsområde og geografiske ansvarsområde. Serien er ikke periodisk, og antall numre varierer per år.

Serien startet i 1974. Den har skiftet navn flere ganger. Nåværende navn fikk serien i 1996.

Fra og med 2003 legges alle rapportene ut på Internettet som pdf-filer, se http://www.ntnu.no/nathist/bot_rapport. Her er det også en liste over alle utgitte numre.

Forsidebilde: Slåttemyrlandskap i NT 41 Føllingdalen, Kvamsfjellet, Steinkjer.
Foto: A. Lyngstad 13.07. 2011

Rapporten er trykt i 50 eksemplarer. Den er også tilgjengelig på Internettet, se ovenfor.

ISBN 978-82-7126-961-6
ISSN 0802-2992

Forord

I desember 2010 ble det inngått avtale mellom Fylkesmannen i Sør-Trøndelag, Miljøvern-avdelingen (FM-ST), Fylkesmannen i Nord-Trøndelag, Miljøvern-avdelingen (FM-NT) og NTNU Vitenskapsmuseet, Seksjon for naturhistorie (VM) om kartlegging av slåttemyr i de to fylkene. Kontaktperson hos FM-NT har vært rådgiver Gry Tveten Aune, og hos FM-ST har kontaktpersoner vært rådgiver Therese Ruud og rådgiver Carina Ulsund.

Arbeidet har formelt vært organisert som to bidragsprosjekt, et for hvert fylke, men ved VM har vi sett prosjektene i sammenheng, og arbeidet har foregått parallelt. Foreliggende rapport gir en oversikt over resultatene fra prosjektet for begge fylker. Bidraget fra FM-NT var større enn det fra FM-ST, og det har derfor blitt gjort mer omfattende undersøkelser i Nord-Trøndelag. I løpet av prosjektperioden har dessuten prosjektet blitt tilført ekstra midler fra FM-NT, blant annet som en konsekvens av at arbeidet med kartlegging og rapportering av slåttemyr i Kvamsfjellet i Steinkjer ble viktigere, mer omfattende og mer ressurskrevende enn forutsatt.

Undersøkelsene i Sør-Trøndelag ble konsentrert til Melhus kommune og tilgrensende områder. Dette fordi VM i 2011 også startet prosjektet «Kartlegging av biologisk mangfold i Melhus kommune 2011-2012», med støtte fra kommunen, der kartlegging av den utvalgte naturtypen slåttemyr utgjorde en viktig del.

Vinteren 2010-11 startet VM arbeidet med prosjektet «Kunnskap om myr» med Direktoratet for natur-forvaltning (DN) som bidragsyter. Delprosjekt 3 («Slåttemyr») overlapper tematisk i stor grad med slåttemyrprosjektet i Trøndelagsfylkene, men omfatter hele Sør-Norge. Blant målene er å utarbeide et representativt utvalg av prioriterte slåttemyrer i Sør-Norge, inklusive digitalisering av arealegenskaper og dokumentasjon og kriterier. Etter avtale med DN presenterte vi ved årsskiftet 2011/2012 et forslag til en foreløpig, prioritert liste for Midt-Norge med dokumentasjon og kriterier. I foreliggende rapport presenterer vi ei oppdatert liste for Nord- og Sør-Trøndelag.

Slåttemyrene ved Sandnes i Lierne ble kartlagt feltsesongen 2011, og grunneier på Sandnes fattet interesse for idéen om å starte opp skjøtsel av disse myrene. I første halvår 2012 ble det utarbeidet skjøtelsesplaner for de aktuelle myrene, og disse følger rapporten som vedlegg 5. Skjøtelsesplanene ble utformet av A. Lyngstad.

Professor Asbjørn Moen har vært prosjektleder ved VM. Forsker Anders Lyngstad har vært kontaktperson ved VM, har hatt ansvar for den daglige driften av prosjektet og hovedansvaret for rapportering. Det meste av feltarbeidet i Sør-Trøndelag er gjort av overingeniør Dag-Inge Øien, som har beskrevet lokalitetene fra sørfylket. I Nord-Trøndelag er feltarbeidet gjennomført av Anders Lyngstad. Avdelingsingeniør Marc Daverdin har gjort det meste av arbeidet knyttet til kart; nedlasting av ortofoto, produksjon av kart for feltregistreringer og digitalisering av lokaliteter.

Trondheim, desember 2012

Anders Lyngstad

Dag-Inge Øien

Asbjørn Moen

Innhold

Forord	1
Innhold	2
Sammendrag	3
Summary	4
1 Innledning	5
1.1 Bakgrunn	5
1.2 Tidligere undersøkelser	5
1.3 Om rapporten	5
2 Slåttemyr	6
2.1 Definisjon	6
2.2 Klassifikasjon og økologi	6
2.3 Naturtypen slåttemyr i forvaltningssammenheng	7
2.4 Påvirkning og trusler	7
2.5 Skjøtsel	11
3 Materiale og metode	13
3.1 Forarbeid	13
3.2 Feltarbeid	14
3.3 Avgrensing av lokaliteter	15
3.4 Verdisetting og prioritering	15
4 Slåttemyrområder oppsøkt i 2011-12	16
4.1 Slåttemyrområder og oversikt over lokaliteter	16
4.2 Karplantefloraen	38
5 Kunnskapsstatus for rikmyr og slåttemyr i Trøndelag	40
5.1 Rikmyrareal i Trøndelag	40
5.2 Myrmaterialet ved Vitenskapsmuseet, med vekt på rikmyr og slåttemyr	41
5.3 Slåttemyr og rikmyr i Naturbase	42
5.4 Slåttemyr i Trøndelag	45
5.5 Prioriterte slåttemyrområder	45
6 Konklusjon og videre arbeid	48
7 Litteratur	49
Vedlegg 1. Naturtypelokaliteter i Sør-Trøndelag	52
Vedlegg 2. Naturtypelokaliteter i Nord-Trøndelag	66
Vedlegg 3. Karplantekrysslister	115
Vedlegg 4. Rikmyrlokaliteter i Nord- og Sør-Trøndelag registrert i Myrbase	121
Vedlegg 5. Skjøtelsesplan for slåttemyrer på Sandnes, Lierne	129

Sammendrag

Lyngstad, A., Øien, D.-I. & Moen, A. 2012. Slåttemyrundersøkelser i Nord- og Sør-Trøndelag. – NTNU Vitensk.mus. Rapp. bot. Ser. 2012-6: 1-150.

Trøndelag er den landsdelen der myr generelt og slåttemyr spesielt er best undersøkt. Samtidig er det Trøndelag som har høyest andel myrareal i Norge, og det er stor variasjon i den trønderske myrnaturen. Alle typer minerotrof myr ble nyttet som slåttemyr, men myrmasstypene bakkemyr og flatmyr har vært viktigst, og særlig de myrene som har rik (basekrevende) vegetasjon. Bakkemyr dannes i første rekke i områder med mye nedbør og tjukt, langvarig snødekke, og er vanlig i mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone. Det er store arealer i Trøndelag der de klimatiske forholdene ligger til rette for dannelse av bakkemyr, og typen er svært vanlig. Kombinasjonen av store områder med rik berggrunn og mye myrareal gir godt grunnlag for rik myrvegetasjon, og store forekomster av rikmyr er et særtrekk for landsdelen. Tradisjonen med myrslått har vært viktig i hele landet, men Trøndelag er en av regionene der myrslåtten ser ut til å ha vært viktigst. Dette skyldes nok at det har vært mye godt egnet myr tilgjengelig, samt at behovet for høy fra utmarka har vært stort.

I denne undersøkelsen er det beskrevet 113 naturtypelokaliteter i Nord-Trøndelag og 35 lokaliteter i Sør-Trøndelag. Disse er gruppert i 24 slåttemyrområder som ofte er store, mosaikkprega områder med høy andel av slåttemyr, men de kan også være områder der slåttemyrene utgjør en forholdsvis liten del av myrene og ligger enkeltvis rundt omkring i landskapet. De fleste lokalitetene er registrert som naturtypen D02 Slåtte- og beitemyr (etter DN-håndbok 13). I samråd med FM-ST og FM-NT ble Hølonda (Melhus), Kvamsfjellet og Nordfjellet (Steinkjer) og midtre deler av Røyrvik kommune prioritert, og 13 av slåttemyrområdene med 85 naturtypelokaliteter ligger her. Disse tre områdene har rik berggrunn og store areal rik myrvegetasjon, men har tidligere vært dårlig kartlagt.

Opphør av slått med påfølgende gjengroing er den største trusselen mot slåttemyrene, og særlig tørre, grunne myrer og slåttemyrkanter er utsatt. Grøfting for nydyrking eller skogreising har redusert myr-arealene i Norge betydelig, men dette har avtatt de siste årene. Endringer i hydrologi som følge av vegbygging eller etablering av annen infrastruktur (f.eks. hyttefelt og vindkraftanlegg) er imidlertid fortsatt aktuelt, likeså nedbygging til boligformål, industri og vasskraftutbygging.

I dette arbeidet har vi gitt en oversikt over kunnskap om rikmyr og slåttemyr i Trøndelag, og vi anser hovedtrekkene i utbredelse, forekomst og arts mangfold å være godt kjent. Vi anslår at det er ca. 5100 km² myr i Trøndelag, og rikmyr dekker anslagsvis ca. 400 km². I Myrbasen ved VM er det registrert informasjon om 93 lokaliteter med rik myr- eller kildevegetasjon i Sør-Trøndelag, og 75 i Nord-Trøndelag. I Naturbase var det per 15.02. 2011 registrert 15 lokaliteter i kategorien slåtte- og beitemyr i Sør-Trøndelag og 58 i Nord-Trøndelag. I kategorien rikmyr var det per 26.11. 2012 registrert henholdsvis 195 og 127 lokaliteter i Sør- og Nord-Trøndelag. Resultater fra kartleggingen i 2011-12 kommer i tillegg til dette.

Ei liste over prioriterte slåttemyrlokaliteter er utarbeidet for Midt-Norge, og i alt 15 lokaliteter i Trøndelag er inkludert. De seks høyest prioriterte lokalitetene er: Rosåsen-området (Høylandet), Kvamsfjell-området (Steinkjer), Gjevsjø-området (Snåsa), Øvre Forra (Levanger), Garbergmyra (Meldal) og Sølendet (Røros).

Summary

Lyngstad, A., Øien, D.-I. & Moen, A. 2012. A Survey of Mowed Fens in Nord- and Sør-Trøndelag counties, central Norway. – NTNU Vitensk.mus. Rapp. bot. Ser. 2012-6: 1-150.

Trøndelag is the region in Norway where mires in general, and mowed fens in particular, are best studied and documented. This is also the region in Norway where mires have highest coverage, and mire nature in Trøndelag is varied. There has been mowing in all categories of minerotrophic mire (fen), but the types of mire massifs most often used was sloping fens and flat fens, and in particular fens with rich (basicolous) vegetation. Sloping fens (slope > 3°) are formed in areas with high precipitation and a thick, long-lasting snow cover, and in Norway it is common in the middle boreal and northern boreal vegetation zones. The climatic conditions in Trøndelag are favourable for the formation of sloping fens, and the type is common. Rich fens are prevalent in Trøndelag, and this is characteristic to the region. This is a result of a combination of large areas with calcareous bedrock and a high degree of cover of mires. Mowing in outlying fields (including fens) is a tradition that has been important in the whole of Norway, and Trøndelag is one of the regions where this has been most important. This is probably due to the large area of mires available and suitable for mowing, and a dependence on the hay from the outlying fields.

In this survey, 113 nature type localities in Nord-Trøndelag county, and 35 localities in Sør-Trøndelag county have been mapped and described. The localities are grouped in 24 mowed fen areas, and these areas are either large and with a vegetational mosaic with a high share of mowed fens, or areas where the mowed fens are scattered in the landscape, and have a comparably low coverage. Most of the localities are registered as the nature type «D02 Slåtte- og beitemyr» (mowed or grazed fen, after DN-håndbok 13). In consultation with FM-ST and FM-NT, Høllonda (Melhus), Kvamsfjellet and Nordfjellet (Steinkjer) and parts of Røyrvik municipality were given priority, and 13 of the mowed fen areas containing 85 nature type localities are found here. These areas all have calcareous bedrock and large areas of rich fen vegetation, and until now they have been inadequately surveyed.

Cessation of mowing with subsequent overgrowing is the most serious threat to mowed fens, and especially dry, shallow fens and fen margins are vulnerable. Ditching for cultivation or afforestation has reduced the mire area of Norway substantially, but these activities have abated in recent years. Changes in hydrology as a result of construction of roads or establishment of other infrastructure (e.g. cabins, wind-power plants) is, however, still taking place, likewise construction of residential areas, industrial areas and hydroelectric power plants.

In this report we have summarised information about rich fen and mowed fen in Trøndelag, and we consider the main patterns of distribution, occurrence and species diversity to be well known. We estimate a mire area of ca. 5100 km² in Trøndelag, and rich fen cover roughly 400 km². «Myrbase» at VM holds information on 93 localities with rich fen or spring vegetation in Sør-Trøndelag, and 75 in Nord-Trøndelag. In «Naturbase» there was (per 15.02. 2011) 15 registered localities in the category «Slåtte- og beitemyr» in Sør-Trøndelag and 58 in Nord-Trøndelag. In the category rich fen there was (per 26.11. 2012) 195 and 127 registered localities in Sør- and Nord-Trøndelag respectively. Results from the survey in 2011-12 is an addition to this.

A list of prioritised mowed fen localities has been prepared for central Norway, and a total of 15 localities in Trøndelag is included. The six localities that are considered most valuable are: The Rosåsen area (Høylandet), the Kvamsfjellet area (Steinkjer), the Gjevsjø area (Snåsa), the Øvre Forra area (Levanger), Garbergmyra (Meldal) and Sølendet (Røros).

1 Innledning

1.1 Bakgrunn

I det tradisjonelle jordbruket i Norge var det tilgangen på vinterfôr som begrenset husdyrholdet, og fram til for omtrent 100 år siden var en avhengig av utmarka. Myrer og engskoger utgjorde de viktigste slåttearealene i de fleste dalførene. Myrer med bra produksjon ble slått annethvert år, mens myrer med mindre produksjon ble slått med flere års mellomrom. Middelsrike og ekstremrike myrer er særlig produktive, og med en stor andel urter ga dette godt fôr. Graset ble slått med ljà og satt i stakk eller oppbevart i løer, og høyet ble fraktet ned til garden på vinterstid med hest og slede. Utmarksslåtten har hatt stort omfang i Trøndelag, og den første jordbrukstellingen fra 1907 viser at det i Trøndelagsfylkene var 526 km² med utmarksslått. Dette utgjør ca. 2 % av det totale landarealet. Det er grunn til å tro at omfanget av utmarksslåtten var størst i siste halvdel av 1800-tallet, og at tallet fra 1907 derfor underestimerer omfanget mens driften var på topp. I tillegg er nok oppgavene fra 1907 for låge på grunn av at bøndene av skattemessige årsaker oppga for låge tall.

1.2 Tidligere undersøkelser

Arbeidet med landsplan for myrreservater i Norge (myrreservatplanen) foregikk i årene 1969-85, og NTNU Vitenskapsmuseet hadde ansvaret for Sør-Norge. For Sør- og Nord-Trøndelag er Moen (1983) og Moen & medarbeidere (1983) de sentrale rapportene, men for Sør-Trøndelag omtaler Singsaas (1984) en del lokaliteter som ikke er inkludert andre steder. Slåttemyr var ikke et eget tema i myrreservatplanen, men flere av landsdelens viktigste slåttemyrlokaliteter ble klassifisert og beskrevet gjennom dette arbeidet. Det er utgitt 45 primær-rapporter fra Sør-Norge, hvorav 21 er rapporter som sammenstiller materialet. En oversikt over disse er gitt i Moen et al. (2011).

Ved NTNU Vitenskapsmuseet har vi arbeidet med botaniske studier av slåttepåvirket vegetasjon i utmark i omtrent 40 år i to referanseområder i Midt-Norge. Dette gjelder slåttemyrer på Nordmarka, Nordmøre (hovedsakelig innen Tågdalen naturreservat, Surnadal) og myr- og engvegetasjon på Sølendet naturreservat, Røros. I disse områdene er det årlig drevet eksperimentell skjøtsel med slått, jf. Moen (1989, 1990, 1999, 2000), Moen & Øien (1998, 2012) og Øien

& Moen (2006). I Sør-Trøndelag er det i tillegg en del aktivitet på Garbergmyra i Meldal, med oppfølging av slått og utvikling av vegetasjon (Singsaas 1995, Lyngstad & Øien 2003, Øien 2010). I Nord-Trøndelag har vi over lang tid vært involvert i kartlegginger og utarbeiding av skjøtelsesplaner i en rekke områder. Viktigst er undersøkelserne vi har gjennomført av slåttemyrene i Øvre Forra-området (Moen et al. 1976, Øien et al. 1997, Øien & Moen 2007), ikke minst fordi det i løpet av de fire siste åra har blitt satt i gang systematisk skjøtsel av et betydelig areal slåttemyr. I Øvre Forra er det etablert flere prøveflater i senere år for å følge utviklingen på slått og gjengroende areal (Øien et al. 2010, Lyngstad et al. 2012, Lyngstad 2012b). Slåttemyrene ved Rosåsen i Høylandet er kartlagt og beskrevet, og det er laget en skjøtelsesplan (Moen & Nilsen 2005, Moen et al. 2006, Lyngstad 2012a). Ved Rosåsen er det også satt i gang skjøtsel av slåttemyrer. I Snåsa og Verdal er et utvalg slåttemyrer kartlagt (Nilsen et al. 1997, Moen et al. 2006), naturtypeundersøkelsene i Røyrvik omfatter mange slåttemyrer (Lyngstad et al. 2007) og undersøkelsene fra Oppgården i Lierne omfatter slåttemyrer ved Rømmervatna (Nilsen & Moen 2000).

1.3 Om rapporten

Dette prosjektet har to hoveddeler; en sammenstilling av eksisterende kunnskap om rikmyr og slåttemyr i Nord- og Sør-Trøndelag, og en supplerende kartlegging i utvalgte områder. Både fra bidragsyteres og vår side har det vært mest fokus på slåttemyr siden dette er en utvalgt naturtype. Rikmyr går vi i første rekke inn på i kapittel 5, der vi gir en oversikt over kunnskap om naturtypene rikmyr og slåttemyr i Trøndelag. Ut fra kunnskapsstatus ved oppstart av prosjektet og vurderinger av truetthet har vi ønsket å prioritere lokaliteter i låglandet, det vil si lokaliteter i sørboreal og nedre del av mellomboreal vegetasjonssone. Et sentralt mål er å gi en samla oversikt over de viktigste slåttemyrområdene i Nord- og Sør-Trøndelag, og slik gi et faglig grunnlag for prioritering av lokaliteter for skjøtsel.

2 Slåttemyr

2.1 Definisjon

Slåttemyr er områder med fuktighetskrevede vegetasjon som danner/har dannet torv, og som er preget av langvarig høsting gjennom slått. Etter opphør av slått vil arealet fortsatt regnes som slåttemyr så lenge myra er preget av de økologiske prosesser som skyldes tidligere slått. Ei slåttemyr i gjengroing vil da regnes som slåttemyr så lenge gjengroinga skyldes opphør av slått og ikke andre naturlige prosesser (eks. forsumping, torvakkumulasjon). Ut fra denne definisjonen så slutter ei myr å være slåttemyr når de naturlige prosessene er viktigere enn de som skyldes tidligere slått. Ei myr slutter også å være slåttemyr når andre bruksmåter eller inngrep har større innvirkning på de økologiske prosessene enn den tidligere slåtten (nedbygging, drenering, beiting, m.m.).

Etter Naturtyper i Norge (NIN) (Halvorsen et al. 2009) definerer Moen & Øien (2011) slåttemyr som to enheter: Slåttemyrflate og slåttemyrkant. Slåttemyrflate er definert som en enhet under V6 Åpen myrflate og slåttemyrkant definert som en enhet under V7 Flommyr, myrkant og myrskogsmark. Til grunn ligger de lokale basisøkolinene grunnleggende hevdform (HF) med hevdform Y1: slått, og grunnleggende hevdintensitet (HI) med hevdintensitet 3: langvarig ekstensiv grunnleggende hevd. Videre kan slåttemyr relateres til tilstandøkolinen gjengroingstilstand (GG) i NiN. Denne har fem trinn, der trinn 1 er aktiv bruk og trinn 5 er en ettersuksjonstilstand der artssammensetning og endringstakt og -retning er lik den i sammenlignbare naturmarksøkosystemer (for slåttemyr lik uslått myr). For å avgjøre når ei myr ikke lenger er slåttemyr er vårt forslag å trekke grensen ved trinn 5 på denne skalaen, der artssammensetningen er mer lik ettersuksjonstilstanden. Myr på trinn 1-4 blir da definert som slåttemyr, mens myr på trinn 5 ikke lenger er slåttemyr. Objektgruppe kulturspor etter tradisjonell jordbruksvirksomhet (G4 KT) kan brukes som en tilleggsvariabel. Objektenheter er for eksempel høyløe/høybu, slåttebu, stakkstang og hafell.

2.2 Klassifikasjon og økologi

Myr kan defineres på ulike måter, men det er viktig å se på myr som en funksjonell enhet (et landområde) definert ut fra hydrologi og topografi/morfologi. Myrkompleks brukes om hele

myra, avgrenset mot fastmark. Myrkomplekset består av en mosaikk mellom enheter i ulik skala, og vi opererer med fem nivåer fra fin til grov skala, slik det er gjort i Naturtyper i Norge (NiN; www.naturtyper.artsdatabanken.no). Se Moen et al. (2011) for mer informasjon om disse geografiske nivåene, inkludert historisk utvikling og bruk av begreper.

1. Myrstrukturdel (myrstruktur): Den minste enheten, definert etter naturtype (vegetasjon med miljøforhold). Karakteriseres av vegetasjonen, og omfatter tue, fastmatte, mykmatte og løsbunn.
2. Myrstruktur: Mosaikker mellom myrstrukturdelene danner typiske enheter, for eksempel hølje (forsenkning på nedbørmyr), flark (forsenkning på jordvassmyr) og tuestreng (langstrakte tuedominerte partier).
3. Myrelement (myrsegment): Typiske kombinasjoner av myrstrukturer danner elementer som lagg, kantskog og myrflate på ei høgmyr.
4. Myrmasiv (myrelementsamling, synsegment, myrenhet; myrkompleks har og vært brukt): Hydromorfologiske enheter som danner typiske kombinasjoner av myrelementer, og som ofte betegnes myrtyper. For eksempel eksentrisk høgmyr, bakkemyr og strengmyr.
5. Myrkompleks (myrsystem): Hele myrlandskapet slik det er avgrenset mot fastmark eller vatn, for eksempel ei myr med mosaikker mellom eksentrisk høgmyr, planmyr og flatmyr.

I tillegg brukes ofte myrlokalitet om et myrområde som består av ett til mange myrkompleks. I denne rapporten er myrlokalitet ofte synonymt med myrkompleks.

Myrene deles i to hovedtyper etter tilgangen på mineralnæring. **Minerotrof/minerogen myr (jordvassmyr)** er myr som får tilført mineraler fra vann som har vært i kontakt med mineraljorda, dvs. minerogent (geogent) vann, mens **ombrotrof/ombrogen myr (nedbørmyr)** bare får tilført næring fra nedbøren. Innenfor et myrkompleks er det ofte en mosaikk mellom ulike utforminger av ombrotrof og minerotrof myr. Ombrotrof myr har pH 3,5-4 i myrvatnet (Fremstad 1997), dette er surere enn myrvatnet i alle typer minerotrof myr. Minerotrof myr deles inn i fattig, intermedier, rik og ekstremrik myr basert på endringer i vegetasjonen langs fattig-rik-gradienten. Fattigmyr har pH 4,5-ca. 5,5, intermedier myr har pH ca. 5,5-6, mens rikmyr har baserik torv

med pH over (5,5-) 6 med innslag av basekrevende arter. Rikmyr deles videre i middelsrik myr og ekstremrik myr, der sistnevnte har pH (vanligvis) over 6,5.

Vi skiller mellom regional og lokal variasjon, og den *regionale variasjonen* i vegetasjonen beskrives i vegetasjonsregioner som deles i vegetasjonssoner og vegetasjonsseksjoner (Moen 1998). Den *lokale variasjonen* fanges opp gjennom en inndeling etter de tre hovedgradientene på myr: fattig-rik, myrkant-myrflete, og tue-løsbunn som er en tørr-fuktig-gradient på myrflete. Den lokale variasjonen ligger til grunn for vegetasjonsenhetene på myr som er vist i tabell 1.

Ei slåttemyr måtte ha en brukbar produksjon av gras og urter som kunne høstes. Minerotrofe myrer har høyere produksjon i feltsjiktet enn ombrotrofe myrer, og det er derfor bare de minerotrofe myrene som ble slått. Ofte er det høyere produksjon på de rikeste myrene, og et mer variert planteliv som ofte gir seg utslag i høyere næringsverdi på høyet. De beste slåttemyrene har derfor middelsrik og ekstremrik myrvegetasjon, men fattigere myrer finnes over svært store arealer og har nok også vært viktige. I Trøndelag har vi blant annet observert stakkstenger på fattigmyr i Røyrvik og Lierne. Langs tue-løsbunngradienten er det fastmattene (K3, L2, M2, M3 i tabell 1b) som er viktigst på slåttemyrene. Her ligger vannstanden i lange perioder av vekstsesongen lågere enn røttene til plantene. Dette gir bedre oksygenforhold og bedre tilgang på næringsstoffer, som igjen gir høyere produksjon i forhold til våtere typer. Undersøkelser i Sølendet naturreservat i Røros og Tågdalen naturreservat på Nordmarka i Surnadal og Rindal viser at rike fastmattemyrene typisk har en produksjon på rundt 100 g/m² (100 kg/daa) ved slått annethvert år (Lyngstad 2010, Moen & Øien 2012). Ellers har myrkantene som kan være tresatt (K1, L1, M1), og som i dag er utsatt for gjengroing, vært viktige slåttemyrearer. Det samme gjelder utforminger av høgstarrmyr (L4) og mykmatte (innen L3 og M4) med høg produksjon.

Slåttemyrene er absolutt vanligst på bakkemyr og flatmyr (figur 1), men strengmyr har også vært brukt. Høgmyr har myrmasse som kan omfatte minerotrof lagg eller dråg, og det er grunn til å tro at laggsoner og dråg kan ha vært slått. Slåttemyr kan derfor opptre på ombrotroft dominerte myrmassiver, men da kun på minerotrofe myrelementer.

2.3 Naturtypen slåttemyr i forvaltningssammenheng

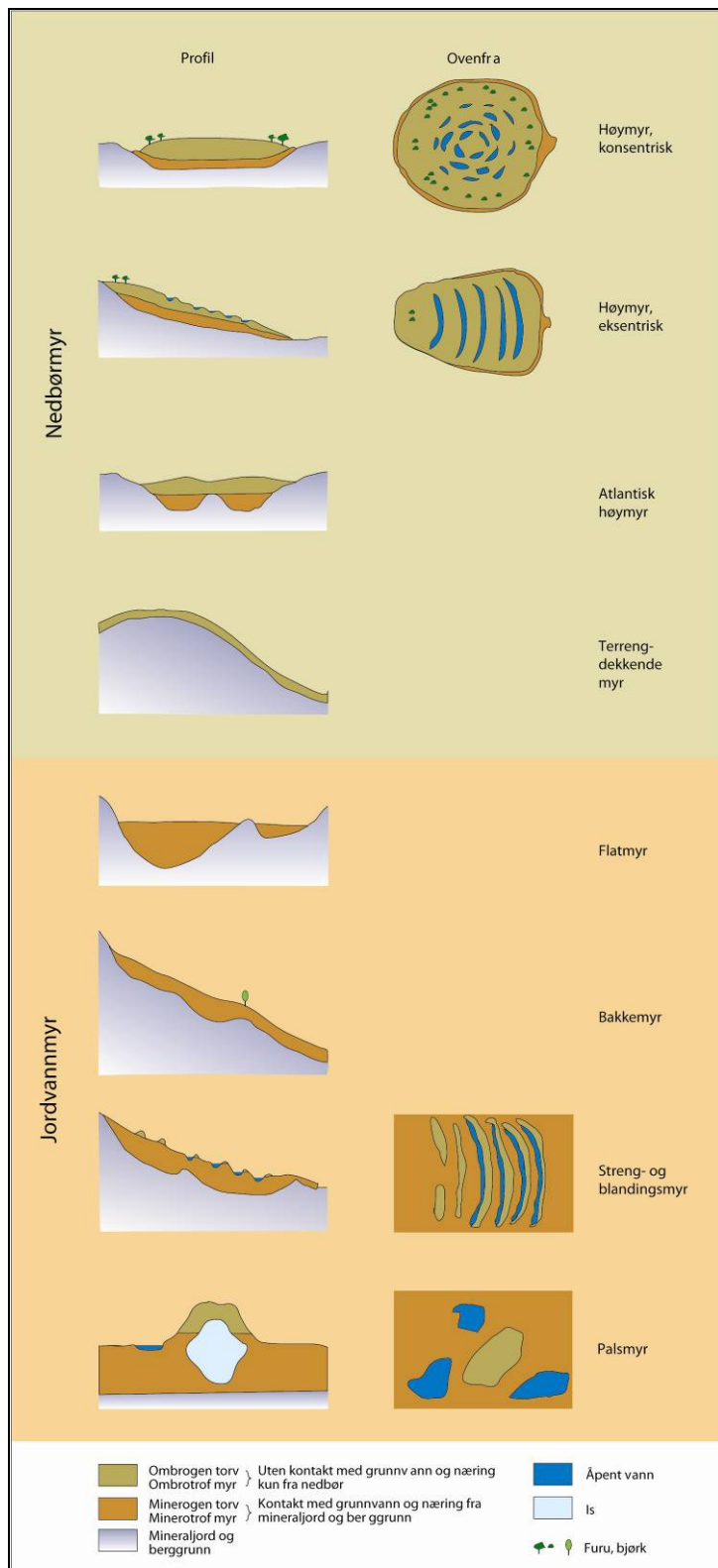
I DN-Håndbok 13 (Direktoratet for naturforvaltning 2007) inngår slåttemyr i naturtypen D02 Slåtte- og beitemyr under hovedtypen Kulturlandskap. Det er imidlertid svært ofte overlapp med naturtypene A05 Rikmyr og A06 Kilde og kildebekk under skoggrensen under hovedtypen Myr og kilde. Areal med slåttemyr kan også finnes innen naturtyperlokalteter som klassifiseres som A04 Palsmyr, A07 Intakt lavlandsmyr i innlandet og A08 Kystmyr, men da helst som mindre områder, for eksempel i lagg eller dråg mellom ombrotrofe myrmasse og fastmark.

Forvaltning og skjøtsel av slåttemyr har i de senere år fått økt oppmerksomhet, ikke minst som et resultat av den nye naturmangfoldloven som ble vedtatt i 2009. Slåttemyr er en av fem utvalgte naturtyper med egen forskrift i denne loven. Dette innebærer blant annet at det skal tas særlig hensyn til lokaliteter som er klassifisert som svært viktig (A) eller viktig (B) etter DN-Håndbok 13 ved tiltak som kan «endre karakteren eller omfanget av en forekomst». Det skal også utarbeides en handlingsplan for naturtypen. Det er ikke gjort for slåttemyr, men den er omtalt i handlingsplan for slåttemark (Direktoratet for naturforvaltning 2009).

Det er også nylig gjennomført en vurdering av truet for naturtyper etter NiN. Dette arbeidet er gjort i regi av Artsdatabanken. Slåttemyr deles i to naturtyper, slåttemyrkant og slåttemyrflate, og er karakterisert som henholdsvis kritisk truet (CR) og sterkt truet (EN) i Norsk rødliste for naturtyper 2011 (Moen & Øien 2011).

2.4 Påvirkning og trusler

De største truslene mot slåttemyr er opphør av bruk med påfølgende gjengroing (figur 2). På myrflatene går prosessen sakte, og myrene kan fremdeles være åpne mange tiår etter slåtten opphørte, spesielt i høgereliggende strøk. Den langvarige, og omfattende ekstensive bruken har resultert i en økologisk relativt stabil naturtype som er robust mot endringer i påvirkning som opphør av slått medfører. Den største endringen er at myroverflata blir mer kupert eller tuete; det blir større forskjell mellom forsenkninger og forhøyninger. I myrkantene skjer endringene raskere, og busker og kratt brer seg utover; pors (*Myrica gale*) i låglandet og dvergbjørk og vier (*Betula nana*, *Salix* spp.) i høgereliggende strøk.

HOVEDTYPER AV MYR

Figuren viser skjematisk noen hovedtyper av myr. I venstre kolonne er det vist en profil tvers gjennom myra (høydeskalaen er sterkt overdrevet), og til høyre er viktige overflatestrukturer vist.

Høymyr er tydelig hvelvet (konveks) nedbørsmyr, med en kuppel bygd opp av torv, og med helling ned mot de jordvannspåvirkete (minerotrofe) delene som vanligvis dekker små områder (lagg) og som fungerer som dreneringssystem. Det finnes mange typer.

Konsentrisk høymyr er symmetrisk oppbygd og finnes hovedsakelig på sørlige del av Østlandet; **eksentrisk høymyr** har det høyeste punktet nær den ene kanten og finnes i lavlandet på Østlandet og i Midt-Norge.

Atlantisk høymyr har gjerne flere kupler i et myrlandskap der det er vanskelig å sette grenser mot andre myrtyper.

Terrengdekkende myr er dominert av nedbørsmyr som dekker landskapet som et teppe. Myrene er dannet ved forsumpning og dekker platåer og skråninger i hellende terreng. Denne typen finnes i de mest nedbørrike områdene fra Rogaland til Troms.

Flatmyr er jordvannsmyr i flatt terreng, gjerne i tilknytning til et tilvoksende tjern. Typen finnes overalt det kan dannes myr.

Bakkemyr er jordvannsmyr i hellende terreng (over 3°). Finnes fra mellomboreal sone og oppover i fjellet. De bratte bakke-myrene (med helling på mer enn 15°) finnes bare i de mest nedbørrike delene av landet.

Strengmyr har regelmessig veksling mellom lange, smale forhøyninger (strenger) som virker demmende, og våte, flate partier (flarker); disse strukturene ligger på tvers av myras hellingsretning. Strengmyrtypene er vanligst i de østlige og nordlige deler av Norge, der de kan dekke store arealer.

Palsmyr er en veksling mellom flat jordvannsmyr som vanligvis er våt, og torvhauger (palser) som har en kjerne av frosset torv og is som holder seg frosset gjennom hele sommeren.

Figur 1. Skjematisk utforming av hovedtyper av myrmasiv (fra Moen 1998).

Tabell 1. Oversikt over vegetasjonseenheter for myr, høgstarrsump og kilde i forhold til de tre økologiske hovedgradientene: fattig-rik, myrkant-myrflete og tue-løsbunn. a. Enheter brukt ved arbeidet med myr-reservatplanen. Etter Moen (1983b). b. Enheter i Vegetasjonstyper i Norge (Fremstad 1997). Enheter som er vanligst på slåttemyr er uthevet.

a.

	Ombrotrof	Minerotrof			
		Fattig	Intermediær	Middelsrik	Ekstremrik
Skog/krattbevakst	E	K	P	T	X
Tue	A	F	-	-	-
Fastmatte	B	G	L	Q	V
Mykmatte	C	H	M	R	W
Løsbunn	D	I		S	
Høgstarrsump	-	Ø (=U)		A	
Kilde	-	Y	Z	Æ	

A	Åpen nedbørmyr, tue	Q	Åpen middelsrik myr, fastmatte
B	Åpen nedbørmyr, fastmatte	R	Åpen middelsrik myr, mykmatte
C	Åpen nedbørmyr, mykmatte	S	Åpen middelsrik myr, løsbunn (inkludert gjøl)
D	Åpen nedbørmyr, løsbunn (inkludert gjøl)	T	Skog-/krattbevakst middelsrik myr
E	Skogbevakst nedbørmyr	V	Åpen ekstremrik myr, fastmatte
F	Åpen fattigmyr, tue	W	Åpen ekstremrik myr, mykmatte/løsbunn
G	Åpen fattigmyr, fastmatte	X	Skog-/krattbevakst ekstremrik myr
H	Åpen fattigmyr, mykmatte	Y	Fattigkilde
I	Åpen fattigmyr, løsbunn (inkludert gjøl)	Z	Intermediær kilde
K	Skog-/krattbevakst fattigmyr	Æ	Rikkilde (inkludert ekstremrik kilde)
L	Åpen intermediær myr, fastmatte	Ø	Fattig høgstarrsump
M	Åpen intermediær myr, mykmatte/løsbunn	Å	Rik høgstarrsump
P	Skog-/krattbevakst intermediær myr		

b.

	Ombrotrof	Minerotrof			
		Fattig	Intermediær	Rik	Ekstremrik
Skog/krattbevakst	J1	K1	L1	M1	
Tue	J2	K2	-	-	-
Fastmatte	J3	K3	L2	M2	M3
Mykmatte	J4	K4	L3	M4	
Løsbunn					
Høgstarrmyr	-	L4			

J1:	Tre/skogbevakst ombrotrof myr.	L1:	Skog-/krattbevakst intermediær myr
J2:	Ombrotrof tuemyr.	L2:	Intermediær fastmattemyr
J3:	Ombrotrof fastmattemyr.	L3:	Intermediær mykmatte/løsbunnmyr
J4:	Ombrotrof mykmatte/løsbunnmyr	L4:	Høgstarrmyr
K1:	Skog-/krattbevakst fattigmyr	M1:	Skog-/krattbevakst rikmyr
K2:	Fattig tuemyr	M2:	Middelsrik fastmattemyr
K3:	Fattig fastmattemyr	M3:	Ekstremrik fastmattemyr
K4:	Fattig mykmatte/løsbunnmyr	M4:	Rik mykmatte/løsbunnmyr

Figur 2. Trusler mot slåttemyr. Øverst til venstre: Gjengroing med bjørk og tuedannelse i slåttemyrkant på Styggmyra (NT 31 Femstakkmyra og Styggmyra, med Orklumpen bak), A. Lyngstad 24.08. 2011. Øverst til høyre: Grøfting i rik myrvegetasjon med påfølgende oppslag av bjørk og dannelse av store blåtopptuer (NT 36 Bustamyra), Erlend Resell 2012. Nederst til venstre: Hogst av gamle bjørker kan gi rask og kraftig gjengroing (NT 26 Kjerrmyra), A. Lyngstad 25.08. 2011. Nederst til høyre: Tråkk av storfe i rik myrvegetasjon (NT 53 Vanderåsengen – Sellisenget), A. Lyngstad 14.07. 2011.

Gråolder og bjørk (*Alnus incana*, *Betula pubescens*) er også viktige arter i gjengroingsfasen, gråolder først og fremst i mellomboreal sone og lågere, bjørk i alle vegetasjonssoner under skog-grensa. I tillegg øker mengden av kantarter som marikåpe, sumphaukeskjegg, mjørdurt, kvitmaure og myrfioler (*Alchemilla* spp., *Crepis paludosa*, *Filipendula ulmaria*, *Galium boreale*, *Viola epipsila*, *V. palustris*). Også forekomsten av høge grasvekster som klubbestarr, takrør og blåtopp (*Carex buxbaumii*, *Phragmites australis*, *Molinia caerulea*) øker på bekostning av mindre arter som særbustarr, gulstarr og myrtust (*Carex dioica*, *C. flava*, *Kobresia simpliciuscula*). I botn-sjiktet øker forekomsten av oppreiste og tue-dannende moser som torvmoser (*Sphagnum* spp.) på bekostning av nedliggende, teppedannende moser som myrstjernemose og brunmakk-mose (*Campylium stellatum*, *Scorpidium cossonii*).

I tillegg til opphør av slått, er endringer i hydrologien som følge av grøfting (figur 2) til vegbygging, eller etablering av annen infra-struktur

(f.eks. vindkraftanlegg), og nedbygging til boligformål, industri, vasskraftutbygging, etc. den største trusselen mot slåttemyrene. Tidligere gjorde også torvstikking og grøfting for nydyrking eller skogreising betydelige inngrep i myrrealene i Norge (se blant annet Moen et al. 2011 for oversikt), men dette har avtatt sterkt de siste årene, blant annet på grunn av strenge restriksjoner på grøfting av myr.

Det har i de siste par åra blitt lansert en rekke forslag om etablering av omfattende anlegg for vindkraftproduksjon i innlandet. Tidligere har kraftindustrien stort sett konsentrert denne virksomheten langs kysten, og det er en ny utvikling vi nå ser. I de områdene det nå er ønske om å etablere slik virksomhet (mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone) er det mye slåttemyr, og det beste eksemplet på denne konflikten er Kvamsfjellet i Steinkjer. Dette området har vi inkludert som ett av de åtte høyest prioriterte slåttemyrområdene i Midt-Norge, og det er samtidig lansert storstilte planer om vindkraftut-

bygging. Det kan se ut til at kraftindustrien velger ut områder langt fra bebyggelse og med lite inngrep fra før, antakelig for å omgå problemer med støy og fare forbundet med is som kastes av vingene. Vi finner ofte de beste slåttemyrene i slike lite berørte områder, her har de unngått negativ påvirkning fram til nå.

Hogst kan ha en betydelig negativ påvirkning i et slåttemyrlandskap. Det er i hovedsak tre faktorer som er viktige i den sammenheng; fysisk ødeleggelse av myra, økt omsetning av organisk materiale som gir en gjødslingseffekt, og endring av skogstruktur som fremmer gjengroing. Slåttemyrene (og annen myr) tåler ikke kjøring med tungt maskinelt utstyr som hogstmaskiner og lassbærere. En av de definerende fysiske trekene ved slåttemyr er den slette overflata, og den vil ødelegges når myra kjøres på. Kjørespor gir erosjonsskader og økt omsetning av torv og plantemateriale, det siste vil ha en gjødslingseffekt. Kombinert med økt drenering og dannelse av tuer gir dette grunnlag for en sterk og akselererende gjengroing. Dette kan til en viss grad unngås ved å legge hogsten til perioder med tjukt og kompakt snødekke. Hogstavfall vil derimot være et problem uansett når på året det hogges, i et slåttelandskap kan det ikke bli liggende hauger med kvist. Nedbryting av kvist og døde røtter gir også en gjødslingseffekt med økt gjengroing som resultat. Fjerning av de største trærne er heller ikke forenlig med å opprettholde et slåttelandskap. Der det slås er det viktig å ha så lite krattoppslag som mulig, og en av måtene dette tradisjonelt ble gjort på var å fjerne busker og små trær, mens de store fikk stå og dominere så lenge de var i live. Det viser seg at der de store trærne fjernes blir resultatet tett krattskog noen år senere (figur 2), så å beholde et eksisterende tresjikt med gamle, storvokste trær er avgjørende for å unngå gjengroing.

Myrvegetasjon er sårbar for tråkk, og særlig tunge beitedyr som storfe har negativ effekt (figur 2). Dette har vært studert på rik bakkemyr (slåttemyr) på Sølendet (oppsummering i Moen & Øien 2012). Tråkk fra storfe (NRF) ga redusert artsantall, ujamn overflate på myra, blottlegging av torv med påfølgende erosjon, og på lang sikt etablering av busker og kratt på forhøyninger som tråkket har skapt. Det er generelt slik at myrene er mer sårbare for tråkk jo blautere de er og jo svakere utvikla vegetasjonsdekket er. Storfe har en tendens til å gå langs gjerder, og gjerder bør derfor plasseres på

fastmark for å unngå konsentrasjon av tråkk ute på myra.

Lette beitedyr som sau og geit gir ikke så store problemer med tråkk som storfe, og i hvert fall sau foretrekker fastmark og myrkanter over åpne myrer. Sau er til gjengjeld kjent for å beite mye urter, og i Tågdalen naturreservat har vi observert at de for eksempel tar blomstrende orkidéer ganske målretta. I skjøtselsområder (slåttemyr og slåttemark) der det skal tas hensyn til særskilte arter vil vi derfor ikke anbefale beiting av sau i blomstringssesongen, men høstbeite (etter slått) på slåttemark kan være gunstig. Husdyr på utmarksbeite kan kanskje forsinke visuell gjengroing på slåttemyr, men vil ikke kunne erstatte effekten av slåtten. Beite fra hjortedyr og smågnagere påvirker også myrene og kan forsinke gjengroingen, og særlig i smågnagerår antar vi at effekten er stor. Dette er imidlertid forhold vi så langt ikke kjenner godt nok.

I dag har det de fleste steder i Trøndelag (og Norge) gått mange tiår siden slåtten opphørte, og gjengroingen er kommet langt mange steder, spesielt i lågereliggende strøk (nedre del av mellomboreal vegetasjonssone og lågere). I disse områdene har dessuten mange slåttemyrer allerede gått tapt gjennom nydyrking og nedbygging. I høgereliggende strøk (nordboreal vegetasjonssone) er det fremdeles store arealer med åpne slåttemyrer. Dette gjelder spesielt i Trøndelag som i utgangspunktet har store myrarealer (se kapittel 5).

2.5 Skjøtsel

Skjøtsel av slåttemyr bør skje så nært opp til den tradisjonelle bruken som mulig, men målsettinga med skjøtselen er avgjørende både for stubbehøgde, slåtteintervall, slåttetidspunkt og behov for fjerning av slåttegraset. Avhengig av størrelsen på arealet kan det være hensiktsmessig med ulike skjøtselstiltak og ulik skjøtelsintensitet i forskjellige deler av området. Det kan også være hensiktsmessig å skille mellom en restaureringsfase de første årene og en årlig skjøtelsfase seinere, avhengig av graden av gjengroing.

I restaureringsfasen ryddes området for kratt, og trær tynnes og kvistes opp til mannshøgde. Vanligvis må områdene slås en gang i året i denne fasen, og i låglandsområder kan det være nødvendig med slått to ganger i året. Etter hvert som krattoppslag reduseres og produksjonen i

feltsjiktet stabiliserer seg er det i de fleste tilfellene tilstrekkelig med slått fra hvert tredje til hvert tiende år for å holde krattet i sjakk. I sørlige og lågtliggende områder kan det være nødvendig med noe hyppigere slått.

Slått med tohjulstraktor er et godt alternativ til ljåslått, og erfaringer fra blant annet Sølendet naturreservat i Røros viser at slått med tohjulstraktor er ca. 7 ganger raskere enn ljåslått (tabell 2). Bruk av kantklipper med knivblad er et alternativ i tuete og ulendt terreng, men er om lag like arbeidskrevende som ljå.

Graset kan gjerne tørkes på bakken slik at frø fra plantene frigjøres, men det bør fjernes fra slåtteområdene. Dette er først og fremst viktig for at høyet ikke skal «gjødsle» myra. I høgereliggende strøk der nedbrytingen går seint, vil høyet dessuten bli liggende på bakken i flere

år og gi endra forhold for moser og mindre karplanter sammenlignet med områder som rakes, spesielt hvis produksjonen er relativt høy. Også til sammenraking vil bruk av maskiner være mye raskere enn tradisjonelle metoder med bruk av rive (tabell 2). Hvis høyet ikke skal brukes, kan det samles opp i hauger og brennes. Dersom formålet med skjøtselen først og fremst er å holde krattet unna myrene, kan slått uten oppsamling være et alternativ i områder med relativt låg produksjon.

Praktiske detaljer omkring skjøtsel av slåttemyr og erfaringer med skjøtsel kan finnes i våre publikasjoner fra Sølendet naturreservat (f.eks. Øien & Moen 2006, 2012, Moen og Øien 2012) og fra andre verneområder der vi har faglig oppsyn med skjøtselen, som f.eks. Øvre Forra naturreservat i Nord-Trøndelag (Lyngstad et al. 2012).

Tabell 2. Tidsforbruk ved skjøtsel. Tabellen viser gjennomsnittlig tidsforbruk ved ulike arbeidsoperasjoner ut fra erfaringer gjort i Sølendet naturreservat, Røros. Rydding er gjort med øks, transport er gjort med tohjulstraktor eller ATV med henger. Fra Moen og Øien (2012).

Restaureringsarbeid:

Rydding av tett kratt:	5-10 t/daa
Rydding av glisnere kratt:	4-5 t/daa

Gamle arbeidsmetoder som ikke blir brukt lenger:

Breining etter ljåslått:	2 t/daa
Tørking, oppsamling og transport:	3 t/daa

Arbeid som må gjøres hvert år:

Ljåslått og slått med kantklipper:	3-4 t/daa
Slått med tohjulstraktor med slåttebjelke:	1/2 t/daa
Slått med skive-slåmaskin:	1/3-1/2 t/daa
Raking med vanlig rive, oppsamling og transport til veg:	3 t/daa
Oppsamling med venderive og høysvans til hauger for brenning:	1 t/daa

Figur 3. Spor etter slåtten. Øverst til venstre: Rester etter høyløe på ST 28 Langmyra, D.-I. Øien 13.08. 2012. Øverst til høyre: Stakkstang på gjengroende slåttemyr (NT 10 Jakobstakkslettet ved Hovden) med Dergaklumpen bak, A. Lyngstad 23.08. 2011. Nederst til venstre: Jon Johansen ved stakkstang på NT 19 Kustakkslettet og Femstakkmyra, A. Lyngstad 24.08. 2011. Nederst til høyre: Stakkstang på den minst gjengrodde delen av NT 102 Stormyra og Åsenget, A. Lyngstad 20.07. 2012.

3 Materiale og metode

3.1 Forarbeid

Undersøkellesområdet er Nord- og Sør-Trøndelag fylker i sin helhet, og de to fylkene dekker til sammen 41 270 km². Det har vært nødvendig med et omfattende forarbeid for å få fram og oppsummere eksisterende kunnskap om rikmyr og slåttemyr, og ikke minst for å finne fram til de viktigste lokalitetene for supplerende kartlegging. Både FM-ST, FM-NT og flere av kommunene har kommet med innspill til aktuelle lokaliteter for kartlegging, og de har bidratt i prioriteringen av områder. Kilder til eksisterende kunnskap er myrmaterialet ved SN, som i tillegg til myrbasen består av krysslister, notisbøker og et omfattende arkiv med lokalitetsbeskrivelser, samt data fra naturtypekartlegging (Naturbase) og kartlegginger av myr og kulturlandskap.

Gjennom landsplan for myrreservater ble det i Sør-Norge inventert ca. 1000 lokaliteter i perio-

den 1969-1985, 176 av disse ligger i Nord-Trøndelag (132 er beskrevet i Moen et al. (1983)), og 170 ligger i Sør-Trøndelag (122 er beskrevet i Moen (1983)). I myrmaterialet (rapporter, database m.m.) er det ofte beskrevet tidligere bruk, og materialet har vært brukt som en kilde til kunnskap om slåttemyr. De fleste slåttemyrer finner vi på rikmyr, og rikmyrer i låglandet er vurdert som mer trua enn rikmyrer i høgere-liggende områder (Fremstad & Moen 2001). Tall fra Nord-Trøndelag kan brukes til å illustrere hva vi vet om rikmyr i ulike vegetasjonssoner. Andelen registrerte myrer med rik myrvegetasjon som et viktig element er henholdsvis 15 %, 20 % og 50 % i sørboreal, mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone. Antall rikmyrlokaliteter er størst i mellomboreal sone, men de arealmessig største lokalitetene er i nordboreal sone (4520-7800 daa). Antallet lokaliteter i sørboreal sone er like høgt som i nordboreal sone, men i denne sonen er lokalitetene ofte små (50-1900 daa). Rik myrvegetasjon utgjør kun en andel av arealet

oppgitt her (varierer mellom lokaliteter). De viktigste sørboreale lokalitetene i Nord-Trøndelag ligger i kommunene Leka, Nærøy, Vikna, Steinkjer, Verdal og Levanger, noe som gjenspeiler klimatiske og geologiske forhold, men som også viser at det i noen grad er geografiske skjevheter i registreringene. I sum viser dette at rikmyr og slåttemyr i låglandet er underrepresentert i registreringene, men samtidig er det slik at utmarksslåtten ofte foregikk i høgereliggende områder, slik at vi ikke kan forvente å finne mange slåttemyrer i sørboreal sone.

For å skaffe oss oversikt over slåttemyrer aktuelle for supplerende kartlegging har vi anvendt en rekke kilder. Viktigst har kombinasjonen av nettbaserte topografiske kart, ortofoto og berggrunnskart vært. Topografiske kart og ortofoto er tilgjengelige via nettsidene til Statens kartverk (<http://kart.statkart.no/adaptive2/default.aspx?gui=1&lang=2>). Ved målestokk ca. 1 : 7500 og større kommer navn fra kartgrunnlaget N5 opp (tilsvarende det gamle økonomisk kartverk), og i områder der markaslått har vært viktig vises det ofte gjennom gamle navn. Eksempler på slike navn er Loddomyra (Røyrvik, Høylandet m.fl.), Jakobstakslåttet (Røyrvik), Storbudalen (Steinkjer), Føllingenget (Steinkjer), Estenstadslåttet (Melhus) og Høløliin (Midtre Gauldal). For Nord-Trøndelag er hele fylkets areal gjennomført på denne måten, mens det for Sør-Trøndelag er gjort i følgende områder: Skognakjølen og Hølonda, Lundamomarka, Flåmarka og delvis Brungmarka, områdene fra Selbusjøen til Mostadmarka og grensa mot Stjørdal, samt Soknedalen – Budalen. Det varierer i hvor stor grad navn er lagt inn, blant annet dekker ikke gamle økonomisk kartverk områder over skoggrensa, og stedsnavn i økonomisk kartverk er ikke ferdig digitalisert. Dette er en svakhet ved metoden, siden potensielt viktige områder uten registrerte navn kan bli oversett. Der hvor mange navn viser til tidligere slått har vi sett på ortofoto for å få oversikt over områdenes status med tanke på grøfting, hogst og andre inngrep. På ortofoto av ny dato og med høy oppløsning kan vi få inntrykk av gjengroings-situasjonen, og hvis opptakene er fra månedene juni-september kan de også gi informasjon om typer myrmassev, strukturer, fuktighetsforhold og, til en viss grad, produksjon.

Norges geologiske undersøkelser har gode kart på nett, inkludert berggrunnskart (<http://geo.ngu.no/kart/berggrunn/>). Mineralinnhold og pH i grunnvatnet henger nøye sammen med de geo-

logiske og kvartærgeologiske forholdene, og grunnvatn med høy pH (over ca. 5,5-6) gir grunnlag for rik myrvegetasjon. Det er særlig baserike og/eller lett nedbrytbare bergarter som (ulike typer av) kalkstein, fyllitt, skifer og grønnstein som er av interesse når vi vil finne fram til områder med potensiale for rike slåttemyrer og generelt artsrik vegetasjon. Til sammen gir topografiske kart, ortofoto og berggrunnskart et relativt godt grunnlag for å prioritere områder for feltundersøkelser.

Opplysninger fra forvaltning, grunneiere og lokalhistorikere har vært av stor betydning i kartleggingsarbeidet. Fylkesmannen (både NT og ST) og lokal forvaltning har hatt informasjon om mulige lokaliteter og ikke minst om grunneiere som kan ha interesse av å starte opp med markaslått igjen. Grunneiere og andre lokalt kjente har vi snakket med dels før feltarbeidet, dels under feltarbeidet, og flere steder har vi hatt befaringer i fellesskap. Dette har gitt viktige opplysninger om slåttenes omfang og varighet, og ikke minst mulighet for bedre avgrensinger.

Forekomst og utbredelse av arter (<http://artskart.artsdatabanken.no/default.aspx>) har også vært brukt for å identifisere områder med rik myrvegetasjon.

Bygdebøker og lokalhistoriske skrifter kan ha opplysninger om markaslått. Vi har ikke gjort noe systematisk søk i slike kilder, men der vi har visst om informasjonen fra før eller fått konkrete tips har dette vært viktige kilder. Noen områder der vi har hentet opplysninger fra slike kilder er: Kvamsfjellet i Steinkjer (Wæhre 2001, 2002, 2003), Verdal (Nygård 1976, 1978, Bjørsmo 1983, Sivertsen et al. 1984, Selnes 1986, Ward 1997, Nygård 1998), Levanger (Sivertsen et al. 1984, Nygård 1999, Nygård under utarbeiding), Snåsa (Åsvoll 1998), Gauldalsfjøret (Rød 1968, Almås pers. medd., Thanem pers. medd.), Høylandet (Lona 1973, Romstad 2002, 2011).

3.2 Feltarbeid

Feltarbeidet ble gjennomført i feltsesongene 2011 og 2012, og med størst innsats i 2011. Datoene for feltarbeid i Nord-Trøndelag var 11.-14.07, 15.08 og 22.-26.08 i 2011, og 20.07, 08.08, 13.-15.08 og 04.09 i 2012. I Sør-Trøndelag var de 13.07, 03.08, 10.-12.08 i 2011, og 03.08, 13.08, 15.-16.08 og 20.09 i 2012. Dette utgjør i alt 25 dagsverk.

Kartleggingsmetodikk og kriterier for verdisetting følger Moen et al. (1983), Direktoratet for naturforvaltning (1999, 2007) og NiN (Halvorsen et al. 2009) for å sikre at nye og gamle registreringer kan sammenlignes, og at informasjonen lett kan inkluderes i naturbasen til DN.

Ved feltarbeidet ble det tatt notater, ført krysslister og gjort en del innsamlinger, i første rekke av karplanter. Navn på karplanter følger Elven (2005) og for moser følges Frisvoll et al. (1995). Kart i M711- serien (1 : 50 000) og ortofoto i målestokk ca. 1 : 11 000 ble brukt ved feltarbeidet. Ortofoto ble lastet ned fra «Norge i bilder» (<http://norgeibilder.no/>) og bearbeidet til kart for bruk i felt som dekker ca. 6 km². Lokalitetsavgrensinger ble tegna direkte på kart (ortofoto) i felt, og kartene ble senere rentegna, skanna, georeferert og digitalisert. Betingelser for bruk av data fra «Norge i bilder» framgår av avtaleverket for Norge digitalt (Norge digitalt 2011), der VM er part i samarbeidet.

3.3 Avgrensing av lokaliteter

Slåttemyrer kan opptre som vel avgrensede enkeltmyrer eller som del av ei myr (myrkompleks). De rene myrlokalitetene kan være sammensatt av flere myrmasstyper der bare noen har vært slått. Avgrensing av lokaliteter er blant annet derfor basert på en viss grad av skjønn. I kartlegging av naturtyper etter DN-Håndbok 13,

bør en lokalitet bare omfatte en naturtype. Imidlertid er det fornuftig ved kartlegging av myrtyper at hele myrkomplekset avgrenses. Ved forvaltning av en naturtypelokalitet på myr må uansett hele myrkomplekset tas hensyn til fordi en endring av hydrologien på en annen del av myrkomplekset enn den kartlagte naturtypen (f.eks. ved grøfting, vegbygging etc.), vil kunne påvirke hele myra.

3.4 Verdisetting og prioritering

Verdisetting av slåttemyrer i denne kartleggingen følger i hovedsak DN-håndbok 13 (Direktoratet for naturforvaltning 2007). Vi har lagt vekt på følgende kriterier:

- Botanisk diversitet, dvs. forekomst av rik myrvegetasjon, sjeldne/true arter, sjeldne natur- og vegetasjonstyper
- Størrelse
- Tilstand i forhold til gjengroingsgrad og hevd, samt lokal interesse for å videreføre eller gjenoppta skjøtsel/drift
- Andre kulturspor, dvs. rester etter høyløer/høybuer, slåtdebuer, stakkstenger, etc. (figur 3).
- Nærhet til andre slåttemyrer eller lokaliteter med andre naturtyper med høg verdi
- Regional variasjon

4 Slåttemyrområder oppsøkt i 2011-12

4.1 Slåttemyrområder og oversikt over lokaliteter

I Nord-Trøndelag er det beskrevet 113 naturtypelokaliteter på bakgrunn av feltarbeidet. 78 lokaliteter ble oppsøkt i 2011 og 35 lokaliteter ble oppsøkt i 2012. I Sør-Trøndelag er det beskrevet 35 lokaliteter på bakgrunn av feltarbeidet. 23 ble oppsøkt i 2011 og 12 ble oppsøkt i 2012. Figur 4 gir en oversikt over slåttemyrområdene som disse lokalitetene fordeler seg på, og kartene i figur 5-10 viser mer detaljert plassering av lokalitetene. I tabell 3 er det gitt en del sentrale opplysninger om lokalitetene, og her går det også fram hvilke lokaliteter som hører til i de ulike slåttemyrområdene. De fleste naturtypelokalitetene er ført til D02 Slåtte- og beitemyr, men i Nord-Trøndelag er to naturtypelokaliteter ved Myrmo i Røyrvik registrert som F04 Bjørkeskog (NT 27) med høgstauder og E06 Viktig bekkedrag (NT 28), disse grenser til fine slåttemyrer. I Kvamsfjellet og Nordfjellet er to naturtypelokaliteter registrert som A05 Rikmyr (NT 40, NT 48), og to som D01 Slåttemark (NT 73, NT 83). Risvolvollen ved slåttemyrene langs Vigda er registrert som D04 Naturbeitemark (NT 112). Limbumyra ved Dorrås i Namdalseid er inkludert som to separate naturtypelokaliteter, og registrert som henholdsvis A05 Rikmyr (NT 108) og A07 Intakt lavlandsmyr i innlandet (NT 113). I Sør-Trøndelag er D01 Slåttemark (som grenser inntil slåttemyr) registrert innen lokalitetene Ner-slættet i Hølonda (ST 8) og Larsløkkja i Gauadalen (ST 35), begge i Melhus kommune. I mange av lokalitetene er det også registrert A06 Kilde- og kildebekk under skoggrensen.

De fleste slåttemyrene vi har undersøkt har forekomst av middelsrik eller ekstremrik myrvegetasjon (se tabell 3 for lokaliteter i Sør-Trøndelag). Etter kriteriene i DN-håndbok 13 kan alle disse føres til A05 Rikmyr, og i de fleste tilfellene uten endringer i avgrensning. Kriteriene for verdisetting er imidlertid annerledes for A05 Rikmyr, og verdivurderingen vil for mange av lokalitetene kunne bli annerledes. Dette har vi ikke gått inn i (med et par unntak, se vedlegg 1 og 2), men på generelt grunnlag kan vi si at det er mange lokaliteter som oppfyller kravene til verdi A og B som A05 Rikmyr. Alle lokalitetene ligger under skoggrensa (noen er i sørboreal sone), de fleste er intakte, og mange er godt over

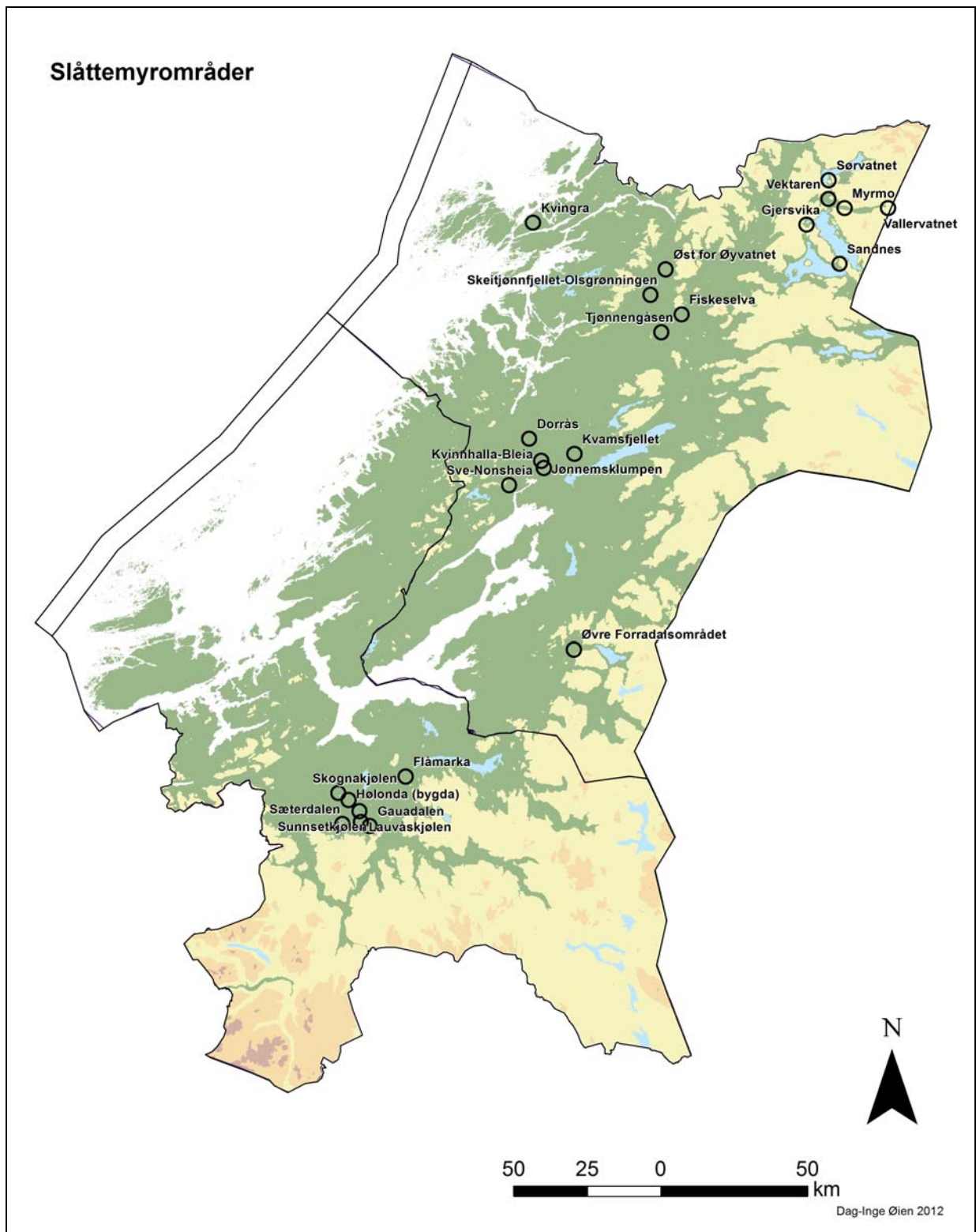
50 daa og/eller har mye ekstremrik myrvegetasjon. I noen tilfeller kan det tenkes at verdien som A05 Rikmyr er høyere enn som D02 Slåtte- og beitemyr, men der vi mener det er grunnlag for å føre myra til D02 Slåtte- og beitemyr har vi gjort det uavhengig av mulig høyere verdi som A05 Rikmyr.

Det ble oppsøkt noen områder der myrene etter vår vurdering ikke har så høy verdi som slåttemyr at de kvalifiserer for avgrensning og nærmere beskrivelse. I Nord-Trøndelag gjelder dette Slåttemyra ved Nesvatnet, Levanger (PR 04,59), Austerenget og Vesterenget ved Litjvatnet i Kvam, Steinkjer (PS 34,18), Bjørnåsenget ved Husåstjønna, Namdalseid (PS 16,26), Storslettet og Granenget, Namdalseid (PS 16,27), Flatmyra V for Limbumyra, Namdalseid (PS 13,25), samt Seterenget ved Øyvvatnet, Høylandet (UM 71,83). I tillegg kan vi nevne at det bare ble inkludert slåttemyrer fra de østlige delene av marka mellom Sve og Nonsheia (se under, samt i vedlegg 2). Det ble befart et større område inn mot, og så vidt forbi (vest for) Mågåtjønnebekken som renner fra Mågåtjønna og Røssin (PS 04-05,09-10). I Sør-Trøndelag har vi også opplysninger om flere slåttemyrer sørøst i Melhus kommune, sør for Lundadalen. De fleste av disse er høgtliggende (over 500 moh.) eller relativt små (noen få daa). Dessuten er berggrunnen i dette området ugunstig for dannelsen av rik myrvegetasjon.

Lokalitetene er gruppert i 24 slåttemyrområder (figur 4). Disse er gjerne store, mosaikkprega områder med høy andel av slåttemyr, men de kan også være områder der slåttemyrene utgjør en forholdsvis liten del av myrene og ligger enkeltvis rundt omkring i landskapet. Innen hvert myrområde finnes det en eller flere myrlokaliteter med slåttemyr, og innen myrlokaliteter der slåttemyrene er klart adskilt er disse angitt som separate naturtypelokaliteter. Slåttemyrområdene er beskrevet under. Beskrivelsene av myr- og naturtypelokalitetene er samla i vedlegg 1 for Sør-Trøndelag og vedlegg 2 for Nord-Trøndelag.

4.1.1 Skognakjølen, Skaun og Melhus (ST 1 – ST 5)

Dette er et høgereliggende område lengst sør i Skaun kommune og lengst nord i Melhus (Hølonda) (figur 5, 11). Området er dominert av større og mindre myrkompleks innimellom barskogsområder, hovedsakelig utforminger av røsslyng-blokkeberfuruskog og blåbærskog. I dette området, på begge sider av kommunegren-

Figur 4. Oversiktskart over slåttemyrområder undersøkt og omtalt i Nord- og Sør-Trøndelag 2011-12.

sa, har det vært omfattende utmarksdrift, både slått og beite. Utmarksdrifta på Skaun-sida var i større grad prega av klassisk setring enn på Hølond-sida (Melhus) der avstanden til gardene var kortere (pers. medd. Reidar Almås). Trolig

var det meste av myrarealene med en viss produksjon i perioder utnyttet til slått innen dette området. Vi beskriver fem slåttemyrlokaliteter, men også lokaliteten Slettmyra (ST 7) kan sies å være en del av samme utmarksområde. I tillegg

er et større slåttemyrområde øst for disse, som blant annet omfatter Stugguslættet, beskrevet tidligere som lokaliteten Kolbrandstad i Moen et al. Vi kjenner også til slått nord for dette, på Hulluslættet så seint som i 1970 (pers. medd. Reidar Almås) men denne myra ble ikke oppsøkt. Slåttemyrlokalitetene på Skognakjølen har høy verdi og dette området foreslår vi som et høgt prioritert slåttemyrområde i Trøndelag (se avsnitt 5.4).

4.1.2 Slåttemyrer i Hølonda (bygda), Melhus (ST 6 – ST 13)

Spredt omkring i Hølonda-området ligger det en del mindre, relativt lågtliggende myrer mellom høgdedragene i bygda (figur 5). Hølonda-området har generelt rik berggrunn med leirskifer, sandstein og grønnskifer som de vanligste bergartene, men det er også større områder med kalkstein i nordlige deler. Rik myrvegetasjon dominerer, og på lokaliteten Vennaslættet (ST 13) er det også store partier ekstremrik myrvegetasjon. I alt åtte slåttemyrlokaliteter er gruppert sammen her. Den ene av disse, Slettskyr (ST 7) ligger nært opp til Skognakjølen og kunne like godt ha vært tatt med der.

4.1.3 Sunnsetkjølen, Melhus (ST 14 – ST 19)

Sunnsetkjølen er høgdedraget mellom Tømmesdalen i sør og dalføret mellom Gåsbakken og Korsvegen og de store innsjøene Grøtvatnet og Benna i nord (figur 5). Området har vært viktige utmarksområder for gardene nord for kjølen, f.eks. Grøtan og Stenset (Rød 1968). Området domineres av barskoger i aktiv drift, og myrene ligger gjerne som større og mindre myrdrag i forsenkninger, eller mellom knauser og koller med furuskog. Seks lokaliteter er skilt ut i dette området, og flere av dem består av relativt små myrer. Størst verdi har lokalitetene Damtjønnslættet (ST 17), med forekomst av ekstremrik myrvegetasjon, og Jutulstenåsen (ST 19), som består av et relativt stort bakkemyrkompleks.

4.1.4 Sæterdalen, Melhus og Meldal (ST 20 – ST 23)

Sæterdalen utgjør i denne sammenhengen dalføret mellom sørlige deler av Hølonda og over til Oppbygda Øst i Meldal, området langs øvre deler av Svorka (figur 5, 11). I dette området er det et utall større og mindre myrer. Delvis med rik myrvegetasjon. Utmarksdrifta har vært omfattende i dette området (Grut et al. 2001), og mange av myrene har nok i større eller mindre grad vært brukt som slåttemyr i tidligere tider. I denne undersøkelsen er bare de beste lokalitetene på

grensa mellom Melhus og Meldal kommune tatt med, og det er avgrensa fire lokaliteter.

4.1.5 Lauvåskjølen, Melhus (ST 24 – ST 27)

Lauvåskjølen er høgdedraget mellom Tømmesdalen i nord og Sandådalen i sør (figur 5). I denne sammenhengen har vi også inkludert myrene like sør for Lauvåskjølen (Ilbrandsslættet (ST 27)) til dette området. I alt er fire lokaliteter dominert av rike bakke- og flatmyrer skilt ut. Ilbrandsslættet, med store forekomster av ekstremrik myrvegetasjon, er vurdert som den viktigste. Vi har ingen dokumentasjon på bruken av myrene i området, men trolig har også dette området, til liks med de andre høgdedragene på Hølonda, vært viktige utmarksressurser for gardene i området. Blant annet indikerer navna på de forskjellige myrene en utstrakt bruk som slåttemyr.

4.1.6 Flåmarka, Melhus (ST 28 – ST 34)

I Flåmarka var det i tidligere tider en utstrakt utmarksdrift, der blant annet myrslått var vanlig. Det fins flere kilder som kan påvise gamle slåttemyrer og når bruken opphørte. I denne undersøkelsen har vi prøvd å velge ut de beste av disse og oppsøkt dem. Av praktiske årsaker er lokalitetene (se vedlegg 1) delt i vestre Flåmarka, nordvest for dalen (to lokaliteter), og østre Flåmarka, sørøst for dalen (5 lokaliteter) (figur 5). Langmyra (ST 28) i vestre Flåmarka ligger i nedre del av mellomboreal vegetasjonssone, og har med sine store arealer rik myrvegetasjon spesielt høy verdi (figur 3, 11). (2006). Vi kjenner også til slått nord for dette, på Hulluslættet så seint som i 1970 (pers. medd. Reidar Almås) men denne myra ble ikke oppsøkt. Slåttemyrlokalitetene på Skognakjølen har høy verdi og dette området foreslår vi som et høgt prioritert slåttemyrområde i Trøndelag (se avsnitt 5.4).

4.1.7 Gauadalen, Melhus (ST 35)

Gauadalen er et lite dalføre som går sørover fra Hovin, langs elva Gaua, ei sideelv til Gaula. Dalen har vært en viktig utmarksressurs for gardene i Hovin. Det finnes en rekke kulturminner i dalen, blant annet knyttet til tømmer- og sagbruksdrift. Det finnes flere lokaliteter med gammel kulturmark som burde vært undersøkt, men innen for rammen av dette prosjektet ble bare en lokalitet, Larsløkkja, oppsøkt (figur 5). Den inneholder i tillegg til slåttemyr også slåttemark.

Tabell 3. Oversikt over slåttemyrområder og naturtypelokaliteter som er kartlagt i Sør- og Nord-Trøndelag. Nummereringen er den samme som er brukt ellers i rapporten, men prefiksene ST og NT for de to fylkene er utelatt her. Verdivurdering er gjort etter DN-håndbok 13, og beskrivelser av naturtypene finnes der. Vegetasjon er oppgitt med koder etter Fremstad (1997).

Nr	Område/lokalitet	Kommune	Verdi	UTM	Inventør	Dato	Hoh.	Areal (daa)	Naturtype	Vegetasjon
Sør-Trøndelag										
<i>1 Skognakjølen</i>										
1	Storvollmyra-Slættet	Skaun	A	NR 480-494, 049-065	DIØ	13.07. 2011	430-460	229	A05, A06, D02	K2, K3, L2, L3, M2, M3, M4, N2
2	Svarttjønnslettet	Skaun	B	NR 495-496, 065-068	DIØ	13.07. 2011	395-405	6	A05, D02	L2, M2, (M3), M4
3	Myr Ø for Stormorsjøen	Skaun	C	NR 484-486, 047-049	DIØ	13.07. 2011	445-460	17	A05, D02	L3, M2, (M3)
4	Megardsslættet	Melhus	A	NR 488-496, 046-052	DIØ	13.07. 2011	442-455	68	A05, D02	K3, L2, M2, M3
5	Myrer ved Blåkkåtjønna	Melhus	A	NR 467-482, 029-038	DIØ	03.08. 2011	390-425	94	A05, A06, D02	K2, K3, L2, L3, M2, M3, M4, N2
<i>2 Hølonda, bygda</i>										
6	Myr ved Storslættet (Aunet)	Melhus	C	NR 540, 044	DIØ	03.08. 2011	180-185	7	A05, D02	L2, M1, M2
7	Slettmyra (Kolbrandstad- Flåtten)	Melhus	B	NR 500-504, 032-035	DIØ	03.08. 2011	360-390	28	A05, D02	(J2), K2, K3, L2, M2
8	Nerslættet (opp for Saga)	Melhus	C	NR 472-473, 018-020	DIØ	03.08. 2011	270-280	8	A05, D01, D02	G12, M2
9	Myr ved Vargråa (Ø f Reksåsvatnet)	Melhus	C	NR 494-495, 007-008	DIØ	03.08. 2011	340-360	3	A05, D02	K2, (L2), M2
10	Estenstadslættet	Melhus	C	NR 506, 012- 013	DIØ	10.08. 2011	280-295	11	A05, D02	L2, M2
11	Myrer V for Gåslandslykkja	Melhus	B	NR 518-521, 005-013	DIØ	10.08. 2011	315-365	49	A05, D02	(K2), L2, M2
12	Tennslættet	Melhus	C	NR 522-524, 007-010	DIØ	10.08. 2011	335-355	12	A05, (D01), D02	G4?, J2, K2, (K3), L2, M2
13	Vennaslættet	Melhus	B	NR 574-576, 029-033	DIØ	10.08. 2011	235	28	A05, D02	M2, M3, M4

Nr	Område/lokalitet	Kommune	Verdi	UTM	Inventør	Dato	Hoh.	Areal (daa)	Naturtype	Vegetasjon
<i>3 Sunnsetkjølen</i>										
14	Storslættet (Simohogstret)	Melhus	C	NQ 545-553, 979-986	DIØ	11.08. 2011	330-350	42	A05, A06, D02	(J2), K3, K4, L2, L3, M2, M3, M4, N2
15	Johanslættmyra	Melhus	C	NQ 547-551, 987-991	DIØ	11.08. 2011	285-300	21	A05, D02	J2, K3, K4, L2, M2
16	Myrer N for Svarttjønnan	Melhus	-	NQ 555-560, 980-984	DIØ	11.08. 2011	370-435	23	A05, D02	K3, L2, M2
17	Damtjønnslættet	Melhus	B	NQ 559-565, 978-981	DIØ	11.08. 2011	400-415	25	A05, D02	J2, K3, K4, M2, M3, M4
18	Enaslættet-Tjukkenget, m.fl.	Melhus	C	NQ 564-570, 989-996	DIØ	11.08. 2011	405-440	29	A05, D02	K3, K4, L2, M2
19	Myr ved Jutulstenåsen	Melhus	B	NQ 560-562, 986-988	DIØ	11.08. 2011	400-425	28	A05, D02	K2, L2, M2
<i>4 Sæterdalen</i>										
20	Tjørnengen (Djuplia)	Melhus	B	NQ 496-498, 936-938	DIØ	12.08. 2011	450-470	10	A05, D02	(K3), L2, M2
20	21 Myrer N for Djuplihøgden	Melhus	B	NQ 487-494, 938-943	DIØ	12.08. 2011	440-500	75	A05, D02	K3, L2, M2
22	Sølbergslættet	Meldal	B	NQ 482-487, 935-940	DIØ	12.08. 2011	460-500	38	A05, D02	K2, K3, L2, M2, M3
23	Slaglislættet	Melhus	C	NQ 513-516, 943-948	DIØ	12.08. 2011	385-400	28	A05, D02	(J2), (K3), (K4), L1, L2, M2
<i>5 Lauvåskjølen</i>										
24	Buslættmyra	Melhus	B	NQ 582-586, 967-969	DIØ	03.08. 2012	380-395	12	A05, D02	L2, (L3), M2, (M4)
25	Myr Ø for Høgberget	Melhus	B	NQ 571-580, 961-967	DIØ	03.08. 2012	435-500	35	A05, D02	L2, M2, M4
26	Storslættmyra	Melhus	B	NQ 562-568, 958-964	DIØ	03.08. 2012	420-460	53	A05, D02	L2, M2, (M4)
27	Ilbrandsslættet	Melhus	B(A)	NQ 552-557, 913-922	DIØ	03.08. 2012	425-450	69	A05, D02	L2, (L3), M2, M3, M4

Nr	Område/lokalitet	Kommune	Verdi	UTM	Inventør	Dato	Hoh.	Areal (daa)	Naturtype	Vegetasjon
<i>6 Vestre Flåmarka</i>										
28	Langmyra	Melhus	A	NR 696-706, 114-132	DIØ	13.08. 2012	285-300	113	A05, D02	A3, A4, A5, J2, J3, J4, K3, K4, L2, L3, M2, M3, (M4)
29	Villmannssløttestet	Melhus	C	NR 697-701, 130-133	DIØ	15.08. 2012	310-335	30	A05, D02	J2, J3, J4, K3, K4, L2, L3, M2
<i>6 Østre Flåmarka</i>										
30	Storsløttestet-Hørvåsen	Melhus	B	NR 699-706, 073-086	DIØ	15.08. 2012	310-340	112	A05, D02	J2, J3, K3, (K4), L2, L3, M2
31	Litlsløttestet-Hyllbergåsen- Kattuggelkammen	Melhus	C	NR 694-698, 070-083	DIØ	15.08. 2012	265-300	30	A05, D02	J2, J3, K3, L2, L3, M2
32	Myr V for Rangåvatnet	Melhus	B	NR 734-737, 100-103	DIØ	16.08. 2012	390-405	24	A05, D02	K3, (K4), L2, L3, M2, M3, (M4)
33	Sagsløttestet	Melhus	B(C)	NR 739-744, 105-113	DIØ	16.08. 2012	380-420	35	A05, D02	(A5), K2, K3, L1, L2, L3, M1, M2, (M3)
34	Dalsløttestet	Melhus	B	NR 735-738, 108-114	DIØ	16.08. 2012	405-440	34	A05, D02	K3, K4, L1, L2, L3, M2, (M4)
<i>7 Gauadalen</i>										
35	Larsløkkja	Melhus	B	NQ 594-597, 946-949	DIØ	20.09. 2012	315-350	22	A05, D01, D02	(A5), G4/G7, (L2), M1, M2, (M3)
Nord-Trøndelag										
<i>8 Myrområdet fra Skeitjønnfjellet til Olsgrønningen, Høylandet</i>										
1	Stormyrsløttestet	Høylandet	B	UM 655,722	AL	22.07. 2011	170-210	210	D02	
2	Bjørkengan	Høylandet	-	UM 659,737	AL	22.07. 2011	185-240	106	D02	
3	Myrene NV for Skeitjønnna	Høylandet	C	UM 709,746	AL	22.07. 2011	180-225	97	D02	
<i>9 Øst for Øyvatnet</i>										
4	Loddomyra NØ for Kjølstad	Høylandet	C	UM 744,815	AL	18.07. 2011	110	18	D02	

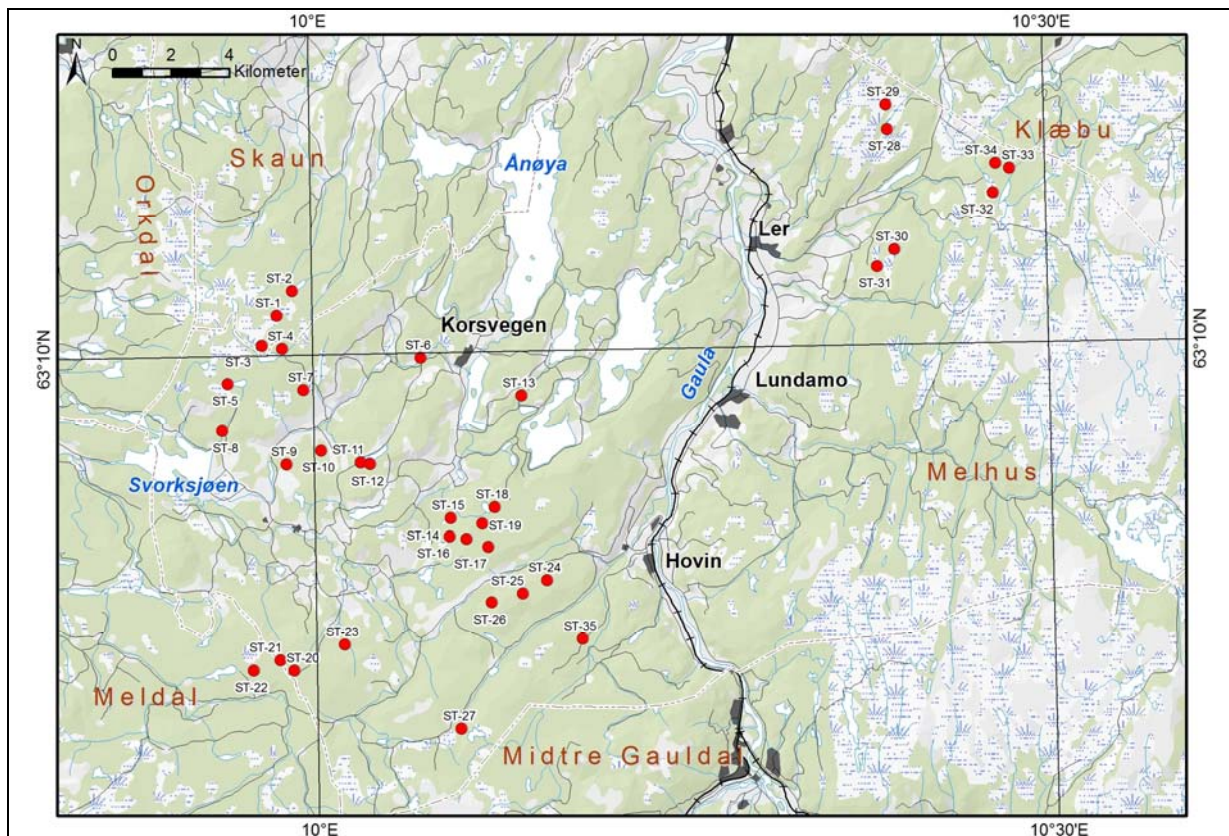
Nr	Område/lokalitet	Kommune	Verdi	UTM	Inventør	Dato	Hoh.	Areal (daa)	Naturtype	Vegetasjon
<i>10 Myrlandskapet rundt</i>										
<i>Tjønnengåsen, Grong</i>										
5	Seterenget	Grong	C	UM 716,599	AL	22.08. 2011	230-250	64	D02	
6	Nordenget	Grong	B	UM 713,614	AL	22.08. 2011	250	18	D02	
7	Selbekkenget	Grong	C	UM 696,602	AL	22.08. 2011	245-260	7	D02	
8	Myrer ved Åsengtjønna	Grong	C	UM 703,593	AL	22.08. 2011	285-295	25	D02	
9	Tjønnenget	Grong	C	UM 707,586	AL	22.08. 2011	280-290	33	D02	
<i>11 Slåttemyrer ved Vektaren, Røyrvik</i>										
10	Jakobstakkslettet ved Hovden	Røyrvik	C	VM 313,984	AL	23.08. 2011	445-460	11	D02	
11	Myra N for Jakobstakkslettet	Røyrvik	B	VM 311,987	AL	23.08. 2011	445-465	31	D02	
12	Sjulmyra på Finnhustangen	Røyrvik	B	VM 305,991	AL	23.08. 2011	445-465	66	D02	
13	Bustadmyra ved Vektaren	Røyrvik	B	VM 289,992	AL	23.08. 2011	445-465	72	D02	
14	Jakobstakkslettet	Røyrvik	B	VM 290,990	AL	23.08. 2011	445-460	16	D02	
15	Loddomyra øst	Røyrvik	C	VN 339,011	AL	25.08. 2011	470-550	9	D02	
22	<i>12 Slåttemyrer ved Sørvatnet (Namsvatnet), Røyrvik</i>									
16	Grubbmyra	Røyrvik	A	VM 323,070	AL	23.08. 2011	455-485	97	D02	
17	V for Heimvatnet	Røyrvik	C	VM 326,070	AL	23.08. 2011	465-470	16	D02	
18	Brattmyrhøgda	Røyrvik	B	VM 323,062	AL	23.08. 2011	480-540	219	D02	
<i>13 Slåttemyrer på Myrmo i Hudningsdalen, Røyrvik</i>										
19	Kustakkslettet og Femstakkmyra	Røyrvik	A	VM 355,975	AL	24.08. 2011	515-540	338	D02	
20	Fossmyra	Røyrvik	B	VM 356,969	AL	25.08. 2011	460-470	20	D02	
21	Øverfossmyra	Røyrvik	B	VM 358,973	AL	25.08. 2011	480-490	28	D02	
22	Setermyra	Røyrvik	C	VM 362,970	AL	25.08. 2011	480-490	15	D02	
23	Myr ved Torpet	Røyrvik	C	VM 370,971	AL	25.08. 2011	475-490	26	D02	
24	Myr NV for Sæteråsen	Røyrvik	B	VM 348,975	AL	25.08. 2011	450-475	60	D02	
25	Myr S for Bjørbekken	Røyrvik	A	VM 363,960	AL	24.08. 2011	475	38	D02	
26	Kjerrmyra	Røyrvik	B	VM 363,960	AL	25.08. 2011	475	47	D02	

Nr	Område/lokalitet	Kommune	Verdi	UTM	Inventør	Dato	Hoh.	Areal (daa)	Naturtype	Vegetasjon
27	Hudningslia	Røyrvik	A	VM 366,957	AL	25.08. 2011	475-600	2115	F04	
28	Bjørbekken	Røyrvik	A	VM 358,963	AL	25.08. 2011	460-475	232	E06	
29	Krustakkslettet	Røyrvik	C	VM 379,956	-	-	480-500	16	D02	
<i>14 Myrlandskap ved Vallervatnet i Hudningsdalen, Røyrvik</i>										
30	Myrene ved Styggbekken	Røyrvik	B	VM 513,940	AL	24.08. 2011	535-650	264	D02	
31	Femstakkmyra og Styggmyra	Røyrvik	B	VM 508,946	AL	24.08. 2011	550-665	59	D02	
32	Loddomyra – Hiterberget	Røyrvik	B	VM 517,954	AL	24.08. 2011	513-575	200	D02	
33	Oksstakkslettet	Røyrvik	B	VM 520,962	AL	24.08. 2011	570-610	41	D02	
<i>15 Slåttemyrer ved Gjersvika, Røyrvik</i>										
34	Myr SØ for Vestre Gjersviksætra	Røyrvik	A	VM 234,919	AL	25.08. 2011	435-450	29	D02	
35	Nyvikmyra	Røyrvik	C	VM 235,916	AL	25.08. 2011	450-465	37	D02	
36	Bustamyra	Lierne	B	VM 326,725	AL	26.08. 2011	435-460	50	D02	
37	Nørdrestakkslætta	Lierne	A	VM 332,780	AL	26.08. 2011	510-530	25	D02	
38	Flatmyra	Lierne	C	VM 337,771	AL	26.08. 2011	520-535	29	D02	
<i>16 Slåttemyrer på Sandnes, Lierne</i>										
<i>17 Kvamsfjellet, Steinkjer</i>										
39	Oksåsenget og Ulvenenget	Steinkjer	A	PS 220,176	AL	13.07. 2011	420-480	104	D02	
40	Melhusenget	Steinkjer	C	PS 219,178	AL	13.07. 2011	475-480	7	A05	
41	Føllingdalen	Steinkjer	A	PS 228,178	AL	13.07. 2011	375-475	476	D02	
42	Hatlinghusenget og Rungstadenget	Steinkjer	A	PS 234,173	AL	13.07. 2011	370-425	319	D02	
43	Dalenget	Steinkjer	C	PS 234,181	AL	13.07. 2011	380-440	255	D02	
44	Lundsengenget	Steinkjer	B	PS 238,184	AL	13.07. 2011	390-425	48	D02	
45	Klokkarenget	Steinkjer	B	PS 240,178	AL	13.07. 2011	340-370	107	D02	
46	Nordsemsenget	Steinkjer	C	PS 244,182	AL	13.07. 2011	275-350	133	D02	
47	Skeisenget og Emingsenget	Steinkjer	A	PS 245,188	AL	13.07. 2011	300-420	493	D02	

Nr	Område/lokalitet	Kommune	Verdi	UTM	Inventør	Dato	Hoh.	Areal (daa)	Naturtype	Vegetasjon
48	Storbudalen	Steinkjer	C	PS 251,183	AL	13.07. 2011	260-275	8	A05	
49	Elderåsenget – Øverenget	Steinkjer	B	PS 252,190	AL	14.07. 2011	340-380	119	D02	
50	Byaenget	Steinkjer	A	PS 259,191	AL	14.07. 2011	330-360	45	D02	
51	Dalsaunenget ved Litjdalsvatnet	Steinkjer	A	PS 256,196	AL	14.07. 2011	360-380	24	D02	
52	Skeisliin	Steinkjer	C	PS 260,193	AL	14.07. 2011	310-400	123	D02	
53	Vanderåsenget – Sellisenget	Steinkjer	C	PS 267,195	AL	14.07. 2011	300-375	225	D02	
54	Gustenget	Steinkjer	C	PS 275,194	AL	14.07. 2011	310-330	50	D02	
55	Hoadalen og Grønnesenget	Steinkjer	A	PS 280,193	AL	12.07. 2011	320-340	115	D02	
56	Hallanenget og Nergrindbergsenget	Steinkjer	A	PS 280,197	AL	12.07. 2011	310-350	145	D02	
57	Hoatrømyra	Steinkjer	C	PS 284,190	AL	12.07. 2011	310-330	44	D02	
58	Kivilaunenget	Steinkjer	C	PS 292,192	AL	12.07. 2011	330-350	45	D02	
59	Austeråssveenget	Steinkjer	C	PS 295,196	AL	12.07. 2011	340-370	74	D02	
60	Hoanget S for Åssverrossåsen	Steinkjer	B	PS 284,203	AL	12.07. 2011	360-400	89	D02	
61	Persgardsdalen	Steinkjer	B	PS 292,207	AL	12.07. 2011	390-460	80	D02	
62	Vesterguinsenget	Steinkjer	B	PS 303,212	AL	12.07. 2011	400-460	375	D02	
63	Fivesenget og Bakkengenget	Steinkjer	A	PS 304,204	AL	12.07. 2011	320-350	89	D02	
64	Vesterflekstadenget – Nordhauganenget	Steinkjer	A	PS 318,214	AL	12.07. 2011	380-450	619	D02	
65	Neråssveenget	Steinkjer	C	PS 327,218	AL	12.07. 2011	425-450	70	D02	
66	Storlia V for Venneshaugen	Steinkjer	C	PS 337,221	AL	11.07. 2011	300-325	44	D02	
67	Grøtanenget – Stromstaddalen	Steinkjer	A	PS 331,227	AL	11.07. og 15.08. 2011	325-450	750	D02	
68	Vallelsenget	Steinkjer	B	PS 336,236	AL	15.08. 2011	370-400	155	D02	
69	Nordengan	Steinkjer	A	PS 342,240	AL	15.08. 2011	350-380	242	D02	
70	Noemsdalen – Kjerkolmyra	Steinkjer	B	PS 353,239	AL	11.07. og 15.08. 2011	300-375	610	D02	
71	Slåttemyrene rundt Avunna	Steinkjer	A	PS 359,250	AL	11.07. 2011	295-325	148	D02	
72	Ryggengenget	Steinkjer	B	PS 359,236	AL	11.07. 2011	275-300	72	D02	
73	Ryggadalen	Steinkjer	C	PS 357,231	AL	11.07. 2011	260-280	36	D01	
74	Vesterolsenget	Steinkjer	B	PS 366,235	AL	15.08. 2011	270-280	81	D02	
75	Austerolsenget	Steinkjer	B	PS 365,240	AL	15.08. 2011	280-320	103	D02	
76	Selengsmyran og Stakkengenget	Steinkjer	A	PS 356,223	AL	11.07. 2011	260-280	92	D02	

Nr	Område/lokalitet	Kommune	Verdi	UTM	Inventør	Dato	Hoh.	Areal (daa)	Naturtype	Vegetasjon
77	Flakstadenget ved Venneshaugen	Steinkjer	A	PS 345,226	AL	11.07. 2011	350-380	209	D02	
78	Gravamyra	Steinkjer	C	PS 340,217	AL	11.07. 2011	290-300	25	D02	
<i>18 Myrer ved Jønnemsklumpen i Nordfjellet, Beitstad</i>										
79	Moaenget - Endrebergslin	Steinkjer	B	PS 20,16	AL	13.08. 2012	320-420	154	D02	
80	Storengget	Steinkjer	B	PS 20,15-16	AL	13.08. 2012	330-380	70	D02	
81	Røseggenget - Holmfetengget	Steinkjer	B	PS 19,15-16	AL	13.08. 2012	380-420	252	D02	
82	Haugaengan	Steinkjer	A	PS 18-19,15	AL	13.08. 2012	400-450	196	D02	
83	Gullhaugen	Steinkjer	A	PS 18-19,15	AL	13.08. 2012	340-440	298	D01	
84	Sjuenghaugen og Mørkveddalen	Steinkjer	A	PS 17-18, 14-15	AL	13.08. 2012	375-425	133	D02	
85	Svarvaenget	Steinkjer	A	PS 17,15	AL	13.08. 2012	400-425	78	D02	
86	Gurruhallan-Melgårdshaugen	Steinkjer	B	PS 17,14	AL	13.08. 2012	320-420	163	D02	
87	Dammyra	Steinkjer	C	PS 16,14	AL	13.08. 2012	280	48	D02	
88	Kringelåsen-Høgåsen	Steinkjer	C	PS 16,14	AL	13.08. 2012	290-300	19	D02	
89	Mjendrensengget	Steinkjer	B	PS 16-17, 14-15	AL	13.08. og 15.08. 2012	340-380	153	D02	
90	N for Klungliseteren	Steinkjer	A	PS 17,16-17	AL	15.08. 2012	370-420	229	D02	
91	S for Tessemseteren-Skevikbekken	Steinkjer	B	PS 17-18,16	AL	15.08. 2012	340-380	89	D02	
<i>19 Myrer fra Kvinnhalla til Bleia</i>										
92	Jenshusdalen-Utviengenget	Steinkjer	C	PS 17,17	AL	15.08. 2012	250-280	93	D02	
93	Kvamsengengget	Steinkjer	C	PS 17,16-17	AL	15.08. 2012	280-300	144	D02	
94	Skevikengget	Steinkjer	C	PS 16-17,16	AL	15.08. 2012	260-300	134	D02	
95	Rennenget	Steinkjer	B	PS 19-20, 19	AL	15.08. 2012	220-240	30	D02	
96	Halspungen	Steinkjer	C	PS 19,19	AL	15.08. 2012	230-240	9	D02	
97	Hjellengmyra	Steinkjer	C	PS 14-15, 16-17	AL	15.08. 2012	250-280	148	D02	

Nr	Område/lokalitet	Kommune	Verdi	UTM	Inventør	Dato	Hoh.	Areal (daa)	Naturtype	Vegetasjon
<i>20 Marka mellom Sve og Nonsheia</i>										
98	Beretnetget	Verran	C	PS 06,10	AL	20.07. 2012	365-385	36	D02	
99	Hopenget	Verran	C	PS 06,09	AL	20.07. 2012	325-335	37	D02	
100	Rostadenget	Verran	B	PS 06,09	AL	20.07. 2012	400-450	29	D02	
101	Kringelenget	Verran	C	PS 06,09	AL	20.07. 2012	320-335	21	D02	
102	Stormyra og Åsenget	Verran	B	PS 06,09	AL	20.07. 2012	245-305	62	D02	
103	Lønnengåsen	Verran	C	PS 06,09	AL	20.07. 2012	210-300	71	D02	
<i>21 Øvre Forradalsområdet</i>										
104	Myrer ved Risvollollen	Stjørdal	B	PR 26,48	AL	06.09. 2012	350-370	57	D02	
105	Myrer Ø for Vigda	Stjørdal	C	PR 27,49	AL	06.09. 2012	380-390	28	D02	
106	Myrer N for Vassvollen	Stjørdal	B	PR 27,50-51	AL	06.09. 2012	400-410	91	D02	
107	Kallslættet	Levanger	B	PR 30,57-58	AL	09.09. 2012	450-500	175	D02	
112	Risvollollen	Stjørdal	B	PR 266,484	AL	06.09. 2012	360-400	28	D04	
<i>22 Dorrås i Namdalseid</i>										
108	Limbumyra N for Slåttåsen	Namdalseid	B	PS 13,25	AL	14.08. 2012	75-90	44	A05	
113	Limbumyra II	Namdalseid	A	PS 13,25	AL	14.08. 2012	75-90	50	A07	
<i>23 Dalen ved Fiskeselva</i>										
109	Limsteinenget	Grong	B	UM 76,66	AL	08.08. 2012	150-175	101	D02	
110	Loddoenget-Loddohaugan	Grong	B	UM 79,67	AL	08.08. 2012	140-150	44	D02	
<i>24 Kvingra</i>										
111	Slettmarka	Nærøy	C	PS 16, 98-99	AL	04.09. 2012	50-60	109	D02	

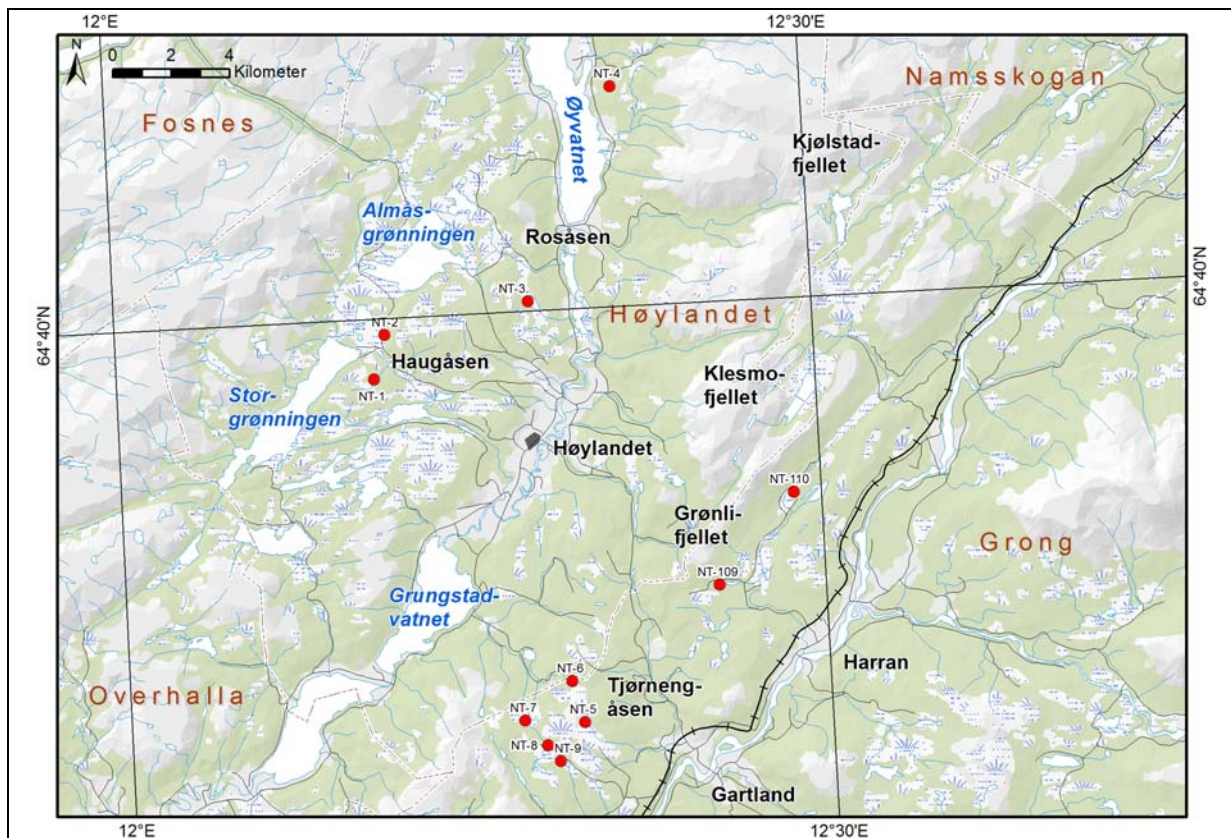
Figur 5. Kart over lokaliteter i slåttemyrområdene «Skognakjølen, Skaun og Melhus» (ST 1 – ST 5), «Slåttemyrer i Hølonda (bygda), Melhus» (ST 6 – ST 13), «Sunnsetkjølen, Melhus» (ST 14 – ST 19), «Sæterdalen, Melhus og Meldal» (ST 20 – ST 23), «Lauvåskjølen, Melhus» (ST 24 – ST 27) og «Flåmarka, Melhus» (ST 28 – ST 34) og «Gauadalen, Melhus» (ST 35).

4.1.8 Myrområdet fra Skeitjønnfjellet til Olsgrønningen, Høylandet (NT 1 – NT 3)

Hattmoenget og andre slåttemyrer i området Rosåsen – Almåsgrønningen er godt kjent og beskrevet før, men sør for dette ligger et landskap som også har vært mye brukt i forbindelse med utmarksslått (figur 6). Hele vegen fra Mjø-sundmarka over Skeitjønnfjellet, videre til Haugåsen (390 moh.) og sør til Hovdin og Olsgrønningen (133 moh.) er det navn som vitner om slått. Området ligger i klart oseanisk vegetasjonsseksjon, men nært overgangen til svakt oseanisk seksjon. De nedre delene er i mellomboreal vegetasjonssone, mens areal over ca. 250-300 moh. er i nordboreal sone. Berggrunnen domineres av glimmergneis, glimmerskifer, metasandstein og amfibolitt (Norges geologiske undersøkelse 2012), og gir grunnlag for potensielt rik vegetasjon.

Bakkemyr og flatmyr er vanligst på de undersøkte lokalitetene, men planmyr (ombrotrof) er også vanlig. På minerotrof myr er intermediær vegetasjon dominerende, men både fattig og (i noe mindre grad) middelsrik myr finnes vanlig.

Ved feltarbeidet i 2011 ble området fra Grøtåa sør til Skeitjønnna undersøkt, og også et område fra Bjørkengan (NT 2) til Stormyrsløtten (NT 1) ble inventert. I Marenåsen nord for Stormyrsløtten er det noen rikmyrflækker (ikke utfigurert) som nokså sikkert har vært slått. Vegetasjon og gjengroingsforhold i Marenåsen er som på Stormyrsløtten. Blant slåttemyrer som ikke ble oppsøkt men som kan ha verdier nevner vi: Myrer i Hevelengåsen, Åengan, Haugåsgangen (to ulike myrer med samme navn), Trettengan sør for Almåselva, Steinmyrsløtten, Fellesenget samt noen flere myrer i Hovden-området. Sør og sør-vest for Stormyrsløtten er Høgenget og Åmundmyra aktuelle. Flere myrer har navn som tyder på tradisjonell bruk, for eksempel Arnfinnenget og Stakkmyra, men disse er grøfta. Det er i det hele tatt mye inngrep i dette området, både grøfting, hogst og skogsbilveger har gått hardt ut over mange myrer. Kraftlinjer og hyttebygging krever også sitt, men for myrene ser ikke disse ut til å ha vært like negative. Vår vurdering er at slåttemyrene ved Rosåsen (Moen & Nilsen 2005, Lyngstad 2012a) er representative for myrene i

Figur 6. Kart over lokaliteter i slåttemyrområdene «Myrområdet fra Skeitjønnfjellet til Olsgrønningen, Høylandet» (NT 1 – NT 3), «Øst for Øyvatnet» (NT 4), «Myrlandskapet rundt Tjønnengåsen, Grong» (NT 5 – NT 9) og «Dalen ved Fiskeselva» (NT 109 – NT 110).

Høylandet. Det er klart at det er mange andre fine slåttemyrer i området, men fordi Rosåsen-området er et fornuftig satsingsområde har disse ikke blitt prioritert undersøkt.

4.1.9 Øst for Øyvatnet (NT 4)

I dette lågtliggende området ble bare Loddomyra (110 moh.) oppsøkt (figur 6). Langs Hundsåa er det flere slåttemyrer som kan være av interesse, men fordi disse antakelig er floristisk og vegetasjonsmessig ganske like myrene ved Rosåsen ble de ikke prioritert. Området ligger i svakt oseanisk seksjon og i sørboreal (opp til ca. 100 moh.) og mellomboreal vegetasjonssone. Berggrunnen har både nokså baserike bergarter som glimmerskifer og amfibolitt, og basefattige bergarter som sandstein og granitt (Norges geologiske undersøkelse 2012).

4.1.10 Myrlandskapet rundt Tjønnengåsen, Grong (NT 5 – NT 9)

Vest for Gartland er et stort myrlandskap (ca. 12 km²) som avgrenses av Visseterhaugen, Slett-fjellet og Hjartåsen (436 moh.) i øst og nordøst, grensa mellom Grong og Høylandet i nord, ei

rekke tjønner og vatn innunder Durmåklumpen, Fjellbroddlifjellet (556 moh.) og Sklettklumpen i vest, og åsene ned mot Spennmyra i sør. Sentralt i dette landskapet ligger Tjønnengåsen (347 moh.) (figur 6). Området ligger i mellomboreal vegetasjonssone og i svakt oseanisk vegetasjonsseksjon (Moen 1998). Berggrunnen er vesentlig granatglimmerskifer (Roberts 1997), dette kan gi grunnlag for forekomster av basekrevende arter og rike vegetasjonstyper.

Landskapet domineres av nokså store myrer og låge, skogklede åser og hauger, og myrene utgjør anslagsvis 50-60 % av arealet (ikke målt nøyaktig). Vanligst er minerotrofe fattige og intermediære myrer, men ombrotrofe myrer er også vanlig. I tilknytning til kilder eller innunder skråninger er det ikke helt uvanlig å finne (oftest) små partier med middelsrik myrvegetasjon, men ekstremrik vegetasjon fins bare sjelden. Bakke-myrier er den vanligste typen myrmasiv, men flatmyrer fins også, og flere steder er det myrer som har tendenser til dannelse av strenger og flarker. Ingen godt utvikla strengmyrer ble imidlertid sett.

Det er mange navn rundt Tjønnengåsen som viser at det har vært mye aktivitet knytta til markaslått, og et utvalg av disse ble undersøkt i felt. Slåttemyrene omfatter ofte forekomster av rikmyr, men vanligst er slått på fattige eller intermediære bakkemyrer (figur 11). Nordenget (NT 6) skiller seg ut fra de andre slåttemyrene i området som ei godt avgrensa, rik planmyr. Et generelt trekk er at slåttemyrene her ser ut til å ligge hver for seg, og ofte adskilt av store myr- og skogområder som ikke har blitt slått. Det er ikke registrert engskog av betydning, dette skyldes antakelig mangel på rike og produktive skogtyper, slik at det bare er myrene som har hatt fôrressurser av betydning.

Blant de antatte slåttemyrene som ikke ble oppsøkt er det noen som kan være av interesse. Hestbekkenget og Langengåsen ble sett på avstand, myrene er sannsynligvis ganske like andre bakkemyrer i området. På nordsida av Tjønnengåsen og sørvest for traktorvegen inn til Seterenget er det også myrområder som ut fra ortofoto ser ut til å være gammel slåttemyr (bakkemyr).

4.1.11 Slåttemyrer ved Vektaren, Røyrvik (NT 10 – NT 15)

Landskapet rundt sjøen Vektaren i Røyrvik har vært mye brukt i forbindelse med utmarksslått (figur 3, 7). Området ligger i høgdelaget 450-600 moh., i nordboreal vegetasjonssone, og på grensa mellom klart oseanisk og svakt oseanisk vegetasjonsseksjon. Berggrunnen er gjennomgående rik: Fyllitt, grønnstein, kalkglimmerskifer, kalksilikatgneis, konglomerat, glimmerskifer og amfibolitt (Norges geologiske undersøkelse 2012), og dette gir grunnlag for rik vegetasjon. Ved Vektarlia øst for Vektaren og mot Dergaklumpen er det mer (basefattig) sandstein, og vegetasjonen er ikke så rik her.

Bakkemyr og flatmyr er vanligst på de undersøkte lokalitetene, men strengmyr er også vanlig, og planmyr (ombrotrof) finnes flere steder. På de beskrevne lokalitetene er minerotrof myr med middelsrik og ekstremrik vegetasjon dominerende, men intermediær vegetasjon er også vanlig. Fattig vegetasjon finnes, men er vanlig bare på Loddomyra øst i slåttemyrområdet.

Ved naturtypekartleggingen i 2005 ble det beskrevet fem slåttemyrlokaliteter i dette området (Lyngstad et al. 2007). Rundt garden Myrheim ligger fire av disse slåttemyrene: Stormyra (BN00027809), Limyra (BN00027859), Myr-

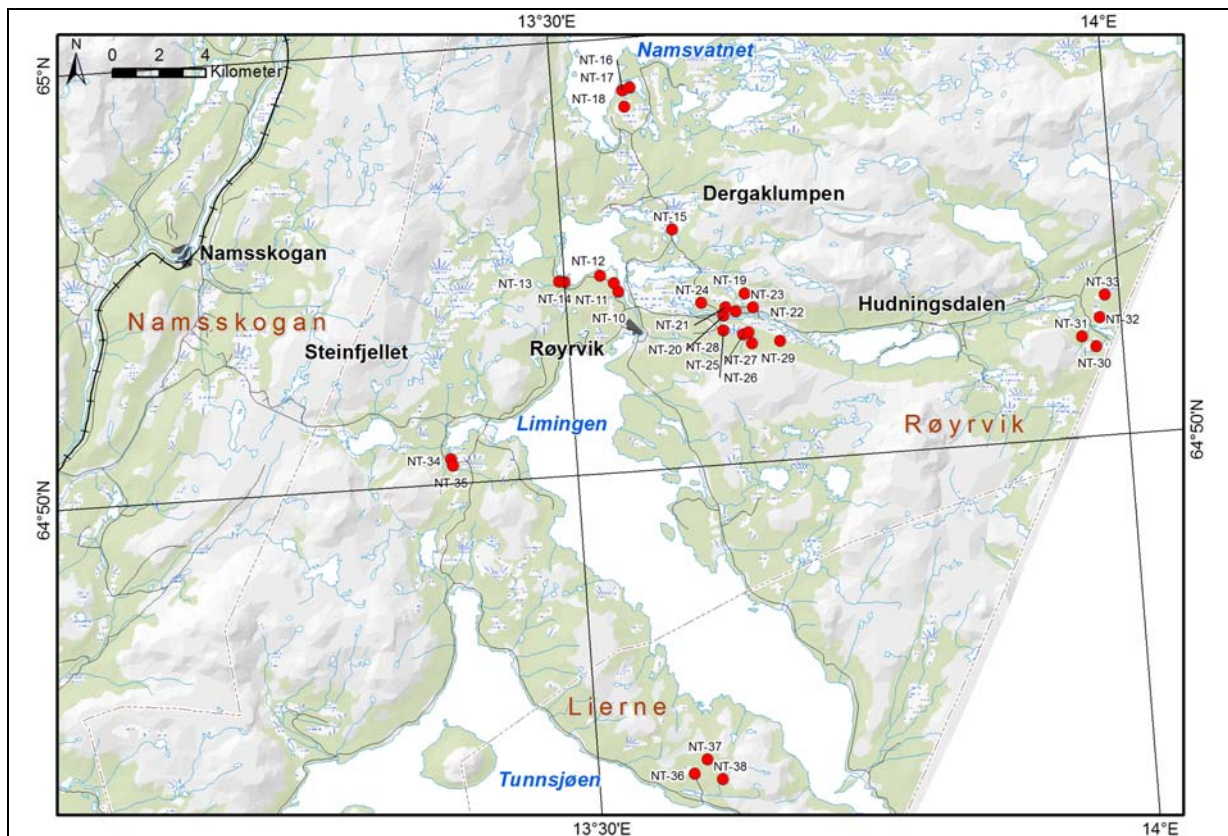
heim (BN00027794) og Storstakkslettet (BN00027818). I tillegg er det her to lokaliteter klassifisert som rikmyr: Myrheim (BN00027808) og Småstakksletta (BN00027817). Vest for Vektaren ligger Loddomyra (BN00027810), den siste av de fem registrerte slåttemyrene. Sørøst for sjøen er det registrert ytterligere tre rikmyrer, Bustadmyra (BN00027821), Båstøvika (BN00027854) og Jakobstakkslettet (BN00027858). For alle rikmyrene her er det oppgitt at de nesten helt sikkert har blitt slått tidligere.

Ved feltarbeidet i 2011 var det myrene langs den sørlige bredda av Vektaren samt tidligere ikke undersøkte deler av Loddomyra som ble undersøkt (figur 3, 7). I tillegg har vi opplysninger om at myrene mellom Vektaren og Saksvatnet samt på vest og nordvestsida av Saksvatnet ble slått (Johan Vektarli pers. medd.). Sør for Saksvatnet ligger Femstakkslettet og Elgstakkslettet, både navnet og framtoning på ortofoto tyder på at disse også er gamle slåttemyrer. Myrene mellom Vektaren og Sørvatnet (Namsvatnet) har også blitt slått. Her opplyser Johan Vektarli at gardene slo oppover fra hver sin side, og at de møttes i Skardet, omtrent midt mellom disse store vatna.

Ved Båstøvika ble de registrerte lokalitetene Bustadmyra, Båstøvika og Jakobstakkslettet raskt sjekket for å se om vurderingene av verdier, avgrensing og klassifisering gjort i 2005 stemmer overens med vurderingene i 2011. I hovedtrekk er vurderinger av avgrensing og verdisetting lik, men klassifiseringa for både Bustadmyra ved Vektaren (NT 13) og Jakobstakkslettet (NT 14) foreslås endra fra rikmyr til slåtte- og beitemyr. Se forslag til endringer i lokalitetsbeskrivelser nedenfor. Her er sporene etter slåtten fortsatt så store at det kan forsvares å kalle dette slåttemyrer, og dette antar vi er gjengs for de rikmyrlokalitetene i Røyrvik der tidligere slått er nevnt.

4.1.12 Slåttemyrer ved Sørvatnet (Namsvatnet), Røyrvik (NT 16 – NT 18)

Sørvatnet er den sørvestlige delen av Namsvatnet, og landskapet rundt Sørvatnet har vært mye brukt i forbindelse med utmarksslått (figur 7). Området ligger i høgdelaget 455- ca. 550 moh., i nordboreal vegetasjonssone, og på grensa mellom klart oseanisk og svakt oseanisk vegetasjonsseksjon. Berggrunnen er gjennomgående rik: Fyllitt, grønnstein, kalkglimmerskifer, kalksilikatgneis, metasandstein, glimmerskifer og amfibolitt (Norges geologiske undersøkelse 2012), og dette gir grunnlag for rik vegetasjon.

Figur 7. Kart over lokaliteter i slåttemyrområdene «Slåttemyrer ved Vektaren, Røyrvik, Høylandet» (NT 10 – NT 15), «Slåttemyrer ved Sørvatnet (Namsvatnet), Røyrvik» (NT 16 – NT 18), «Slåttemyrer på Myrmo i Hudningsdalen, Røyrvik» (NT 19 – NT 29), «Myrlandskap ved Vallervatnet i Hudningsdalen, Røyrvik» (NT 30 – NT 33), «Slåttemyrer ved Gjersvika, Røyrvik» (NT 34 – NT 35) og «Slåttemyrer på Sandnes, Lierne» (NT 36 – NT 38).

Bakkemyr og til dels flatmyr er vanligst på de undersøkte lokalitetene, men strengmyr og ombrotrof myr finnes også flere steder. På de beskrevne lokalitetene er minerotrof myr med middelsrik vegetasjon dominerende, men ekstremrik og intermediær vegetasjon er også vanlig. Det er noen markerte rikkilder i området. Fattig vegetasjon finnes også vanlig, men er for det meste holdt utenfor avgrensingen av naturtype-lokalitetene.

Ved naturtypekartleggingen i 2005 ble det beskrevet én slåttemyrlokalitet i dette området, det er Kjerrmyra (BN00027812). I tillegg ble Nybekkvika (BN00027820) registrert som rikmyr, men med opplysninger om at myra antakelig har vært slått tidligere. Ved feltarbeidet i 2011 var det myrområdene i Brattmyrhøgda og mellom Heimvatnet og Sørvatnet som ble undersøkt (figur 7). Fra Brattmyrhøgda og ned mot vegene i sør og øst er myrene ikke undersøkt, men ut fra ortofoto ser vi at det er myrer også her som nok kan ha de samme kvalitetene som myrene som har blitt undersøkt. På vestsida av Sørvatnet

ligger Trestakkmyra, også denne myra og flere myrer mellom denne og Nybekkvika ser på ortofoto ut som slåttemyrer.

Den registrerte lokaliteten Kjerrmyra ligger ved vegen inn til Sørås og Bustadmo, og er blant de største myrene i slåttemyrkomplekset ved Sørvatnet. I tillegg til Kjerrmyra har Grubbmyra nasjonal verdi, og samla er dette komplekset av slåttemyrer av stor interesse.

4.1.13 Slåttemyrer på Myrmo i Hudningsdalen, Røyrvik (NT 19 – NT 29)

Ved garden Myrmo i Hudningsdalen er det en rekke slåttemyrer (figur 2, 3, 7) som ikke vært registrert tidligere. Området ligger i høgdelaget ca. 450-550 moh., i nordboreal vegetasjonssone, og i svakt oseanisk vegetasjonsseksjon. Det meste av området har rik berggrunn med fyllitt, grønnstein, kalkstein og marmor, dette er den samme kalkåra som vi finner i Lybekkdalen. I nordvest ved Lomtjønnin og vestover mot Husvikruet og Husvika er det sandstein i grunnen. Flora og vegetasjon gjenspeiler dette, på de rike

bergartene er det rik flora, mens på den basefattede sandsteinen er det nokså artsfattig og triviell flora. Den tradisjonelle bruken er godt kjent siden Jon Johansen, far til grunneier Janne B. Johansen, var med på slått som ung. Jon Johansen deltok på befaringa 24.08. 2011, og påviste blant annet flere steder der stakkstenger står eller har stått. Generelt er myrene her lite gjengrodde, og siden de ligger i et landskap med aktiv gardsdrift er de lett tilgjengelige og lette å skjøtte. Gardfolket på Myrmo er interesserte i å ta opp tradisjonen med slått, og sommeren 2012 ble det rydda og slått på Kustakkslettet. En skjøtselsplan for Kustakkslettet og Femstakkmyra er under utarbeiding av Norsk landbruksrådgivning.

Bakkemyr og flatmyr er vanligst i området, men strengmyr og ombrotrof myr finnes også flere steder. Det er stor variasjon i de slåtte myrtypene på Myrmo. De to lokalitetene Kustakkslettet og Femstakkmyra samt Myr S for Bjørbekken skiller seg ut med å ha særlig høg verdi. Kustakkslettet og Femstakkmyra har store arealer ekstremrik myrvegetasjon og rik engskog som det er dokumentert har blitt slått. Myr S for Bjørbekken har ekstremrik mykmatte- og fastmattevegetasjon, og myra skiller seg fra de fleste andre slåttemyrene som er registrert i Nord-Trøndelag i 2011 ved å være ei flatmyr med svært rik vegetasjon. I tillegg ligger denne myra i et landskap med høg diversitet og store naturverdier. Fattig vegetasjon finnes også vanlig, men er for det meste holdt utenfor avgrensingen av naturtype-lokalitetene. Rundt Auster-Lomtjønna og Midter-Lomtjønna er det slåttemyrer dominert av fattig vegetasjon (mest bakkemyr), disse er ikke inkludert.

Det er noen flere myrer i området som burde vært oppsøkt, men vi tror disse har samme eller lågere verdi enn de som er inkludert. Dette gjelder i første rekke Jensstakkslettet innunder Hudningslia og myrene mellom Midter Lomtjønna og vegen fra Sæteråsen til Husvika. Krustakkslettet er heller ikke oppsøkt, men er tatt med på grunn av plassering inntil to andre lokaliteter.

4.1.14 Myrlandskap ved Vallervatnet i Hudningsdalen, Røyrvik (NT 30 – NT 33)

I Hudningsdalen er det mye slåttemyr, og inne ved Vallervatna lengst øst i dalen er det et stort område som ser ut til å ha vært viktig og mye brukt. Området ligger i høgdelaget 513- ca. 650

moh., i nordboreal vegetasjonssone, og i svakt oseanisk vegetasjonssesksjon. Berggrunnen er gjennomgående rik: Fyllitt, grønnstein, glimmerskifer og amfibolitt, samt noe kvartsitt (Norges geologiske undersøkelse 2012), og dette gir grunnlag for rik vegetasjon.

Bakkemyr er dominerende på de undersøkte lokalitetene, men flatmyr, strengmyr og ombrotrof myr finnes også flere steder. På de beskrevne lokalitetene er minerotrof myr med intermediær vegetasjon vanligst, men middelsrik myr er også vanlig. Ekstremrik myr forekommer ikke sjelden, men mest nord for Auster-Vallervatnet. Fattig vegetasjon finnes også nokså vanlig, men er for det meste holdt utenfor avgrensingen av naturtype-lokalitetene.

Fra før er slåttemyrene Langslåtten (BN000 27844) og Stormyra ved Renselelva (BN000 27846) registrert her. Et stykke lenger sør ligger Midtidalen (BN00027831), ei slåttemyr ved Sidersjøelva. Ved feltarbeidet i 2011 ble myrene i området rundt Auster-Vallervatnet oppsøkt (figur 2, 7, 11). De største myrene ligger i de nordvendte liene opp mot Middagsklumpen og Orklumpen, mens myrene nord for Auster-Vallervatnet opp mot Hiterberget er deler av et mosaikklandskap med mye skog. To av lokalitetene overlapper med lokaliteten Lybekkdalen (BN00027843), her foreslår vi å ta ut de aktuelle arealene fra den gamle lokaliteten Lybekkdalen. Fiskarstakkslettet og Hestforstakkslettet er to små (og dels gjengrodde) slåttemyrer inne ved Vallervatnet som ikke er oppsøkt, Hestforstakkslettet er en del av Lybekkdalen (BN00027843). På sørsida av dalen i retning Hudningsvatnet er det ytterligere en del slåttemyrer som ikke ble oppsøkt, for eksempel Sjurstakkslettet, Trestakkslettet, Storsteinstakkslettet og Lørdagsstakkslettet. Dette er små til middels store myrer som ser lite gjengrodde ut, og sannsynligvis har de lignende vegetasjon som de kartlagte lokalitetene i området. Stormyra ved Renselelva og Langslåtten framstår som de viktigste slåttemyrene i området, både ut fra størrelse, gjengroingsstatus og artsdiversitet. På Langslåtten drives det skjøtsel, og det skal være laget en skjøtselsplan for området.

4.1.15 Slåttemyrer ved Gjersvika, Røyrvik (NT 34 – NT 35)

Området som ble oppsøkt er sør for Gjersvikbukta og opp mot Stormyra og fylkesveg 363 (figur 7). Området ligger i høgdelaget 435- 465

moh., i nordboreal vegetasjonssone og i klart oseanisk vegetasjonsseksjon. Berggrunnen er grønnstein og amfibolitt (Norges geologiske undersøkelse 2012), og dette gir grunnlag for rik vegetasjon.

Bakkemyr og flatmyr er dominerende på de undersøkte lokalitetene, men med tendenser til strengmyr på NT 35 Nyvikmyra. Ekstremrik, middelsrik og intermediær vegetasjon er omtrent like vanlig, mens fattig vegetasjon stort sett er holdt utenfor avgrensingen av naturtypelokalitetene. Det er en stor og markert rikkilde på NT 34 Myr SØ for Vestre Gjersviksætra.

Rundt Vestre Gjersviksætra er det dyrket opp en del areal på tidligere slåttemyrer, dette gjelder blant annet deler av Nyvikmyra. Det er imidlertid fortsatt store myrarealer her, også slåttemyrer. Selve Stormyra ble bare sett på avstand, den har i hvert fall noe rik vegetasjon, men har også mye fattig og antakelig ombrotrof vegetasjon. Verdien som slåttemyr bedømmes som nokså beskjeden. Myra har tendenser til strengdannelse, men det finnes bedre utvikla strengmyrer i området.

Omtrent 4 km sør for Gjersvika er det tidligere registrert et stort slåttemyrkompleks på begge sider av fylkesvegen (Myrer ved Røyrvatnet BN00027826). NT 34 Myr SØ for Vestre Gjersviksætra er den beste av de undersøkte myrene ved Gjersvika, og har klart større kvaliteter som slåttemyr enn Myrer ved Røyrvatnet. På ortofoto ser vi at det er flere myrer i Gjersvikaområdet som kan ha verdi som slåttemyr, særlig sørvest for Nyvikmyra (Båsgrubba) samt øst for fylkesvegen vis-à-vis Stormyra og Nyvikmyra.

4.1.16 Slåttemyrer på Sandnes, Lierne (NT 36 – NT 38)

I åsene over garden Sandnes mellom Tunnsjøen og Limingen ligger noen gamle slåttemyrer (figur 2, 7). Myrene ligger like utenfor skogreservatet Mariafjellet. I dette landskapet er det mer skog enn myr, og de undersøkte slåttemyrene ligger atskilt. Området ligger i høgdelaget 400- 550 moh., på grensa mellom mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone, og i svakt oseanisk vegetasjonsseksjon (Moen 1998).

Bakkemyr og flatmyr er dominerende på de undersøkte lokalitetene, og vegetasjonen er mest ekstremrik og middelsrik, men intermediær og fattig vegetasjon opptrer også (særlig på NT 38 Flatmyra). Både fattig og intermediær vegetasjon

er vanlig utenfor avgrensingen av naturtypelokalitetene. Det er flere markerte rikkilder i området, særlig på NT 37 Nørdrestakklætta.

Det er bare to km i luftlinje fra Bustamyra til en lokalitet med marisko (*Cypripedium calceolus*) i Rundhaugen. Grunneier på Sandnes er interessert i å ta opp tradisjonen med markaslått, og det har blitt utarbeidet skjøtselsplaner for to av slåttemyrene her (vedlegg 5).

4.1.17 Kvamsfjellet, Steinkjer (NT 39 – NT 78)

Undersøkelsene i Kvamsfjellet ble rapportert i Høitomt & Lyngstad (2011), og vi henviser til denne publikasjonen for detaljer rundt slåttemyrregistreringene i dette området. Her inkluderer vi ei oppsummering av arbeidet som ble gjort, og vår vurdering av Kvamsfjellet som slåttelandskap.

De delene av Kvamsfjellet som er undersøkt strekker seg fra Myrkløyva og Føllingheia i sør-sørvest og langs åsene og høgdedraga nordøstover forbi Haugrossåsen opp til Kvamshaugen, Avunna og Lystjønna (figur 2,8, 11). Dette er et område på ca. 30 km² der det meste av arealet ligger 300-450 moh., noen områder mellom 250 og 300 moh. fins, og det er også noe areal opp til drygt 500 moh. Haugrossåsen er høyeste punkt (540 moh.). Det meste av arealet er i mellomboreal vegetasjonssone og toppen av åsene når opp i nordboreal sone. Kvamsfjellet ligger på grensa mellom svakt oseanisk og klart oseanisk vegetasjonsseksjon (Moen 1998). Baserike bergarter dominerer, vesentlig skifer med enkelte kalksteinslag og grønnstein. Vegetasjonen gjenspeiler dette, vegetasjonstypene i både myr og skog er gjennomgående rike. Generelt ser det ut til at det går ei grense rundt 300 moh., under denne er skogen dominerende og myrene nokså ofte fattige, over denne er myrene rike og det er like mye myr som skog. Topografien i området med de fleste slåttemyrene preges av låge åser, åsrygger, smale daler og dalsøkk.

Det er enorme forekomster av orkidéer i Kvamsfjellet, særlig skogmarihand, lappmarihand og brudespore (*Dactylorhiza fuchsii*, *D. lapponica*, *Gymnadenia conopsea*). De to siste artene vokser i alle ekstremrike myrer, brudespore er også vanlig i engskog, mens skogmarihand er vanlig i engskog men går i liten grad ut på myrene. Engmarihand, stortveblad og nattfiol (*Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *Listera ovata*, *Platanthera bifolia*) er andre (dels) basekrevende orkidéer som er vanlige. Andre orkidéer som fins i

området er grønnkurle, marisko, blodmarihand, breiflangre, myggblom og kvitkurle (*Coeloglossum viride*, *Cypripedium calceolus*, *Dactylorhiza incarnata* ssp. *cruenta*, *Epipactis helleborine*, *Hammarbya paludosa*, *Pseudorchis albida* – NT).

Det er mange basekrevende arter i tillegg til de nevnte orkidéene. Brunskjene (*Schoenus ferrugineus* – NT) er kanskje den beste indikatoren for ekstremrik låglandsmyr, denne er funnet ca. 320 moh. på Hallanenget ved Giltmarksvegen, sør for Johaugen er den funnet av Torbjørn Høitomt i Biofokus, og den skal også finnes noen andre steder i området (Gunhild Rønning pers. medd.). På de ekstremrike myrene er det store mengder gulstarr og breiull (*Carex flava*, *Eriophorum latifolium*), artsinventaret er ellers slik det skal være på slike myrer. Blåveis, vårerteknapp, villin og skogvikke (*Hepatica nobilis*, *Lathyrus vernus*, *Linum catharticum*, *Vicia sylvatica*) er fire låglandsarter knytta til eng, engskog eller skogvegetasjon som også er funnet. Fjæresauløk (*Triglochin maritima*) er vanlig i fuktig fastmatte og mykmatte i middelsrik og ekstremrik myrvegetasjon i hele området, og går i hvert fall opp til 480 moh. i Åssverossåsen. Dette er en art som er kjent fra rikmyr, men som vi vanligvis finner i fjæra. Det er plantegeografisk interessant at den er så vanlig her, og det ser ut til å være en tendens til at den blir vanligere jo lenger vest i Kvamsfjellet vi kommer.

I det store og hele er slåttemyrene i Kvamsfjellet i forbausende god stand, de er jamnt over lite gjengrodd, og flere steder kan man bare sette ljàen i graset og slå. Mange steder er også myrkanten og engskogen fortsatt nokså åpen og lite gjengrodd. Det er i hovedsak tre negative inngrepsfaktorer som påvirker slåttemyrene i Kvamsfjellet: Grøfting, hogst og skogplanting, samt beiting. Grøfting forekommer i liten grad inne i undersøkelsesområdet, men på Semsengen i Monsdalen ble det grøfta med tanke på oppdyrking i 1950-åra. Sør-sørøst for undersøkelsesområdet er imidlertid grøfting nokså vanlig, dette gjelder blant annet i Monsdalen og i dalføret langs Brela samt innover Aunvollaldalen i retning Ryggadalen. Hogstflater og plantefelt i ulike aldre er nokså vanlig til dominerende i landskapet fra bygda, opp de bratte sørvendte liene, og inn mot By bruk sin eiendom. Beiting med tunge beitedyr er ødeleggende for slåttemyr, og dette er inntil i dag den største trusselen for slåttemyrene i Kvamsfjellet. Et flere kilometer langt gjerde er satt opp gjennom området, og det

går ungdyr (storfe) på beite. I 2011 ble dyra sett i området fra kraftlinja i øst og mot Vedtjønnhøgda og Litjaldsvatnet. Særlig langs gjerdet er skadene på myrene store, og her er slåttemyrene ødelagt (figur 2). Gjerdet fortsetter vest i hvert fall til Føllingheia, men i de vestlige delene fra Skeisenget til Ulvenenget har beiting og trakk ingen nevneverdig negativ påvirkning.

Slåttemyrene i området vurderes samla som svært viktig (D02 Slåtte- og beitemyr) ut fra at de er artsrike, har flere sjeldne og trua arter, omfatter store areal trua naturtyper, og de utgjør en essensiell del av et særlig stort og helhetlig slåttelandskap. I tillegg er området nokså lågtliggende med en del areal i overgangen sørboreal til mellomboreal vegetasjonssone. Slåttemyrene er ikke i hevd, men mange av dem har god status med lite gjengroing og tydelig slåttepreg. Som beskrevet over er det en gradient fra myr via myrkant til engskog. I naturtypesammenheng er det mest nærliggende å føre de slåtte arealene på fastmark til D01 Slåttemark, og dette dekker i likhet med slåttemyr store arealer i Kvamsfjellet. Samla vurderes også slåttemarka som svært viktig (A), dette ut fra størrelse på forekomst av trua naturtyper, forekomst av sjeldne og trua arter, og at det er en del av et helhetlig slåttelandskap. Med ett unntak er både slåttemyrer og engskog ugjødsle, og fremmede arter og nitrofile arter forekommer ikke eller i svært beskjedent omfang. Engskogene er mer gjengrodd enn slåttemyrene, men mange steder er det åpne og halvåpne landskapsbildet intakt. Rike kilder er vanlig i hele undersøkelsesområdet, og mange av disse er ganske sikkert eustatiske, det vil si med stabil vasstilførsel og vasskjemi. Disse kildene hører til i naturtypen A06 Kilde og kildebekk under skoggrensen, og siden de ligger i mellomboreal og nordboreal sone får de verdi B.

I hele det undersøkte området, fra Føllingheia i sørvest til Avunna og Lystjønna i nordøst, er vegetasjonen formet av markaslåtten, og det er store områder med slåttemyr og slåttepåvirka engskog. Myr- og skogvegetasjon opptrer i mosaikk i hele det undersøkte området, og det er særdeles vanskelig å skille ut homogene naturtypelokaliteter. Denne mosaikken mellom myr og skog er definerende for Kvamsfjellet. Myrvegetasjonen domineres av ekstremrike bakke- myrer, middelsrik myr er også vanlig, mens fattig og intermediær myr er overraskende uvanlig å finne. Ombrotrofe myrer er ikke sjeldne, og særlig er kanthøgmyr representert i fin utforming

mange steder. Vi anslår at omtrent halvparten av arealet på ca. 30 km² har blitt brukt direkte i slåtten (slåttemyr og slått engskog).

Opplysninger om historia til slåtten i Kvamsfjellet kan finnes i "Nåkkå tå kvart", årboka til Kvam historielag (Wæhre 2001, 2002, 2003), og vi har også fått mye opplysninger fra Roger Lyngstad, leder i historielaget. Kvamsfjellet har ganske sikkert vært det viktigste området for markaslått for bygdene Følling, Egge, Kvam og Stod, og slåtten er godt dokumentert i historiske kilder. I området ligger det (rester av) 100-200 høybuer, tre av disse er restaurert i nyere tid. Slåttemyrene har ofte navn etter gardene med slåtterett, og de ligger tett i tett i hele undersøkelsesområdet, slik det går fram av navn på kart og lokalhistoriske nedtegnelser. Det var historisk et skarpt skille mellom slåttelandskapet sør for vasskillet, og seterlandskapet nord for vasskillet, grensa går grovt sett langs toppen av åsene i området fra Føllingheia over Rossåsene mot Havstjønnhøgda og Purkheia. Slåtten avtok fra ca 1900, men Grøtanenget øst for Rossåsen ble slått til utpå 1950-tallet, dette er lenger enn i mange andre områder.

Det er beskrevet 16 slåttemyrlokaliteter med verdi A i Kvamsfjellet. Ingen av disse lokalitetene har tekniske inngrep av betydning. De aller fineste av disse er funnet vest for Monsdalen, rundt Giltmarkvegen og mellom Haugrossåsen og Kvamshaugen, men det er viktig å legge til at det ikke er noen større områder uten viktige (B) eller svært viktige (A) slåttemyrer. De store naturverdiene i Kvamsfjellet er ikke knytta til myrene alene, det er kombinasjonen mellom store arealer ekstremrike bakkemyrer med dokumentert og fortsatt tydelig slåttepåvirkning, slåttepåvirka engskog og lite påvirka gammel-skog, ofte i rik utforming, som gjør området unikt. I det store og hele er vegetasjonen rik, men graden av rikhet synes noe lågere langs den nye vegen fra Borgan opp til Lystjønna enn fra Lystjønna og videre vestover. Det er ingen myrreservater i Nord-Trøndelag som har verdier parallellt til de vi finner i Kvamsfjellet, og i Midt-Norge er det så langt vi har oversikt i dag bare Tågdalen naturreservat i Surnadal som er av lignende type og der skjøtsel drives. Vi mener Kvamsfjellet har nasjonal verneverdi, og hele eller deler av området bør vernes. Ut fra slåttemyrenes beskaffenhet er det de nevnte tre områdene Monsdalen, Grøtanenget-Stromstad-dalen (figur 11) og Hallanenget som har de aller største

verdiene. Det er også innenfor disse områdene det vil være av størst botanisk interesse å prioritere eventuell skjøtsel, men her må den lokale historia også tas hensyn til, og det er for tidlig å gi konkrete skjøtelsesanbefalinger.

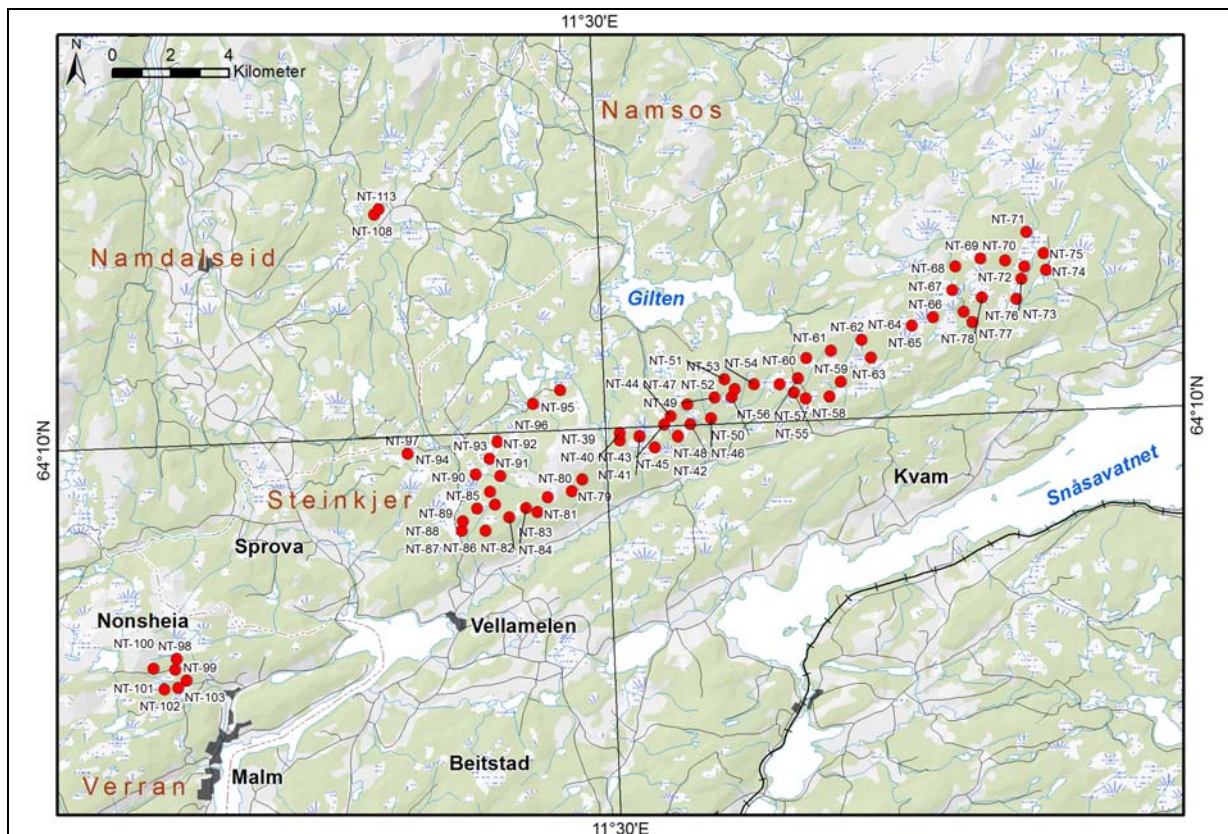
Det har vært gjort undersøkelser i Kvamsfjellet parallelt med, eller i forkant av våre undersøkelser (blant annet av Skog og landskap og HiNT), men dette var ikke rapportert da vårt feltarbeid ble gjennomført. Vi er klare over at det kan være overlapp mellom noen av våre slåttemyrlokalteter og lokaliteter registrert av andre inventører.

4.1.18 Myrer ved Jønnemsklumpen i Nordfjellet, Beitstad (NT 79 – NT 91)

Dette store slåttemyrområdet (ca. 10 km²) ligger i høgdelaget 350-500 moh. rundt Jønnemsklumpen på Nordfjellet i Beitstad (figur 8, 11). Dette store slåttemyrområdet er en naturlig forlengelse av 4.1.17 Kvamsfjellet, og både naturgrunlaget og tradisjonene med markaslått har store likhetstrekk. Myrene rundt Jønnemsklumpen ble oppsøkt i 2012. Naturtypelokalitetene vi inkluderer her er NT 79 – NT 91 (se vedlegg 2). Sammen med Kvamsfjellet har dette store slåttelandskapet minimum nasjonal verdi.

Området ligger på grensa mellom mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone og mellom klart oseanisk og svakt oseanisk vegetasjonsseksjon. Berggrunnen er rik, og domineres av leirskifer, kalkstein, grønnstein og amfibolitt. Ekstremrike og middelsrike bakke- eller flatmyrer er dominerende i myrvegetasjon. Myrvegetasjon og fastmark danner kompliserte mosaikker, og også i myrvegetasjon kan det være variasjon fra ekstremrike til fattige forhold over korte avstander. Særlig opp mot Jønnemsklumpen og Svarvaheia er dette påtakelig, her er det vanlig med en småmosaikk med hei, myr og krattskog. Dette skyldes at de geologiske formasjonene ofte går på skrå eller på tvers av helningsretningen, og dette påvirker hydrologien. Lysåpen engskog er vanlig, og den har ofte artsrik vegetasjon med mange basekrevende arter. Det er til sammen meget store arealer rik myr- og engskogvegetasjon i området.

Det er tatt opp felles kryssliste for alle lokalitetene sør for Jønnemsklumpen, denne lista dekker området fra Gurruhalli i vest til Tessemengbekken i øst. En egen liste dekker området rundt Klungliseteren litt lenger nord. Følgende interessante arter opptrer vanlig eller relativt vanlig i

Figur 8. Kart over lokaliteter i slåttemyrområdene «Kvamsfjellet, Steinkjer» (NT 39 – NT 78), «Myrer ved Jønneumsklumpen i Nordfjellet, Beitstad» (NT 79 – NT 91), «Myrer fra Kvinnhalla til Bleia» (NT 92 – NT 97), «Marka mellom Sve og Nonsheia» (NT 98 – NT 103) og «Dorrås i Namdalseid» (NT 108, NT 113).

rikmyrvegetasjon i området: svarttopp, klubbestarr, hårstarr, særbustarr, gulstarr, hybriden gulstarr x engstarr, engstarr, loppestarr, sumphaukeskjegg, skogmarihand, engmarihand, lappmarihand, breiull, tromsøyentrøst, brudespore, stortveblad, jåblom, lauvtistel, gulsildre, blåknapp, fjellfrøstjerne, bjønnbrodd og myrsauløk (*Bartsia alpina*, *Carex buxbaumii*, *C. capillaris*, *C. dioica*, *C. flava*, *C. flava x hostiana*, *C. hostiana*, *C. pulicaris*, *Crepis paludosa*, *Dactylorhiza fuchsii*, *D. incarnata* ssp. *incarnata*, *D. lapponica*, *Eriophorum latifolium*, *Euphrasia hyperborea*, *Gymnadenia conopsea*, *Listera ovata*, *Parnassia palustris*, *Platanthera bifolia*, *Saussurea alpina*, *Saxifraga aizoides*, *Succisa pratensis*, *Thalictrum alpinum*, *Tofieldia pusilla*, *Triglochin palustris*). Flere av disse artene er karakteristiske for ekstremrik myr. I tillegg bør det nevnes funn av noen arter som er uvanlige i området: agnorstarr, småsivaks, trillingsiv og kvitkurle (*C. microglochin*, *Eleocharis quinqueflora*, *Juncus triglumis*, *Pseudorchis albida* – NT), som alle er funnet i ekstremrik myrvegetasjon. Loppestarr er en art med vestlig utbredelse som går et stykke opp i mellomboreal sone. Agnorstarr, trillingsiv og

gulsildre er "fjellarter" som kan gå lenger ned, dette er ofte sett på som en effekt av den tradisjonelle slåtten i utmarka. Det er et stort potensiale for å finne sjeldne, basekrevende kryptogamer her (eks. moser og sopp), både i gammel-skog og i slåttepåvirka myr og engskog.

Slått er dokumentert gjennom flere navn som viser til slått, og det er opplysninger fra grunneiere om at det har vært markaslått her. Det er ingen hevd på slåttemyrene, men tilstanden er gjennomgående god, om enn litt mer varierende enn i Kvamsfjellet lenger øst. Myrenes overflate er slett, og det er vanligvis lite gjengroing, men myrkanter i lågereliggende deler kan være nokså gjengrodd. Dette henger delvis sammen med at det er hogd en del skog i de nedre delene.

Det har vært gjort undersøkelser (Skog og landskap) i området parallelt med, eller i forkant av våre undersøkelser, men dette var ikke rapportert da vårt feltarbeid ble gjennomført. Vi tror ikke det er overlapp mellom våre slåttemyr-lokaliteter og rikmyrlokaliteter registrert av Skog og landskap her. Det er delvis overlapp mellom

den eksisterende naturtypelokaliteten BN0007 6633 Sjuenghaugen (F03 Kalkskog) og NT 86 Gurruhall-Melgårdshaugen. Dette arealet kan føres både til A05 Rikmyr, D02 Slåttemyr og beitemyr og F03 Kalkskog, og illustrerer at dette området i første rekke defineres av en mosaikk av vegetasjons- og naturtyper.

4.1.19 Myrer fra Kvinnhalla til Bleia (NT 92 – NT 97)

Dette slåttemyrområdet ligger like nord for 4.1.18 Myrer ved Jønnemsklumpen i Nordfjellet, Beitstad, og kan sees som en forlengelse av dette området lenger ned i mellomboreal sone (figur 8). Det er skilt ut dels fordi myrene på de fleste lokalitetene er fattigere, fordi myrene (til dels) ligger mer spredt i et landskap med høy andel skog, samt at undersøkelsene i området ikke har vært like grundige som på 4.1.18. Naturtypelokalitetene vi inkluderer her er NT 92 – NT 97 (se vedlegg 2).

Berggrunnen domineres av harde og sure bergarter (diorittisk til granittisk gneis og migmatitt), men i sørøst kommer leirskifer og kalkstein inn. Området ligger i mellomboreal vegetasjonssone og på grensa mellom klart oseaanisk og svakt oseaanisk vegetasjonsseksjon. Myrene på NT 95 og NT 96 er stort sett ekstremrike og middelsrike, og disse lokalitetene ligger i den delen av myrområdet som har rik berggrunn. Ellers er myrene dominert av intermediær og fattig bakke-myrt og flatmyr, og med innslag av middelsrik vegetasjon enkelte steder.

Slått er dokumentert gjennom navn, og myrene ligger i et område der slått har vært vanlig. Myrene er ikke i hevd, og tilstanden er varierende, men ofte med klar gjengroing i myrkantene. Det er hogd mye skog i området, og dette påvirker mange av myrene.

4.1.20 Marka mellom Sve og Nonsheia (NT 98 – NT 103)

Nordvest for Malm, i marka mellom Sve og Nonsheia er det en rekke slåttemyrer (figur 8) som er kjent ut fra navn, samt funn av ei stakkstang på lokaliteten NT 102 Stormyra og Åsenget (figur 3). Området ligger i høgdelaget ca. 200-450 moh., og på grensa mellom klart oseaanisk og svakt oseaanisk vegetasjonsseksjon. De nedre delene er i mellomboreal vegetasjonssone, og de øvre er i nordboreal sone. Berggrunnen i området er variert, og her finner vi blant annet leirskifer, sandstein, kalkstein, grønn-

stein, amfibolitt, granitt, gneis og migmatitt (Norges geologiske undersøkelse 2012). Der det er baserike bergarter i grunnen gjenspeiles det i en relativt basekrevende flora og vegetasjon.

Dette er et mosaikkpreget landskap der det ligger en rekke små og mellomstore slåttemyrer. Åskammer og rygger i veksling med bekkedaler gir en vekslende og noe oppbrutt topografi, og det er store ulikheter i økologiske forhold over korte strekninger. De minerotrofe myrene i området er for det meste intermediære eller fattige, men middelsrik vegetasjon er ikke uvanlig. Myrer med navn som viser til tidligere slått har nesten uten unntak middelsrik vegetasjon representert, og de fleste er dominert av middelsrik og intermediær vegetasjon. Fastmarksvegetasjonen er vanligvis nokså triviell.

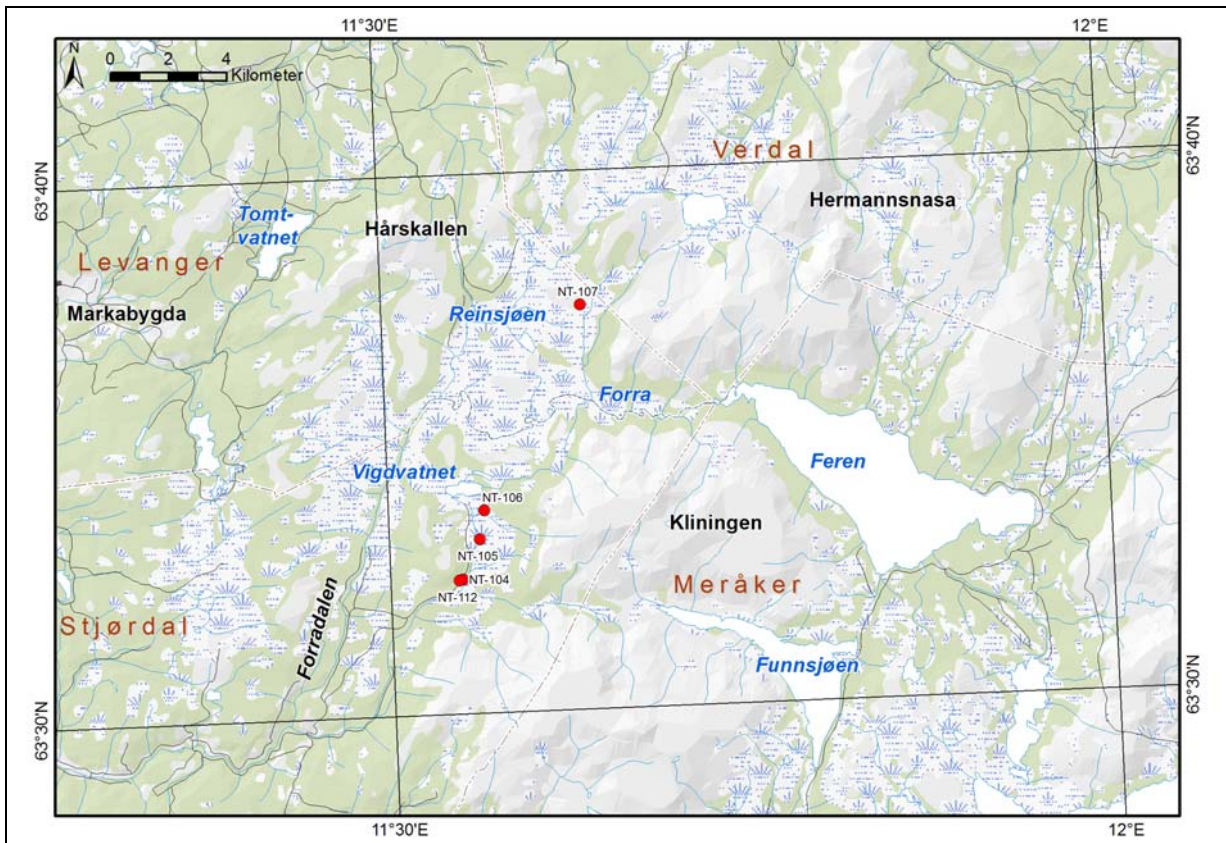
4.1.21 Øvre Forradalsområdet (NT 104 – NT 107, NT 112)

Myrene i Øvre Forradalsområdet er generelt godt kartlagt og beskrevet (Moen et al. 1976), og skjøtsel av slåttemyr i Øvre Forra naturreservat er viet spesiell oppmerksomhet (Øien et al. 1997, Øien & Moen 2007, Øien et al. 2010, Lyngstad et al. 2012). Vi viser til disse publikasjonene for generell informasjon om området.

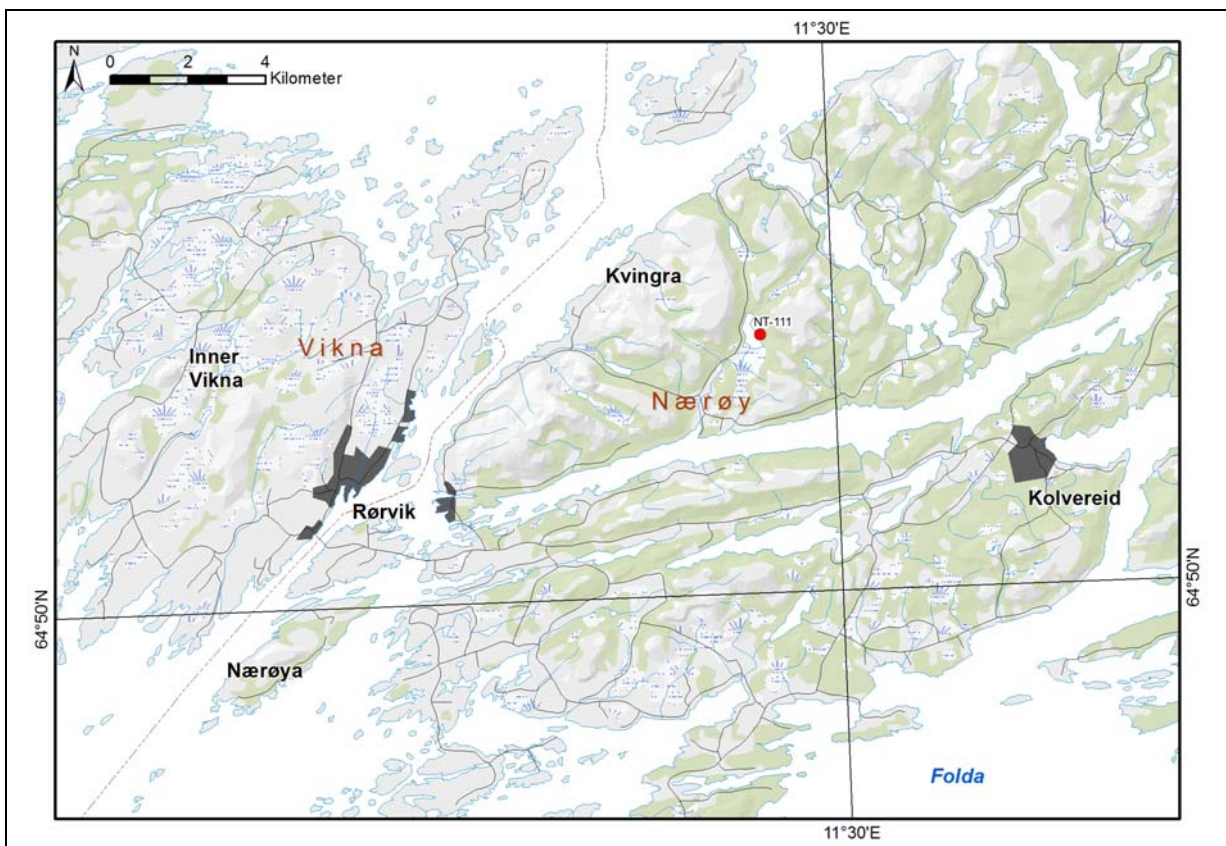
I 2012 er det foretatt kartlegging i området Risvola – Vigdvatnet, og her har det ikke vært gjort systematiske botaniske undersøkelser tidligere. I tillegg er Kallslåttet inventert med tanke på avgrensning av en slåttemyrlokalitet. Kallslåttet ligger i et område som er godt undersøkt fra før. Fem naturtypelokaliteter er beskrevet gjennom årets undersøkelser (figur 9), og disse er inkludert i vedlegg 2. Vi viser til årsrapport for arbeidet i Øvre Forra naturreservat for ytterligere omtale av disse lokalitetene (Lyngstad 2012b).

4.1.22 Dorrås i Namdalseid (NT 108, NT 113)

Det er mange små og halvstore myrer i Dorråsområdet. Myrene er atskilt av åser med skog, bekker og elver og dyrkamark, men dekker til sammen en stor andel av arealet i området. Den eneste myra som er inkludert er Limbumyra (figur 8), og her er det registrert to naturtypelokaliteter NT 108 Limbumyra N for Slåttåsen (A05 Rikmyr) og NT 113 Limbumyra II (A07 Intakt lavlandsmyr i innlandet). Myra ligger i en sone der de nokså baserike bergartene amfibolitt og glimmerskifer dominerer, men ellers i området er det harde og sure bergarter. Lokaliteten ligger 75-90 moh. i grenseland mellom sørboreal

Figur 9. Kart over lokaliteter i slåttemyrområdet «Øvre Forradalsområdet» (NT 104 – NT 107, NT 112).

Figur 10. Kart over slåttemyrområdet «Kvingra» (NT 111).

og mellomboreal vegetasjonssone og i klart oseanisk vegetasjonsseksjon. Det er ikke dokumentert slått på Limbumyra, og gjengroingen har kommet så langt at det er vanskelig å avgjøre om gjengroingseffekten skyldes opphør av slått eller andre faktorer. Mange av myrene i nærheten har navn som viser at myrslått har vært vanlig i området, og Limbumyra har produktiv vegetasjon som ville vært attraktiv å slå. Vi mener derfor det er sannsynlig at myra har vært slått, men velger å klassifisere den som rikmyr.

4.1.23 Dalen ved Fiskeselva (NT 111)

I dalen langs Fiskeselva (figur 6) er det store myrreal, men myrene ligger i stor grad atskilt, slik at hvert enkelt myrkompleks ikke er spesielt stort. Det er grøfta mye myr her, men det er fortsatt en god del intakt myr også. NT 109 Limsteinenget og NT 110 Loddoenget-Loddohaugan er blant de lite berørte myrene. Ut fra navnet ser vi at dette er gamle slåttemyrer, og dette er de to lokalitetene som er inkludert herfra. Berggrunnen domineres av de baserike bergartene glimmergneis, glimmerskifer og amfibolitt, og slåttemyrområdet ligger i mellomboreal vegetasjonssone (grenser mot sørboreal) og i svakt oseanisk vegetasjonsseksjon. Middelsrik og ekstremrik myr dekker ganske stort areal. Det er andre myrer i området som sikkert også har vært slått, men de av disse vi så på var enten påvirket av grøfting eller hadde mest fattig myrvegetasjon. Et par steder (i tillegg til de utfigurerte lokalitetene) ble det funnet partier med ekstremrik eller middelsrik myr.

4.1.24 Kvingra

Kvingra er ei stor øy i Nærøy kommune, og sentralt på øya er et stort myrkompleks ved Søråvatnet. Dette myrkomplekset domineres av Stormyra, mens den ene beskrevne naturtype-lokaliteten her (NT 111 Slettmarka) utgjør den nordøstlige utløperen av komplekset (figur 10). Harde og sure bergarter dominerer i berggrunnen, og dette er dekt av tjukke moreneavsetninger. Området ligger i klart oseanisk vegetasjonsseksjon (grenser mot sterkt oseanisk) og i mellomboreal (på grensa til sørboreal) vegetasjonssone. Myrvegetasjonen er i hovedsak intermediær, men partier med fattigmyr er ikke uvanlig, og bakkemyr og flatmyr er de typene myrmasse som opptrer i Slettmarka. Slått er ikke dokumentert gjennom historiske kilder, tradisjon eller kulturhistoriske funn, men ut fra navnet og at myras overflate er slett og uten mye tuer er det overveiende sannsynlig at dette er ei

gammel slåttemyr. Myra er ikke blant de beste slåttemyrene, men har interesse fordi den ligger i klart oseanisk vegetasjonsseksjon og har klare låglandstrekk.

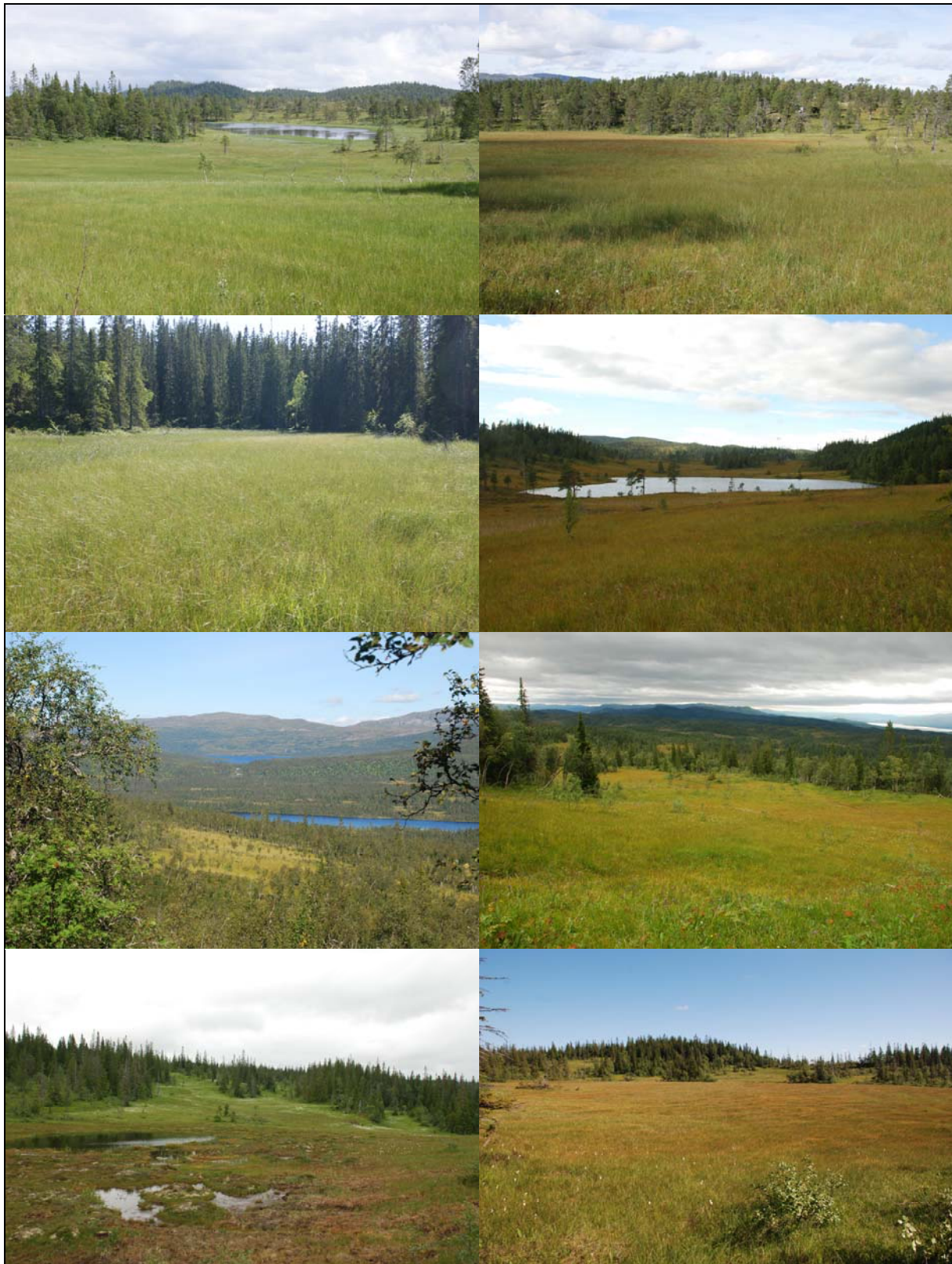
4.2 Karplantefloraen

Karplantefloraen på de oppsøkte myrene ble relativt grundig registrert, spesielt på de største og beste lokalitetene eller myrområdene. På mange av områdene ble det ført krysslister, og i alt 24 krysslister fra Nord-Trøndelag og 27 fra Sør-Trøndelag er levert til herbariet i Trondheim (TRH). Funn av særlig interessante arter eller kompliserte taksoner er dokumentert gjennom innsamlinger, og fra Nord-Trøndelag er det gjennom dette prosjektet levert 76 belegg til TRH, mens det for Sør-Trøndelag er levert 29 belegg. En liste over alle observerte arter i 48 lokaliteter der det ble ført krysslister er tatt med i vedlegg 3. Artsobservasjoner for fire lokaliteter i Øvre Forradalsområdet rapporteres i Lyngstad (2012b), og artsobservasjoner fra Slåttemyrer på Sandnes, Lierne er inkludert i vedlegg 5.

Det ble funnet to rødlista karplanter ved undersøkelserne i 2011 og 2012, kvitkurle (NT) og brunskjene (NT) (*Pseudorchis albida*, *Schoenus ferrugineus*). Tabell 4 gir oversikt over hvilke lokaliteter disse ble funnet i.

Tabell 4. Oversikt over observasjoner av rødlista karplanter i de oppsøkte lokalitetene.

Lokalitet	Kvitkurle	Brunskjene
ST 1		x
ST 4		x
ST 5		x
ST 14		x
ST 17		x
ST 27		x
ST 28		x
ST 32		x
NT 39	x	
NT 41	x	
NT 56		x
NT 81	x	
NT 106		x

Figur 11. Noen slåttemyrlokalteter i Sør- og Nord-Trøndelag (omtalt fra øverst til venstre til nederst til høyre). Åpen og rik bakkemyr på ST 1 Storvollmyra – Slættet, D.-I. Øien 13.07. 2011. Intermediær og rik myrvegetasjon på ST 22 Sølbergslættet, D.-I. Øien 12.08. 2011. Produktiv og rik slåttemyr på ST 28 Langmyra, D.-I. Øien 13.08. 2012. Fattig og intermediær bakkemyr på NT 9 Tjønnenget, A. Lyngstad 22.08. 2011. Rik bakkemyr i gjengroing på Femstakkmyra (NT 31 Femstakkmyra og Styggmyra, A. Lyngstad 24.08. 2011) og NT 67 Grøtanenget – Stromstaddalen (A. Lyngstad 15.08. 2011). Ombrotrof myr (foran), og rik, tidligere slått bakkemyr (bak) på NT 63 Fivesenget og Bakkengenget, A. Lyngstad 12.07. 2011. Rik flatmyr på NT 82 Haugaengan (foran) og rik engskog på NT 83 Gullhaugen (bak), A. Lyngstad 13.08. 2012.

5 Kunnskapsstatus for rikmyr og slåttemyr i Trøndelag

Rikmyr i botanisk sammenheng defineres som myr med innslag av basekrevende arter. Ved å inkludere miljøfaktorer i definisjonen (rikmyr som natursystem etter NiN) karakteriseres rikmyr av basekrevende arter og baserik torv (pH i grunnvannet over (5,5-) 6). Kartleggingene som har gitt datamaterialet i Myrbasen ble gjort basert på den botaniske definisjonen. I DN-handbok 13 (og derfor i Naturbase) brukes A05 Rikmyr om «intermediærmyr og rikmyr i lavlandet» og «ekstremrikmyr i høgereliggende strøk». For mer utfyllende omtale av rikmyr viser vi til Øien et al. (2012).

5.1 Rikmyrareal i Trøndelag

Det er ikke mulig å gi et presist anslag på totalt areal rikmyr i Trøndelagsfylkene, men i dette avsnittet gir vi et overslag basert på informasjon om naturtypen myr, berggrunn, løsmasser og arealdekning i noen områder. Informasjonen vi bruker her er henta fra Moen (1998) hvis annet ikke er angitt.

Myra som naturtype er særegen etter som den er det eneste økosystemet som produserer og avsetter sitt eget substrat (torv). Alle myrer startet etter istida som minerotrofe, og i områder med baserik mineraljord var det rikmyr. På store arealer med høgt grunnvatn ble det etter hvert avsatt mer og mer torv, myra vokste i høgda. Her har torvmosene spilt en viktig rolle, og bidratt til torvvekst og forsuring. I låglandet i Trøndelag dominerer nedbørmyrene, gjerne med 3-6 m med torv. Disse myrene er ombrotrofe, med låg pH i torv og grunnvatn. Slike myrer startet gjerne som rikmyr, og i dag er det ofte bare i kanten av det opprinnelige myrmassivet at det er rester av rikmyr, gjerne i laggen. Betydelige areal har gjennom tusenåra utviklet seg fra rikmyr til fattigmyr og intermediær myr. Disse prosessene med torvakkumulering pågår også i dag på de fleste myrer. I høgereliggende (kaldere) områder går prosessene seinere, noe som vises ved at djupe myrer og nedbørmyr er sjeldnere. På denne måten opprettholdes mer rikmyr i nordboreal og lågalpin vegetasjonssone enn i sørboreal og mellomboreal sone.

I Nord-Trøndelag er det omlag 2500 km² myr under skoggrensa (ca. 20 % av arealet), og bakkemyr og flatmyr dekker mest areal (Moen & medarbeidere 1983). I Sør-Trøndelag er det ca.

1800 km² myr under skoggrensa, også det rundt 20 % av landarealet (Moen 1983). I tillegg kommer myrer over skoggrensa (i lågalpin sone), og et anslag på dekingen av myr i fjellet kan være ca. 10 %. Dette er basert på at lågalpin sone er den dominerende alpine sonen i Trøndelag, og at mye av arealet er i nedre del av lågalpin sone, der myr har litt over 10 % deking. Det er ikke myr i mellomalpin eller høgalpin sone. De alpine sonene dekker om lag 20 % av arealet i landsdelen (noe over 8000 km²). Dette gir et samla myrareal for Trøndelag på 5100 km².

Rikmyr finnes i områder med baserik berggrunn eller rike løsmasser, og vi anslår at vi har slike forhold i omtrent 2/3 av Trøndelag. Unntakene (med i hovedsak fattig berggrunn) er grovt sett kystkommunene sør for Trondheimsfjorden, ytre deler av Fosen, Namdalskysten og midtre deler av Namdalen, men det er store lokale variasjoner. Med en jevn fordeling av myr på områder med rik og fattig berggrunn anslår vi at det var potensiale for rik myr på maksimum 3400 km² (innenfor myrarealet) i Trøndelagsfylkene like etter at isen forsvant for ca. 10 000 år siden. Det er imidlertid klart at det ikke er rikmyr overalt der berggrunnen potensielt gir grunnlag for dette, og spesielt har forsuringen ved torvvekst vært viktig. I låglandet er nok langt mer enn halvparten av det opprinnelige rikmyrarealet borte av naturlige grunner. Også store arealer i høgereliggende områder har nå fattigere myrvegetasjon enn i tidligere tider. Det dreier seg nok om en halvering av det opprinnelige rikmyrarealet. Grøfting av rikmyr har og redusert rikmyrarealet sterkt, også her har låglandet vært mest utsatt.

I Øvre Forradalsområdet (Levanger og Stjørdal) er det utarbeidet et detaljert vegetasjonskart som dekker 70 km² i et område med mye myr (62 % deking av myr), og der berggrunnen er rik i vest og nokså fattig i øst (Moen et al. 1976). I området med rik berggrunn dekker rikmyr 17 % av arealet (ca. 27 % av myrarealet), og i området med fattig berggrunn dekker rikmyr 1-2 % av arealet (ca. 11 % av myrarealet). Det myrrike området ved Rosåsen i Høylandet er også vegetasjonskartlagt (ca. 3,5 km²), og her dekker rikmyr omtrent 13 % av totalarealet, og ca. 20 % av myrarealet (Lyngstad 2012a). Ved å anta at rikmyr dekker 25 % av myrarealet der det er rik berggrunn, samt anta en halvering av rikmyrarealet på grunn av forsuring og grøfting, kommer vi til et grovt anslag på rikmyrareal i Trøndelag på i overkant av 400 km².

5.2 Myrmaterialet ved Vitenskapsmuseet, med vekt på rikmyr og slåttemyr

Arbeidet med landsplan for myrreservater i Norge (myrreservatplanen) foregikk (i Sør-Norge) i årene 1969-85, og en oppsummering er gitt i blant annet Moen et al. (2011). Myrundersøkelsene genererte blant annet data om myrmasstyper, økologi og vegetasjon, og dette er organisert i Myrbasen ved VM.

Figur 1 gir en oversikt over typer myrmasstiv. Rikmyr kan opptre i alle de minerotrofe myrmasstivtypene (flatmyr, bakkemyr, strengmyr), men også i blandingsmyr og i lagg og dråg i ombrotrofe myrmasstivtyper. I tabell 1 er det gitt en oversikt over vegetasjonsenhetene som ble brukt i myrplanarbeidet, og her omfatter rikmyr alle kategorier med middelsrik og ekstremrik myr- og kildevegetasjon. Dette er vegetasjonsenhetene som er oppgitt i vedlegg 4, der vi gir en detaljert oversikt over lokaliteter med rikmyr i Trøndelagsfylkene som er registrert i Myrbase, inkludert myrmasstiv med rikmyr, myrmasstivtyper og inntil ni vegetasjonsenheter per myrmasstiv. Rikmyrvegetasjon ble i myrplanarbeidet (i Trøndelagsfylkene) bare registrert i minerotrof myr og blandingsmyr (vedlegg 4). De fleste lokalitetene er beskrevet i myrrapportene som summerer arbeidet med myrreservatplanen i Nord- og Sør-Trøndelag (Moen & medarbeidere 1983, Moen 1983).

I Sør-Trøndelag er det registrert informasjon om 170 lokaliteter i Myrbase, og 124 av disse har informasjon om vegetasjonstyper. I Nord-Trøndelag gjelder det samme for 176 lokaliteter, hvorav 135 har informasjon om vegetasjonstyper. En myrlokalitet tilsvarer i denne sammenheng ofte et myrkompleks, men store myrlokaliteter omfatter flere myrkompleks. Antall lokaliteter med rik myr- eller kildevegetasjon er 93 i Sør-Trøndelag og 75 i Nord-Trøndelag. Dataene fra myrplanarbeidet er registrert slik at vi kan få ut informasjon om vegetasjonstyper for hver myrmasstivtype (for eksempel bakkemyr eller flatmyr) som finnes på de enkelte lokalitetene. Ofte er det slik at hver type myrmasstiv har flere forekomster på en lokalitet, men vi kan ikke skille ut vegetasjonstyper for hvert enkelt myrmasstiv hvis det forekommer flere av samme type. Ved beregning av antall myrmasstiv har vi konsekvent vært konservative og talt med rik vegetasjon i en myrmasstivtype (på en lokalitet) som én forekomst. Ut fra en slik beregning finner vi at de 93 lokalitetene i Sør-Trøndelag har

minimum 231 myrmasstiv med rik myrvegetasjon representert, og i Nord-Trøndelag er tilsvarende tall minimum 131 myrmasstiv. Rikmyr finner vi altså i 75 % av de registrerte lokalitetene i Sør-Trøndelag, og i ca. 55 % av lokalitetene i Nord-Trøndelag. I vedlegg 4 er alle disse lokalitetene med aktuelle myrmasstiv vist. Som et eksempel kan vi nevne at i Sør-Trøndelag er 19 % av de registrerte lokalitetene med elementer av rikmyr verna.

Av særlig interesse er myrlokaliteter med ekstremrik vegetasjon. I Sør-Trøndelag er det 127 myrmasstiv (se forrige avsnitt for ytterligere forklaring) med ekstremrik myr fordelt på 76 lokaliteter, og i Nord-Trøndelag er tilsvarende antall 61 myrmasstiv fordelt på 38 lokaliteter. I de fleste av disse lokalitetene (og myrmasstivene) dekker ekstremrik myrvegetasjon en liten andel av det totale arealet, men på store lokaliteter som f.eks. 16022 Flomyran ved Hukkelvatna (Midtre Gauldal/Selbu), 16077 Alvåsen-Midtskogvatnet (Orkdal/Skaun), 17006 Øvre Forradalsområdet (Levanger/Stjørdal) og 17054 Kongrosletta-Ruvlen (Stjørdal) vil dette likevel utgjøre et betydelig areal. Det er kun tre lokaliteter i Nord-Trøndelag som omfatter myrmasstiv der ekstremrik myrvegetasjon dominerer: 17027 Ved Skogstad (Nærøy), 17057 Kaldvassmyra (Verdal) og 17066 Myrer ved Nedre Silderen (Verran). Kaldvassmyra er verna som naturreservat, de to andre lokalitetene er ikke verna, og i hvert fall ved Nedre Silderen er en del av arealet dyrka opp. I Sør-Trøndelag er det noen flere lokaliteter som har myrmasstiv dominert av ekstremrik vegetasjon. 16010 Myrer på Dolmøya (Hitra), 16051 Sølendet (Røros), og en rekke myrer i Trondheim; 16056 Nordmyra, Heimdal, 16057 Rørmyra, 16084 Myrer mellom Kotatjønnna og Leirsjøen, 16085 Storsætermyra, 16086 Myr Ø for Sæteråsen og 16097 Våttåsen. Sølendet og Rørmyra (delvis) er verna som naturreservat, de andre er ikke verna. Nordmyra er grøfta, oppdyrka og bygd ned.

Slåttemyr var ikke et eget tema ved myrplanarbeidet, men det ble notert informasjon om dokumentert, tidligere bruk i mange fylker. I Sør-Trøndelag gjelder dette 24 lokaliteter, og i Nord-Trøndelag 18 lokaliteter, disse er markert i vedlegg 4. Dette er de lokalitetene der vi har sikre opplysninger om tidligere slått, enten gjennom kulturminner (stakkstenger, høyløer m.m.), opplysninger fra lokalkjente, skriftlige kilder eller stedsnavn. Det har uten tvil foregått slått på langt flere av myrplan-lokalitetene, ganske sik-

kert de fleste steder med rik myrvegetasjon, og også på mange intermediære og fattige myrer. 17107 Fjelløyfloan i Lierne er eneste kjente slåttemyrlokalitet i dette datamaterialet med bare fattig myrvegetasjon. I alle andre lokaliteter er rik myrvegetasjon representert.

I arbeidet med myrreservatplanen har lokaliteter for det meste blitt plukket ut på flybilder før inventering i felt. Videre er de som oftest beskrevet ut fra feltinventeringer der arter, vegetasjonsenheter, myrmasse, -strukturer, -enheter og tilstand er notert og vurdert, og basert på dette har myrene blitt gitt verneverdi. Valget av lokaliteter i myrreservatplanen er ikke tilfeldig. Det er lokalitetene med størst potensiell verneverdi som er inkludert, som oftest de med stort areal, lite påvirkning, men også lokaliteter med typiske utforminger eller stor variasjon i myrkategorier og vegetasjon.

VM hadde ansvaret for våtmark (hovedsakelig myr og kilde) i prosjektet "Naturfaglig evaluering av norske naturtyper", og rikmyr ble der vurdert som «vanlig utbredt» i Sør-Trøndelag og «nokså sjelden/nokså vanlig» i Nord-Trøndelag (Moen & Øien 2011b). I lys av de siste par års registreringer mener vi rikmyr kan vurderes som vanlig utbredt også i Nord-Trøndelag. Det er nok bare i Nordland at rikmyr er like utbredt som i Trøndelag.

Det er foretatt en rekke kartlegginger og inventeringer av slåttemyr i regi av VM i perioden etter 1985 (se avsnitt 2). Særlig undersøkelsene i Snåsa og Verdal (Nilsen et al. 1997, Moen et al. 2006) bør trekkes fram, her ble flere titalls slåttemyrer vurdert og beskrevet. I tillegg omfatter naturtypeundersøkelsene i Røyrvik mange slåttemyrer (Lyngstad et al. 2007), og undersøkelsene fra Oppgården i Lierne beskriver slåttemyrer ved Rømmervatna (Nilsen & Moen 2000). Data fra disse undersøkelsene er så langt ikke inkludert i Myrbase, og vi henviser til rapportene for informasjon om enkeltlokaliteter. En god del informasjon er imidlertid lagt inn i Naturbase (se neste avsnitt).

5.3 Slåttemyr og rikmyr i Naturbase

"Rikmyr" og "Slåtte- og beitemyr" er to av naturtypene i DN-håndbok 13 (Direktoratet for naturforvaltning 1999, 2007). I Naturbase var det i februar 2011 registrert 3467 myrlokaliteter, 3302 innenfor økosystemet myr og kilde samt 165 slåttemyrer som sorterer under kulturland-

skap. Ved gjennomgangen av materialet i Naturbase har vi brukt utskrifter fra februar 2011. Vi er imidlertid kjent med at det er foretatt til dels store endringer i tidsrommet etterpå, særlig for rikmyr i Sør-Trøndelag. Vi har i november 2012 oppdatert dette, men gjør oppmerksom på at vurderingene av innholdet i Naturbase stort sett er foretatt før endringene var tilgjengelige for oss.

Av 165 slåttemyrlokaliteter (per 15.02. 2011) var 15 registrert i Sør-Trøndelag og 58 i Nord-Trøndelag. De fleste lokalitetene er relatert til registreringer gjort av VM, dette gjelder 9 lokaliteter i Sør-Trøndelag og ca. 48 lokaliteter i Nord-Trøndelag. I Sør-Trøndelag kommer 5 lokaliteter fra kulturlandskapskartlegging i 2004 (Moen et al. 2006), 3 lokaliteter stammer fra myrplanarbeidet (identisk med Myrbase-lokaliteter), 1 lokalitet er fra botaniske undersøkelser i Hemne (Aune 1976), 5 lokaliteter er beskrevet i Jordal (2007), og den siste av Miljøfaglig utredning (Gaarder et al. 2008). Siden utskriften fra Naturbase i 2011 har én slåttemyrlokalitet (BN00037550 Menntsløttet og Langslåtten, se Moen et al. (2006)) blitt fjernet fra Naturbase, denne er nå en del av lokaliteten BN00037550 Indre Gauldal: Hovsbekken som er registrert som rikmyr (Holtan 2011). Det er imidlertid ingen tvil om at denne lokaliteten er ei tidligere slåttemyr (med middelsrik og ekstremrik vegetasjon). Én ny lokalitet har kommet til, det er BN00079319 Dølan slåttemyr i Malvik som er undersøkt av Miljøfaglig utredning.

I Nord-Trøndelag er 25 av lokalitetene identifisert eller vurdert som en del av naturtypekartlegging i Flatanger (1), Overhalla (2) og Røyrvik (22) (Lyngstad et al. 2006, Lyngstad & Aune 2006, Lyngstad et al. 2007). I tillegg er 10 lokaliteter registrert gjennom naturtypekartlegginger i Leksvik og Verran, to av disse er oppsøkt av D.-I. Øien, mens åtte er vurdert, men ikke oppsøkt. To lokaliteter stammer fra myrplanarbeidet, og 11 stammer fra kulturlandskapskartlegging i 2004 (Moen et al. 2006). De resterende ti lokalitetene antar vi ikke kommer fra registreringer gjort av VM (et par tvilstilfeller finnes), de fleste er i Namsskogan. Siden utskriften i 2011 har det kommet til hele 28 lokaliteter med slåttemyr i Nord-Trøndelag. 21 av disse er henta fra Nilsen et al. (1997), og ligger i tilknytning til fjellgardene Gjevsjøen, Holden og Gaundalen i Snåsa eller i Skjækerdalen i Verdal. De siste 7 lokalitetene er i Øvre

Forra naturreservat, og viser til teiger som er restaurert og slått i perioden 2009-11.

Det er per 26.11. 2012 henholdsvis 195 og 127 lokaliteter i kategorien «Rikmyr» i Sør- og Nord-Trøndelag (tabell 5 og 6). Denne sammenstillingen av data er basert på innholdet i Naturbase 03.02. 2011, men supplert med lokaliteter som har kommet til etterpå. For å oppdatere listene var det nødvendig med manuell gjennomgang av dataene, og vi tar forbehold om alle lokaliteter har blitt inkludert.

Det er et omfattende materiale på rikmyr i Naturbase, og vi har konsentrert oss om å vurdere de store trekkene i geografisk fordeling og verdivurderinger. I Sør-Trøndelag dekker lokalitetene registrert som rikmyr knapt 75 km², og i Nord-Trøndelag knapt 60 km². Noen få store lokaliteter utgjør mye av det totale arealet, og den største er BN00017733 Kjølén (som ligger sør for Nesjøen i Tydal) på hele 24,2 km². I tillegg er det en mengde mellomstore og små lokaliteter, og de minste dekker kun et par daa. I de største lokalitetene er det nok vanligvis slik at rikmyr bare dekker en del av lokaliteten, og det gir for høge arealtall. Vi har imidlertid ikke gått nøye inn i materialet, og kan ikke uttale oss detaljert om dette. De få, store lokalitetene gir store utslag for hver enkelt kommune (eks. Røros, Tydal, Stjørdal, Lierne), og for areal med verdi A, B eller C i fylkene.

Hvis metodikken i naturtypekartleggingen skal følges til punkt og prikke vil det være naturlig å dele de største lokalitetene i flere mindre områder med mer presis angivelse av rikmyrareal. På den annen side er dette ofte store, sammenhengende myrområder der rikmyr utgjør en vesentlig del, og som i forvaltningssammenheng bør sees som en enhet.

Samla areal for lokalitetene registrert som rikmyr i Naturbase er ca. 135 km². I tillegg inngår rikmyr med sikkerhet i de fleste lokaliteter i «Slåtte- og beitemyr», og finnes også på lokaliteter registrert i andre kategorier myr. Det virker imidlertid klart at registreringene inkluderer langt under halvparten av rikmyrarealet i Trøndelag (se over). I Sør-Trøndelag er det størst potensiale for rikmyr i kommunene sør for Trondheimsfjorden, fra aksene Orkdalen – Oppdal og østover. I Nord-Trøndelag er potensialet størst

på Innherred (inkludert Stjørdal), i Leksvik og i Indre Namdal. Det er nok ingen kommuner med fullstendige registreringer, men ut fra antall registrerte rikmyrlokaliteter virker det som at kommunene Hitra, Oppdal, Rennebu, Holtålen, Malvik, Tydal, Stjørdal, Røyrvik og Leka er nokså godt kartlagt. Mange kystkommuner har få lokaliteter, men her er potensialet for rik myrvegetasjon mindre, og kartleggingen kan være grei. Det samme gjelder Frosta, Inderøy og (kystkommunen) Ørland, dette er små kommuner med lite myrareal.

Vi har ikke gått inn og vurdert verdisetningen i enkeltlokaliteter, men vi kommenterer noen trender vi mener å se i materialet (tabell 5 og 6). I Nord-Trøndelag er en større andel lokaliteter vurdert som svært viktig enn i Sør-Trøndelag, og det er samtidig en mindre andel lokalt viktige lokaliteter. Myrnaturen i fylkene vurderer vi som nokså lik, i hvert fall med tanke på rikmyr, og vi ville venta å finne ei mer lik fordeling av lokaliteter med verdi A, B og C. Vi tror at antall svært viktige lokaliteter er for lågt i Sør-Trøndelag, og at antall lokalt viktige lokaliteter er for lågt i Nord-Trøndelag. For de fleste kommuner er materialet for tynt til å kunne si noe om fordeling av lokalitetenes verdi, men et par steder mener vi det er grunnlag for ei vurdering. Oppdal og Røyrvik kommuner har begge store areal rik berggrunn og mye rikmyr. Oppdal har registrert fire myrer med verdi A, mens Røyrvik har ingen. Her er det grunn til å tro at det enten er svært viktige myrer som ikke har blitt registrert enda, eller at verddivurderingen har vært noe streng. De fleste myrer i Oppdal er kartlagt av J.B. Jordal, mens de fleste i Røyrvik er kartlagt av VM. Leka kommune skiller seg også ut med 17 registrerte rikmyrer som alle er vurdert som svært viktige. Disse myrene ligger på Skeisnesset og er avledet fra vegetasjonskartet VM publiserte i 2000 (Nilsen & Fremstad 2000), og verddivurderingen er den som egentlig gjelder for Skeisnesset samla. De enkelte småmyrene som er registrert i Naturbase har isolert sett lågere verdi (i hvert fall de fleste), men som deler av et helhetlig landskap er verdi A ei god vurdering.

Tabell 5. Rikmyrlokaliteter i Naturbase (per 26.11. 2012) med verdi A, B og C fordelt på kommuner i Sør-Trøndelag. Areal i daa (avrundet til nærmeste daa) og antall lokaliteter er vist for hver kommune, og for fylket samla.

Kommune	A		B		C		TOT	
	Areal	Antall	Areal	Antall	Areal	Antall	Areal	Antall
Hemne	-	-	4379	4	266	2	4644	6
Hitra	209	4	191	6	36	3	436	13
Frøya	-	-	751	7	73	3	824	10
Ørland	-	-	-	-	6	1	6	1
Rissa	-	-	15	1	-	-	15	1
Åfjord	-	-	195	2	-	-	195	2
Roan	-	-	230	2	167	1	397	3
Oppdal	68	4	1078	13	2400	23	3546	40
Rennebu	898	1	775	6	547	12	2219	19
Røros	9131	2	440	1	2821	2	12392	5
Holtålen	2727	4	3299	8	2425	6	8451	18
Midtre Gauldal	1117	2	2460	5	705	4	4281	11
Melhus	528	3	800	2	-	-	1327	5
Skaun	1851	2	159	4	171	2	2180	8
Klæbu	20	1	1578	2	178	4	1777	7
Malvik	160	1	546	7	157	17	862	25
Selbu	-	-	6112	2	10	3	6122	5
Tydal	24592	3	249	7	41	6	24882	16
Sør-Trøndelag	41298	27	23254	79	10002	89	74555	195

Tabell 6. Rikmyrlokaliteter i Naturbase (per 26.11. 2012) med verdi A, B og C fordelt på kommuner i Nord-Trøndelag. Areal i daa (avrundet til nærmeste daa) og antall lokaliteter er vist for hver kommune, og for fylket samla.

Kommune	A		B		C		TOT	
	Areal	Antall	Areal	Antall	Areal	Antall	Areal	Antall
Steinkjer	163	2	518	9	-	-	681	11
Stjørdal	14565	3	115	7	1883	7	16563	17
Leksvik	-	-	716	3	25	1	741	4
Levanger	654	1	815	3	-	-	1469	4
Verdal	5726	4	14	2	-	-	5740	6
Verran	1709	2	-	-	-	-	1709	2
Namdalseid	2046	3	185	4	72	1	2302	8
Inderøy	322	1	-	-	-	-	322	1
Snåsa	4	1	-	-	5	1	9	2
Lierne	-	-	3081	3	17945	4	21026	7
Røyrvik	-	-	5398	11	548	5	5945	16
Namsskogan	1202	1	23	1	-	-	1225	2
Grong	-	-	53	7	3	1	56	8
Høylandet	-	-	930	2	70	6	1000	8
Fosnes	15	1	12	2	38	5	65	8
Flatanger	-	-	-	-	15	2	15	2
Vikna	-	-	48	2	-	-	48	2
Nærøy	-	-	-	-	32	2	32	2
Leka	698	17	-	-	-	-	698	17
Nord-Trøndelag	27105	36	11906	56	20636	35	59647	127

5.4 Slåttemyr i Trøndelag

Slåttemyr er vanlig i Trøndelag, særlig i mellom-boreal og nordboreal sone, og som nevnt i kapittel 1 har det vært myrslått på store arealer. De beste slåttemyrene har rik myrvegetasjon, og det er ofte sammenfall mellom områder med rik berggrunn og områder som ble mye brukt til markaslått. Vi mener det er grunn til å tro at det har vært slåttemyrer i alle kommuner i Trøndelag, men Ørland, Frosta og (gamle) Inderøy har nokså låg andel myrvegetasjon, og låg andel areal i vegetasjonssonene med mest slåttemyr. I disse kommunene har vi ikke funnet konkrete opplysninger om slått av myr, men i alle andre kommuner (med mulig unntak for Frøya) vet vi at det er gamle slåttemyrer. Omfanget av slåtten har vært størst i indre dalstrøk og i fjellbygdene, og det er her tradisjonen med markaslått har holdt seg lengst. Gardene i breibydene, med mye produktiv jord i låglandet, har hatt mindre behov for ressursene i utmarka. Blant områdene vi har kartlagt i dette prosjektet ser det ut til at markaslåtten ble holdt i hevd lengst i Hølonda og i Røyrvik og Lierne.

Den kommunen der slåttemyr er best kartlagt er Melhus, og her kan vi nå si at vi har god oversikt over naturtypen. Røyrvik er også godt undersøkt, men denne kommunen har store areal rik myrvegetasjon, og vi vet at det fortsatt er slåttemyrer som ikke er oppsøkt eller kartlagt. Skaun er en nokså liten kommune der vi mener de viktigste slåttemyrene nå er kartlagt, men det finnes nok myrer som burde vært oppsøkt. Trondheim kommune kjenner vi også ganske godt, og her er det nokså lite slåttemyr. En rekke kommuner med betydelig myrareal og til dels mye slåttemyr er middels godt kartlagt: Levanger, Stjørdal, Steinkjer, Verdalen, Snåsa, Grong, Høylandet, Verran, Malvik, Meldal og Orkdal. Dette vil i praksis si at deler av kommunene er godt kartlagt, mens andre deler er lite kartlagt. Kommuner med antatt mye fin slåttemyr der andelen som er kartlagt er liten inkluderer: Namsskogan, Lierne, Meråker, Leksvik, Hemne, Klæbu, Rennebu, Oppdal, Midtre Gauldal, Holtålen, Tydal, Selbu og Røros. Denne gruppa omfatter de fleste innlandskommunene. De resterende kommunene ligger stort sett langs kysten, og flere av dem har mye slåttemyr, blant annet vet vi at det blir slått myrer ved Lysvatnet i Åfjord. Vi mener likevel disse kommunene har noe mindre interesse i samband med slåttemyrkartlegging fordi berggrunnen i hovedsak er fattig.

5.5 Prioriterte slåttemyrområder

Ei liste over prioriterte slåttemyrlokaliteter ble utarbeidet for Midt-Norge i 2011 som en del av prosjektet «Kunnskap om myr» (Lyngstad et al. 2011). I alt 15 lokaliteter i Trøndelag ble tatt med, og disse er vist nedenfor. Tabell 7 gir en oversikt over lokalitetene med verdisetting for de enkelte kriteriene som er brukt ved verdivurderingen. Lokalitetene er omtalt med en kort beskrivelse, og vi henviser til avsnitt 4 samt vedlegg 1 og 2 for mer utfyllende informasjon. For lokaliteter som ikke er beskrevet i foreliggende rapport er det tatt med referanser til mer omfattende beskrivelse i litteratur. De viktigste av de tidligere undersøkelsene har vært arbeidene som ble gjennomført i forbindelse med den norske myrreservatplanen (1969-85). Andre undersøkelser gjort av VM, inkludert utarbeidelse av skjøtselsplaner for enkeltområder med slåttemyr, samt nasjonale og regionale kulturlandskapsregistreringer på 1990 og 2000-tallet, har også vært viktige (f.eks. Nilsen et al. 1997, Moen et al. 2006). Lokalitetene er prioritert ut fra verdi etter kriteriene i avsnitt 3, og i tillegg har vi lagt vekt på lokalitetenes verneverdi i myrreservatplanen (Moen 1983, Moen et al. 1983, Singsaas 1984). Lokaliteter i lågereliggende strøk (nedre del av mellomboreal vegetasjonssone (etter Moen 1998) og lågere) har fått høgere prioritet. Lokalitetene 1 til 6 har høgst prioritet, og områdene er lista opp etter prioritet, og fra nord til sør. Nummereringa følger den som ble brukt i Lyngstad et al. (2011).

1 Rosåsen-området (Høylandet)

Store arealer med middelsrik og ekstremrik myrvegetasjon. Deler av området er verna som Hattmoenget naturreservat. Skjøtselsplan for slått av ca. 250 daa er utarbeidet, og faste prøveflater er etablert i 2011 (Moen & Nilsen 2005, Lyngstad 2012a). Det har vært utført slått på ca. 70 daa siden 2005.

2 Kvamsfjell-området (Steinkjer)

Meget store arealer med ekstremrike slåttemyrer i god tilstand (Høitomt & Lyngstad 2011) (figur 2, 8, 11). Tre delområder har særlig høg verdi: 1) Monsdalen (NT 39 – NT 47), 2) Grøtanenget-Stromstaddalen (NT 67) og 3) Hallanenget (NT 56).

3 Gjevsjø-området (Snåsa)

Består av flere slåttemyrer i området nord og øst for Gjevsjøen gard med middelsrik og ekstremrik myrvegetasjon. Østlige deler (Flatmyra, Bålmyra og deler av Stormyra) er verna og ligger innen Blåfjella-Skjækerfjella nasjonalpark. Svennstor-

myra og Langmyra ligger utenfor. Myrene er beskrevet i Nilsen et al. (1997). Her kan Gaundalen-området i Snåsa være et alternativ.

4 Øvre Forra (Levanger)

Velkjent og veldokumentert område med store arealer med middelsrik og ekstremrik vegetasjon som tidligere har vært slått (Moen et al. 1976) (figur 9). Verna som Øvre Forra naturreservat. Skjøtselsplan er utarbeidet (Øien et al. 1997, Øien & Moen 2007) og systematisk skjøtsel startet i 2009, og hittil er ca. 70 daa slått. I tillegg er slått på mindre arealer utført en rekke ganger de siste 30-40 årene. Oppfølging i faste prøveflater.

5 Garbergmyra (Meldal)

Naturreservat med mindre arealer rik og ekstremrik myrvegetasjon med artsinventar som indikerer låglandsforhold. Skjøtselsplan er utarbeidet (Singsaas 1995), og skjøtsel startet i 1996 og ca. 30 daa skjottes regelmessig. Oppfølging i faste prøveflater (Øien 2010).

6 Sølendet (Røros)

Velkjent og veldokumentert område. Inneholder det største sammenhengende område med ekstremrik slåttemyr i Norge. Naturreservat. 1600 daa har vært skjottet i over 30 år. Nasjonalt referanseområde for utmarksslått med nasjonalt prioriterte langtidsserier for overvåking av myr- og engvegetasjon. Blant annet har 40-50 prøveflater blitt slått eksperimentelt hvert år siden 1974. Egen værstasjon ble etablert i 2007. Området er et viktig leveområde for den sterkt trua orkideen svartkurle. Viktige erfaringer er oppsummert i Øien & Moen (2006) og Moen & Øien (2012).

9 Skognakjølen (Orkdal, Skaun, Melhus)

Myrer i området fra Midtskogsvatnet i vest til Svarttjønna i øst og Store Morsjøen i sør. Omfatter fire større områder med middelsrik og ekstremrik myrvegetasjon som tidligere har vært brukt til slått: Myrer N for Midtskogsvatnet i nordvest, myrer ved Blåkkåtjønna i sørvest og Megardsslåttet og Storvollmyra-Slåttet i øst (figur 11). Førstnevnte inngår i Midtskogsvatnet naturreservat der det også er funnet tufter av høyløe (Frisvoll 1974, Singsaas 1984). Det arrangeres årlige slåttedager på Megardsslåttet. Lokalitetene ST 1 – ST 5 ligger i dette området.

10 Søvasskjølen (Orkdal)

Stort myrlandskap der bakkemyr dominerer. Intermediær og rik myrvegetasjon er vanlig, men

fattigmyr dominerer. Spor etter slått (Øien & Moen 1999). Forekomst av ekstremrik vegetasjon (Moen 1983, Singsaas 1984).

11 Myrer mellom Mo og Mosetrene (Hemne)

Myrlandskap med store bakkemyrer. Rikmyr er vanlig flere steder (Moen 1983). Mye markaslått og utmarksbeite i området i tidligere tider (Aune 1976). Trolig bør områdene vestover forbi Skogsjøen inkluderes i et slåttemyrområde.

12 Langåskjølen-Grønkjølen (Klæbu)

Vegetasjonskart i Klokk (1974). Mindre arealer med rik myrvegetasjon, men ekstremrik myrvegetasjon forekommer. Låglandsarter inngår. Rester etter stakkstenger stod enda på 1970-tallet.

14 Hudningsdalen (Røyrvik)

Flere store myrområder med middelsrik og ekstremrik vegetasjon som tidligere har vært slått (Moen et al. 2006: 61-62, Lyngstad et al. 2007) (figur 2, 3, 7, 11). Rester etter stakkstenger flere steder. Det er interesse for skjøtsel blant grunneiere, og i 2012 ble det rydda og slått på en av myrene her.

15 Simadalen (Verran)

Relativt små myrarealer, men middelsrik og ekstremrik fastmatte dekker store deler av myrene. Tidligere slåttemyrer (Moen et al. 1983). Området er verna som Simadalen naturreservat.

16 Beistadjølan (Stjørdal)

Stort myrlandskap med bakkemyr. Middelsrik og ekstremrik bakkemyr finnes flere steder. Området har tidligere vært brukt som slåttemyr (Moen et al. 1983). I dag går det en veg gjennom området. Her kan Kongrosletta-Ruvlen, lenger sør i Stjørdal, være et alternativ.

17 Strengen (Strenglia) i Hollamarka (Hemne)

Stort område med frodig og artsrik vegetasjon som tidligere har vært brukt til markaslått, deriblant mange myrer med middelsrik og ekstremrik vegetasjon (Aune 1976). På slutten av 1960-tallet stod det fremdeles høyløer i området, men i seinere tid er området prega av gjengroing (pers. medd. E.I. Aune).

18 Høgkjølen-Bakkjølen (Meldal)

Stort myrområde der bakkemyrer dominerer. Rike og intermediære myrer fins spredt i hele området. Forekomst av ekstremrik myrvegetasjon på Bakkjølen. Myrene har tidligere vært brukt til slått, og det fantes rester av høyløer og stakkstenger i 1978 (Moen 1983).

Tabell 7. Oversikt over 15 slåttemyrområder i Trøndelag med verdivurdering og prioritering. De høgest prioriterte områdene er satt opp først og områdene er lista opp fra nord til sør. UTM er angitt i sone 32 med unntak av lokalitet 3 og 14 som er angitt i sone 33. Vegetasjonssoner og -seksjoner er angitt etter Moen (1998). Rik myrvegetasjon: anslått andel av slåttemyr som er rik eller ekstremrik vegetasjon fra x - lite til xxx -mye/mesteparten. Størrelse: anslått areal med slåttemyr etter følgende skala: x < 200 daa, xx = 200-500 daa, xxx > 500 daa. Tilstand: trinn av gjengroingstilstand (GG) etter NiN (Halvorsen et al. 2009). Andre kulturspor: x - rester av stakkstenger og tufter av høyløer fins (eller har nylig funnes), xx - rester av høyløer/slåttebuer og stakkstenger fins, xxx - har intakte høyløer/slåttebuer og stakkstenger.

Nr	Lokalitet	Fylke	Vegetasjons- sone/-seksjon	Rik myr- vegetasjon	Verdi i myrplan	Størrelse	Tilstand	Andre kulturspor	Verna	Kilde	Prioritering
1	Rosåsen-området PS 55-56, 77-79	NT	MB-(NB)/(O1)- O2	xx	1c	xx	(1)2-4	xx	(x)	Moen & Nilsen 2005, Lyngstad 2012a	xxx
2	Kvamsfjell-området PS 22-26, 17-19	NT	MB-NB/O2	xxx	-	xxx	2-3?	xxx		Høitomt & Lyngstad 2011	xxx
3	Gjevsvjø-området VM 07-08, 09-10	NT	MB-NB/O1	xx	-	xxx	2?	x	(x)	Nilsen et al. 1997	xxx
4	Øvre Forra PR 20-34, 50-60	NT	MB-NB/O2	xxx	1a	xxx	1-3	x	x	Moen et al. 1976, Øien et al. 1997, Øien & Moen 2007, Øien et al. 2010, Lyngstad et al. 2012, Lyngstad 2012b	xxx
5	Garbergmyra NQ 24, 96-97	ST	MB/O2	xx	1b-2	x	1-2		x	Singsaas 1995, Lyngstad & Øien 2003, Øien 2010	xxx
6	Sølandet PQ 44-45, 52-54	ST	(MB)-NB/O1- OC	xxx	1aF	xxx	1	xxx	x	Moen 1990, Moen & Øien 1998, Øien & Moen 2006, Moen & Øien 2012	xxx
9	Skognakjølen NR 46-49, 02-06	ST	MB-(NB)/O2	xxx	1b-(2)	xxx	2-3	x	(x)	Frisvoll 1974, Moen 1983, Singsaas 1984	xx(x)
10	Søvasskjølen NR 23-30, 12-15	ST	MB-(NB)/O2	x(x)	1b	xx	?	?		Moen 1983, Singsaas 1984, Øien & Moen 1999	xx
11	Myrer mellom Mo og Mose trene MR 96-98, 15-16	ST	MB/O2	xx	(1b)-2	xx	3-4?	x		Aune 1976, Moen 1983	x(x)
12	Langåskjølen- Grønkjølen NR 78-82, 18-20	ST	MB/(O1)-O2	x(x)	1b	xx	?	x	(x)	Klokk 1974, Moen 1983	x(x)
14	Hudningsdalen VM 46-52, 96-98	NT	NB/O1	xxx	-	xxx	1-3	xxx		Moen et al. 2006, Lyngstad et al. 2007	x
15	Simadalen NR 87-88, 93-94	NT	MB/O2	xx(x)	2-3	x(x)	3?	?	x	Moen et al. 1983	x
16	Beistadkjølan PR 16-19, 46-50	NT	MB-(NB)/(O1)- O2	xx(x)	1b	xx	3?	?		Moen et al. 1983	x
17	Strengen (Strenglia) NR 10-12, 13-15	ST	MB/O2	xx	-	xx(x)	3-4?	x(x)		Aune 1976	x
18	Høggjølen- Bakkjølen NQ 25-29, 88-93	ST	MB-NB/(O1)-O2	xx(x)	1b (-2)	xx(x)	?	x	x	Moen 1983	x

6 Konklusjon og videre arbeid

Trøndelag er den landsdelen der myr generelt og slåttemyr spesielt er best undersøkt. Samtidig er det Trøndelag som har høyest andel myrareal i Norge, og det er stor variasjon i den trønderske myrnaturen. Et gjennomgående oseanisk klima med kjølige, fuktige somre og relativt milde, fuktige vintre gir godt grunnlag for myrdannelse og myrvekst. Alle typer minerotrof myrvegetasjon ble nyttet som slåttemyr, men myrmas-sivtypene bakkemyr og flatmyr har vært viktigst, og særlig de myrene som har rik (basekrevende) vegetasjon. Bakkemyr dannes i første rekke i områder med mye nedbør og tjukt, langvarig snødekke, og er vanlig i mellomboreal og nord-boreal vegetasjonssone. Det er store arealer i Trøndelag der de klimatiske forholdene ligger til rette for dannelse av bakkemyrer, og typen er svært vanlig. Kombinasjonen av store områder med rik berggrunn og mye myrareal gir godt grunnlag for rik myrvegetasjon, og store forekomster av rikmyr er et særtrekk for landsdelen. Ellers i landet er det nok bare deler av Nord-Norge som har like mye rikmyr. Tradisjonen med myrslått har vært viktig i hele landet, men Trøndelag er en av regionene der myrslåtten ser ut til å ha vært viktigst. Dette skyldes nok at det har vært mye godt egnet myr tilgjengelig, samt at behovet for høy fra utmarka har vært stort.

I denne undersøkelsen har vi gitt en oversikt over kunnskapsstatus for rikmyr og slåttemyr i Trøndelag, og vi anser hovedtrekkene i utbredelse, forekomst og artsmangfold å være godt kjent. For forvaltningen er det ønskelig og nødvendig å ha arealfesta informasjon tilgjengelig i Naturbase, og denne undersøkelsen gir et bidrag til dette. En fullstendig oversikt over slåttemyr eller rikmyr ligger imidlertid langt fram i tid, i den grad dette er et mål. Vi mener det fortsatt er ønskelig med kartlegging av slåttemyr i utvalgte områder, dette kan være i verneområder eller i kommuner som er dårlig kartlagt. Det kan også være relevant å gjennomføre målretta kartlegginger av områder der vi vet det er mye slåttemyr, men som så langt ikke har vært prioritert fordi vi regner med at myrene er av samme type som i godt undersøkte områder i nærheten.

Som forskere arbeider vi med å heve kunnskapen om variasjonen i rikmyr og slåttemyr i landsdelen, og å se dette i et internasjonalt perspektiv. Dette omfatter både økologiske forhold, slåttepåvirkning, arters forekomst og utbredelse og

variasjon i rik myrvegetasjon i tid og rom. Denne undersøkelsen har gitt mye konkret kunnskap om utbredelse og forekomst av myrtyper og arter. For oss er det kanskje like viktig at vi har fått sett et tverrsnitt av slåttemyrer utsatt for ulike påvirkninger og i ulik gjengroingstilstand. Dette gjør oss blant annet bedre i stand til å gi fornuf-tige verdivurderinger.

Naturforvaltningen har i lang tid støttet skjøtselsarbeid i noen utvalgte områder med slåttemyr, og denne støtten opplever vi har blitt tydeligere de senere år. Vi mener det er viktig at naturforvaltningen har ansvar for, og tar hand om, skjøtsel i noen av de aller viktigste lokalitetene, blant annet slik at det sikres langsiktighet i skjøtselsarbeidet. Det er imidlertid ikke realistisk eller ønskelig at forvaltningen skal drive skjøtsel på et stort antall lokaliteter, og det er derfor gledelig at vi i det siste har sett en ny interesse hos flere grunneiere for å ta opp igjen myrslått. Vi håper og tror våre undersøkelser har bidratt positivt i den sammenheng, og at grunnlaget er lagt for en videreføring og fornyelse av denne tradisjonen.

7 Litteratur

- Aune, E.I. 1976. Botaniske undersøkjinger i samband med generalplanarbeidet i Hemne kommune, Sør-Trøndelag. – K. norske Vidensk. Selsk. Rapp. Bot. Ser. 1976-1: 1-76.
- Bjørsmo, E. 1983. Fjellslått i Fånettdalen. – Verdalen historielags skrifter 9. Årbok 1983: 83-85.
- Direktoratet for naturforvaltning 1999a. Kartlegging av naturtyper. Verdisetting av biologisk mangfold. – DN-håndbok 13: 1-238, 6 vedlegg.
- Direktoratet for naturforvaltning 2007. Kartlegging av naturtyper. Verdisetting av biologisk mangfold. 2. utgave 2006, oppdatert 2007. – DN-håndbok 13: flere pag., 11 vedlegg.
- Direktoratet for naturforvaltning 2009. Handlingsplan for slåttemark. – DN rapport 2009-6: 1-51, 2 vedlegg.
- Elven, R. (red.) 2005. Johannes Lid og Dagny Tande Lid. Norsk flora. 7. utgåve. – Samlaget, Oslo. 1230 s.
- Fremstad, E. 1997. Vegetasjonstyper i Norge. – NINA Temahefte 12: 1-279.
- Fremstad, E. & Moen, A. (red.) 2001. Truete vegetasjonstyper i Norge. – NTNU Vitensk. mus. Rapp. bot. Ser. 2001-4: 1-231.
- Frisvoll, A.A. 1974. Rapport om undersøkelser av flora og vegetasjon i Skognakjølområdet (Sør-Trøndelag, kommunene Skaun, Melhus og Orkdal), sommeren 1974. – K. norske Vidensk. Selsk. Mus. Bot. avd., Trondheim. 15 s. Upubl.
- Frisvoll, A.A., Elvebakk, A., Flatberg, K.I. & Økland, R.H. 1995. Sjekkliste over norske moser. Vitskapleg og norsk namneverk. – NINA Temahefte 4: 1-104.
- Gaarder, G., Fjeldstad, H. & Holtan, D. 2008. Kartlegging av naturtyper i Hitra kommune, Sør-Trøndelag fylke. Miljøfaglig Utredning Rapport 2008-18: 1-46, 1 vedlegg.
- Grut, A., Eithun, O., Foss, J., Hoel, O., Rikstad, A. & Foss, S. 2001. Seter- og markaliv i Oppbygda Øst i Meldal. – Utgitt av ei boknemnd.
- Halvorsen, R., Andersen, T., Blom, H.H., Elvebakk, A., Elven, R., Erikstad, L., Gaarder, G., Moen, A., Mortensen, P.B., Norderhaug, A., Nygaard, K., Thorsnes, T. & Ødegaard, F. 2009. Naturtyper i Norge (NiN) versjon 1.0.0. – www.artsdatabanken.no (2009 09 30).
- Holtan, D. 2011. Kartlegging av naturtyper i Holtålen kommune, Sør-Trøndelag. – Miljøfaglig Utredning, rapport 2011-9: 1-75.
- Høitomt, T. & Lyngstad, A. 2011. Naturtypekartlegging i Kvamsfjellet, Steinkjer kommune – kalkskog og slåttemyr. – Biofokus-rapport 2011-34: 1-51.
- Jordal, J.B. 2007. Kartlegging av naturtyper i Oppdal kommune 2006. – J.B. Jordal Rapport 2007-2: 1-64.
- Klokk, T. 1974. Myrundersøkelser i Trondheimsregionen i forbindelse med den norske myrreservatplanen. – K. norske Vidensk. Selsk. Mus. Rapp. Bot. Ser. 1974-1: 1-30.
- Lona, K.A. 1973. Utslåttar og fjellslåttar i Lona. Avskrift av sær oppgave fra Høylandet ungdomsskole 1973. – Høylandet historielag (udatert).
- Lyngstad, A. 2010. Population Ecology of *Eriophorum latifolium*, a Clonal Species in Rich Fen Vegetation. – NTNU Fakultet for naturvitenskap og teknologi, Trondheim. 46 s. + 4 artikler.
- Lyngstad, A. 2012a. Kartlegging av vegetasjon og skjøtselsplan for slåttemyr ved Rosåsen på Høylandet. – NTNU Vitensk.mus. Rapp. bot. Ser. 2012-2: 1-58.
- Lyngstad, A. 2012b. Kartlegging, overvåking og skjøtsel i Øvre Forra naturreservat 2012. – NTNU Vitensk.mus. Bot. Notat 2012-7: 1-xx.
- Lyngstad, A., Bratli, H., Rønning, G. & Aune, E.I. 2007. Naturtypekartlegging i Røyrvik kommune. – NTNU Vitensk.mus. Rapp. bot. Ser. 2007-1: 1-43.
- Lyngstad, A., Moen, A. & Øien, D.I. 2012. Overvåking og skjøtsel i Øvre Forra naturreservat 2011. – NTNU Vitensk.mus. Bot. Notat 2012-1: 1-19.
- Lyngstad, A. & Øien, D.-I. 2003. Omanalyser av faste prøveflater i Garbergmyra naturreservat 2003. – NTNU Vitensk.mus. Bot. Notat 2003-5: 1-13.
- Moen, A. 1983. Myrundersøkelser i Sør-Trøndelag og Hedmark i forbindelse med den norske myrreservatplanen. K. Norske Vidensk. Selsk. Mus. Rapp. Bot. Ser. 1983-4: 1-138.
- Moen, A. 1989. Utmarksslåtten – grunnlaget for det gamle jordbruket. – Spor 4-1: 36-42.
- Moen, A. 1990. The plant cover of the boreal uplands of Central Norway. I. Vegetation ecology of Sølendet nature reserve; haymaking fens and birch woodlands. – *Gunneria* 63: 1-451, 1 kart.
- Moen, A. 1998. Nasjonalatlas for Norge. Vegetasjon. – Statens kartverk, Hønefoss. 199 s.
- Moen, A. 1999. Slåtte- og beitemyr. – S. 153-164 i Norderhaug, A., Austad, I., Hauge, L. & Kvamme, M. (red.) Skjøtselsboka for kultur-

- landskap og gamle norske kulturmarker. Landbruksforlaget, Oslo.
- Moen, A. 2000. Botanisk kartlegging og plan for skjøtsel av Tågdalen naturreservat i Surnadal. – NTNU Vitensk.mus. Rapp. bot. Ser. 2000-7: 1-45, 1 kart.
- Moen, A., Kjølvik, L., Bretten, S., Sivertsen, S. & Sæther, B. 1976. Vegetasjon og flora i Øvre Forradalsområdet i Nord-Trøndelag, med vegetasjonskart. – K. norske Vidensk. Selsk. Mus., Rapp. Bot. Ser. 1976-9: 1-135. 2 kart.
- Moen, A., Lyngstad, A., Nilsen, L.S. & Øien, D.-I. 2006. Kartlegging av biologisk mangfold i jordbrukets kulturlandskap i Midt-Norge. – NTNU Vitensk.mus. Rapp. bot. Ser. 2006-3: 1-98, 5 vedl.
- Moen, A., Lyngstad, A. & Øien, D.-I. 2011. Kunnskapsstatus og innspill til faggrunnlag for oseanisk nedbørmyr som utvalgt naturtype. – NTNU Vitensk.mus. Rapp. bot. Ser. 2011-7: 1-72.
- Moen, A. & medarbeidere 1983. Myrundersøkelser i Nord-Trøndelag i forbindelse med den norske myrreservatplanen. – K. Norske Vidensk. Selsk. Mus. Rapp. Bot. Ser. 1983-1: 1-160.
- Moen, A. & Nilsen, L.S. 2005. Botaniske verneverdier for slåttemyr og forslag til skjøtsel av kulturlandskap vest for Rosåsen, Høylandet. – NTNU Vitensk.mus. Bot. Notat 2005-4: 1-23.
- Moen, A. & Øien, D.-I. 1998. Utmarksslåttens effekter på plantelivet. – S. 77-86 i Framstad, E. & Lid, I.B. (red.) Jordbrukets kulturlandskap. Forvaltning av miljøverdier. Universitetsforlaget, Oslo.
- Moen, A. & Øien, D.-I. 2011a. Våtmark. – S. 75-79 i Lindgaard, A. & Henriksen, S. (red.) 2011. Norsk rødliste for naturtyper 2011. Artsdatabanken, Trondheim.
- Moen, A. & Øien, D.-I. 2011b. Faktaark fra to prosjekter med vurdering av truet og vernestatus for våtmark (myr og kilde) i Norge. – NTNU Vitensk.mus. Bot. Notat 2011-4: 1-62.
- Moen, A. & Øien, D.-I. 2012. Sølendet naturreservat i Røros: forskning, forvaltning og formidling i 40 år. – Bli med ut! 12: 1-103.
- Nilsen, L.S. & Fremstad, E. 2000. Skjøtselsplan for Skeisnesset, Leka, Nord-Trøndelag. – NTNU Vitensk.mus. Rapp. bot. Ser. 2000-1: 1-31, 1 kart.
- Nilsen, L. S. & Moen, A. 2000. Botanisk kartlegging og plan for skjøtsel av Oppgården med utmark i Lierne. – NTNU Vitensk.mus. Rapp. bot. Ser. 2000-2: 1-44, 1 kart.
- Nilsen, L.S., Moen, A. & Solberg, B. 1997. Botaniske undersøkelser av slåttemyrer i den foreslåtte nasjonalparken i Snåsa og Verdal. – NTNU Vitensk.mus. Rapp. bot. Ser. 1997-3: 1-38.
- Norderhaug, A. & Johansen, L. 2011. Kulturmark og boreal hei. – S. 81-85 i Lindgaard, A. & Henriksen, S. (red.) Norsk rødliste for naturtyper 2011. Artsdatabanken, Trondheim.
- Norge digitalt 2011. Generelle vilkår for Norge digitalt-samarbeidet. Versjon 2011. – Verdensveven 11.04. 2012: http://www.statkart.no/Norge_digitalt/Norsk/Om_oss/Avtaler_og_dokumenter/filestore/Norge_Digitalt_ny/Om_Norge_digitalt/Avtaler_og_dokumenter/Generelle_vilkaar_ND_2011_endelig.pdf.
- Norges geologiske undersøkelse 2012. Berggrunnskart 1 : 250 000. – Verdensveven 15.01. 2013: <http://geo.ngu.no/kart/berggrunn/>
- Nygård, B.O. 1976. Fjellturet i Verdal. – Verdal kommune, skolekontoret. 94 s.
- Nygård, B.O. 1978. Ramsåsvollen. Et undervisningsopplegg for barskog. – Verdal skolekontor. 44 s.
- Nygård, B.O. 1998. Fjell- og myrslåtter i Verdal innen planområdet for nasjonalpark. – Fylkesmannen i Nord-Trøndelag miljøvernavdelingen Rapport 1998-2: 1-38.
- Nygård, B.O. 1999. Fjellslått i Frolfjellet. Semesteroppgave i lokalhistorie. – NTNU Institutt for historie og klassiske fag. 41 s.
- Nygård, B.O. under utarbeiding. «Te fjells i Frol og Skogn».
- Romstad, H. 2002. Skjøtselsplan for gammel kulturmark på Romstad. Gnr 101 Bnr 1. Høylandet. – Upubl. manuskript til Høgskolen i Sogn og Fjordane. 43 s.
- Romstad, H. 2011. Utmarksslått og setring på Romstad, Høylandet. Upubl. Manuskript.
- Rosendal, O. 1964. Fjellslått på Rosendal, Høylandet i eldre tid. – Namdal historielag. Årbok for Namdalen 1964: 44-48.
- Rød, P.O. 1968. Hølondeboka: gards- og ættehistoria. – Melhus kommune.
- Selnes, M. 1986. Fjellslått rundt 1930. – Verdal historielags skrifter 12. Årbok 1986: 195-203.
- Singsaas, S. 1984. Etterundersøkelser i Sør-Trøndelag i forbindelse med den norske myrreservatplanen. – Univ. Trondheim Vitensk.mus. 13 s. Upubl.
- Singsaas, S. 1995. Botaniske undersøkelser med skisse til skjøtselsplan for Garbergmyra naturreservat, Meldal, Sør-Trøndelag. – Univ. Trondheim Vitensk.mus. Rapp. Bot. Ser. 1995-4: 1-31.

- Sivertsen, A., Berre, I., Lyngstad, P.A. & Nygård, B.O. 1984. Frolfjellet. – Levanger kommune. 64 s.
- Ward, P.A. 1997. Fjellslått. – Verdal historielags skrifter 24. Årbok 1997: 114-122.
- Wæhre, P.I. 2001. Kvamsfjella – fjellslått. Ytre del. – S. 79-90 i Lyngstad, R. (red.). Nåkkå tå kvart. Årbok for Kvam historielag 14.
- Wæhre, P.I. 2002. Kvamsfjella – Fjellslått – midtre del. – S. 22-32 i Lyngstad, R. (red.). Nåkkå tå kvart. Årbok for Kvam historielag 15.
- Wæhre, P.I. 2003. Kvamsfjella – fjellslått - østre del. – S. 85-96 i Lyngstad, R. (red.). Nåkkå tå kvart. Årbok for Kvam historielag 16.
- Øien, D.-I. 2010. Omanalyser av faste prøveflater i Garbergmyra naturreservat 2009. – NTNU Vitensk.mus. Bot. notat 2010-4: 1-13.
- Øien, D.-I., Lyngstad, A. & Moen, A. 2010. Bevaringsmål, overvåking og skjøtsel i Øvre Forra naturreservat, Levanger. Rapport for 2009 og 2010, med vekt på prosjektet: Oppfølging av verneområder – bevaringsmål og overvåking. – NTNU Vitensk.mus. Bot. Notat 2010-7: 1-16.
- Øien, D.-I., Nilsen, L.S. & Moen, A. 1997. Skisse til skjøtelsplan for deler av Øvre Forra naturreservat i Nord-Trøndelag. – NTNU Vitensk.mus. Rapp. bot. Ser. 1997-2: 1-26. Øien & Moen 2007
- Øien, D.-I. & Moen, A. 1999. Botaniske undersøkingar langs planlagde vegtrasear i Midtre Gauldal og Orkdal, Sør-Trøndelag. – NTNU Vitensk.mus. Bot. notat 1999-2: 1-12.
- Øien, D.-I. & Moen, A. 2006. Slått og beite i utmark – effekter på plantelivet. Erfaringer fra 30 år med skjøtsel og forskning i Sølendet naturreservat, Røros. – NTNU Vitensk.mus. Rapp. bot. Ser. 2006-5: 1-57.
- Øien, D.-I. & Moen, A. 2007. Skjøtsel av slåttemark i Øvre Forra naturreservat. – NTNU Vitensk.mus. Bot. notat 2007-6: 1-9.
- Øien, D.-I. & Moen, A. 2012. Sølendet naturreservat. Årsrapport og oversyn over aktiviteten i 2011. – NTNU Vitensk.mus. Bot. Notat. 2012-2: 1-44.
- Øien, D.-I., Moen, A. & Lyngstad, A. 2012. Rikmyr i Norge. Et første utkast til kartleggingsbehov. – NTNU Vitensk.mus. Bot. Notat. 2012-5: 1-9.
- Åsvoll, O. 1998. Fjell- og myrslåtter i Snåsa innen planområdet for nasjonalpark. – Fylkesmannen i Nord-Trøndelag miljøvernvedlingen Rapport 1998-3: 1-34.

Vedlegg 1.

Slåttemyrlokaliteter i Sør-Trøndelag oppsøkt 2011-2012, med beskrivelse og verdivurdering. Lokalitetene inngår i større myrområder som er beskrevet i kapittel 4. I alt 35 lokaliteter ble oppsøkt og er beskrevet, og figur 4 viser beliggenheten til disse. Geografiske data, samt tilstand og verdisetting er lista opp først i beskrivelsen av hver lokalitet. Disse dataene er også lista opp i tabell 3, sammen med opplysninger om forekomster av vegetasjonstyper.

1 Skognakjølen, Skaun og Melhus

ST 1 Storvollmyra-Slættet

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: DIØ 13.07. 2011

Myrområde: Skognakjølen, Skaun

UTM: NR 480-494, 049-065

Hoh.: 130-460 m

Areal slåttemyr: 229 daa

Tilstand: Ingen hevd, begynnende gjengroing i kanter

Verdivurdering: A

Figur 11

Storvollmyra og Slættet er et stort myrkompleks i området øst for Stormorsjøen. Lokaliteten ligger i et område dominert av myrer som fortsetter mer eller mindre sammenhengende nordvestover mot Midtskogvatnet naturreservat på grensa til Orkdal kommune. Bakkemyrer der store arealer middelsrik- og ekstremrik fastmatte i veksling med intermediær fastmatte dominerer, utgjør store deler av lokaliteten. På arealer med flatmyr er det partier med mykmatte. I vest finnes partier med planmyr, og her dominerer fattig og ombrotrof myrvegetasjon. I vestkanten av lokaliteten, i østheilinga nord for Erstjønnna er det flere kildeframsprang. Den rikeste vegetasjonen er sentralt i området, nord for Erstjønnna. De nordlige delene av myrområdet er noe kupert, og omfatter også forhøyninger med fattig myrvegetasjon, og mindre granskogspartier. Områdene like nord og vest for Erstjønnna er de delene av myrkomplekset som kan ha vært hyppigst brukt som slåttemyr, men uansett er nok dette en tid tilbake, trolig tidlig på 1900-tallet. Frisvoll (1974) nevner at myrene lenger vest, ved Midtskogvatnet, var preget av slått og at det fantes tufter etter høyløe.

I den rikeste myrvegetasjonen dominerer til dels trådstarr og bjønnskjegg (*Carex lasiocarpa*, *Trichophorum cespitosum*) i feltsjiktet, mens arter som svarttopp, gulstarr, engstarr, engmarihand, lappmarihand, breiull, blåtopp, brunskjene, fjellfrøstjerne og bjønnbrodd (*Bartsia alpina*, *Carex flava*, *C. hostiana*, *Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *D. lapponica*, *Eriophorum latifolium*, *Molinia caerulea*, *Schoenus ferrugineus*, *Thalictrum alpinum*, *Tofieldia pusilla*) er relativt vanlig. I partier ut mot kantene forekommer også en del brudespore og rome (*Gymnadenia conopsea*, *Narthecium ossifragum*). I botnsjiktet er fettmose, myrstjernemose, brunmakkemose og rosetorvmose (*Aneura pinguis*, *Campylium stellatum*, *Scorpidium cossonii*, *Sphagnum warnstorffii*) de vanligste artene.

I middelsrik myrvegetasjon dominerer bjønnskjegg i feltsjiktet, mens trådstarr, blåtopp, engmarihand, flekkmarihand (*Dactylorhiza maculata*), gulstarr, fjellfrøstjerne, vanlig myrklegg, bjønnbrodd og breiull er relativt vanlige. Smal-soldogg og bukkeblad (*Drosera longifolia*, *Meyanthes trifoliata*) er vanlige på mykmatte.

Denne lokaliteten har svært høy verdi som slåttemyr. Den inneholder store arealer med middelsrik og ekstremrik myrvegetasjon, og et stort spekter av myrtyper og myrvegetasjon. Sjøl om det ikke finnes synlige kulturspor etter slåtten og det trolig er lang tid siden området ble holdt i hevd, er området lite preget av gjengroing, og gammel slåttemyr dekker store arealer. Sammen med de andre lokalitetene på Skognakjølen er denne lokaliteten en del av et høgt prioritert slåttemyrområde i Trøndelag.

ST 2 Svarttjørnslættet

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: DIØ 13.07. 2011

Myrområde: Skognakjølen, Skaun

UTM: NR 495-496, 065-068

Hoh.: 395-405 m

Areal slåttemyr: 6 daa

Tilstand: Ingen hevd, begynnende gjengroing i kantene

Verdivurdering: B

Nord for myrområdet Storvollmyra-Slættet ligger det et mindre bakkemyrområdet ned mot sørenden av Svarttjønnna. Lengst nord i dette myrområdet dominerer rik fastmattevegetasjon (stort sett middelsrik) med overgang mot mykmatte.

Det er flere kildeframsprang i vestkanten. Store deler av dette myrpartiet har slett og jevn overflate og kan godt ha vært brukt som slåtte- myr. De vanligste artene i feltsjiktet er gulstarr, trådstarr, kornstarr, blodmarihånd, engmarihånd, myrsnelle, breiull, fjelløyentrøst, bukkeblad, blåtopp, vanlig myrklegg, tepperot, fjellfrøstjerne, svelttull og bjønnskjegg (*Carex flava*, *C. lasiocarpa*, *C. panicea*, *Dactylorhiza incarnata* ssp. *cruenta*, *D. incarnata* ssp. *incarnata*, *Equisetum palustris*, *Eriophorum latifolium*, *Euphrasia wettsteinii*, *Menyanthes trifoliata*, *Molinia caerulea*, *Pedicularis palustris*, *Potentilla erecta*, *Thalictrum alpinum*, *Trichophorum alpinum*, *T. cespitosum*).

Lokaliteten inneholder en del rik myrvegetasjon og har vært brukt som slåtte- myr, men det er ingen synlige kulturspor etter slått og arealet er lite sammenlignet med nærliggende lokaliteter. Lokaliteten har likevel en viss verdi som del av et større myrområde på Skognakjølen.

ST 3 Myr øst for Stormorsjøen

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: DIØ 13.07. 2011

Myrområde: Skognakjølen, Skaun

UTM: NR 484-486, 047-049

Hoh.: 445-460 m

Areal slåtte- myr: 17 daa

Tilstand: Ingen hevd

Verdivurdering: C

Like øst for Stormorsjøen i vesthellinga av Morsjøåsen, og i forlengelsen av Storvollmyra-Slåtten sørover, men adskilt fra denne, ligger det ei lita bakkemyr dominert av intermediær og middelsrik myrvegetasjon. Det er mye trådstarr, breiull og blåtopp (*Carex lasiocarpa*, *Eriophorum latifolium*, *Molinia caerulea*) i feltsjiktet. Små partier med ekstremrikmyr i mindre bratte parti midt i lokaliteten. Her står blant annet særbusstarr, engmarihånd og brunskjene (*Carex dioica*, *Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *Schoenus ferrugineus*).

Lokaliteten er svært liten, men inneholder ekstremrik myrvegetasjon med den rødlista arten brunskjene (NT), og har verdi som del av et større slåtte- myrområde.

ST 4 Megardsslåttet

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: DIØ 13.07. 2011

Myrområde: Skognakjølen, Melhus

UTM: NR 488-496, 046-052

Hoh.: 442-455 m

Areal slåtte- myr: 68 daa

Tilstand: Svak hevd (mindre arealer slått årlig), noe kratt

Verdivurdering: A

Denne lokaliteten består av bakkemyrer langs nordsida av sørenden av Stormorsjøen østover til utløpet av Mora, samt et mindre område med flatmyr og bakkemyr mot nordøst. Middelsrik og ekstremrik myrvegetasjon karakterisert av engstarr, lappmarihånd og breiull (*Carex hostiana*, *Dactylorhiza lapponica*, *Eriophorum latifolium*) i feltsjiktet, dekker store arealer i vest. Botnsjiktet er dominert av myrstjernemose og brunmakkemose (*Campylium stellatum*, *Scorpidium cossonii*). Store forekomster med brunskjene (*Schoenus ferrugineus*) lenger øst, på tilnærma flatmyr et stykke opp fra vatnet.

På Megardsslåttet ble det drevet tradisjonell markaslått fram til slutten av 1940-tallet (Pers. medd. Reidar Almås). Det sto ei høyløe, Megardsbua, om lag der det i dag står ei hytte. Løa brant ned en gang på 1920-tallet. I seinere tid har ungdomslaget i bygda arrangert årlige slåttedager siste helga i august. Da er det arealene ved østenden av Stormorsjøen som benyttes. Det er også disse myrpartiene som har jevnest overflate, og som trolig har vært mest brukt som slåtte- myr. Vegetasjonen går øst for Stormorsjøen over i intermediær og fattig fastmattevegetasjon.

Det er også partier med bakkemyr og flatmyr med rik og relativt kortvokst fastmattevegetasjon lenger mot nordøst, som kan ha vært slåtte- myr. Vegetasjonen er til dels ekstremrik, med mye engstarr, trådstarr, kornstarr, engmarihånd, blåtopp og gullmyrklegg (*Carex hostiana*, *C. lasiocarpa*, *C. panicea*, *Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *Molinia caerulea*, *Pedicularis oederi*).

Denne lokaliteten har svært høg verdi som slåtte- myr. Den inneholder store arealer med rik og ekstremrik myrvegetasjon, og gammel slåtte- myr dekker store arealer, men deler av området er preget av begynnende gjengroing. Det er registrert en rødlisteart, brunskjene (NT). Sjøl om det ikke finnes synlige kulturspor etter slått har vi sikker informasjon om utstrakt myrslått i området. Det er også lokal interesse for å holde tradisjonen i hevd. Sammen med de andre slåtte- myrlokalitetene på Skognakjølen er denne lokaliteten en del av et høgt prioritert slåtte- myrområde i Trøndelag.

ST 5 Myrer ved Blåkkåtjønna (Blokkotjønna)

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 03.08. 2011
Myrområde: Skognakjølen, Melhus
UTM: NR 467-482, 029-038
Hoh.: 390-425 m
Areal slåttemyr: 94 daa
Tilstand: Ingen hevd
Verdivurdering: A

Denne lokaliteten består av et større myrkompleks i området nord, vest og sørvest for Blåkkåtjønna. Større partier med rik myrvegetasjon vest og nord for tjønna. I sør og i områdene mellom rikmyrområdene er det myrpartier dominert av fattig og ombrotrof myrvegetasjon, hovedsakelig fastmatte og mykmatte, men også partier med løsbunn, åpent vann og bekkesig.

Rikmyrområdet vest for Blåkkåtjønna består av bakkemyr og flatmyr, hovedsakelig fastmatte. Øst i dette området er det partier med ekstremrik vegetasjon karakterisert av engstarr, breiull, blåtopp og brunskjene (*Carex hostiana*, *Eriophorum latifolium*, *Molinia caerulea*, *Schoenus ferrugineus*), i veksling med middelsrike og intermediære parti. Vest i området dominerer intermediær vegetasjon karakterisert av trådstarr og rome (*Carex lasiocarpa*, *Narthecium ossifragum*) i feltsjiktet, og velutvikla torvmosematter (*Sphagnum* spp.) i botnsjiktet. Det er tilløp til strukturer på myra med småblærerot (*Utricularia minor*) i høljer.

Rikmyrområdet nord for Blåkkåtjønna består hovedsakelig av middelsrik og høgproduktiv fastmattemyr dominert av trådstarr og blåtopp. I helinga ned mot tjønna langs heile nordsida er det velutvikla bakkemyrer, hovedsakelig med intermediær vegetasjon med rikere sig innimellom i tilknytning til kildeframspring. Her står blant annet lappmarihand, gullmyrklegg og gulsildre (*Dactylorhiza lapponica*, *Pedicularis oederi*, *Saxifraga aizoides*).

Denne lokaliteten har svært høg verdi som slåttemyr. Den har store arealer med gammel slåttemyr, med betydelige partier middelsrik og ekstremrik myrvegetasjon og ellers et stort spekter av myrtyper og myrvegetasjon. Det er registrert en rødlisteart, brunskjene (NT). Sammen med de andre lokalitetene på Skognakjølen er denne lokaliteten en del av et høgt prioritert slåttemyrområde i Trøndelag.

2 Slåttemyrer i Hølonda (bygda), Melhus

ST 6 Myr ved Storslættet (Aunet)

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 03.08. 2011
Myrområde: Hølonda, bygda, Melhus
UTM: NR 540, 044
Hoh.: 180-185 m
Areal slåttemyr: 7 daa
Tilstand: Moderat til sterkt gjengrodd
Verdivurdering: C

Lite myrområde med bakkemyr og flatmyr langs elva Bøvra nedom garden Storslættet i Hølonda. Intermediær og middelsrik fastmattevegetasjon dominerer. Lokaliteten er omgitt av hogstflater i nord og vest, og dyrkamark i øst. Flere kjørespor krysser myra, og den er sterkt gjengrodd med busker og kratt av både bjørk, gran, furu og vier (*Betula pubescens*, *Picea abies*, *Pinus sylvestris*, *Salix* spp.). Trådstarr, blåtopp og bjønnskjegg (*Carex lasiocarpa*, *Molinia caerulea*, *Trichophorum cespitosum*) dominerer i feltsjiktet. Ellers er tepperot og sveltull (*Potentilla erecta*, *Trichophorum alpinum*) vanlig. Små forekomster av slåttestolerante arter som gulstarr, slåttestarr og fjellfrøstjerne (*Carex flava*, *C. nigra*, *Thalictrum alpinum*). Myra har trolig ikke vært brukt som slåttemyr på svært lang tid, og det er tvilsomt om den lenger kan kalles slåttemyr.

Denne lokaliteten er svært liten, er sterkt påvirket av kjørespor og betydelig gjengrodd med busker og kratt, men den er sørvendt og i et høgdelag som betyr sørboreal vegetasjonssone i dette området. Den har isolert sett nesten ingen verdi som slåttemyr, men blir likevel gitt verdi C på grunn av beliggenheten. Den utgjør en liten rest av slåttemyrene som trolig fantes mange steder i låglandet i Trøndelag i tidligere tider.

ST 7 Slettmyra (Kolbrandstad-Flåtten)

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 03.08. 2011
Myrområde: Hølonda, bygda, Melhus
UTM: NR 500-504, 032-035
Hoh.: 360-390 m
Areal slåttemyr: 28 daa
Tilstand: Ingen hevd
Verdivurdering: B

Denne lokaliteten ligger vest for Kolbrandstad i Hølonda og består av et område med rik bakkemyr med fastmattevegetasjon lengst vest i et større myrkompleks som er dominert av ombrot-

rof og fattig myrvegetasjon (planmyr, flatmyr, bakkemyr). Jevn overflate tyder på bruk som slåttemyr. Kilder i vest. Dominerende arter i feltsjiktet i rikmyra er blåtopp, sveltull og bjønnskjegg (*Molinia caerulea*, *Trichophorum alpinum*, *T. cespitosum*). Ellers er flaskestarr, breiull, fjelløyentrøst, bukkeblad og fjellfrøstjerne (*Carex rostrata*, *Eriophorum latifolium*, *Euphrasia wettsteinii*, *Menyanthes trifoliata*, *Thalictrum alpinum*) vanlige. Tilsvarende sig og mindre myrpartier nordvest for den store myra, men med ujevn overflate indikerer mindre slåttepåvirkning. Her er også rome (*Narthecium ossifragum*) relativt vanlig.

Lokaliteten utgjør deler av lokaliteten BN000 29493 Kolbrandstad (rikmyr) i Naturbase. Den bør ses i sammenheng med slåttemyrområdene på lokaliteten BN00037590 Kolbrandstad (slåtte- og beitemyr) som også er beskrevet i Moen et al. (2006). Lokalitetene bør slås sammen, men isolert sett har Slettmyra lågere verdi (B). Lokaliteten bør også ses i sammenheng med lokalitetene på Skognakjølen som utgjør et høgt prioritert slåttemyrområde i Trøndelag.

ST 8 Nerslættet (opp for Saga)

D01 Slåttemark, D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: DIØ 03.08. 2011

Myrområde: Hølonda, bygda, Melhus

UTM: NR 472-473, 018-020

Hoh.: 270-280 m

Areal slåttemyr: 8 daa

Areal slåttemark: 2 daa

Tilstand: Ingen hevd, begynnende gjengroing

Verdivurdering: C (slåttemarka)

Denne lokaliteten ligger i dalen ovenfor Konstadsaga ved Svorksjøen og består av ei mindre rikmyr som sannsynligvis har vært slått, samt ei lita fukteng som ligger inntil myra og som også bærer preg av å ha vært slåttemark (og trolig en del beita i seinere tid). Hovedsakelig middelsrik fastmattevegetasjon på myra, dominert av blåtopp og ulike starrarter, mest flaskestarr (*Molinia caerulea*, *Carex rostrata*). Ellers er breiull og bjønnskjegg (*Eriophorum latifolium*, *Trichophorum cespitosum*) relativt vanlig. Fuktenga er dominert av mjødukt (*Filipendula ulmaria*). Vanlige arter ellers er skogrøyrkvein, slåttestarr, tepperot og myrfiol (*Calamagrostis phragmitoides*, *Carex nigra*, *Potentilla erecta*, *Viola palustris*).

Lokaliteten er preget av begynnende gjengroing og har liten verdi som slåttemyr. Den gis likevel verdi C med begrunnelse av at den inneholder slåtteeng, som er sterkt trua (Norderhaug og Johansen 2011), samt lokalitetens relativt lågtliggende beliggenhet.

ST 9 Myr ved Vargråa (Ø f Reksåsvatnet)

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: DIØ 03.08. 2011

Myrområde: Hølonda, bygda, Melhus

UTM: NR 494-495, 007-008

Hoh.: 340-360 m

Areal slåttemyr: 3 daa

Tilstand: Dårlig hevd, beites av storfe

Verdivurdering: C

Denne lokaliteten består av ei lita rikmyr like øst for den rike slåttemyra ved Reksåsvatnet som er beskrevet av Moen et al. (2006: 27). Myra blir i dag beita av storfe, men er trolig gammel slåttemyr. Vegetasjonen er stort sett middelsrik fastmattevegetasjon med mye gulstarr, breiull og vanlig myrklekk (*Carex flava*, *Eriophorum latifolium*, *Pedicularis palustris*). Ellers er slåttestarr, bukkeblad, tepperot og bjønnskjegg (*Carex nigra*, *Menyanthes trifoliata*, *Potentilla erecta*, *Trichophorum cespitosum*) relativt vanlige.

Lokaliteten er liten og i dårlig hevd, men har rik myrvegetasjon og vurderes derfor som lokalt viktig (C).

ST 10 Estenstadslættet

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: DIØ 10.08. 2011

Myrområde: Hølonda, bygda, Melhus

UTM: NR 506, 012-013

Hoh.: 280-295 m

Areal slåttemyr: 11 daa

Tilstand: Ingen hevd, begynnende gjengroing

Verdivurdering: C

Lite bakkemyrområde med intermedier myrvegetasjon langs bekken like nordøst for garden Holtet. Hovedsakelig fastmattevegetasjon. De vanligste artene i feltsjiktet er kvitlyng, flaskestarr, blåtopp og tepperot (*Andromeda polifolia*, *Carex rostrata*, *Molinia caerulea*, *Potentilla erecta*). Torvmosearter (*Sphagnum* spp.) dominerer i botnsjiktet. Noe rikere partier på østsida av bekken med arter som breiull, jåblom, vanlig myrklekk, dvergjamne og fjellfrøstjerne (*Eriophorum latifolium*, *Parnassia palustris*, *Pedicularis palustris*, *Selaginella selaginoides*, *Thalict-*

rum alpinum) i feltsjiktet, og myrstjernemose og rosetorvmose (*Campylium stellatum*, *Sphagnum warnstorffii*) i botnsjiktet.

Lokaliteten er relativt liten og i begynnende gjengroing. Det er ingen synlige kulturspor etter slått og arealene med rik myrvegetasjon er små. Lokaliteten gis derfor kun lokal verdi (C).

ST 11 Myrer vest for Gåslandslykkja

D02 Slåttemark, D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: DIØ 10.08. 2011

Myrområde: Hølonda, bygda, Melhus

UTM: NR 518-521, 005-013

Hoh.: 315-365 m

Areal slåttemyr: 49 daa

Tilstand: Ingen hevd, begynnende gjengroing

Verdivurdering: B

Bakkemyrer i dalen mellom Holtet og Gåslandslykkja, mest på vestsida av bekken, men nedre deler av området ligger på østsida. Her er det ei lita rik bakkemyr der spesielt de nedre delene, ned mot bekken, har jevn overflate. Det er lite oppslag av kratt men noe gran (*Picea abies*) kommer opp her og der. De vanligste artene i feltsjiktet er flaskestarr, blåtopp, tepperot og bjønnskjeegg (*Carex rostrata*, *Molinia caerulea*, *Potentilla erecta*, *Trichophorum cespitosum*). Myrstjernemose og rosetorvmose (*Campylium stellatum*, *Sphagnum warnstorffii*) dominerer i botnsjiktet. Svake kildeframsprang finnes i øst-kanten av myra.

Lenger oppover langs bekken (sørover) finnes det større partier med bakkemyr dominert av intermediær fastmattevegetasjon og mindre partier med middelsrik fastmattevegetasjon. Trådstarr (*Carex lasiocarpa*) er den dominerende arten i feltsjiktet. Torvmoser (*Sphagnum* spp.) dominerer i botnsjiktet men myrstjernemose (*Campylium stellatum*) forekommer i rikere partier sammen med blant annet breiull og fjelløyentrøst (*Eriophorum latifolium*, *Euphrasia wettsteinii*) i feltsjiktet.

Lokaliteten er til dels i begynnende gjengroing med oppslag av kratt og det finnes ingen synlige kulturspor etter slått. Men lokaliteten inneholder relativt store områder med gammel slåttemyr, og det finnes betydelige arealer med rikere myrvegetasjon. Samtidig er dette den største lokaliteten med slåttemyr vi kjenner til i de lågere-liggende delene av Hølonda. Lokaliteten vurderes derfor som en viktig naturtypelokalitet (B).

ST 12 Tennsløtten

D01 Slåttemark, D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: DIØ 10.08. 2011

Myrområde: Hølonda, bygda, Melhus

UTM: NR 522-524, 007-010

Hoh.: 335-355 m

Areal slåttemyr: 12 daa

Tilstand: Ingen hevd, begynnende gjengroing

Verdivurdering: C

Denne lokaliteten består av bratte bakkemyrer i ei nordhelling sør for garden Gåslandslykkja. Rik fastmattevegetasjon går i nord over i flatere terreng dominert av fattig og intermediær fastmattevegetasjon, og grenser opp til et større myrområde dominert av ombrotrof vegetasjon og fattig tue- og fastmattevegetasjon, delvis tresatt med furu. Trådstarr (*Carex lasiocarpa*) dominerer i feltsjiktet i rikmyra. Myrstjernemose og rosetorvmose (*Campylium stellatum*, *Sphagnum warnstorffii*) dominerer i botnsjiktet og sammen med disse opptrer brundymose, brunmakkemose og flere arter av torvmoser og nøkkemoser (*Gymnocolea borealis*, *Scorpidium cossonii*, *Sphagnum* spp., *Warnstorfia* spp.).

Nordøst for bakkemyrområdet finnes det et mindre parti med rikmyr adskilt fra resten av et parti halvåpen gras- og urterik granskog med jevn overflate. Trolig er også dette granskogs-partiet gammel slåttemark.

Lokaliteten har verdi som slåttemyr. Den inneholder arealer med rik myrvegetasjon, men andre lokaliteter i nærheten har større areal og større mangfold av vegetasjonstyper og arter. Lokaliteten gis derfor kun lokal verdi (C).

ST 13 Vennasløtten

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: DIØ 10.08. 2011

Myrområde: Hølonda, bygda, Melhus

UTM: NR 574-576, 029-033

Hoh.: 235 m

Areal slåttemyr: 28 daa

Tilstand: Ingen hevd

Verdivurdering: B

Denne lokaliteten består av et område med rikmyr rundt et bekkesystem i dalen nord for Hjultjønna. Myra er for det meste flatmyr, men noe bakkemyr finnes i vest, inntil vegen som går gjennom dalen. Denne har nok påvirkning fra myrområdet noe i sør. Det skjærer også en kraftlinje gjennom området fra sør til nord i den sørvestlige

delen av myrområdet. Fastmattevegetasjon dominerer, hovedsakelig middelsrik myrvegetasjon, men også mindre partier med ekstremrik myr. Det finnes også store partier med rik mykmatte. Trådstarr og blåtopp (*Carex lasiocarpa*, *Molinia caerulea*) er de vanligste artene i feltsjiktet, men også ulike starrarter som gulstarr, kornstarr og slåtestarr er framtreddende, sammen med tepperot, fjellfrøstjerne og bjønnskjegg (*Carex flava*, *C. nigra*, *C. panicea*, *Potentilla erecta*, *Thalictrum alpinum*, *Trichophorum cespitosum*). Engstarr (*Carex hostiana*) er vanlig over store områder i sør.

Lokaliteten er relativt lågtliggende, lengst nede i mellomboreal sone, og har store arealer med rik og til dels ekstremrik myrvegetasjon. Det er ingen synlige kulturspor etter slått, men det er få tegn til en begynnende gjengroing. Lokaliteten vurderes som en viktig naturtypelokalitet (B).

3 Sunnsetkjølen, Melhus

ST 14 Storslættet (Simohogstret)

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 11.08. 2011
Myrområde: Sunnsetkjølen, Melhus
UTM: NQ 545-553, 979-986
Hoh.: 330-350 m
Areal slåttemyr: 42 daa
Tilstand: Ingen hevd
Verdivurdering: C

Lokaliteten ligger lengst vest på Sunnsetkjølen, nordøst for Mørsvatnet, og består av et større myrområde med intermediær fast- og mykmattevegetasjon inkludert mindre flekker middelsrik og ekstremrik fast- og mykmattevegetasjon i østlige deler, og fattigere myrvegetasjon, til dels på løsbunn, i vestlige deler. Trådstarr, flaskestarr, duskull og rome (*Carex lasiocarpa*, *C. rostrata*, *Eriophorum angustifolium*, *Narthecium ossifragum*) er de mest vanlige artene i feltsjiktet på de rikere delene. På intermediær fastmatte dominerer rome i feltsjiktet, og det er velutvikla torvmosematter (*Sphagnum* spp.) i botnsjiktet. I rikere vegetasjon dominerer brunmosene i botnsjiktet, spesielt myrstjernemose (*Campylium stellatum*) med spredte forekomster av rosetorvmose (*Sphagnum warnstorffii*) og andre torvmosearter. Stormakkmose (*Scorpidium scorpioides*) dominerer i mykmatte. Engstarr og brunskjene (*Carex hostiana*, *Schoenus ferrugineus*) forekommer på flekker med ekstremrikmyr rundt ei lita tjønn. Det er få indikasjoner på slått, og vanskelig å

avgjøre om myra i vesentlig grad har vært brukt som slåttemyr.

Lokaliteten bærer lite preg av å ha vært slått, men det er relativt store arealer med rik myrvegetasjon og det er registrert en rødlista art (brunskjene NT). Lokaliteten vurderes derfor å ha lokal verdi som slåttemyrlokalitet (C).

ST 15 Johanslættmyra

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 11.08. 2011
Myrområde: Sunnsetkjølen, Melhus
UTM: NQ 547-551, 987-991
Hoh.: 285-300 m
Areal slåttemyr: 21 daa
Tilstand: Ingen hevd
Verdivurdering: C

Lokaliteten ligger lengst vest på Sunnsetkjølen, nordøst for Mørsvatnet og like nord for lokaliteten Storslættet. Den består av større arealer med middelsrik fastmattevegetasjon mellom to ombrotrofe myrmasse (eksentrisk høgmyr i sør-vest og planmyr i nord). Trådstarr, bukkeblad, blåtopp og tepperot (*Carex lasiocarpa*, *Menyanthes trifoliata*, *Molinia caerulea*, *Potentilla erecta*) er de vanligste artene i feltsjiktet på rikmyrdelen, men også kvitlyng, flaskestarr, breiull, jåblom og fjellfrøstjerne (*Andromeda polifolia*, *Carex rostrata*, *Eriophorum latifolium*, *Parnassia palustris*, *Thalictrum alpinum*) er relativt vanlige. Ujamm overflate tyder ikke på utstrakt bruk som slåttemyr, men relativt store forekomster av blant annet fjellfrøstjerne kan indikere slått.

Lokaliteten bærer lite preg av å ha vært slått, men det er relativt store arealer med rik myrvegetasjon. Lokaliteten vurderes derfor kun å ha lokal verdi som slåttemyrlokalitet (C).

ST 16 Myrer nord for Svarttjønnan

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 11.08. 2011
Myrområde: Sunnsetkjølen, Melhus
UTM: NQ 555-560, 980-984
Hoh.: 370-435 m
Areal slåttemyr: 23 daa
Tilstand: Ingen hevd
Verdivurdering: Ingen

Denne lokaliteten består av flere rike bakke-myrsig i områdene nord for de to Svarttjønnan. Arealene er trolig for små til å være mye brukt som slåttemyr. Vegetasjonen domineres av mid-

delsrik og intermediær fastmatte, men går øverst (i nord) over i fattigere myrvegetasjon. Lokaliteten vurderes til ikke å ha verdi som naturtypelokalitet.

ST 17 Damtjønnslettet

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 11.08. 2011
Myrområde: Sunnsetkjølen, Melhus
UTM: NQ 559-565, 979-981
Hoh.: 400-415 m
Areal slåttemyr: 25 daa
Tilstand: Ingen hevd
Verdivurdering: B

Denne lokaliteten ligger øst for de to Svarttjønnen, sørvest på Sunnsetkjølen. Den består hovedsakelig av flatmyr i vest og svakt hellende bakkemyr mot øst. I vest dominerer fattig mykmatte- og løsbunntmyr, og det finnes mindre ombrotrofe partier (planmyr). Middelsrik fastmattevegetasjon dominerer i østenden av myrkomplekset, med større partier med mykmatte i områdene rundt ei lita tjønn. Det finnes også partier med ekstremrik myr med engstarr (*Carex hostiana*) og store bestander med brunskjene (*Schoenus ferrugineus*) like vest for tjønna.

Lokaliteten inneholder store arealer rik- og til dels ekstremrik myrvegetasjon. Overflata er jevn og det er lite oppslag av busker, men ingen synlige kulturspor etter slått. Det er registrert en rødlista art (brunskjene NT). Lokaliteten vurderes sammen med lokaliteten ved Jutulstensåsen som den beste slåttemyrlokaliteten på Sunnsetkjølen og som en viktig slåttemyrlokalitet (B).

ST 18 Enasløttet, Tjukkenget m.fl.

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 11.08. 2011
Myrområde: Sunnsetkjølen, Melhus
UTM: NQ 564-570, 989-996
Hoh.: 405-440 m
Areal slåttemyr: 29 daa
Tilstand: Ingen hevd
Verdivurdering: C

I dette området, øst for Svarttjønn langt nord på Sunnsetkjølen, ligger det en rekke mindre rikmyrsig eller rikmyrparti i tilknytning til større eller mindre myrkompleks. Ingen av disse er særlig store eller bærer tydelig preg av å være slått. En av de største rikmyrpartiene er på Enasløttet, like nordøst for Svarttjørna. Lokaliteten består av bakkemyrer dominert av intermediær

og middelsrik fastmattevegetasjon. Trådstarr (*Carex lasiocarpa*) dominerer i feltsjiktet, ellers er blåtopp (*Molinia caerulea*) svært vanlig, spesielt i nedre (nordlige) deler. Andre relativt vanlige arter er gulstarr, flaskestarr, breiull, myrsnelle, fjelløyentrøst, bukkeblad, rome, jåblom, vanlig myrklegg, tepperot og bjønnskjegg (*Carex flava*, *C. rostrata*, *Eriophorum latifolium*, *Equisetum palustre*, *Euphrasia wettsteinii*, *Menyanthes trifoliata*, *Narthecium ossifragum*, *Parnassia palustris*, *Pedicularis palustris*, *Potentilla erecta*, *Trichophorum cespitosum*). Nedre deler av myrområdet er svært produktivt og har et stort potensiale som slåttemyr.

Lokaliteten består av svært små flekker med tidligere slåttemyr, men vegetasjonen er rik og produktiv. Området vurderes derfor som lokalt viktig (C).

ST 19 Myr ved Jutulstensåsen

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 11.08. 2011
Myrområde: Sunnsetkjølen, Melhus
UTM: 560-562, 986-988
Hoh.: 400-425 m
Areal slåttemyr: 28 daa
Tilstand: Ingen hevd
Verdivurdering: B

Denne lokaliteten ligger øst og sør for Jutulstensåsen og består av et større bakkemyrkompleks med middelsrik og intermediær fastmattevegetasjon. Trådstarr og bjønnskjegg (*Carex hostiana*, *Trichophorum cespitosum*) er de vanligste artene i feltsjiktet. Vegetasjonen går i vest, mot toppen av en rygg, over i fattig fastmatte.

Lokaliteten inneholder relativt store og sammenhengende arealer rik myrvegetasjon. Overflata er jevn og det er lite oppslag av busker, men ingen synlige kulturspor etter slått. Lokaliteten vurderes sammen med lokaliteten Damtjønnslettet som den beste slåttemyrlokaliteten på Sunnsetkjølen og som en viktig slåttemyrlokalitet (B).

4 Sæterdalen, Melhus og Meldal

ST 20 Tjørnenget (Djuplia)

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 12.08. 2011
Myrområde: Sæterdalen, Melhus
UTM: NQ 496-498, 936-938
Hoh.: 450-470 m
Areal slåttemyr: 10 daa

Tilstand: Ingen hevd, begynnende gjengroing
Verdivurdering: B

Denne lokaliteten består av bratte bakkemyrer i lia ovenom Tjørnenget, ved Djuplitjønna. Området er utløpere av et større, mer eller mindre sammenhengende myrområde som dekker store områder opp mot Djuplihøgden og Middagsåsen og over på nordsida av åsryggene, og som også lokaliteten nord for Djuplihøgden (21) er en del av.

Intermediær fastmattemyr dominerer, men det finnes mindre partier med middelsrik fastmattemyr i vest. De vanligste artene i feltsjiktet er trådstarr, duskull, blåtopp, rome, tepperot og bjønnskjegg (*Carex lasiocarpa*, *Eriophorum angustifolium*, *Molinia caerulea*, *Narthecium ossifragum*, *Potentilla erecta*, *Trichophorum cespitosum*). På intermediær fastmatte dominerer torvmosene (*Sphagnum* spp.) i botnsjiktet, her er stjernestarr (*Carex echinata*) relativt vanlig i feltsjiktet. På middelsrike myrpartier er gulstarr, slåtestarr, flaskestarr og breiull (*Carex flava*, *C. nigra*, *C. rostrata*, *Eriophorum latifolium*) relativt vanlige, med innslag av klubbstarr, fjellfrøstjerne, bjønnbrodd og jåblom (*Carex buxbaumii*, *Parnassia palustris*, *Thalictrum alpinum*, *Tofieldia pusilla*). Overflata er svært jevn og større tuer forekommer ikke. Dette sammen med forekomster av arter som fremmes av slått, slik som gulstarr, slåtestarr og fjellfrøstjerne tyder på utstrakt bruk som slåtte- og beitemyr.

Lokaliteten er relativt liten, og er begynt å gro igjen. Store forekomster av slåttetolerante arter tyder på langvarig bruk som slåtte- og beitemyr. Lokaliteten blir derfor vurdert som en viktig slåtte- og beitemyrlokalitet (B).

ST 21 Myrer nord for Djuplihøgden

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 12.08. 2011
Myrområde: Sæterdalen, Melhus
UTM: NQ 487-494, 938-943
Hoh.: 440-500 m
Areal slåtte- og beitemyr: 75 daa
Tilstand: Ingen hevd, begynnende gjengroing
Verdivurdering: B

Denne lokaliteten består av et større bakkemyrområde med middelsrik og intermediær fastmattevegetasjon mellom Djuplihøgden og Middagsåsen. Området er en del av et større myrområde som fortsetter både sørover (se lokalitet 20) og nordover mot Nonsåsen.

Deler av områder er relativt høgproduktivt med dominans av trådstarr (*Carex lasiocarpa*) i feltsjiktet. I enkelte partier er overflata relativt ujevn, og det er noe oppslag av bjørk her og der. Andre vanlige arter i feltsjiktet er flaskestarr, breiull, blåtopp, jåblom, vanlig myrklegg, tepperot, blåknapp og bjønnskjegg (*Carex rostrata*, *Eriophorum latifolium*, *Molinia caerulea*, *Parnassia palustris*, *Pedicularis palustris*, *Potentilla erecta*, *Succisa pratensis*, *Trichophorum cespitosum*).

Lokaliteten omfatter store arealer med tidligere slåtte- og beitemyr, men dette er trolig lenge siden og områdene er i dag til dels preget av gjengroing. Lokaliteten vurderes likevel som viktig (B) på grunn av de store arealene og nærheten til lokaliteten Sølbergslåttet (22).

ST 22 Sølbergslåttet

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 12.08. 2011
Myrområde: Sæterdalen, Meldal
UTM: NQ 482-487, 935-940
Hoh.: 460-500 m
Areal slåtte- og beitemyr: 38 daa
Tilstand: Ingen hevd
Verdivurdering: B
Figur 11

Denne lokaliteten består av større områder med åpne, jevne bakkemyrer i områdene vest for lokaliteten Nord for Djuplihøgden. Vegetasjonen er hovedsakelig intermediær fastmattemyr dominert av trådstarr, duskull og bjønnskjegg (*Carex lasiocarpa*, *Eriophorum angustifolium*, *Trichophorum cespitosum*). Lengst nede (vest) i myrområdet er det rikere partier med tilløp til ekstremrik fastmattemyr. Her står arter som gulstarr, engstarr, gullmyrklegg, fjellfrøstjerne og bjønnbrodd (*Carex flava*, *C. hostiana*, *Pedicularis oederi*, *Thalictrum alpinum*, *Tofieldia pusilla*).

De jevne myrflatene fortsetter over ryggen mot øst, men består av relativt fattig myrvegetasjon, stort sett en mosaikk mellom intermediær og fattig fastmatte med dominans av bjønnskjegg. Det er mulig dette øverste partiet også har blitt ryddet for kratt og i korte perioder brukt som slåtte- og beitemyr, men produksjonen i feltsjiktet (i alle fall i dag) er svært liten. Uansett må denne lokaliteten ses i sammenheng med lokaliteten Nord for Djuplihøgden. Sammen utgjør de et stort myrlandskap som er preget av utmarks- og slåtte- og beitemyr (B).

ST 23 Slagislættet

D02 Slåttemyr og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 12.08. 2011
Myrområde: Sæterdalen, Melhus
UTM: NQ 513-516, 943-948
Hoh.: 385-400 m
Areal slåttemyr: 28 daa
Tilstand: Ingen hevd
Verdivurdering: C

Denne lokaliteten består av relativt bratte bakkemyrer i nordøsthellinga av Håmmåråsen og ombrotrof myrvegetasjon (høgmyr) i nedkant (nord). Bakkemyr og høgmyr skilles av ei grøft. Midtelsrik fastmattemyr dominerer, med store partier intermediær vegetasjon, til dels tresatt med furu. Området går øverst over i fuktig furuskog. Trådstarr og bjønnskjegg (*Carex lasiocarpa*, *Trichophorum cespitosum*) er de vanligste artene i feltsjiktet på bakkemyra. På intermediære partier er duskull og rome (*Eriophorum angustifolium*, *Narthecium ossifragum*) svært vanlige, og her er det også velutvikla torvmosematter i botnsjiktet. Myrene bærer lite preg av myrslått og har nok i beskjeden grad vært brukt til det.

Lokaliteten har arealer med tidligere slåttemyr, men slåttemyrpreget er svakt. Det er kun små arealer med rikmyr, og lokaliteten er påvirket av grøfting. Lokaliteten har kun lokal verdi (C).

5 Lauvåskjølen, Melhus

ST 24 Buslættmyra

D02 Slåttemyr og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 03.08. 2012
Myrområde: Lauvåskjølen, Melhus
UTM: NQ 582-586, 967-969
Hoh.: 380-395 m
Areal slåttemyr: 12 daa
Tilstand: Ingen hevd
Verdivurdering: B

Denne myra ligger sentralt på Lauvåskjølen, like vest for Koloåsen. Furuskoger dominerer landskapet, hovedsakelig utforminger av røsslyng-blokkebærskog eller blåbærskog. I forsenkninger og på flater dominerer myrvegetasjonen. Buslættmyra er omgitt av hogstflater i nord og øst. Midtre deler av myra er relativt flat og kan karakteriseres som ei svakt utvikla platåhøgmyr med tendenser til hvelving og lagg, og med svake strukturer (strenger og høljer). Også lengst i øst er det et mindre parti dominert av ombrotrof og fattige myrvegetasjon. Mellom disse myrmas-

sivene og i nordhellinga i sør er det partier med rikere vegetasjon, hovedsakelig intermediær og mellomrik fastmattemyr, men også mindre flekker med mykmattemyr. Lengst i vest er det et større område med bakkemyr, hovedsakelig intermediær fastmattemyr, men i sør er det partier med rik fastmattemyr der arter som gulstarr, breiull, fjellfrøstjerne og bjønnbrodd (*Carex flava*, *Eriophorum latifolium*, *Thalictrum alpinum*, *Tofieldia pusilla*) er vanlige. Her ble også ekstremrikindikatoren lappmarihand (*Dactylorhiza lapponica*) funnet. Det er i dag ingen tydelige spor av myrslått, men partiene med rik myrvegetasjon har jevn overflate og det er lite busker.

Lokaliteten har små areal med gammel slåttemyr, men det finnes partier med rik til ekstremrik myrvegetasjon og det kun er ubetydelige oppslag av kratt. Lokaliteten vurderes dersom som viktig (B).

ST 25 Myr Ø for Høgberget

D02 Slåttemyr og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 03.08. 2012
Myrområde: Lauvåskjølen, Melhus
UTM: NQ 571-580, 961-967
Hoh.: 435-500 m
Areal slåttemyr: 35 daa
Tilstand: Ingen hevd
Verdivurdering: B

Lenger vest på Lauvåskjølen ligger et større myrområde som strekker seg fra Blomliåsen og vestover til like vest for Bergslætthåmmåren (Høgberget). Myrområdet består av flere større og mindre bakkemyrmasse. Lengst i øst er det et par større bakkemyrer, der den sørligste av disse er dominert av rik fastmattemyr og med mindre partier intermediær fastmattemyr. Gulstarr, trådstarr, flaskestarr, breiull, fjelløyentrøst, blåtopp og bjønnskjegg er de vanligste artene (*Carex flava*, *C. lasiocarpa*, *C. rostrata*, *Eriophorum latifolium*, *Euphrasia wettsteinii*, *Molinia caerulea*, *Trichophorum cespitosum*). Spredt rundt på myra står også engmarihand (*Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*). Denne myra har også slett overflate og kun spredte busker langs kanten. Dette tyder på tidligere bruk som slåttemyr.

Bakkemyrområdene lenger vest er dominert av fattig og intermediær fastmatte med enkelte rikere sig og mindre partier med rikmyr. Noen av disse er svært bratte, med omkring 10° helling.

Lokaliteten har betydelige arealer med gammel slåttemyr som er lite preget av gjengroing, og et

relativt stort spekter av fastmattevegetasjon. Lokaliteten vurderes derfor som viktig (B).

ST 26 Storslåttemyra

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: DIØ 03.08. 2012

Myrområde: Lauvåskjølen, Melhus

UTM: NQ 562-568, 985-964

Hoh.: 420-460 m

Areal slåttemyr: 53 daa

Tilstand: Ingen hevd, begynnende gjengroing

Verdivurdering: B

På nordsida av Lauvåskjølen i skogliene ovenfor garden Lian ligger det et større myrkompleks bestående hovedsakelig av bakkemyr. Et større flatmyrmasiv i nordvest er dominert av fattig fast- og mykmattemyr, med mindre partier ombrotrof myrvegetasjon (planmyr). Resten av myrkomplekset består stort sett av bakkemyr der rik- og intermediær fastmattemyr dominerer over store arealer. Trådstarr, duskull, breiull, blåtopp og bjønnskjegg (*Carex lasiocarpa*, *Eriophorum angustifolium*, *E. latifolium*, *Molinia caerulea*, *Trichophorum cespitosum*) er de vanligste artene i feltsjiktet. I øvre deler (sørøst) er rome (*Narthecium ossifragum*) til dels dominerende. I dette området står også myggblomst og gullmyrklegg (*Hammarbya paludosa*, *Pedicularis oederi*). Overflata er slett og jevn og det er en god del oppslag av bjørkekratt, noe som indikerer gjengroing etter tidligere bruk som slåttemyr. Flere rike kildeframsprang i sørøstkanten (øverste del) av myra.

Lokaliteten har betydelige arealer med gammel slåttemyr som er noe preget av gjengroing, men det er mye rik myrvegetasjon og det forekommer rike kilder. Lokaliteten vurderes dersom som viktig (B).

ST 27 Ilbrandsslåttet

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: DIØ 03.08. 2012

Myrområde: Lauvåskjølen, Melhus

UTM: NQ 552-557, 913-922

Hoh.: 425-500 m

Areal slåttemyr: 69 daa

Tilstand: Ingen hevd, noe gjengroing

Verdivurdering: B(A)

Like sør for Lauvåskjølen, i øvre del av Sandådalen ligger det store myrområder mellom vegen og Krokuttjønnna, og mellom Ekkervollen og Bortstugguvollen. Flatmyr dominerer i nord, men

ellers er det store arealer med slake bakkemyrer. Mye fastmattemyr, men det finnes partier med mykmattemyr i nord, og større partier med løsbunnmyr, til dels mye bar torv, midt i området, nordvest for Krokuttjønnna. Fattig fastmattemyr med mindre partier ombrotrof tuevegetasjon dominerer i området mellom Lomtjønnna og Krokuttjønnna. I nord fra vegen og sør- over er det store arealer med rik- og ekstremrik vegetasjon. Her står blant annet engstarr, engmarihand og brunskjene (*Carex hostiana*, *Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *Schoenus ferrugineus*). Ellers er gulstarr, trådstarr, breiull, blåtopp og bjønnskjegg (*Carex flava*, *C. lasiocarpa*, *Eriophorum latifolium*, *Molinia caerulea*, *Trichophorum cespitosum*) de vanligste artene. Også lengst i sør, vest for Krokuttjønnna dominerer rikmyrvegetasjonen, hovedsakelig fastmattemyr. Her er det også flere rike kildeframsprang med blant annet mye gulsildre (*Saxifraga aizoides*).

Nærheten til setrene i området tilsier at dette området sannsynligvis har vært mye brukt til slått, men det er betydelig gjengroing med bjørk, vier og gran, spesielt i sørlige deler.

Lokaliteten har store arealer gammel slåttemyr med middelsrik- og ekstremrik myrvegetasjon. Det er også registrert en rødlista art, brunskjene (NT). Lokaliteten ligger nær å bli vurdert som svært viktig, men på grunn av betydelig gjengroing vurderes den som viktig (B).

6 Vestre Flåmarka, Melhus

ST 28 Langmyra

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: DIØ 13.08. 2012

Myrområde: Vestre Flåmarka, Melhus

UTM: NR 696-706, 114-132

Hoh.: 285-300 m

Areal slåttemyr: 113 daa

Tilstand: Ingen hevd

Verdivurdering: A

Figur 3, 11

Langmyra er et større myrområde i østhellingsa av Vassfjellet. Myra er relativt flat og ligger i et typisk barskogsterreng (hovedsakelig blåbærgranskog) avbrutt av åpne myrer. Ved nordenden av myra ligger en parkeringsplass og en enkel skiarena. Fra denne går den en skogsveg langs vestkanten av myra. Ovenom vegen ligger det et hogstfelt. Myra er ellers påvirket av ei enkel

langsgående grøft i nordøst, og det er nylig bygd en gapahuk på et fastmarksområde langt vest i myrområdet.

Det ble drevet utmarksslått på myra fram til 1930-tallet (pers. medd. Arnfinn Tanem) og det er rester av ei høyløe (høybu) i nordøst. Området ble ellers mye brukt til tjæreproduksjon i tidligere tider, og det er rester etter tjæremiler flere steder på myra.

Flatmyr og bakkemyr er de vanligste myrtypene på myra. Ellers er det et par mindre partier med planmyr med tendenser til hvelving som kan karakteriseres som svakt utvikla platåhøgmyr. Den minerotrofe delen av myra domineres av fattig og intermediær fastmattemyr, men det er også større partier med fattig mykmattemyr sentralt på myra. De minerotrofe delene har trolig vært brukt som slåttemyr, og utgjør om lag tredjeparten av myrarealet.

De nordlige delene av myrområdet, rundt den gamle høyløa, er dominert av fattigere myrvegetasjon, men trolig var det mindre skog i dette området tidligere. Endringer i hydrologien på grunn av grøfta og skianlegget i nærheten kan ha framskyndet gjengroinga og også endret forutsetningene for rikere myrvegetasjon.

I nordvest er fastmattene dominert av blåtopp og pors (*Molinia caerulea*, *Myrica gale*), dessuten er slåttestarr og rome (*Carex nigra*, *Narthecium ossifragum*) svært vanlige. Lenger sør er vegetasjonen mer lågvokst og artsrik med mye kornstarr, dvergjamne, bjønnbrodd og bjønnskjegg (*Carex panicea*, *Selaginella selaginoides*, *Toftia pusilla*, *Trichophorum cespitosum*) i feltsjiktet. Her står også blant annet svarttopp, gulstarr, engmarihand, breiull, fjelløyentrøst og vanlig myrklegg (*Bartsia alpina*, *Carex flava*, *Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *Eriophorum latifolium*, *Euphrasia wettsteinii*, *Pedicularis palustris*). I botnsjiktet dominerer myrstjernemose (*Campylium stellatum*).

De best utvikla slåttemyrpartiene finnes i de sørlige delene av myra. Fastmattemyr dominerer, men det finnes mindre partier mykmattemyr. Her finnes det også flekker med ekstremrik myrvegetasjon med mye engstarr og brunskjene (*Carex hostiana*, *Schoenus ferrugineus*).

Langmyra er svært stor myrlokaltet (over 400 daa), og inneholder store arealer gammel slåtte-

myr som er lite preget av gjengroing. Det er registrert en rødlista art, brunskjene (NT). Det er også rester etter høyløe og god kunnskap om tidligere bruk hos lokalbefolkningen. Forekomster av sørlige arter som pors og kvitmyrak (*Rhynchospora alba*) på Langmyra indikerer at myra langt på veg er en låglandslokalitet, i alle fall kan den plasseres langt nede i mellomboreal vegetasjonssone (Moen 1998). Dette skulle tilsi at lokaliteten bør få verdien svært viktig (A), til tross for at myra preget av grøfting og friluftaktiviteter.

ST 29 Villmannssløttet

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: DIØ 15.08. 2012

Myrområde: Vestre Flåmarka, Melhus

UTM: NR 697-701, 130-133

Hoh.: 310-335 m

Areal slåttemyr: 30 daa

Tilstand: Ingen hevd

Verdivurdering: C

Opp for lokaliteten Langmyra (28) ligger et mindre myrområde, som hovedsakelig består av slake bakkemyrer, med mindre partier flatmyr og noen ombrotrofe partier med svak hvelving i overgangen mellom planmyr og platåhøgmyr. Intermediær fastmattemyr dominerer de minerotrofe delene av myra. Trådstarr, blåtopp, rome og bjønnskjegg (*Carex lasiocarpa*, *Molinia caerulea*, *Narthecium ossifragum*, *Trichophorum cespitosum*) er de vanligste artene i feltsjiktet. Pors (*Myrica gale*) mangler på myra, til tross for at den dominerer på den nærliggende Langmyra, bare noen få høgdemeter nedenfor. Det er større partier med mykmatte- og løsbunnmyr øst for ei lita tjønn om lag midt i myrområdet. I sørvest og i nord er det mindre partier med rikmyr, med blant annet breiull og svarttopp (*Bartsia alpina*, *Eriophorum latifolium*).

På Villmannssløttet ble det drevet slått fram til ca. 1940. Det sto igjen ei stakkstang her til fram på 1960-tallet (pers. medd. Arnfinn Tanem). Det går en skiløypetrasé langs østkanten av myra.

Lokaliteten inneholder betydelige arealer med gammel slåttemyr, og det er god kunnskap om tidligere bruk hos lokalbefolkningen. Men myra er lita sammenlignet med den nærliggende Langmyra, og har relativt lite rik myrvegetasjon. Lokaliteten vurderes derfor kun som lokalt viktig (C).

6 Østre Flåmarka, Melhus

ST 30 Storslættet-Hørvåsen

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 15.08. 2012
Myrområde: Østre Flåmarka, Melhus
UTM: NR 699-706, 073-086
Hoh.: 310-340 m
Areal slåttemyr: 112 daa
Tilstand: Ingen hevd
Verdivurdering: B

Vest for, og inn mot Hørvåsen går det et større myrdrag i nord-sørretning. Lengst i sør ligger det ei lita høgmyr med svak hvelving (platåhøgmyr). Denne går nordover over i flatmyr og bakkemyr med minerotrof myrvegetasjon, hovedsakelig intermediær fastmattemyr, men det finnes også større partier med rikmyr med blant annet engmarihand (*Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*). Nord for bakkemyra smalner myrområdet inn og fattig fastmatte og tuevegetasjon dominerer nordover mot Østre Hørvåstjønna. Rundt tjønna er det hovedsakelig intermediær mykmatte. Videre nordover består myrområdet hovedsakelig av rike bakkemyrer, rikest lengst nord med mye breiull og jåblom (*Eriophorum latifolium*, *Parnassia palustris*) i feltsjiktet.

Området ble brukt til myrslått fram til 1930-tallet (kilde: Leif Engen). Trolig er det områdene like nord før høgmyra i sør (Storslættet) og områdene lengst i nord (Stormyra) som har vært mest brukt som slåttemyr.

Lokaliteten inneholder betydelige arealer med gammel slåttemyr, men relativt små arealer med rik myrvegetasjon. Det er god kunnskap om tidligere bruk hos lokalbefolkningen. Lokaliteten vurderes som viktig (B).

ST 31 Litlslættet-Hyllbergåsen-Kattuggelkammen

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 15.08. 2012
Myrområde: Østre Flåmarka, Melhus
UTM: NR 694-698, 070-083
Hoh.: 265-300 m
Areal slåttemyr: 30 daa
Tilstand: Ingen hevd, delvis i moderat til sterk gjengroing
Verdivurdering: C

I vesthellinga av Hørvåsen, på høgdenivået nedenfor Storslættet ligger det flere mindre og

smale myrdrag omgitt av barskog. Bakkemyr med intermediær fastmattemyr dominerer. På myra lengst i sør (Litlslættet) er det større partier med rik vegetasjon, med arter som gulstarr, breiull, jåblom og bjønnbrodd (*Carex flava*, *Eriophorum latifolium*, *Parnassia palustris*, *Tofieldia pusilla*) i feltsjiktet. I botnsjiktet dominerer myrstjernemose (*Campylium stellatum*). Deler av området både i nord og sør er relativt høgproduktivt og i sterk gjengroing, med et betydelig oppslag av bjørk, vier og furu.

Området ble brukt til myrslått fram til 1930-tallet (kilde: Leif Engen). Trolig er det områdene lengst i sør (Litlslættet) som har vært mest brukt som slåttemyr.

Lokaliteten har betydelige arealer med gammel slåttemyr, men det er spredd på flere mindre teiger. Spesielt området lengst sør har artsrik vegetasjon. Deler av området er preget av gjengroing med busker og trær. Lokaliteten vurderes som lokalt viktig (C).

ST 32 Myr V for Rangåvatnet

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 16.08. 2012
Myrområde: Østre Flåmarka, Melhus
UTM: NR 734-737, 100-103
Hoh.: 390-405 m
Areal slåttemyr: 24 daa
Tilstand: Ingen hevd
Verdivurdering: B

I området like vest for sørenden av Rangåvatnet er det store arealer med åpen og jevn bakkemyr. Lengst i sør dominerer intermediær fastmattemyr. Mot nord og øst (nedre deler) er det store arealer med rik myrvegetasjon og mindre partier med ekstremrik myrvegetasjon. Artsrikt og med mange ekstremrikindikatorer, blant annet finnes engstarr og den rødlista arten brunskjene (NT) (*Carex hostiana*, *Schoenus ferrugineus*) i store mengder. Ellers er svarttopp, trådstarr, breiull, fjelløyentrøst, jåblom og bjønnbrodd (*Bartsia alpina*, *Carex lasiocarpa*, *Eriophorum latifolium*, *Euphrasia wettsteinii*, *Parnassia palustris*, *Tofieldia pusilla*) vanlige i feltsjiktet. I botnsjiktet er myrstjernemose, brunmakkemose og messingmose (*Campylium stellatum*, *Scorpidium cossonii*, *Loeskyrium badium*) vanlige.

Lokaliteten er et velutviklet bakkemyrkompleks som nok klart har vært brukt som slåttemyr. Vegetasjonen er artsrik med en rødlista art og det

er få tegn til gjengroing. Området er trolig den beste lokaliteten med slåttemyr i Østre Flåmarka, men arealene med slåttemyr er relativt små sammenlignet med andre områder i kommunen. Lokaliteten vurderes derfor til viktig (B).

ST 33 Sagslættet

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 16.08. 2012
Myrområde: Østre Flåmarka, Melhus
UTM: NR 739-744, 105-113
Hoh.: 380-420 m
Areal slåttemyr: 35 daa
Tilstand: Ingen hevd, begynnende gjengroing
Verdivurdering: B (C)

Dette er et mindre bakkemyrkompleks nord for Rangåvatnet. I sør dominerer middelsrik til ekstremrik fastmattemyr. Svartopp, særbustarr, engstarr, breiull, jåblom og bjønnbrodd (*Bartsia alpina*, *Carex dioica*, *C. hostiana*, *Eriophorum latifolium*, *Parnassia palustris*, *Tofieldia pusilla*) forekommer vanlig i feltsjiktet. Myrstjernemose (*Campylium stellatum*) dominerer i botnsjiktet. Lenger nord domineres myra av intermediær myrvegetasjon med velutvikla torvmosematter i botnsjiktet. Her forekommer blant annet rome (*Narthecium ossifragum*) relativt vanlig. Lengst i nord går vegetasjonen over i fattig fastmattemyr. Områdene med rikmyr er delvis tresatt (hovedsakelig furu) og det kommer opp en del kratt av bjørk, gran og furu. Ifølge A. Tanem var dette blant de siste områdene som ble slått i Flåmarka på 1940-tallet.

Til samme lokalitet regnes også et mindre myrområde lenger sør, mellom Sagslættet og lokaliteten Vest for Rangåvatnet (32), og et mindre myrområde nord for Sagslættet. Myra i sør består av bakkemyr med store partier rikmyr, til dels ekstremrik myr, med blant annet engstarr og svartopp. Myra i nord er flatere og dominert av intermediær fast- og mykmattemyr. Begge områdene er trolig gamle slåttemyrer, de er stort sett åpne og med jevn overflate.

Lokaliteten inneholder kun små arealer med gammel slåttemyr, og disse igjen er oppdelt i mindre teiger. Dessuten er det en del gjengroing på hoveddelen av lokaliteten. Dette skulle tilsi kun lokal verdi, men det finnes mindre partier med til dels ekstremrik myrvegetasjon. Lokaliteten vurderes derfor likevel som viktig (B).

ST 34 Dalslættet

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: DIØ 16.08. 2012
Myrområde: Østre Flåmarka, Melhus
UTM: NR 735-738, 108-114
Hoh.: 405-440 m
Areal slåttemyr: 34 daa
Tilstand: Ingen hevd, begynnende gjengroing i nord
Verdivurdering: B

Denne lokaliteten ligger helt nord i Østre Flåmarka og består av ei bakkemyr som heller svakt mot sør i sørøst, og et større bakkemyrkompleks (til dels bratt) i nord som heller mot nord. Myra i sørøst er helt åpen og dominert av intermediær myrvegetasjon. Mot kanten i vest er det partier med rik vegetasjon (stort sett fastmattemyr), der arter som breiull, jåblom, dvergjamne og bjønnbrodd (*Eriophorum latifolium*, *Parnassia palustris*, *Selaginella selaginoides*, *Tofieldia pusilla*) er vanlige i feltsjiktet og myrstjernemose (*Campylium stellatum*) dominerer i botnsjiktet. Østover består myra stort sett av mykmatte, med tendenser til strengstrukturer med løsbunn i høljerne. Partier dominert av fattig myrvegetasjon lengst i øst.

Myra i nord har en del kratt i kantene, og lengst i nord, der myra flater ut, er det også en del oppslag av bjørk utover på myra. Øverst (sør) er myra relativt kortvokst og intermediær fastmattemyr dominerer, men går over i rik fastmattemyr mot vestkanten av myra. Lengst i nord (flatere parti) er vegetasjonen mer høgvekst og dominert av blåtopp og trådstarr (*Carex lasiocarpa*, *Molinia caerulea*). Her er det også mindre områder med mykmattemyr og tendenser til tuedannelse. Trolig har den nordligste delen av myra vært mest brukt som slåttemyr.

Lokaliteten inneholder relativt små arealer med gammel slåttemyr sammenlignet med mange andre slåttemyrlokaliteter i kommunen, og det er små arealer med rik myrvegetasjon. Lokaliteten vurderes derfor likevel kun som lokalt viktig (C).

7 Gauadalen, Melhus

ST 35 Larsløkkja

D01 Slåttemark, D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: DIØ 20.09. 2012

Myrområde: Gauadalen, Melhus

UTM: NR 594-597, 946-949

Hoh.: 315-350 m

Areal slåttemyr: 22 daa

Areal slåttemark: 35 daa

Tilstand: Ingen hevd, begynnende gjengroing

Verdivurdering: B

Dette er en del av et større utmarksområde med både myr- og engvegetasjon som tidligere ble brukt som slåttemark. Lokaliteten er avgrensa til vestsida av vegen, men området med gammel slåttemark strekker seg trolig videre østover. Området ble oppsøkt seint i sesongen. Beskrivelsen av vegetasjonen er derfor noe mangelfull.

Rik- og intermedier bakkemyr dominerer i sør og nordøst. Vanlige arter er klubbstarr, gulstarr, stjernestarr, slåttestarr, breiull, jåblom, gullmyr- klegg og fjellfrøstjerne (*Carex buxbaumii*, *C. flava*, *C. echinata*, *C. nigra*, *Eriophorum latifolium*, *Parnassia palustris*, *Pedicularis oederi*, *Thalictrum alpinum*).

Om lag halvparten av lokaliteten består av gammel slåtteeng, delvis i mosaikk med heivevegetasjon på forhøyninger. Engvegetasjonen kan beskrives som artsrike utforminger av frisk fattigeng. Vanlige arter er: Engkvein, blåklokke, bleikstarr, sølvbunke, sumpmaure, skogstorke- nebb, enghumleblom, raudknapp, prestekrage, finnskjegg, jåblom, tepperot, blåkoll, småeng- kall, tveskjeggveronika og myrfiol (*Agrostis capillaris*, *Campanula rotundifolia*, *Carex pallens*, *Deschampsia cespitosa*, *Galium uliginosum*, *Geranium sylvaticum*, *Geum rivale*, *Knautia arvensis*, *Leucanthemum vulgare*, *Nardus stricta*, *Parnassia palustris*, *Potentilla erecta*, *Prunella vulgaris*, *Rhinanthus minor*, *Veronica chamaedrys*, *Viola palustris*). Orkideen breiflangre (*Epipactis helleborine*) ble funnet i en myrkant innen det nordligste området med slåttemyr.

Det er rester av ei høyløe i den gamle slåtteenga, ellers er området prega av gjengroing med gran og bjørk. Området ble slått fram til andre verdenskrig, og har vært beita en del i perioden etter at slåtten opphørte. Det er interesse blant grunneiere og lokalbefolkningen for å gjenoppta

slåtten og ta vare på kulturlandskapet omkring den gamle høyløa. Områdene rundt Larsløkkja og andre deler av Gauadalen bør undersøkes nærmere.

Lokaliteten vurderes som viktig (B) både som slåttemyr- og som slåttemarklokalitet, men dette er noe usikkert på grunn av det seint undersøkelsetidspunktet. Det forekommer rik myr- vegetasjon og trolig et arts mangfold høgt. Det er god dokumentasjon på tidligere bruk av området.

Vedlegg 2.

Naturtypelokaliteter i Nord-Trøndelag oppsøkt 2011-12, med beskrivelse og verdivurdering. Naturtypelokalitetene utgjør deler av slåttemyrområder og disse er beskrevet i avsnitt 4.

8 Myrområdet fra Skeitjønnfjellet til Olsgrønningen, Høylandet

NT 1 Stormyrslåttet

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 22.07. 2011
Kommune: Høylandet
UTM: UM 655,722
Hoh.: 170-210 m.
Verdivurdering: B

Stormyrslåttet er en del av et stort myrlandskap mellom Olsgrønningen og Storgørningen. Slåttemyrer finnes spredt i store deler av området, men Stormyrslåttet er sannsynligvis den største lokaliteten her. Ombrotrof vegetasjon utgjør omtrent 25 % av myrkomplekset Stormyrslåttet. Minerotrof vegetasjon opptrer på bakkemyr og flatmyr, og bakkemyrene er, med et par unntak, nokså slake. På minerotrofe areal er intermediær myr vanligst (ca 70 %), mens middelsrik og fattig myr hver dekker ca 15 %. Øst på lokaliteten er myra så rik at den grenser til å være ekstremrik, her står klubbstarr, gulstarr, trådstarr, engmarihand, (mye) breiull og sveltull (*Carex buxbaumii*, *C. flava*, *C. lasiocarpa*, *Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *Eriophorum latifolium*, *Trichophorum alpinum*). I øst er det også noen fine, rike kilder. Myrflatene er stort sett slette og uten krattoppslag, mens det er en del bjørkekratt på myrkanter og på de bratteste bakkemyrene. Ei kraftlinje krysser lokaliteten, og det er kjørespor på myrene.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er relativt stor og lite gjengrodd, lågtliggende, og med en del rik myrvegetasjon.

NT 2 Bjørkengan

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 22.07. 2011
Kommune: Høylandet
UTM: UM 659,737
Hoh.: 185-240 m.
Verdivurdering: -

Bjørkengan er tatt med som et eksempel på ei i hovedsak fattig til intermediær, lågtliggende bakkemyr som tidligere har blitt slått, men den har ikke lenger verdi som slåttemyrlokalitet. Lokaliteten ligger like ved fylkesveg 776 i den vestvendte lia i Haugåsen. Et par steder vokser breiull (*Eriophorum latifolium*) sparsomt, men ellers er floraen fattig, og vegetasjonen virker nokså lite produktiv. Dette er en av de stedene man kan mistenke at opphør av slått har begünstiget torvmosene (*Sphagnum* spp.), og at dette har gitt en senking av pH med påfølgende utarming av karplantevegetasjonen og senking av produksjonen i feltsjiktet. Myra framstår som noe tuete, og med dominans av torvmoser i botnsjiktet. Det er også noe krattoppslag, men stort sett bare i de rikeste og mest produktive delene, som på Bjørkengan stort sett er intermediær myr. Fra fylkesvegen og tvers over myra opp mot skogen i overkant er det kjørt med en eller annen type tungt, maskinelt utstyr. Det kan se ut som spor etter gravemaskin eller hogstmaskin/lassbærer, men hvorfor det skulle være behov for å kjøre tvers over myra er vanskelig å forstå. Like sør for sporene går det en veg opp til skogen, og denne må være langt å foretrekke. Skogen er ikke hogd, så det er lite trolig at dette er knytta til skogsdrift. Sporene er ferske (antakelig sommeren 2011) og særdeles stygge, myra er endeventd over nokså lange strekninger, og dette er et eksempel på inngrep som myrer ikke tåler.

Lokaliteten er uten verdi som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er nokså gjengrodd, dominert av fattigmyr og med store kjøreskader.

NT 3 Myrene NV for Skeitjønn, Hølbekk-grubba

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 22.07. 2011
Kommune: Høylandet
UTM: UM 709,746
Hoh.: 180-225 m.
Verdivurdering: C

Nordvest for Skeitjønn er det ganske store myr-arealer der Romstad (2002) dokumenterer slått i tidligere tider. Vegetasjonen er stort sett intermediær fastmattemyr, og den er en direkte parallell til intermediær fastmattevegetasjon i Rosåsen-området. Noen steder er det flekker med middelsrik fastmattemyr med forekomster av blant annet breiull og nattfiol (*Eriophorum lati-*

folium, Platanthera bifolia). Bakkemyrer dominerer, men de slakeste områdene grenser mot flatmyr. Det er lite gjengroing ved Skeitjønna, noe krattoppslag finnes, men vesentlig mindre enn inne i reservatet på Hattmoenget for eksempel. Det er ingen inngrep på lokaliteten. Myrene fortsetter langs Skeitjønna ned til Skeitjønmyra lenger sør, og det kan være at Skeitjønmyra er ei vel så viktig slåttemyr som den undersøkte myra. Ut fra ortofoto kan det se ut som at Skeitjønmyra har store areal flatmyr og dårlig utvikla strengmyr, og at overflata er slett men at deler av myra har mye små trær og busker (gjengroing).

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er intakt, lågtliggende, relativt stor og lite gjengrodd, men med mest fattig og intermediær myrvegetasjon.

9 Øst for Øyvatnet

NT 4 Loddomyra Ø for Øy

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 18.07. 2011
Kommune: Høylandet
UTM: UM 744,815
Hoh.: 110 m.
Verdivurdering: C

Loddomyra ligger for seg sjøl omgitt av skog og innmark (eng). Myra er slett, og i det store og hele lite gjengrodd, men noe oppslag av bjørk (*Betula pubescens*) fins spredt. Takrør (*Phragmites australis*) er i ferd med å innta myra. Bortsett fra (kanskje) i nordvest er det grøfta i kanten rundt myra, og i kantene er det store blåtopp-tuer (*Molinia caerulea*) som viser at grøftene har en markert dreneringseffekt. To tredeler av arealet har middelsrik fastmattevegetasjon, og det rikeste arealet er i sør. Noen arter: engmarihand og breiull (*Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *Eriophorum latifolium*). Resten av myra er intermediær og fattig, fattigmyr dekker mindre enn intermediærmyr.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei lågtliggende og åpen, men nokså påvirkta slåttemyr med stor andel rik myrvegetasjon.

10 Myrlandskapet rundt Tjønngåsen, Grong

NT 5 Seterenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 22.08. 2011
Kommune: Grong
UTM: UM 716,599
Hoh.: 230-250 m.
Verdivurdering: C

Intermediære bakkemyrer med en del krattoppslag og relativt mye tuer. Feltsjiktet på bakke-myrene domineres av trådstarr, duskull, rome, blåtopp og småbjønnskjegg (*Carex lasiocarpa*, *Eriophorum angustifolium*, *Narthecium ossifragum*, *Molinia caerulea*, *Trichophorum cespitosum* ssp. *cespitosum*), mens tuene ofte er bygd opp av nesten rene bestand med vortetormose (*Sphagnum papillosum*). Seterenget er ei nokså stor slåttemyr, ei kraftlinje krysser myra, men lokaliteten er generelt lite påvirkta av inngrep.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei lite påvirkta, nokså stor slåttemyr med intermediær myrvegetasjon.

NT 6 Nordenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 22.08. 2011
Kommune: Grong og Høylandet
UTM: UM 713,614
Hoh.: 250 m.
Verdivurdering: B

Nordenget ligger like sør for Hjartåsen på grensa mellom Grong og Høylandet, det aller meste av myra ligger i Grong. Fra Høylandet-sida (i nord) kommer en skogsbilveg opp til lokaliteten, og denne er lagt i kanten av myra. Bortsett fra dette er lokaliteten fri for inngrep. Storparten av arealet er (svakt hellende) flatmyr med rik og intermediær mykmattevegetasjon der brunmoser, og særlig stormakkmose (*Scorpidium scorpioides*) er dominerende. Torvmosearter (*Sphagnum* spp.) finnes også. I feltsjiktet er trådstarr, flaskestarr, blåtopp og småbjønnskjegg (*Carex lasiocarpa*, *C. rostrata*, *Molinia caerulea*, *Trichophorum cespitosum* ssp. *cespitosum*) dominerende. Enkelte steder er det oppslag av strandrør (*Phalaris arundinacea*), og dette er et tegn på begynnende gjengroing. I sør er det inkludert et område med ekstremrik fastmattevegetasjon rundt en bekk, samt en laggsone som hører til et

ombrotroft myrmasiv sørøst for flatmyra. Om- brotrofe myrelementer er ikke inkludert i lokalitet- ten. Blant artene som vokser i fastmattevege- tasjonen nevnes klubbestarr, gulstarr, engmari- hand og breiull (*Carex buxbaumii*, *C. flava*, *Dac- tylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *Eriophorum latifolium*). Det er noe krattoppslag langs bekken, men ellers lite busker og trær. Myroverflata er imidlertid nokså tuete, og på flatmyrpartiet er det tendenser til at disse tuene danner (forløpere til?) strenger. Brunskjene (*Schoenus ferrugineus*) ble ikke funnet på Nordengen tross aktivt søk. Myk- mattevegetasjonen på flatmyra er riktig vokse- sted for arten, men det kan tenkes at Nordengen ligger litt for høgt, og kanskje også at pH er litt for låg (ikke rikt nok).

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei (i hovedsak) lite påvirkta og lite gjengrodd slåttemyr med rik og intermediær myrvegetasjon.

NT 7 Selbekkenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 22.08. 2011
Kommune: Grong
UTM: UM 696,602
Hoh.: 245-260 m.
Verdivurdering: C

Dette er ei nokså tuete og gjengrodd intermediær bakkemyr med triviell vegetasjon dominert av trådstarr, duskull, rome, blåtopp og småbjønn- skjegg (*Carex lasiocarpa*, *Eriophorum angusti- folium*, *Narthecium ossifragum*, *Molinia caerulea*, *Trichophorum cespitosum* ssp. *cespitosum*). Tendenser til rikere vegetasjon fins i små partier med blant annet breiull og jåblom (*Eriophorum latifolium*, *Parnassia palustris*).

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei intakt, men nokså gjengrodd slåttemyr med stort sett inter- mediær myrvegetasjon.

NT 8 Myrer ved Åsengtjønna

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 22.08. 2011
Kommune: Grong
UTM: UM 703,593
Hoh.: 285-295 m.
Verdivurdering: C

Mellom bekken som renner fra Åsengtjønna (Selbekken) og Tjønnengåsen er det interme-

diære og middelsrike bakkemyrer som har preg av å ha blitt slått i tidligere tider. Myrene her har omtrent samme artsutvalg som ellers i området, med dominans av vanlige myrarter og mer eller mindre små innslag av rikmyrindikatorer (f.eks. breiull). Bakkemyrene her virker ganske produk- tive, og de har en god del krattoppslag, kanskje mer enn det som er gjengs i myrlandskapet rundt Tjønnengåsen. Langs den meanderende bekken er produksjonen særlig høy, og vegetasjonen her kan føres til blåtopp-eng (G2). Mellom relativt slette partier som åpenbart har blitt slått er det områder med mer tuer (og fattigere vegetasjon) som nok ikke har vært brukt som slåttemyr.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei intakt, men nokså gjengrodd slåttemyr med rik og interme- diær myrvegetasjon.

NT 9 Tjønnenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 22.08. 2011
Kommune: Grong
UTM: UM 707,586
Hoh.: 280-290 m.
Verdivurdering: C
Figur 11

Tjønnengtjønna ligger med unntak av nordøst- bredda omkransa av myr, og disse myrene har nok i stor grad vært nytta som slåttemyr. Vege- tasjonen er stort sett fattig og intermediær, med dominans av vanlige myrarter. Bakkemyrer med fastmattevegetasjon dominerer, og mange av disse har tendenser til dannelse av strenger og flarker, men ikke så tydelig at det kan kalles strengmyr. Lokaliteten er et godt eksempel på slåttemyrer med fattig vegetasjon. Det er lite krattoppslag på Tjønnenget, men myroverflata er stedvis nokså tuete.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei intakt og lite gjengrodd slåttemyr med fattig og intermediær myrvegetasjon.

11 Slåttemyrer ved Vektaren, Røyrvik

NT 10 Jakobstakkslættet ved Hovden

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 23.08. 2011
Kommune: Røyrvik
UTM: VM 313,984
Hoh.: 445-460 m.

Verdivurdering: C
Figur 3

Jakobstakkslættet ved Hovden (en del av Vektaren) er ikke samme myr som Jakobstakkslættet lenger vest langs den sørlige bredda av Vektaren. Jakobstakkslættet ved Hovden er ei slåttemyr i nokså sterk gjengroing, med kraftig oppslag av både bjørk, sølvvier og ullvier (*Betula pubescens*, *Salix glauca*, *S. lanata*), og myra er også ganske tuete. I tuene er det mye torvmoser (*Sphagnum* spp.), men ellers domineres botnsjiktet av brunmoser. Vegetasjonen er for det meste intermediær og middelsrik fastmattemyr, men med små partier med ekstremrik fastmattemyr. Noen arter: gulstarr, trådstarr, sumphaukeskjegg, breiull, myrsnelle, jåblom, myrklegg, sveltull (*Carex flava*, *C. lasiocarpa*, *Crepis paludosa*, *Eriophorum latifolium*, *Equisetum palustre*, *Parnassia palustris*, *Pedicularis palustris*, *Trichophorum alpinum*). Myrmasstypen er bakkemyr. Midt inne i et bjørkekratt står ei gammel stakkstang, dette illustrerer godt de endringene gjengroing forårsaker på slåttemyrer.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei lite påvirka slåttemyr med rik og intermediær myrvegetasjon som er i sterk gjengroing.

NT 11 Myra nord for Jakobstakkslættet

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 23.08. 2011
Kommune: Røyrvik
UTM: VM 311,987
Hoh.: 445-465 m.
Verdivurdering: B

Denne myra ligger like nord for Jakobstakkslættet ved Hovden, og er ei fin slåttemyr (bakkemyr) med mye ekstremrik fastmattevegetasjon. Det er også en god del middelsrik og intermediær vegetasjon her. En veg skjærer over den sørlige delen av lokaliteten, og dette har hatt en dreneringseffekt som blant annet vises gjennom stor dominans av blåtopp (*Molinia caerulea*). Det er ingen andre inngrep på lokaliteten. De sørlige delene av lokaliteten er nokså gjengrodd med mye krattoppslag, dette kan sees på begge sider av vegen, men kanskje sterkest på det lille myrområdet ovenfor (og sør for) vegen. Storparten av arealet er åpent og slett. Artsutvalget er i hovedsak likt det vi finner på Jakobstakkslættet, men med større forekomster av de basekrevende artene. Rundt myra er det

mye rik høgstaudebjørkeskog der turt (*Cicerbita alpina*) er en dominerende art.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei slåttemyr med rik myrvegetasjon der det meste av arealet er lite påvirka og lite gjengrodd.

NT 12 Sjulmyra på Finnhustangen

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 23.08. 2011
Kommune: Røyrvik
UTM: VM 305,991
Hoh.: 445-465 m.
Verdivurdering: B

Lokaliteten består av flere myrmasstiv, ei bakkemyr i vest, ei fin strengmyr sentralt, og igjen bakkemyr i øst. Mellom bakkemyrmasstivet i vest og strengmyra er et lågproduktivt område med tynn torv som antakelig ikke har vært slått, og det er også usikkert om strengmyrarealet har vært slått. De østlige delene er bare sett på avstand, og det er mulig at et større areal ned mot Vektaren kunne vært inkludert. På ortofoto ser det ut til at det der er noe fattigere bakkemyrer, og med ganske kraftig krattoppslag, samt et nytt strengmyrmasstiv. En veg går over bakkemyra i vest, og arealet på oversiden av vegen er ikke inkludert i lokaliteten på grunn av kraftig krattoppslag. Like nedenfor vegen er det også en del kratt, og overflata er i ferd med å bli tuete. Dette er en dreneringseffekt forbundet med vegen. Lenger ned på myra er overflata slett, og det er lite krattoppslag med unntak av et parti ned mot Vektaren med høgere helning (og antakelig tynnere torv) enn resten av bakkemyra. Vegetasjonen på bade bakkemyra i vest og strengmyra er i hovedsak ekstremrik, dette inkluderer strengene på strengmyra. I tilknytning til et lite sig på bakkemyra er det rik høgstarrvegetasjon. Noen arter: engmarihand, lappmarihand, mye breiull, sveltull (*Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *D. lapponica*, *Eriophorum latifolium*, *Trichophorum alpinum*). Dette er ei fin og variert myr, og de tidligere slåttearealene er i hovedsak lite gjengrodd.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei slåttemyr med rik myrvegetasjon der det meste av arealet er lite påvirka og lite gjengrodd.

NT 13 Bustadmyra ved Vektaren

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 23.08. 2011
Kommune: Røyrvik
UTM: VM 289,992
Hoh.: 445-465 m.
Verdivurdering: B
Litteratur: Lyngstad et al. (2007).

Forslag til revidert lokalitetsbeskrivelse:

Bustadmyra er ei fin slåttemyr der slakt hellende bakkemyrer med ekstremrik fastmattevegetasjon er dominerende. På de flateste partiene sørvest for vegen (på den største myrflata) er det tendenser til dannelse av strenger og flarker, men tuene er låge. Nedenom (nordøst for) vegen er det noen steder kraftig oppslag av bjørkekratt, men myrflatene er i hovedsak åpne. I øvre (søndre) del hever terrenget seg og myrvegetasjonen går gradvis over i åpen fastmarkspreget eng/engskog. En bekk renner gjennom lokaliteten, som også krysses av en veg. I kanten av myra samt mellom Bustadmyra og Jakobstakkslettet finnes enkelte småskrenter med rik flora. Her ble taggbregne og kranskonvall (*Polystichum lonchitis*, *Polygonatum verticillatum*) sett. På de åpne myrflatene finnes noe engmarihand og en stor populasjon med lappmarihand (*Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *D.lapponica*). Ellers ble det registrert svarttopp, harerug, stjernestarr, trådstarr, trådstarr, slirestarr, sumphaukskjegg, skogmarihand, smalsoldogg, myrsnelle, skogsnelle, breiull, mjøduert, skogstorkenebb, marigras, bukkeblad, blåtopp, jåblom, myrklegg, kongsspir, tettegras, tepperot, engsoleie, småengkall, lauvtistel, fjellfrøstjerne, bjønnbrodd, sveltull, bjønnskjegg og ballblom (*Bartsia alpina*, *Bistorta vivipara*, *Carex echinata*, *C. lasiocarpa*, *C. rostrata*, *C. vaginata*, *Crepis paludosa*, *Dactylorhiza fuchsii*, *Drosera longifolia*, *Equisetum palustre*, *E. sylvaticum*, *Eriophorum latifolium*, *Filipendula ulmaria*, *Geranium sylvaticum*, *Hierochloa odorata*, *Menyanthes trifoliata*, *Molinia caerulea*, *Parnassia palustris*, *Pedicularis palustris*, *Pedicularis sceptrum-carolinum*, *Pinguicula vulgaris*, *Potentilla erecta*, *Ranunculus acris*, *Rhinanthus minor*, *Saussurea alpina*, *Thalictrum alpinum*, *Tofieldia pusilla*, *Trichophorum alpinum*, *T. cespitosum* ssp. *cespitosum*, *Trollius europaeus*).

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ganske stor, har rik myrvegetasjon, men er noe påvirket og med sterk gjengroing i noen partier.

NT 14 Jakobstakkslettet

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 23.08. 2011
Kommune: Røyrvik
UTM: VM 290,990
Hoh.: 445-460 m.
Verdivurdering: B (C)
Litteratur: Lyngstad et al. (2007).

Forslag til revidert lokalitetsbeskrivelse:

Denne slakt hellende bakkemyra ligger mellom vegen og Vektaren like øst for Bustadmyra, og har mye til felles med denne. Myrvegetasjonen er ekstremrik, og nederst mot vatnet overtar litt fukteng og vasskantvegetasjon. Myra er slett og lite gjengrodd, men i kantene er det en del vieroppslag. Noen arter: sumphaukskjegg, skogmarihand, lappmarihand, myrsnelle, breiull, stortveblad, kongsspir, fjellfrøstjerne og sveltull (*Crepis paludosa*, *Dactylorhiza fuchsii*, *D. lapponica*, *Equisetum palustre*, *Eriophorum latifolium*, *Listera ovata*, *Pedicularis sceptrum-carolinum*, *Thalictrum alpinum*, *Trichophorum alpinum*).

Lokaliteten er under tvil gitt verdi B (nær C) som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er liten, men er lite påvirket og gjengrodd, og har rik myrvegetasjon.

NT 15 Loddomyra øst

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 25.08. 2011
Kommune: Røyrvik
UTM: VN 339,011
Hoh.: 470-550 m.
Verdivurdering: C

Lokaliteten må sees i sammenheng med den tidligere registrerte lokaliteten Loddomyra, områdene som ble undersøkt i 2011 ligger sør og øst for denne. Myrene fra vegen og opp mot åsene under Dergaklumpen ble inventert, og i korte trekk kan vegetasjonen oppsummeres som fattig og triviell. Fattig og intermedier fastmatte (mest bakkemyr, noe flatmyr) er helt dominerende. Nær vegen står ei stakkstang enda. Storparten av myrstykket ved stakkstanga er flatmyr med myrmattevegetasjon dominert av trådstarr (*Carex lasiocarpa*), og det er her det tydeligste slåttemyrpreget vises. Kanskje er dette den delen av Loddomyra der slåtten ble drevet lengst? Johan Vekterli (pers. medd.) opplyser at det var mye slått på Loddomyra både på 1930-tallet og under krigen, men at det avtok raskt utover 1950-tallet. Han var sjøl med på slåtten i 1954 eller 1955, og

dette var siste gangen det ble slått her. Den godt dokumenterte bruken er grunnen til at lokaliteten inkluderes, de botaniske verdiene er i seg sjøl ikke nok til å prioritere denne delen av Loddomyra.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi bruken er så godt dokumentert. Den avgrensede lokaliteten er liten, intakt og åpen, og har intermediær myrvegetasjon.

12 Slåttemyrer ved Sørvatnet (Namsvatnet), Røyrvik

NT 16 Grubbmyra

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 23.08. 2011
Kommune: Røyrvik
UTM: VM 323,070
Hoh.: 455-485 m.
Verdivurdering: A

Lokaliteten Grubbmyra omfatter (i tillegg til Grubbmyra) Kjelterstakkslettet og Holmstakkslettet. Setemnstakkslettet ligger også her, men hører kanskje til i lokaliteten Vest for Heimvatnet slik grensene er trukket. Kulturpåvirkningen på disse myrene er helt klar, vegetasjonen er tydelig slåttepåvirka, navna viser det samme, og på Holmstakkslettet står det ei gammel stakkstang. Avgrensingen er snirklete, og følger i stor grad vegetasjonsgrenser. I hovedsak er ombrotrof og fattig myrvegetasjon holdt utenfor, det samme er skogvegetasjon. Et klart unntak er et fattig skogparti som ligger som ei øy sentralt i lokaliteten. Hele området har mosaikker av vegetasjonstyper, og det er vanlig med små vegetasjonsenheter. De slåtte myrene er oftest bakkemyrer med middels helning, relativt høg produksjon og antatt ganske tjukk torv. Det er noen steder tendenser til dannelse av strenger og flarker (strengmyr). Middelsrik fastmattevegetasjon er vanligst, men både ekstremrik og intermediær vegetasjon er vanlig. Mot Brattmyrhøgda (i sør) er det noen sterke rikkilder. Like før inventeringen hadde det regnet kraftig, og det er derfor usikkert om disse kildene er stabile eller om de påvirkes mye av endringer i grunnvassstand. Gjengroingen er variabel, noen myrer har kraftig oppslag av kratt, mens andre er nærmest helt åpne. Myra der stakkstanga står er kanskje mest gjengrodd, her er det tett bjørkekratt. Overflata på myrene er stort sett slett (lite tuer), og dette gjelder også der det er mye krattoppslag. Ei

kraftlinje krysser lokaliteten, men har ingen betydning for verdiene her. Det er ingen andre inngrep på lokaliteten.

Lokaliteten er gitt verdi A som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi slått er godt dokumentert, arealet er stort, myra er uten inngrep og har mye ekstremrik myrvegetasjon, men deler er gjengrodd. Grubbmyra ligger i et område med mange andre fine slåttemyrer.

NT 17 Vest for Heimvatnet

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 23.08. 2011
Kommune: Røyrvik
UTM: VM 326,070
Hoh.: 465-470 m.
Verdivurdering: C

Denne lokaliteten må sees i sammenheng med Grubbmyra, men er skilt ut fordi slåttemyrene ikke er kontinuerlige fra Grubbmyra og hit. Vegetasjonen er ekstremrik til intermediær, bakkemyr dekker mye, men et relativt stort areal klassifiseres som strengmyr. Strengene og flarkene er imidlertid låge/grunne og dårlig utvikla. Gjengroingen er middels kraftig. Lokaliteten har isolert sett lokal verdi, men som en del av slåttemyrkomplekset ved Sørvatnet er verdien større.

Lokaliteten er isolert gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi myra er uten inngrep, har rik og intermediær myrvegetasjon, men er noe gjengrodd.

NT 18 Brattmyrhøgda

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 23.08. 2011
Kommune: Røyrvik
UTM: VM 323,062
Hoh.: 480-540 m.
Verdivurdering: B

Lokaliteten omfatter blant annet Skogstakkslettet, Brattmyra, Sørhaldsmyra og Låvhaugmyrin, og ligger sør for Grubbmyra. Vegetasjonen er i det store og hele lik den vi finner på Grubbmyra, men torvdybden er antakelig noe lågere, og produksjonen virker også noe lågere på det meste av arealet. Slåttemyrene er noe mer marginale her enn på Grubbmyra. Avgrensingen er også her snirklete, dette er et utpreget mosaikklandskap. Gjengroingssituasjonen er nokså lik den vi ser på Grubbmyra, noe varierende,

men gjennomgående lite gjengrodd. Lokaliteten omfatter en god del myrkantvegetasjon (på tynn torv), og disse kantene gror raskere igjen enn myrflatene. Innenfor avgrensingen er det noe skogdekt areal, mye av dette er rik lågurtskog som antakelig har vært slått. Generelt er skogen i området rik, og typer av lågurtskog er vanlig. Blåbærskog er også vanlig, mens høgstaude-skoger eller skogtyper skinnere enn blåbærskog er mindre vanlige. Ved sørkanten i lokaliteten er det anlagt en veg, og det er også gravd ei stor grøft, sannsynligvis i forbindelse med vassforsyning. Det mest påvirkede arealet er ikke aktuelt å skjøtte, men vegen kan kanskje brukes for å komme til med skjøttselststyr. Øst for lokaliteten er det kort veg til nærmeste kultureng (åker), og i dette området er det også grøfta et betydelig myrareal. De grøfta myrene er holdt utenfor avgrensingen.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi arealet er stort, myra er i hovedsak uten inngrep og har mye ekstremrik myrvegetasjon, men deler er gjengrodd. Brattmyrhøgda ligger i et område med mange andre fine slåttemyrer.

13 Slåttemyrer på Myrmo i Hudningsdalen, Røyrvik

NT 19 Kustakkslettet og Femstakkmyra

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: AL 24.08. 2011

Kommune: Røyrvik

UTM: VM 355,975

Hoh.: 515-540 m.

Verdivurdering: A

Figur 3

Dette er to slåttemyrer som henger sammen, og som hver for seg og samla har høg verdi. Femstakkmyra ble slått under krigen, etter dette tok slåtten slutt. Det er flere stakkstenger på lokaliteten, to av disse står enda, ei på Kustakkslettet og ei på Femstakkmyra. Myrene ble beita fra 1967 til 1985. Kustakkslettet har den rikeste myrvegetasjonen, og ekstremrik og middelsrik fastmattemyr dominerer. Jon Johansen (pers. medd.) opplyser at myra ofte ble slått hvert år. Dette er uvanlig i Trøndelag, og tyder på at produksjonen er høg. Femstakkmyra har mest middelsrik fastmattevegetasjon, men her er også noe ekstremrik og intermediær vegetasjon. Begge myrene er flate eller slake, det meste av myrarealet er flatmyr, men mot kantene av særlig

Femstakkmyra er det en del bakkemyr også. Mellom Kustakkslettet og Femstakkmyra og i kanten av myrene er det betydelige arealer rik engskog som tidligere ble slått, dette bidrar til diversiteten på lokaliteten. Begge myrene framstår i dag som åpne, men i gjengroing. Noe krattoppslag fins, men mengdene er ikke så store enda at det vil være problematisk å skjøtte myrene. Overflata er småtuete, dette skyldes nokså sikkert tråkkpåvirkning gjennom beitet. Tuer som skyldes gjenvoksing er det lite av. Vegen som går opp til Kustakkslettet har en lokal dreneringseffekt som gir krattoppslag, men samtidig gir den lett adkomst til myrene. Bortsett fra denne vegen er det ingen inngrep på lokaliteten.

På vestsida av bekken som krysser Femstakkmyra er myrflatene mest fattige og intermediære, og Jon Johansen (pers. medd.) opplyser at det for det meste var de noe rikere myrkantene som ble slått her. Helt i nordvest er det tatt med et lite myrparti med fattig bakkemyr der det her stått ei stakkstang. Avgrensinga mot nord og nordvest er vanskelig, men for å få med hele myrkomplekset Femstakkmyra er det valgt å inkludere ganske store arealer med skog og fattig myrvegetasjon som ikke ble slått. Det er flere slåttemyrer lenger vest (nord for Lomtjønnin), men i det området er vegetasjonen nesten utelukkende fattig og intermediær. Myrene virker lite produktive, samtidig er det en del gjengroing med bjørk og med store tuer vortetormose (*Sphagnum papillosum*). I forhold til arealet som er inkludert i lokaliteten har disse myrene mindre biologisk interesse.

Lokaliteten er gitt verdi A som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi slått er godt dokumentert, arealet er stort, myra er så godt som uten inngrep, relativt lite gjengrodd og har mye ekstremrik myrvegetasjon. Kustakkslettet og Femstakkmyra er to av de viktigste myrene i slåttemyrlandskapet på Myrmo.

NT 20 Fossmyra

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: AL 25.08. 2011

Kommune: Røyrvik

UTM: VM 356,969

Hoh.: 460-470 m.

Verdivurdering: B

Fossmyra er ei relativt lita, vel avgrensa slåttemyr like ved strykene i Hudningselva nær Sæteråsen. Fylkesveg 362 krysser myra, og den delen som ligger nord for vegen er i kraftig

gjengroing med mye krattoppslag. Sør for vegen er myra nesten helt åpen, den beskjedne gjengroinga vises først og fremst gjennom tendenser til tuedannelse og mye akkumulert førne. Vegetasjonen er mest middelsrik, men noe er intermediært eller ekstremrikt. De rikeste partiene er på bakkemyra nord for vegen, mens flatmyra sør for vegen gjennomgående er litt fattigere. Flatmyra har tendenser til dannelse av svake strenger og flarker, trådstarr (*Carex lasiocarpa*) er dominerende i feltsjiktet.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi slått er godt dokumentert, myra er i hovedsak lite gjengrodd og har rik og intermediær myrvegetasjon, men fylkesvegen er et betydelig inngrep. Fossmyra er en del av slåttemyrlandskapet på Myrmo.

NT 21 Øverfossmyra

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 25.08. 2011
Kommune: Røyrvik
UTM: VM 358,973
Hoh.: 480-490 m.
Verdivurdering: B

Øverfossmyra er blant de myrene ved Myrmo som ble slått lengst (Jon Johansen pers. medd.). Myra ligger i samme høgdelag som innmarka, og er fin, artsrik, og sikkert ganske produktiv. I øst er avgrensinga mot innmark på Myrmo, i sør mot vegen og mot skogvegetasjon, i vest mot grøfter og i nord mot skogvegetasjon. Ei kraftlinje krysser lokaliteten helt i nord, og danner delvis ei naturlig grense, men to myrhalser strekker seg opp i bakken nord for linja. Mye av arealet på lokaliteten har artsrik myrkantvegetasjon, dette gjelder særlig i nord, der det er en overgang fra myr til engskog. I øst er det en del tråkkpåvirkning langs et gjerde, og vegen i sør krysser myra som fortsetter som Setermyra på den andre siden. I sør-sørvest er det inkludert et større område fattig myrvegetasjon som sannsynligvis ikke ble benyttet som slåttemyr, denne delen av myra ble ikke inventert. Det er nokså lite gjengroing på Øverfossmyra, og det er hovedsaklig kantene som er utsatt.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi slått er godt dokumentert, myra er i hovedsak lite gjengrodd og har mye ekstremrikt myrvegetasjon, men den er nokså forstyrret av inngrep. Øverfossmyra er en del av slåttemyrlandskapet på Myrmo. Årsaken

til at myra ikke får høyeste verdi er at den ikke er veldig stor, samt at den er påvirket av ulike inngrep.

NT 22 Setermyra

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 25.08. 2011
Kommune: Røyrvik
UTM: VM 362,970
Hoh.: 480-490 m.
Verdivurdering: C

Setermyra ligger mellom fylkesvegen og grusvegen mellom Sæteråsen og Myrmo. De delene av Setermyra som er utfigurert er dominert av produktiv høgstarmyr og mykmattemyr, mye er middelsrikt, noe er ekstremrikt eller intermediært. Trådstarr (*Carex lasiocarpa*) er helt dominerende, dystarr (*C. limosa*) er vanlig, og engmarihand (*Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*) fins spredt. Nord for lokaliteten er et område med broket myrvegetasjon, noe er rikt, noe er fattig, nesten alt er påvirket av næringssig fra innmark på den andre siden av grusvegen. Her kan det tidligere ha vært slåttemyrer av interesse, men arealet er nå for påvirket til å inkluderes. Akkurat høgstarmyrene er imidlertid lite påvirket av næringssig, og de er slette og lite gjengrodd. Sammenlignet med andre myrer ved Myrmo er verdien begrenset, men Setermyra representerer en myrtype som er dårlig dekt i de andre lokalitetene i området.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi myra i hovedsak er lite gjengrodd, den har rik og intermediær myrvegetasjon, og den er en del av slåttemyrlandskapet på Myrmo.

NT 23 Myr ved Torpet

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 25.08. 2011
Kommune: Røyrvik
UTM: VM 370,971
Hoh.: 475-490 m.
Verdivurdering: C

Rett vest for innmarka ved garden på Myrmo ligger denne tidligere slåttemyra som nå beites av storfe. Dette er ei nokså stor, ekstremrikt bakkemyr som nå er sterkt tråkkpåvirket. Enkelte steder er det bar torv. Myra er lite gjengrodd, det er egentlig bare litt krattoppslag mot fastmarka i lia (i nord), slik sett virker beitet. Tråkk er nå den viktigste påvirkninga på denne myra, og den er

derfor klart ei beitemyr, ikke ei slåttemyr. Myra er fortsatt artsrik med de "riktige" rikmyrsartene, men i tillegg er det noen beiteindikatorer (antatt tunrapp og tunarve (*Poa* cf. *annua*, *Sagina* cf. *procumbens*)) som viser at floraen er i endring på grunn av beitet. Myra har en viss verdi fordi den fortsatt er artsrik, og fordi den er et eksempel på ei beita, ekstremrik fastmattemyr. Den vil være godt egna til forsøk som omhandler effekter av opphør av beite på rikmyr.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi myra i hovedsak er lite gjengrodd, har rik og ekstremrik myrvegetasjon, og er en del av myrlandskapet på Myrmo. Myra har denne verdien som beitemyr, som slåttemyr har den ingen verdi. Myra kan alternativt klassifiseres til A05 Rikmyr, den vil også da ha verdi C fordi den ligger i mellomboreal sone i et område med mye rikmyr, er under 50 daa, har ekstremrik vegetasjon men er nokså tråkkpåvirka.

NT 24 Myr NV for Sæteråsen

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 25.08. 2011
Kommune: Røyrvik
UTM: VM 348,975
Hoh.: 450-475 m.
Verdivurdering: B

Dette myrkomplekset er overfladisk undersøkt, og det er bare myra nær hytta ved vegen som ble oppsøkt. Myrmassivet som ble inventert er ei nokså produktiv, fuktig, slak bakkemyr som har middelsrik og ekstremrik fastmattevegetasjon. Myra har åpenbart blitt slått tidligere. Noen arter: gulstarr, kornstarr, breiull, fjelløyentrøst, jåblom, dvergjamne, fjellfrøstjerne og sveltull (*Carex flava*, *C. panicea*, *Eriophorum latifolium*, *Euphrasia wettsteinii*, *Parnassia palustris*, *Selaginella selaginoides*, *Thalictrum alpinum*, *Trichophorum alpinum*). På oversida av (øst for) vegen er myra i sterk gjengroing med mye krattoppslag, mens områdene vest for vegen (størst areal) har lite krattoppslag og moderat tuedannelse. I nordvest er det inkludert et nokså stort areal som er identifisert ut fra ortofoto, og der myrene ser ut til å være ganske like de bakkemyrene som ble undersøkt i felt. Sørøst i lokaliteten ligger ei fin ekstremrik bakkemyr som er adskilt fra den største bakkemyra av et fattig eller ombrotroft myrmasiv (som er innenfor avgrensinga). Ei kraftlinje krysser lokaliteten, og i tillegg til vegen og hytta ved vegen er det ingen flere inngrep av betydning. I sør er det kort veg til innmarka på

Sæteråsen, denne garden har vi fått opplyst er anlagt på tidligere slåttemyrer. En liten snipp av myra ligger innenfor Husvika og Vektarbotn naturreservat.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi myra har rik myrvegetasjon, gjengroingssituasjonen er varierende men delvis god, og noen inngrep finnes men er konsentrert langs vegen.

NT 25 Myr S for Bjørbekken

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 24.-25.08. 2011
Kommune: Røyrvik
UTM: VM 363,960
Hoh.: 475 m.
Verdivurdering: A

Dette er ei myr med ekstremrik mykmatte- og fastmattevegetasjon som ble regna som en av de viktige slåttemyrene på Myrmo. Myra skiller seg fra de fleste andre slåttemyrene som er registrert i Nord-Trøndelag i 2011 ved å ha mest flatmyr og kun mindre areal bakkemyr, og delvis som en konsekvens av dette har den mer mykmattevegetasjon enn de fleste andre lokaliteter. Her må vi ta forbehold om at myra ble undersøkt i etterkant av en periode med voldsomt regn, og det kan ha gitt inntrykk av at den er fuktigere enn den i realiteten er. Myra ligger på ei kalkkåre, og vegetasjonen er ekstremrik. Dette vises både i feltsjiktet og botnsjiktet med forekomster av arter som breiull, piperensermose og rosetormose (*Eriophorum latifolium*, *Paludella squarrosa*, *Sphagnum warnstorffii*). Inventeringen ble gjort for seint på året til å få sett orkidéblomstringen, men myra skal ha en tett bestand av lilla-blomstrende orkidéer, mest nærliggende er da engmarihand og lappmarihand (*Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *D. lapponica*). Gjengroingen er nokså sterk på denne produktive myra. I botnsjiktet danner særlig rosetormose store, løse og myke tuer, og dette vil etter hvert kunne gi en utvikling mot en fattigere vegetasjon. I sør og sørøst er det mye krattoppslag, mest med bjørk (*Betula pubescens*), men også med lappvier, sølvvier og istervier (*Salix lapponum*, *S. glauca*, *S. pentandra*). På denne delen av myra står det flere gamle trær som nå er i ferd med å dø av elde, disse har stått her og dannet et åpent tresjikt mens myra ble slått. Ved skjøtsel av myra bør det gjenskapes et åpent tresjikt ved å ta vare på de gamlest og/eller største trærne. I sør er det en gradvis overgang til produktiv og rik engskog i Hudningslia.

Lokaliteten er gitt verdi A som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi slått er godt dokumentert, myra har ekstremrik vegetasjon, er intakt, men i ferd med å gro igjen. Denne myra sør for Bjørbekken er en av de viktigste myrene i slåttemyrlandskapet på Myrmo. I tillegg ligger den i et område med stor variasjon i naturtyper, uvanlige naturtyper og store naturverdier, noe som ytterligere trekker verdien opp.

NT 26 Kjerrmyra

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: AL 25.08. 2011

Kommune: Røyrvik

UTM: VM 363,960

Hoh.: 475 m.

Verdivurdering: B

Figur 2

Kjerrmyra er bare overfladisk undersøkt. Vegetasjonen er ekstremrik slik som på Myr S for Bjørbekken, men her er det slake bakkemyrer (grenser til flatmyr) med fastmattevegetasjon som dominerer. Floraen er temmelig lik den vi finner på Myr S for Bjørbekken. I øst er et ombrotroft myrmasiv på ca. 7 daa inkludert i avgrensingen. Dette har tendenser til kvelving, markert lag og svake, uregelmessige strukturer (tue/hølje). Dette myrmasivet klassifiseres som planmyr. Kjerrmyra er produktiv og i klar gjengroing, og inntrykket er at gjengroingen har gått lenger her enn på Myr S for Bjørbekken. Skjøtsel er imidlertid fullt mulig å gjennomføre hvis det er ønskelig. Ei kraftlinje krysser myra men representerer ikke noe stort inngrep. Sør og vest for myra er det hogd en del skog, her kommer det nå opp mye småbjørk, og dette er med på å gi området ei noe "uryddig" framtoning. Det er nokså kort avstand til dyrkamark vest for myra.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi myra har ekstremrik myrvegetasjon, er noe gjengrodd, og noe påvirket av inngrep. I tillegg ligger den i et område med stor variasjon i naturtyper, uvanlige naturtyper og store naturverdier. Kjerrmyra er en av myrene i slåttemyrlandskapet ved Myrmo.

NT 27 Hudningslia

F04 Bjørkeskog med høgstauder

Oppsøkt: AL 25.08. 2011

Kommune: Røyrvik

UTM: VM 366,957

Hoh.: 475-600 m.

Verdivurdering: A

Lokaliteten omfatter et stort område i Hudningslia med storvokst, gammel og lysåpen høgstaudebjørkeskog. Grensene i vest, sør og øst er trukket ut fra tolkingen av ortofoto, og er derfor usikre. I nord grenser lokaliteten til "Myr S for Bjørbekken" og "Kjerrmyra", og her er avgrensingen ganske god, men lenger øst er også nordgrensa trukket basert på ortofoto. I vest er Styggdalen brukt som grense, i sør er grensa for storvokst skog opp mot fjellet brukt, i øst er det områder med hogst som er anvendt, og i nord er det vegetasjonsgrenser mot myr eller mot Bjørbekken som er brukt. Bjørk (*Betula pubescens*) det dominerende treslaget i lia, andre treslag er gråolder, selje og rogn (*Alnus incana*, *Salix caprea*, *Sorbus aucuparia*). Feltsjiktet domineres av turt (*Cicerbita alpina*), andre arter er blant annet skogrørkvein, skogstorkenebb, enghumleblom, myskegras, skogstjerneblom, ballblom og vendelrot (*Calamagrostis phragmitoides*, *Geranium sylvaticum*, *Geum rivale*, *Milium effusum*, *Stellaria nemorum*, *Trollius europaeus*, *Valeriana sambucifolia*). Jon Johansen (pers. medd.) opplyser at denne lia ble beita men ikke slått, og spor av den tradisjonelle bruken vises i den lysåpne skogen der det flere steder er ganske store glenner. Det er lite krattoppslag i Hudningslia. De eneste unntakene som er sett er der hvor gammelbjørka er hogd (nær Kjerrmyra), der spruter unghjørka opp rundt stubbene. Dette viser at det er helt avgjørende å la de store, gamle trærne stå for å bevare egenarten i en slik engskog. Gjengroinga har så langt vist seg med en endring i feltsjiktet, der det nå er storvokste gras og høgstauder som dominerer, mens det i en beita eller slått engskog vil være mer av de lågvokste artene.

Trærne er gjennomgående storvokste og gamle, mange er i ferd med å råtne. Hakkespetthull ble sett flere steder, og vi antar at denne lia er et viktig leveområde for fugl som trives i gammel lauvskog. Dette må imidlertid undersøkes av ornitologer. Insektfaunaen og fungaen bør også undersøkes.

Lokaliteten er gitt verdi A som naturtypelokalitet (bjørkeskog med høgstauder) fordi den omfatter gammel, storvokst bjørkeskog med rik vegetasjon i et stort, enhetlig område. I tillegg ligger den i et område med stor variasjon i naturtyper, uvanlige naturtyper og store naturverdier.

NT 28 Bjørbekken

E06 Viktig bekkedrag
Oppsøkt: AL 25.08. 2011
Kommune: Røyrvik
UTM: VM 358,963
Hoh.: 460-475 m.
Verdivurdering: A

Bjørbekken har Hudningslia som nedslagsfelt, og renner ut i Hudningselva sør for Sæteråsen. Bekken har en rekke verdier knytta til seg. Den renner gjennom et område med kalkberg, og går delvis i et underjordisk grottesystem. Den er derfor med på å forme karstlandskapet mellom Hudningslia og Hudningselva. Særlig i nedre deler meandrerer den gjennom et område med rik myr og skog, og her er det minst én, men antakelig to beverdemninger som lager dammer av betydelig størrelse. Beveren har nok hatt tilhold her i eldre tider også, på gammelnorsk er bever "bjórr", og på nynorsk er bjor og bever synonymt. Vass- og vasskantvegetasjonen i og langs bekken er ikke undersøkt nøye, men andemat (*Lemna minor*) fins. Det er de midtre delene av bekken som er oppsøkt.

Lokaliteten er gitt verdi A som naturtypelokalitet (viktige bekkedrag) fordi Bjørbekken har verdier på flere plan; den er intakt, del av et grottesystem (karstlandskap), har rik kantskog, og det er beverdeminger i bekken. I tillegg ligger den i et område med stor variasjon i naturtyper, uvanlige naturtyper og store naturverdier.

NT 29 Krustakkslettet

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: -
Kommune: Røyrvik
UTM: VM 379,956
Hoh.: 480-500 m.
Verdivurdering: C

Krustakkslettet er ikke oppsøkt, lokalitetsbeskrivelsen baserer seg på tolking av ortofoto. Denne myra er tatt med fordi den grenser til lokalitetene Hudningslia og Bjørbekken, og vi er ut fra navnet rimelig sikre på at dette er ei slåttemyr, samtidig som ortofoto viser ei myr med samme karakteristikk som andre slåttemyrer ved Myrmo. Myra ligger i grenseland mellom områder med bergartene kvartsitt, fyllitt og kalkstein. På bakgrunn av dette antar vi at vegetasjon og flora er rik slik som på de andre myrene i området. Krustakkslettet ser moderat gjengrodd ut, med noe krattoppslag i sør og tendenser til tuedanelse. Ei kraftlinje krysser myra.

Lokaliteten er gitt verdi C fordi den er nokså liten samt at verdiene som slåttemyr ikke er bekreftet med feltobservasjoner. Den i et område med stor variasjon i naturtyper, uvanlige naturtyper og store naturverdier. Krustakkslettet er en av myrene i slåttemyrlandskapet ved Myrmo.

14 Myrlandskap ved Vallervatnet i Hudningsdalen, Røyrvik

NT 30 Myrene ved Styggbekken

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 24.08. 2011
Kommune: Røyrvik
UTM: VM 513,940
Hoh.: 535-650 m.
Verdivurdering: B

Helt inne ved svenskegrensa ligger disse store bakkemyrene i liene opp fra Auster-Vallervatnet mot Middagsklumpen. Styggbekken deler lokaliteten i to, og strengt tatt er dette to atskilte slåttemyrer. Vegetasjon og gjengroingsituasjon er imidlertid lik, og det er hensiktsmessig å se dette som én lokalitet. Intermediær fastmattevegetasjon er vanligst, men store arealer middelsrik vegetasjon fins også. I vestkant (øverst) på den vestre myra er det noe fattig fastmattemyr samt et lite område ekstremrik fastmatte. Bjørkeoppslaget på disse myrene er et særdeles godt eksempel på gjengroingsprosessene i tidligere slåttemyr. Små bjørker av ens størrelse vokser innover myra fra kantene, og noen steder vises dette som et tydelig belte med bjørkeoppslag mellom de åpne myrflatene og skogen på fastmark. Overflata på myra er stort sett slett og uten tuer, men gjengroinga vises gjennom mye førne (tørt gras) og låg dekning av moser. Den vestlige arten rome (*Narthecium ossifragum*) vokser sparsomt på den østre myra.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi myra er stor, intakt, med rik og intermediær myrvegetasjon, og er mye åpen men i klar gjengroing. Den er den største myra i slåttemyrlandskapet ved Auster-Vallervatnet.

NT 31 Femstakkmyra og Styggmyra

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 24.08. 2011
Kommune: Røyrvik
UTM: VM 508,946
Hoh.: 550-665 m.
Verdivurdering: B
Figur 2, 11

Lokaliteten omfatter den egentlige Femstakkmyra samt Styggmyra lenger opp i lia (sørvest for Femstakkmyra) og ei lita myr like nedenfor Femstakkmyra (nordøst for denne). Alle myrene er nokså bratte bakkemyrer med fastmatte der torva antakelig er nokså tynn.

Styggmyra har mest intermediær fastmattevegetasjon, og er i sterk gjengroing med kraftig oppslag av bjørk. Småbjørk vokser nå over hele myra, og det kan se ut til at bjørka finnes med tre relativt klare størrelsesklasser. På fastmark i kanten av myra og som enkelttrær ute på myra står utvokste og antatt gamle bjørker, disse er ofte 3-5 m høge. Ute på myra er det meste av bjørka rundt en meter høg, og disse ser ut til å være noen tiår gamle. I tillegg er det mye oppslag av unge bjørker som er rundt 30 cm høge. Grunneier opplyser at bjørkene her har skutt opp i løpet av de siste ca. 15 åra (dvs. fra seint på 1990-tallet). Overflata på denne myra er ganske tuete, og dette sammen med krattoppslag tyder på at det er lenge siden det ble slått her. Årsaken til at bjørkene framstår som å høre til i slike separate størrelsesklasser kan skyldes samtidig spiring og etablering, men klimatiske faktorer som snødekke kan også være viktig.

På Femstakkmyra er middelsrik fastmattevegetasjon vanligst, men ekstremrik fastmatte med mye breiull (*Eriophorum latifolium*) dekker også stort areal. Dette er den rikeste myra blant de som er undersøkt i denne lia. Gjengroingen har også her kommet nokså langt, men det er markert mindre oppslag av bjørk og mindre tuer enn på Styggmyra. Den lille myra nedenfor Femstakkmyra ble ikke oppsøkt, men ser på ortofoto ut til å være lik Femstakkmyra.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi myra er intakt, med ekstremrik, rik og intermediær myrvegetasjon, men i klar gjengroing. Den er den rikeste myra i slåttemyrlandskapet sør for Auster-Vallervatnet.

NT 32 Loddomyra – Hiterberget

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: AL 24.08. 2011

Kommune: Røyrvik

UTM: VM 517,954

Hoh.: 513-575 m.

Verdivurdering: B

Lokaliteten er en mosaikk av rike til fattige myrtyper og rik skogvegetasjon. Slåttemyrene

fins her i smale myrdrag, og er enkeltvis små, men samla slåtteareal har vært betydelig. Skogen vokser på koller, hauger og i små lier, brutt opp av myrvegetasjon i forsenkningene. På tørr, baserik mark er lågurtskog vanlig, blåbærskog er også vanlig, og høgstaudeskog dominerer på fuktigere fastmark. Sentralt i lokaliteten og sør mot Linvasslia og Loddomyra er det inkludert en god del areal skog, fattigmyr og ombrotrof myr som ikke har vært slått, her finner vi slåttemyrene som nokså små enkeltmyrer. Områdene rundt osset til Linvasselva og opp mot Austerberget ble ikke oppsøkt, men her er det både myr, engskog og vasskantvegetasjon som nok har blitt utnyttet gjennom markaslåtten. Markaslåtten har satt spor gjennom navn (Loddomyra), og i tillegg er det funnet to stakkstenger på lokaliteten. Ei av disse stengene står på et myrparti nede ved fylkesveg 362, og vises godt når man kjører forbi. Den andre er på ei lita myr øst for Hiterberget. Den har falt ned, men kan fortsatt påvises.

Myrene er varierte, middelsrik og ekstremrik vegetasjon er vanligst, men intermediær, fattig og ombrotrof myr fins også. Slåttemyrene er knyttet til de rikeste myrtyperne, og de fineste finner vi på myra med knekt stakkstang samt på Loddomyra og ned mot Linvasselva. Floraen er i hovedtrekk som på lokalitetene på sørsida av dalen, men det er større andel rik vegetasjon her i nord. Bakkemyr med varierende, men ofte stor helning er dominerende, noen steder fins flatmyr og strengmyr, og de ombrotrofe myrene er planmyrer. Myrene er mer tuete her enn på nordsida av dalen, men det er mindre krattoppslag, og alt i alt er gjengroingssituasjonen ganske lik.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi myrene har klare spor etter slåtten, de er intakte, har mye rik vegetasjon, og de er åpne, men med tegn på gjengroing.

NT 33 Oksstakkslettet

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: AL 24.08. 2011

Kommune: Røyrvik

UTM: VM 520,962

Hoh.: 570-610 m.

Verdivurdering: B

Oksstakkslettet er ei fin og nokså vel avgrensa slåttemyr på åsen mellom Lybekkdalen og Auster-Vallervatnet. Myra er den største, sammenhengende slåttemyra som ble undersøkt nord for Auster-Vallervatnet. Middelsrik og ekstremrik

fastmattevegetasjon (bakkemyr) er dominerende, men et par steder er det partier med strenger og flarker/myrhull. Innenfor avgrensingen av lokaliteten er det også tatt med en del areal intermediær og fattig myr. Overflata på myra er nokså slett, og krattoppslaget (mest bjørk) er middels kraftig.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi myra er intakt, har mye rik vegetasjon, men med tegn på begynnende gjengroing.

15 Slåttemyrer ved Gjersvika, Røyrvik

NT 34 Myr SØ for Vestre Gjersviksætra

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 25.08. 2011
Kommune: Røyrvik
UTM: VM 234,919
Hoh.: 435-450 m.
Verdivurdering: A

Dette er ei bakkemyr med middels til stor helning og ekstremrik fastmattevegetasjon. Myra er tidligere slått (Tanja Staldvik pers. medd.), og dette er tydelig å se på myra også i dag. Det er lite krattoppslag, og myroverflata er slett og så godt som uten tuedannelse. Skjøtsel kan derfor settes i gang uten særlig store kostnader forbundet med rydding. Sentralt på myra er en stor rikkilde som ser stabil ut, og nedenfor denne er et markert kildesig. En bekk krysser myra i vest, og det er den delen av myra øst for bekken som er mest aktuell. Vest for bekken er det et fattig myrparti og et område med rik, men gjengroende myrkantvegetasjon. Myra har mange rikmyrarter, av særlig interesse er en god forekomst av den noe vestlige arten engstarr (*Carex hostiana*). Arten er tidligere kjent fra innsamlinger i Gjersvika-området og lenger sør langs Tunnsjøen mot Stallvika, men er ikke vanlig i Røyrvik. Dette er en av de beste slåttemyrene som er registrert i Røyrvik; artsrik vegetasjon, lite gjengroing og enkel adkomst gjør den til en god kandidat for skjøtsel.

Lokaliteten er gitt verdi A som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi slått er dokumentert, myra er intakt, har mye rik vegetasjon, og er nesten uten tegn på gjengroing. Den stabile og rike kilden på myra kan skilles ut som en egen naturtypelokalitet, den har verdi B som A06 Kilde og kildebekk under skoggrensen.

NT 35 Nyvikmyra

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 25.08. 2011
Kommune: Røyrvik
UTM: VM 235,916
Hoh.: 450-465 m.
Verdivurdering: C

Nyvikmyra sørøst for oppdyringsområdet er åpenbart ei tidligere slåttemyr, men denne ble bare kort besiktiget. Vegetasjonen er middelsrik og intermediær, og markant mindre rik enn på Myr SØ for Vestre Gjersviksætra som ligger like nord for Nyvikmyra. Deler av myra har tendenser til dannelse av strenger og flarker. Nyvikmyra har noe krattoppslag, men er fortsatt slett og med lite tuer. Arealet på den delen som ikke er oppdyrka er fortsatt stort. Myra har isolert sett lokal verdi som slåttemyr, men inngår i et slåttemyrkompleks med større verdi.

Lokaliteten er gitt verdi C (kan være en «svak» B) som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi slått er dokumentert, myra har rik og intermediær vegetasjon, men det er tegn på gjengroing, og deler av myra er dyrka opp (utenfor avgrensingen).

16 Slåttemyrer på Sandnes, Lierne

NT 36 Bustamyra

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 26.08. 2011
Kommune: Lierne
UTM: VM 326,725
Hoh.: 435-460 m.
Verdivurdering: B
Figur 2

Beskrivelsen av lokaliteten gjelder to separate flater (polygoner) som skilles av et skogparti. Den største av flatene (i sør) ble undersøkt i felt, den minste flata (i nord) ble bare sett fra vegen.

Den sørlige delen av Bustamyra er nærmest prototypen på ei god trøndersk slåttemyr, med slak bakkemyr (tildels flatmyr) og dominans av ekstremrik fastmattevegetasjon. Noen arter: gulstarr, lappmarihand, breiull og stortveblad (*Carex flava*, *Dactylorhiza lapponica*, *Eriophorum latifolium*, *Listera ovata*). Den viktigste delen av myra (sentralt på begge sider av vegen) er åpen, med slett overflate, så godt som uten krattoppslag, men med en del førne (dødt gras). Det er uvanlig å se ei slåttemyr som er så lite

gjengrodd. Tvers over myra går en veg som har tatt noe myrareal, og ei stor grøft går inn parallelt med vegen i østkant på den øvre delen av myra. Det er negativt at myra er så berørt av inngrep, men hydrologien virker imidlertid å være stort sett intakt. På flybilder fra 1971 (før vegen ble bygget) er det ei smal skogrand mellom det øvre og nedre myrpartiet, men om skogen står på fastmark eller i tørr myrkantvegetasjon er vanskelig å se ut fra disse flybildene (med målestokk 1 : ca. 39 000). I nordøst er det inkludert noe areal som ikke ble befart, men der ortofoto viser at det er en mosaikk av myrkant- og skogvegetasjon. Her kan det være mer gjengroing enn på de sentrale myrflatene. Øst og nordøst for avgrensingen er det grøfta et nokså stort areal. I tilknytning til vegen er det en del krattoppslag som kan være aktuelt å fjerne ved en eventuell skjøtsel. Det ble funnet to stående stakkstenger på Bustamyra, og deler av vern mot rein og elg står også igjen rundt stakkstengene. I tillegg ble to stakkstenger som har falt ned påvist.

Den nordlige delen av myra består av ei nokså smal, rik bakkemyr som krysses av vegen. På den delen som ligger over (øst for) vegen er det lagt ei grøft omtrent i skillet mot fastmark i sørkant av myra. Dette myrpartiet ble sett fra vegen, og er i tillegg studert på ortofoto. Det har mindre verdi enn den sørlige delen av Bustamyra, men de to delene bør sees i sammenheng.

Vest for området er det også slåttemyrer med stående stakkstenger, men disse har gjennomgående fattigere vegetasjon enn de delene av Bustamyra som er utfigurert.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi slått er godt dokumentert, myra har ekstremrik vegetasjon, er i hovedsak lite gjengrodd, men påvirkes negativt av inngrep.

NT 37 Nørderstakkslætta

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: AL 26.08. 2011

Kommune: Lierne

UTM: VM 332,780

Hoh.: 510-530 m.

Verdivurdering: A

Nørderstakkslætta har størst verdi av slåttemyrer ved Sandnes. Ekstremrik fastmatte-bakke-myrr er dominerende, og i tillegg er det noen meget sterke rikkilder som gir opphav til en

markert kildebekk. Kildene springer fram ved foten av ei bratt skogli som avgrenser lokaliteten i øst, og de har isolert sett verdi B som naturtype "kilde og kildebekk under skoggrensen". Det er imidlertid naturlig å se dem som en del av det helhetlige hydrologiske systemet på lokaliteten. Myrflata på Nørderstakkslætta er lite gjengrodd, og myroverflata er slett. Ei høg stakkstang står enda og vitner om tidligere slått, og rundt stanga er det rester av vern mot rein og elg slik som på Bustamyra. I tillegg er ei nedramla stakkstang påvist. Noen arter i myrvegetasjon: svarttopp, gulstarr, gulstarr x engstarr (hybrid), engstarr, engmarihand, lappmarihand, breiull, stortveblad, dvergjamne, fjellfrøstjerne og myrsaulauk (*Bartsia alpina*, *Carex flava*, *C. flava x hostiana*, *C. hostiana*, *Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *D. lapponica*, *Eriophorum latifolium*, *Listera ovata*, *Selaginella selaginoides*, *Thalictrum alpinum*, *Triglochin palustris*). Skogen i lia øst for Nørderstakkslætta er meget rik, med vekselvis lågurt- og høgstaudesamfunn i feltsjiktet. Taggbregne (*Polystichum lonchitis*) er en rikindikator i denne lia. Vegetasjonen er særlig rik i overgangen mellom myra og skogen, og her ble reinrose (*Dryas octopetala*) funnet på et 3,5 x 2,5 m stort område i lågvokst myrkantvegetasjon. Dette voksestedet for reinrose er økologisk svært likt et voksested for arten i Tågdalen naturreservat (Surnadal kommune). For begge disse forekomstene er det nok snakk om etablering fra et enkelt frø som tilfeldigvis har landet på et gunstig sted utenfor det som er artens primære habitat. De økologiske forholdene har disse fellestrekkene: svært baserikt, antakelig fuktig i perioder, relativt langvarig snødekke og låg produktivitet (kan skyldes lite fosfor). Følgearter for reinrose på Nørderstakkslætta er hårstarr, slirestarr, grønnkurle, krekling, mjødukt, skogstorkenebb, hengeaks, blåtopp, jåblom, kranskonvall, tepperot, tågebær, lauvtistel, gullris, rogn, bjønnbrodd, blokkebær, tyttebær og fjellfiol (*Carex capillaris*, *C. vaginata*, *Coeloglossum viride*, *Empetrum nigrum*, *Filipendula ulmaria*, *Geranium sylvaticum*, *Melica nutans*, *Molinia caerulea*, *Parnassia palustris*, *Polygonatum verticillatum*, *Potentilla erecta*, *Rubus saxatilis*, *Saussurea alpina*, *Solidago virgaurea*, *Sorbus aucuparia*, *Tofieldia pusilla*, *Vaccinium uliginosum*, *V. vitis-idaea*, *Viola biflora*). Dette er et artsutvalg som i og for seg ikke er uventa i overgangen mellom rik myrkant- og engskogvegetasjon, der både noen av "myrartene" og "engartene" møtes og kan vokse side om side. Sør i lokaliteten er det inkludert et område med halvåpen bjørkeskog

med høgstaudevegetasjon. Her er det vanskeligere å se spor etter slått enn på myra, men det er grunn til å anta at denne teigen ble slått.

Lokaliteten er gitt verdi A (en «svak» A fordi arealet er nokså lite) som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi slått er godt dokumentert, myra er intakt, har ekstremrik vegetasjon med interessante artsforekomster, og er lite gjengrodd. Det markante kildesystemet med stabile og kraftige rikkilder kan skiller ut som en egen naturtypelokalitet med verdi B som A06 Kilde og kildebekk under skoggrensen.

NT 38 Flatmyra

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 26.08. 2011
Kommune: Lierne
UTM: VM 337,771
Hoh.: 520-535 m.
Verdivurdering: C

Flatmyra er fattig i sørøst, men blir gradvis rikere lenger nord og vest. Innenfor avgrensinga er vegetasjonen på (myrmasstypen) flatmyr intermediær og middelsrik, mens bakkemyrvegetasjonen i myrhalsene rundt den åpne myrflata er middelsrik og ekstremrik. Rikest er vegetasjonen vest i lokaliteten, og spesielt artsrikt er et myrkantparti med lågproduktiv, tynn torv. Langs bekken er det et område med produktiv vegetasjon der feltsjiktet ligner det vi finner i høgstaudeskog. Noen arter: hårstarr, gulstarr, grønnkurle, breiull, brudespore, gulsildre og ballblom (*Carex capillaris*, *C. flava*, *Coeloglossum viride*, *Eriophorum latifolium*, *Gymnadenia conopsea*, *Saxifraga aizodes*, *Trollius europaeus*). Den vestlige arten rome (*Narthecium ossifragum*) vokser også her. Røddlistearten kvitkurle (*Pseudorchis cf. albida* – NT) er observert på Flatmyra av Erlend Resell (pers. medd.). Inventeringen foregikk for seint på året til å se arten i blomst, men blader som stemmer med kvitkurleslekta ble sett i kanten mellom myr og fastmark øst på Flatmyra. For å skille kvitkurle og fjellkvitkurle bør forekomsten undersøkes under blomstringa.

Lokaliteten er gitt verdi C (kan vurderes som en «svak» B) som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi myra har (for det meste) intermediær og middelsrik vegetasjon, den er intakt, og i hovedsak lite gjengrodd.

17 Kvamsfjellet, Steinkjer

NT 39 Oksåsenget og Ulvenenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 13.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 220,176
Hoh.: 420–480 m.
Verdivurdering: A

Oksåsenget og Ulvenenget ligger sør for Føllingheia, og har fin, sørvendt slåttmyr og engskog. Det er bare engskogen i nord som er befart, og denne er relativt åpen, med kalkkrevende vegetasjon. Myrene er sett på avstand, og ekstremrike bakkemyrer er vanligst. Kvitkurle (*Pseudorchis alpina*) har her en av tre kjente voksesteder i Kvamsfjellet, grønnkurle (*Coeloglossum viride*) er også funnet, den fins sparsomt og spredt ellers. Generelt er det noe mindre tetthet på orkidéene her enn i Føllingdalen lenger øst, men lokaliteten er meget artsrik slik det er vanlig i Kvamsfjellet. Det er noe krattoppslag, men gjengroingen har ikke gått langt.

Lokaliteten har store areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er lite gjengrodd, og utgjør en viktig del av slåttemyrene i Monsdalenområdet, verdi A.

NT 40 Melhusenget

D05 Rikmyr
Oppsøkt: AL 13.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 219,178
Hoh.: 475–480 m.
Verdivurdering: C

Lokaliteten er ei smal og ganske lita ekstremrik flatmyr noe sør for toppen av Føllingheia. Myra har antakelig vært slått, men den har mindre slåttmyr-preg enn de fleste andre myrene rundt Føllingheia, og er derfor ført til rikmyr. Navnet Melhusenget er brukt i området, men det er usikkert om akkurat denne myra er omfattet. Agnorstarr (*Carex microglochin*) er funnet på myra. Denne arten har tyngdepunkt i nordboreal og lågalpin vegetasjonssone, og er ikke vanlig i Kvamsfjellet. Verdien er satt til C fordi myra er lita og ligger i nordboreal sone.

NT 41 Føllingdalen

D02 Slåttemyr og beitemyr
Oppsøkt: AL 13.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 228,178
Hoh.: 375–475 m.
Verdivurdering: A

Føllingdalen ligger sør for Lundaksla, og omfatter slåttemyrene rundt bekken i denne lille dalen. Her er noen av de absolutt beste slåttemyrene i Kvamsfjellet, og ekstremrike bakkemyrer er dominerende. I engskogen vest i lokaliteten er kvitkurle (*Pseudorchis albida* – NT) funnet, og i dette området er også det eneste funnet i Kvamsfjellet (i 2011) av bittersøte (*Gentianella amarella*) gjort. Noen bakkemyrer her er svært bratte, men det er også ei stor, ekstremrik bakkemyr med nokså låg helningsgrad sentralt i lokaliteten. Felles for myrene er at de er slette og uten særlig tuedannelse, og de er lite gjengrodd med kratt, sjøl om bjørka er på veg opp noen steder. Det er store mengder orkidéer her, og også andre basekrevende arter finnes i stort antall.

Lokaliteten har store areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er lite gjengrodd, og utgjør en viktig del av slåttemyrene i Monsdalenområdet, verdi A.

NT 42 Hatlinghusenget og Rungstadenget

D02 Slåttemyr og beitemyr
Oppsøkt: AL 13.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 234,173
Hoh.: 370–425 m.
Verdivurdering: A

Hatlinghusenget og Rungstadenget ligger like sør for Føllingdalen, og bør sees i sammenheng med denne lokaliteten. Lokalitetene er skilt fordi Hatlinghusenget og Rungstadenget domineres av engskog, og med noe mindre arealer ekstremrik bakkemyr. I Kvamsfjellet er dette blant de aller fineste liene med halvåpen engskogvegetasjon med tydelig slåttepåvirkning. Lokaliteten er lite gjengrodd.

Lokaliteten har store areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er lite gjengrodd, og utgjør en viktig del av slåttemyrene i Monsdalenområdet, verdi A.

NT 43 Dalenget

D02 Slåttemyr og beitemyr
Oppsøkt: AL 13.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 234,181
Hoh.: 380–440 m.
Verdivurdering: C

Dalenget ligger i ei slak, østvendt li mellom Føllingdalen og Skeisenget. Vegetasjonen på stordelen av lokaliteten er en mosaikk på liten skala mellom små, ekstremrike bakkemyrer og myrsig, og låge rygger og koller med heivegetasjon, kratt og glissen, kortvokst skog. Noe ombrotrof myr finnes også, blant annet et myrmassiv som kan være kanthøgmyr (kun sett på ortofoto). I øst er det inkludert ei litt større myrflate som ikke ble undersøkt i felt, men ut fra ortofoto ser den åpen og slett ut, og vi kan anta at den har ekstremrik vegetasjon slik som myrene rundt. Myrkantvegetasjon som går over mot engskogvegetasjon er vanlig på lokaliteten, myrflatevegetasjon er viktig bare på myra i øst. De ekstremrike myrene har samme artsinventar som andre ekstremrike myrer i området.

De rike myrene har helt klart blitt slått tidligere, men lokaliteten framstår som noe mer gjengrodd enn mange andre lokaliteter i Monsdalen. Dette skyldes blant annet den store andelen myrkantvegetasjon og fastmark. I tillegg har det antakelig vært mer tungvint å slå her enn på myrene rundt, og det ville vært naturlig om slåtten ble avsluttet noe før.

Lokaliteten har nokså stort areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er noe gjengrodd, og har sin største verdi som en del av slåttemyrene i Monsdalenområdet, verdi C.

NT 44 Lundsengenget

D02 Slåttemyr og beitemyr
Oppsøkt: AL 13.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 238,184
Hoh.: 390–425 m.
Verdivurdering: B

Lundsengenget ligger mellom Dalenget og Skeisenget, og er skilt fra Dalenget fordi lokaliteten har mye frodig, halvåpen engskog med nokså storvokst gran. Skogvegetasjonen på Dalenget står på skinnere mark enn den på Lundsengenget. Engskogen på Lundsengenget er av samme type som den på Skeisenget, men Lundsengenget er kun

overfladisk undersøkt. Påvirkningen fra tidligere slått er tydelig, og gjengroingen har ikke kommet langt. Det er en del ekstremrik myr innenfor avgrensingen, men fastmark dominerer, og lokaliteten kan også føres til D01 Slåttemark.

Lokaliteten er nokså liten, men er artsrik og lite gjengrodd. Den har også verdi som en del av slåttemyrene i Monsdalenområdet, verdi B.

NT 45 Klokkarenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 13.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 240,178
Hoh.: 340–370 m.
Verdivurdering: B

Lokaliteten omfatter slåttemyrene langs den lille, skogkledde åskammen mellom Rungstadenget og Nordsemsenget, inkludert Klokkarenget. De mest aktuelle myrene ligger i et smalt band kloss inntil (og øst for) åskammen. Middelsrik og ekstremrik fastmattevegetasjon dominerer, men vegetasjonen blir de fleste steder raskt fattigere når vi beveger oss mot sørøst. Bakkemyr er vanligst, men flatmyr fins også, myrkantvegetasjon utgjør en stor andel av arealet. Lokaliteten ligger i kanten mot de bratte, skogdominerte liene som fortsetter ned til bygda, og representerer deler av sørøst-grensa for de beste slåttemyrene i Monsdalen. Blodmarihand (*Dactylorhiza incarnata* ssp. *cruenta*) har sitt eneste kjente voksested i Kvamsfjellet på Klokkarenget. Floraen på lokaliteten er artsrik, slik som ellers i Monsdalen.

Lokaliteten har nokså stort areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er lite gjengrodd, men har dårlig arrondering. Den har stor verdi som en del av slåttemyrene i Monsdalenområdet, og verdien er satt til B.

NT 46 Nordsemsenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 13.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 244,182
Hoh.: 275–350 m.
Verdivurdering: C

Lokaliteten omfatter Nordsemsenget og Snevesenget, og ligger mellom lokalitetene Klokkarenget og Skeisenget og Emingsenget. Sammen med Klokkarenget definerer lokaliteten sørøst-grensa for det beste slåttemyrområdet i Mons-

dalen. Bakkemyrer med ekstremrik fastmattevegetasjon er vanlig, men lokaliteten omfatter også noe skogvegetasjon, dels tidligere slått engskog. Nordsemsenget er overfladisk undersøkt, hovedsakelig fordi det er grøfta et ganske stort areal her. Grøftene ser ut til å ha gitt kraftig gjengroing i myrkantene, mens påvirkningen er noe mindre ute på myrflatene. Langs grøftene er det imidlertid overalt oppslag av kratt, og det er ingen tvil om at hydrologien er sterkt påvirket. Det er å vente at gjengroingen vil skyte fart i åra som kommer. Artsinventaret på lokaliteten er som på de andre lokalitetene i Monsdalen. Dette har vært blant de fineste slåttemyrene i Kvamsfjellet, men verdien er nå redusert.

Lokaliteten har nokså stort areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er noe gjengrodd, og er dessuten påvirket av grøfting. Den har sin største verdi som en del av slåttemyrene i Monsdalenområdet, verdi C.

NT 47 Skeisenget og Emingsenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 13.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 245,188
Hoh.: 300–420 m.
Verdivurdering: A

Skeisenget og Emingsenget ligger kant i kant i Monsdalen ca én km sør for Moklumpen. Lokaliteten omfatter ekstremrike bakkemyrer og ikke minst store arealer engskog. Her har vi et av de mest typiske eksemplene (i Kvamsfjellet) på store områder med myrkantvegetasjon som går over i åpen og halvåpen engskogsvegetasjon. Blant de spesielle artsfunnene her er engmarihand (*Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*) med rosa til orange blomsterfarge og vill-lin (*Linum catharticum*). Vill-lin ble bare sett i de nedre delene av lokaliteten, og bare i artsrik, antatt vekselfuktig engvegetasjon på steder med tynt, baserikt jorddekke og låg produksjon. Det er mengder av en rekke orkidéarter på lokaliteten. Skeisenget og Emingsenget er lite gjengrodd, og det er ingen negative inngrep eller påvirkninger.

Lokaliteten har store areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er intakt, lite gjengrodd, og utgjør en viktig del av slåttemyrene i Monsdalenområdet, verdi A.

NT 48 Storbudalen

D05 Rikmyr
Oppsøkt: AL 13.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 251,183
Hoh.: 260–275 m.
Verdivurdering: C

I Storbudalen ligger denne fine, lille rikmyra. Det er hogd ved lokaliteten, og den er en del påvirket av dette, blant annet ved at det ligger litt kvist og hogstavfall ute på myra. Det er ingen tvil om at dette har vært ei slåttemyr, men det er i dag vanskelig å se spor etter dette. Vegetasjonen er nokså høgvekst, og gjengroingen har gått langt. Myra er fortsatt artsrik, blant annet med en god del orkidéer (eks. lappmarihand (*Dactylorhiza lapponica*)). Storbudalen er i en del av Monsdalen som domineres av skogvegetasjon, og ligger lågere enn (sør-sørøst for) de beste slåttemyrområdene.

Verdien er satt til C fordi myra er lita, påvirket av hogst på alle kanter, og ligger i mellomboreal sone.

NT 49 Elderåsenget – Øverenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 14.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 252,190
Hoh.: 340–380 m.
Verdivurdering: B

Lokaliteten ligger øst for den største bekken i Monsdalen, og mellom lokalitetene Skeisenget og Emingsenget og Byanget. Et stykke sør for lokaliteten er det ei stor hogstflate, men innenfor avgrensingen er det ikke hogd. Sentralt i lokaliteten er et nokså stort område med halvåpen, tidligere slått engskog, dels med innslag av fattige skogtyper som ikke har vært slått. I en halv bue sør for dette ligger det flere myrmassiver med ekstremrike bakkemyrer og flatmyrer, og også noen ombrotrofe myrmassiver. Avgrensingen utelater de ombrotrofe myrene. Floraen på de ekstremrike myrene er artsrik, slik som ellers i Kvamsfjellet. Beitestarr (*Carex serotina* ssp. *serotina*) ble funnet her, dette er et takson som bare er funnet et par steder i Kvamsfjellet. Det er en del tråkk fra storfe i området, og det er mest merkbart øst i lokaliteten. Tråkkpåvirkningen er ikke ødeleggende for kvalitetene som slåttemyr, men er klart uheldig, og bør begrenses.

Lokaliteten har nokså stort areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er lite gjengrodd, noe tråkkpåvirka, og utgjør en viktig del av slåttemyrene i Selliseng-området, verdi B.

NT 50 Byaenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 14.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 259,191
Hoh.: 330–360 m.
Verdivurdering: A

Byaenget ligger nordøst for Monsdalen og omtrent rett sør for Litjdalsvatnet. Dette er ei godt avgrensa slåttemyr og er en av lokalitetene i Kvamsfjellet som domineres av ekstremrike bakke-myrrer og der engskog spiller mindre rolle. Myra er artsrik og lite gjengrodd, men den er nokså påvirka av storfetråkk slik at overflata er småtuete og bar torv er eksponert. Tråkkpåvirkningen bør avgjort reduseres. Med riktig hevd kan Byaenget fortsatt restaureres uten alt for store problemer. Elderåsenget og Øverenget lenger nord og nordvest kan kanskje inkluderes i en større lokalitet sammen med Byaenget, men lokaliteten vil da bli mer heterogen.

Lokaliteten har nokså stort areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er tråkkpåvirka men lite gjengrodd, og utgjør en viktig del av slåttemyrene i Selliseng-området, verdi A.

NT 51 Dalsaunenget ved Litjdalsvatnet

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 14.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 256,196
Hoh.: 360–380 m.
Verdivurdering: A

Dette er ei middels stor, godt avgrensa slåttemyr ved sørenden av Litjdalsvatnet. Ekstremrik bakke-myrrer dominerer, men noen områder er nok heller middelsrike enn ekstremrike. Engskog er det nokså lite av. Myra er nesten helt slett, men bjørkeoppslag viser at den er i gjengroing sjøl om gjengroingen ikke har kommet langt. Storfetråkk er ikke noe problem her.

Lokaliteten har nokså stort areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er lite gjengrodd, og utgjør en viktig del av slåttemyrene i Selliseng-området, verdi A.

NT 52 Skeisliin

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 14.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 260,193
Hoh.: 310–400 m.
Verdivurdering: C

Lokaliteten omfatter store areal engskog og slåttemyr som har det til felles at de er sterkt påvirkta av storfetråkk. Vest i lokaliteten er påvirkningen nokså liten, men sentralt og øst i lokaliteten er myrene i ferd med å bli ødelagt som slåttemyr. Også på fastmark (skog) er det særs tydelige spor etter storfe, med bar jord og markerte stier. Uten denne negative påvirkningen ville lokaliteten minst hatt verdi B. Skeisliin ble overfladisk undersøkt, men myrene ser ut til å ha omtrent det samme artsinventaret som ellers i Kvamsfjellet. Det kan likevel virke som det er en noe mindre andel ekstremrik myrvegetasjon her enn en del andre steder i området.

Lokaliteten har store areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er sterkt tråkkpåvirka men lite gjengrodd, og utgjør en viktig del av slåttemyrene i Selliseng-området, verdi C.

NT 53 Vanderåsenget – Sellisenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 14.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 267,195
Hoh.: 300–375 m.
Verdivurdering: C
Figur 2

Hoveddelen av lokaliteten ligger et stykke nordøst for lokaliteten Skeisliin, men i sør ligger de to lokalitetene tett inntil hverandre. Hovedtrekkene i vegetasjon og tråkkpåvirkning er de samme som for Skeisliin, men tråkkpåvirkninga er enda sterkere her. Særlig Sellisenget har vært ei meget fin slåttemyr, med store areal ekstremrik vegetasjon på bakkemyr og flatmyr. Lokaliteten ville hatt verdi A uten tråkkpåvirkningen. Enkelte steder er myrene nå så opptrampa at det er vanskelig å gå, og det er vanskelig å se for seg at disse slåttemyrene kan restaureres. Det store arealet rik myr- og engskogvegetasjon er årsaken til at lokaliteten inkluderes. Mellom Sellisenget og Gustenget er ei stor kraftlinje, og nær denne er det ei samlingstrø for beitedyr. Her finner vi de aller mest tråkkpåvirka arealene i Kvamsfjellet, og det er ikke skilt ut naturtypelokaliteter i dette området.

Lokaliteten har store areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er sterkt tråkkpåvirka men lite gjengrodd, og utgjør en viktig del av slåttemyrene i Selliseng-området, verdi C.

NT 54 Gustenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 14.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 275,194
Hoh.: 310–330 m.
Verdivurdering: C

Gustenget er ei lang, nokså smal myr som ligger parallelt med, og øst for ei stor kraftlinje. Et gjerde krysser lokaliteten på langs, og vest for dette gjerdet er det store tråkkskader fra storfe. Øst for gjerdet er myra nokså slett og lite gjengrodd. Gustenget har mye middelsrik og ekstremrik myrvegetasjon, flatmyr er dominerende, men bakkemyrer er også vanlig. Det er relativt lite engskog innenfor avgrensingen av lokaliteten. Floraen er artsrik, men den virker noe mindre rik enn for eksempel på Hallanenget som ligger litt lenger øst.

Lokaliteten har nokså stort areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er lite gjengrodd, men er delvis sterkt tråkkpåvirka. Den utgjør en viktig del av slåttemyrene i Selliseng-området, verdi C.

NT 55 Hoadalen og Grønnesenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 12.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 280,193
Hoh.: 320–340 m.
Verdivurdering: A

Hoadalen ligger nord for Grønneshaugen og strekker seg nordøstover mot Johaugen. Giltmarkvegen krysser lokaliteten, og dette er de første særlig viktige slåttemyrene vi kommer til når vi går Giltmarkvegen. Sør for Grønnesdalen ligger Trøamyra med Hoanget, der er det også ei fin slåttemyr, men den har ikke riktig de samme kvalitetene som de beste myrene i Hoadalen. Hoadalen er nokså slak, og har både flatmyr og bakkemyr. Ekstremrike bakkemyrer med låg helning var nok viktigst i slåtten. Det er en god del engskog på lokaliteten, mest på den nordvestlige og sørvendte sida av Hoadalen. Brudespore (*Gymnadenia conopsea*) har svært store og tette bestander i myrkant- og engskogvegetasjon på lokaliteten. Gjengroingen er varia-

bel, på flate myrpartier langs bekken har vierkratt fått godt feste, mens mange av bakkemyrene har en god tilstand.

Lokaliteten har store areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er lite gjengrodd, og utgjør en viktig del av slåttemyrene sør for Åssverossåsen og Haugrossåsen, verdi A.

NT 56 Hallanenget og Nergrindbergsenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 12.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 280,197
Hoh.: 310–350 m.
Verdivurdering: A

Lokaliteten henger sammen med Hoadalen og Grønnesenget via noen smale myrdrag som går gjennom skogpartiet som ellers skiller dem. De er beskrevet separat fordi Hallanenget skiller seg fra de fleste andre slåttemyrene i Kvamsfjellet ved at den sentrale, og dominerende myra er ei ekstremrik flatmyr. Her ble brunskjene (*Schoenus ferrugineus*) funnet rikelig i fuktig fastmatte og mykmattevegetasjon. Brunskjene er utelukkende knytta til ekstremrike myrer i låglandet, arten når litt opp i mellomboreal sone, men har sitt tyngdepunkt opp til og med sørboreal sone. På Hallanenget vokser den nok nær sin klimatiske høgdegrensa i områdene rundt indre Trondheimsfjorden og Snåsavatnet. Hallanenget og brunskjeneforekomsten er tidligere beskrevet av Gunhild Rønning, men er tatt med her for oversiktens skyld. Rundt den sentrale flatmyra er det en god del bakkemyrer, mest i sørøst, og noe engskog, mest i nordvest. Det er bemerkelsesverdig lite gjengroing på Hallanenget. Giltmarksvegen går grovt sett mellom Hallanenget i sørvest og Nergrindbergsenget i nordøst. Nergrindbergsenget er et av de "enga" som domineres av engskog, og bør strengt tatt klassifiseres i kategorien slåttemark. Det er imidlertid fine ekstremrike bakkemyrpartier på lokaliteten, og den hører naturlig sammen med Hallanenget, og er her valgt å holde sammen med dette. Engskogene her er blant de fineste og mest åpne i Kvamsfjellet, men gjengroingen er tydelig.

Lokaliteten har store areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er lite gjengrodd, og utgjør en viktig del av slåttemyrene sør for Åssverossåsen og Haugrossåsen, verdi A.

NT 57 Hoatrømyra

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 12.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 284,190
Hoh.: 310–330 m.
Verdivurdering: C

Sør for Grønnesenget og Hoadalen ligger Hoatrømyra med Hoanenget. Dette er ei fin slåttemyr, men den har ikke riktig de samme kvalitetene som de beste myrene i Hoadalen. Ekstremrik myr fins, men middelsrik og intermediær vegetasjon er dominerende. Lokaliteten omfatter flatmyr og bakkemyr på begge sider av Giltmarksvegen. Nordvest i lokaliteten er det en del skogvegetasjon, deler av dette er tidligere slått engskog, deler er fattig skogvegetasjon som ikke har vært slåttemark. Bortsett fra lokal påvirkning av hydrologien der Giltmarksvegen krysser Hoatrømyra, er lokaliteten ikke påvirket negativt av inngrep.

Lokaliteten har en del areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er lite gjengrodd, og er en del av slåttemyrene mellom Vassbufjellet og Tverråa, verdi C.

NT 58 Kivilaunenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 12.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 292,192
Hoh.: 330–350 m.
Verdivurdering: C

Kivilaunenget ligger omtrent én km nord for garden Vesterdalen, ganske nær de bratte liene fra Dalbygda og opp på Kvamsfjellet. I dette området er det mer fattig vegetasjon (både myr og skog) enn lenger inne på Kvamsfjellet. På Kivilaunenget er det en del ekstremrik myrvegetasjon, men det er middelsrik og intermediær vegetasjon som er arealmessig dominerende. Noen flekker med fattigmyr skiller de rike myrpartiene, og disse er inkludert. Skogvegetasjonen rundt myrene er for en stor del fattig, og det er ikke tatt med mye skog innenfor avgrensingen. De vanlige rikmyrsartene er representert på Kivilaunenget, men forekomstene er mindre enn i de fleste andre lokaliteter på Kvamsfjellet.

Lokaliteten har noe ekstremrik myrvegetasjon, er lite gjengrodd og er en del av slåttemyrene mellom Vassbufjellet og Tverråa, verdi C.

NT 59 Austeråssveenet

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 12.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 295,196
Hoh.: 340–370 m.
Verdivurdering: C

Denne lokaliteten ligger mellom Johaugen og Tverråa, nordøst for Kivilaunget. Det kan være at navnet er tolka feil fra kartet og at dette i hovedsak er enget til Langhammeraunet. Det er hogd en del skog i området, det gjør vegetasjonsgrensene vanskeligere å se, og det bidrar til å gjøre avgrensingen usikker. Skog og myr dekker omtrent halvparten av arealet hver. Bakkemyr er vanligst, og de varierer fra ekstremrike til intermediære. Fattige myr- og skogpartier er forsøkt holdt utenfor avgrensingen. Skogen er antatt tidligere engskog, men hogst gjør det vanskelig å avgjøre. På Austeråssveenet er det ei restaurert høybu, men denne ble ikke funnet, dette kan skyldes at Austeråssveenet egentlig ligger lenger vest. Floraen er normalt rik til Kvamsfjellet å være.

Lokaliteten har en del areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er lite gjengrodd på myrflatene, men er i tydelig gjengroing der den er påvirket av hogst. Austeråssveenet er en del av slåttemyrene sør for Åssverossåsen og Haugrossåsen, verdi C.

NT 60 Hoaenget S for Åssverossåsen

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 12.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 284,203
Hoh.: 360–400 m.
Verdivurdering: B

Dette Hoaenget ligger mellom Johaugen og de vestligste toppene på Åssverossåsen. Middelsrike og ekstremrike bakkemyrer dominerer lokaliteten, og det er begrensede arealer engskog. Vegetasjonen er litt fattigere på Hoaenget enn mange av de andre lokalitetene i Kvamsfjellet, men dette vises mest gjennom noe mindre forekomster av de mest basekrevende artene. Hoaenget omfatter noen godt definerte slåttemyrpartier. Gjengroingssituasjonen er middels i for-

hold til resten av Kvamsfjellet, det er noe krattoppslag, og myrene er i ferd med å bli litt tuete.

Lokaliteten har nokså store areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er nokså lite gjengrodd, og utgjør en viktig del av slåttemyrene sør for Åssverossåsen og Haugrossåsen, verdi B.

NT 61 Persgardsdalen

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 12.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 292,207
Hoh.: 390–460 m.
Verdivurdering: B

Persgardsdalen ligger nord for Johaugen opp mot Åssverossåsen. Dette området har en rekke små dalfører, de største går fra sørvest mot nordøst, men disse krysses av mindre daler/forsenkninger som går i retning sørøst til nordvest. Den oppbrutte topografien gjør at det er vanskelig å få oversikt over området, og vegetasjonen er en mosaikk på fin skala mellom ulike myr- og skogtyper. Det vil kreves mer feltarbeid for å få fullgod oversikt over området, og det er usikkerhet rundt avgrensingen som er gjort. Persgardsdalen er lang og smal, og inkluderer bakkemyrer og engskog på begge sider av bekken i dalen. Det er bare de nordlige delene som er oppsøkt, avgrensingen i sør er basert på tolking av ortofoto. Myrvegetasjonen domineres av ekstremrik fastmatte, og mye av arealet er myrkant som gradvis går over i engskogvegetasjon på fastmark. Floraen er rik, slik som andre steder i Kvamsfjellet. Persgardsdalen er nokså lite gjengrodd, og det er ingen inngrep, men arronderingen er dårlig. Sør for Persgardsdalen er et område som ikke ble oppsøkt ved inventeringen i 2011, det virker klart at det er fine slåttemyrer (Gjerstadengan, Pergardsenget m. fl.) der. Disse kan vise seg å høre naturlig til sammen med den avgrensede lokaliteten i Persgardsdalen, og det er sannsynlig at en slik lokalitet vil ha høyere verdi.

Lokaliteten har nokså store areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er nokså lite gjengrodd, og utgjør en viktig del av slåttemyrene sør for Åssverossåsen og Haugrossåsen, verdi B.

NT 62 Vesterguinsenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 12.07. 2011
Kommune: Steinkjer

UTM: PS 303,212
Hoh.: 400–460 m.
Verdivurdering: B

Denne nokså store lokaliteten ligger i lia fra Tverråa opp mot Åssverossåsen og Haugrossåsen, og i retning øst-vest ligger den omtrent midt mellom disse åsene. Vesterguinsenget omfattes av lokaliteten, men det kan være andre eng som er inkludert. Myrvegetasjon er dominerende, og det er mest ekstremrike bakkemyrer med tynn torv. Mye areal er myrkant, og det er ofte en småmosaikk med myrkantvegetasjon i veksling med engskogvegetasjon. Gjengroinga har kommet lenger her enn de fleste andre steder i Kvamsfjellet, overflata er noe tuete, og det er en god del krattoppslag. Forholdene er ganske like på Vesterguinsenget og slåttemyrene på lokaliteten Vesterflekstadenget – Nordhauganengen som ligger litt lenger øst.

Lokaliteten har store areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er noe gjengrodd, og utgjør en viktig del av slåttemyrene sør for Åssverossåsen og Haugrossåsen, verdi B.

NT 63 Fivesenget og Bakkenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 12.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 304,204
Hoh.: 320–350 m.
Verdivurdering: A
Figur 11

Bakkenget ligger nord for Tverråa litt over én km rett øst for Johaugen. Lokaliteten har store ekstremrike bakkemyrer som er åpne enda. Det er også store arealer engskog her, disse er en del mer gjengrodd enn myrene. Sør for avgrensingen av lokaliteten er et ombrotroft myrmasiv som hører naturlig til i samme myrkompleks som myrene inne i lokaliteten. Ombrotrofe myrer ble ikke slått, og dette myrmasivet er derfor utelatt. Bakkenget har ei fordeling mellom, og utforming av vegetasjonstyper som er typisk for Kvamsfjellet.

Lokaliteten har store areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er lite gjengrodd, og utgjør en viktig del av slåttemyrene sør for Åssverossåsen og Haugrossåsen, verdi A.

NT 64 Vesterflekstadenget – Nordhauganengen

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 12.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 318,214
Hoh.: 380–450 m.
Verdivurdering: A

Dette er en stor lokalitet som omfatter en rekke "eng", blant annet Austerflekstadenget, Nordhauganengen og Hoaengen NV for Olknuttjønnna. Området har mange like terrengformasjoner, og det kan være at navnene som er brukt ikke stemmer helt med det som er historisk riktig for de ulike myrene. Lokaliteten er laget såpass stor fordi vegetasjonen og gjengroingsstatusen er nokså ensartet. Myrene ligger i samme høgdslag i den sørvendte lia mellom Åssverossåsen og Haugrossåsen, og er stort sett ekstremrike bakkemyrer med tynn torv. Mye areal er myrkant, og det er ofte en småmosaikk med myrkantvegetasjon i veksling med engskogvegetasjon. Gjengroinga har kommet lenger her enn de fleste andre steder i Kvamsfjellet, overflata er noe tuete, og det er en god del krattoppslag. Unntaket fra dette er Hoaengen NV for Olknuttjønnna, her er myrene slette og lite gjengrodd.

Lokaliteten har meget stort areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er noe gjengrodd, og utgjør en viktig del av slåttemyrene sør for Åssverossåsen og Haugrossåsen, verdi A.

NT 65 Neråssveengen

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 12.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 327,218
Hoh.: 425–450 m.
Verdivurdering: C

Neråssveengen ligger inntil, og like øst for lokaliteten Vesterflekstadenget – Nordhauganengen, og er skilt ut som egen lokalitet fordi den domineres av engskog. Ei fin, åpen slåttemyr ligger sør i lokaliteten, men ellers er det rik engskog som dominerer. Engskogen er nokså gjengrodd, og mer gjengrodd enn det som er vanlig i Kvamsfjellet. Avgrensingen i øst er usikker.

Lokaliteten har noe areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er nokså gjengrodd, og er en del av slåttemyrene sør for Åssverossåsen og Haugrossåsen, verdi C.

NT 66 Storlia V for Venneshaugen

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 11.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 337,221
Hoh.: 300–325 m.
Verdivurdering: C

Storlia ligger i vestskråningen på Venneshaugen ned mot Brela. Lokaliteten inkluderer noen myrer sørvest for elva, men i hovedsak er det ekstremrike bakkemyrer og artsrik, produktiv engskog på nordøstsida av Brela som er tatt med. Storlia har hatt større verdi tidligere, men er nå preget av grøfting og sterk gjengroing. Den er likevel av en viss interesse på grunn av høgt artsmangfold, og fordi den restaurerte Kasperbua ligger i nærheten.

Lokaliteten har noe areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er i tydelig gjengroing, og er også grøfta. Storlia er en del av slåttemyrene i området Brela - Nollsåa, verdi C.

NT 67 Grøtanenget – Stromstaddalen

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 11.07. og 15.08. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 331,227
Hoh.: 325–450 m.
Verdivurdering: A
Figur 11

Dette er en stor lokalitet, der Grøtanenget Ø for Rossåsen peker seg ut som kanskje den største åpne, sammenhengende slåttemyra i Kvamsfjellet. Områdene som ble brukt til slått strekker seg ubrutt ned mot Stromstaddalen, og avbrutt av noen ombrotrofe myrer og fattige skogpartier fortsetter det videre øst for Grøtanenget (nordvest for Stromstaddalen). Ekstremrike bakkemyrer dominerer lokaliteten, men det er også store områder med rik engskog, særlig vest på Grøtanenget og mellom Grøtanenget og Stromstaddalen. I nord finner vi et av de beste eksemplene på et typisk trekk i Kvamsfjellet; rike bakke-myrier som blir brattere oppover liene og går gradvis over i engskog. Her er det en del areal åpne enger i bratte skråninger. Hele lokaliteten er artsrik. Grøtanenget er det enget som ble slått sist i Kvamsfjellet, det var på 1950-tallet. Det er også her det ble gjort forsøk med gjødsling på den tida. Et gjerde går tvers gjennom Grøtanenget og Stromstaddalen, og det har tidligere gått kviger på beite her, i hvert fall på 1960-tallet. Sporene

etter beitet er tydelige enda, med nokså mye småtuer på overflata av myrene, men det er ikke mye bar torv å se lenger. Verken gjødslinga eller tråkkpåvirkninga har ødelagt disse myrene, de framstår fortsatt som fine slåttemyrer, og lokaliteten er blant de fem beste i Kvamsfjellet. Det kan tenkes at gjødslinga har bidratt til at det er en del mer oppslag av bjørk ute på myrflatene på Grøtanenget enn mange andre lokaliteter, men dette er usikkert. For å unngå at de tuene som fins blir større og gir mulighet for økt krattopp-slag vil det her være nødvendig med restaurering og slått i løpet av ikke alt for lang tid. Stromstaddalsbekken meandrerer gjennom Stromstaddalen, og langs denne er det produktive, ekstremrike myrer og engskoger som er et element som ikke fins i samme utforming på Grøtanenget.

Lokaliteten har meget stort areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, har noe spor etter tråkk, er lite gjengrodd, og utgjør en viktig del av slåttemyrene i området Grøtanenget – Kvams-haugen, verdi A.

NT 68 Vallemsenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 15.08. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 336,236
Hoh.: 370–400 m.
Verdivurdering: B

Vallemsenget ligger mellom Grøtanenget og Nordengan, i et område der de enkelte teigene med slåtte myrer er ganske små (med et par unntak). Typisk er at den rike vegetasjonen finnes langs bekker og i smale myrdrag, men sentralt er det også ei ganske stor myrflate. Det er antakelig denne som er det egentlige Vallemsenget. Avgrensingen er kronglete, og det er gjort slik for å unngå å få med alt for mye fattig skog, fattigmyr eller ombrotrof myr. Når vegetasjonen er en så utpreget mosaikk som den er ved Vallemsenget er det likevel ikke til å unngå at det blir inkludert areal som ikke har vært brukt som slåttemyr. Vegetasjonen på de ekstremrike myrene er «normalt» artsrik til å være Kvamsfjellet, og har de typiske rikmyrsartene. Et gjerde går gjennom lokaliteten, og dette er antakelig det samme gjerdet som ble satt opp i forbindelse med kvigebeite på 1960-tallet. Myrene innafor gjerdet er markert mer tuete enn myrene utafor. Tuene er små, og det er tydelig at de er et resultat av tråkkpåvirkning og ikke gjengroing. Lokaliteten er lite gjengrodd.

Lokaliteten har nokså stort areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, har noe spor etter tråkk, er lite gjengrodd, og utgjør en viktig del av slåttemyrene i området Grøtanenget – Kvams-
haugen, verdi B.

NT 69 Nordengan

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 15.08. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 342,240
Hoh.: 350–380 m.
Verdivurdering: A

Nordengan ligger en knapp km sørvest for Kvams-
augen. Lokaliteten omfatter antakelig et
Grøtaneng i tillegg, og har med areal nesten sør
til Litj-Avunna. I haugen nord for tjønna ved
Nordengan er det særst fin engskog, her ble antatt
breiflangre (*Epipactis cf. helleborine*) funnet i
åpen engvegetasjon. Ekstremrike bakkemyrer er
vanlig, men her er også noen flatere ekstremrike
myrer som har tendenser til strengdannelse. Det
burde være mulighet for å finne brunskjene her,
men arten ble ikke funnet tross leiting. Kanskje
ligger disse myrene akkurat litt for høgt opp?
Lokaliteten er lite påvirket av inngrep, og den er
lite gjengrodd. Nord for Litj-Avunna og rundt
noen koller i øst er det i hovedsak nokså smale
myrdrag som har den rike myrvegetasjonen. I
nord og vest (mot Nordengan) er det større
myrflater, men også her er det smale myrdrag i
kantene.

Lokaliteten har stort areal artsrik og ekstremrik
myrvegetasjon, er lite gjengrodd, og utgjør en
viktig del av slåttemyrene i området Grøtanenget
- Kvamsaugen, verdi A.

NT 70 Noemsdalen – Kjerkolmyra

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 11.07. og 15.08. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 353,239
Hoh.: 300–375 m.
Verdivurdering: B

Dette er en stor lokalitet i sørlige del av Kvams-
haugen. I Kvamsaugen er skogvegetasjon domi-
nerende, men med mer eller mindre små myrer
på kryss og tvers. Ved Kjerkolmyra (øst i loka-
liteten) og i Noemsdalen (sentralt i lokaliteten)
drenerer myrene stort sett mot sørvest eller nord-
øst, ellers varierer helning og retning på dre-
nering. Avgrensning av slåttemyrer er komplisert

her, og sjøl om området ble oppsøkt to dager er
det vanskelig å få god nok oversikt.

Vegetasjonen både i skogen og på myrene er
gjennomgående rik. Ekstremrike myrer domi-
nerer på myrene, og rik engskog er vanlig. I om-
rådet er det mye gammel granskog som ser
interessant ut, men den ble ikke undersøkt. Ved
en bekk i Kvamsaugen ble det innenfor en og
samme kvadratmeter (PS 3552,2422) funnet
breiull, brudespore, blåveis, vårerteknapp og
skogvikke (*Eriophorum latifolium*, *Gymnadenia
conopsea*, *Hepatica nobilis*, *Lathyrus vernus*, *Vi-
cia sylvatica*). Denne blandingen av basekreven-
de arter som assosieres med henholdsvis myr
eller fastmark opptrer sjelden så tett på hver-
andre. Funn av låglandsarten blåveis såpass høgt
over havet er interessant i seg sjøl. Myrene ser
noe mer gjengrodde ut her enn det som er vanlig
i Kvamsfjellet. Roger Lyngstad (pers. medd.)
opplyser at slåtten ble avslutta litt tidligere i
området Kvamsaugen – Avunna enn mange
andre steder, antakelig fordi det var lengre fra
bygda.

Lokaliteten har stort areal artsrik og ekstremrik
myrvegetasjon, er noe gjengrodd, og har dårlig
arrondering. Den utgjør en viktig del av slåtte-
myrene i området Kvamsaugen - Avunna, verdi
B.

NT 71 Slåttemyrene rundt Avunna

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 11.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 359,250
Hoh.: 295–325 m.
Verdivurdering: A

Denne lokaliteten er overfladisk undersøkt. Ekst-
remrike og middelsrike, nokså slake bakkemyrer
dominerer, men en god del engskog er inkludert.
Myrene her ser noe mer gjengrodd ut enn de
fleste andre steder i Kvamsfjellet, og det er et
resultat av at slåtten opphørte relativt tidlig her
(Roger Lyngstad pers. medd.).

Lokaliteten har stort areal artsrik og ekstremrik
myrvegetasjon, og er noe gjengrodd. Lokaliteten
er en viktig del av slåttemyrene i området Kvams-
augen - Avunna, verdi A (men grenser til B).

NT 72 Ryggengen

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 11.07. 2011

Kommune: Steinkjer
UTM: PS 359,236
Hoh.: 275–300 m.
Verdivurdering: B

De sørlige delene av Ryggenget er befar, mens de nordlige delene er avgrenset fra ortofoto. Lokaliteten domineres av bakkemyrer med ekstremrik vegetasjon og artsrik engskog. Det er ganske mye ombrotrof myr i området, og noen ombrotrofe myrmassev ligger innenfor avgrensingen. På ortofoto ser det ut som at kanthøgmyr forekommer, men dette ble ikke undersøkt i felt. Lokaliteten er lite gjengrodd, men den nye veggen fra Borgan til Ryggadalen er lagt i sørkant av disse myrene, og vil ganske sikkert drenere og tørke ut myra slik at det blir krattoppslag.

Lokaliteten har nokså stort areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er lite gjengrodd men i sør er den sterkt påvirket av en veg. Ryggenget er en viktig del av slåttemyrene i området rundt Lystjønna, verdi B.

NT 73 Ryggadalen

D01 Slåttemark
Oppsøkt: AL 11.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 357,231
Hoh.: 260–280 m.
Verdivurdering: C

Lokaliteten omfatter flere (ugjødsle) slåttepåvirkede vegetasjonstyper i sterk gjengroing, og mye av arealet er næringsrike, høgstausedominerte engtyper rundt bekken. Myrvegetasjon forekommer. Naturtype D01 Slåttemark er valgt under tvil, her kan også A05 Rikmyr, D02 Slåttemyr og beitemyr, E06 Viktig bekkedrag, F05 Gråorheggeskog eller F06 Rik sumpskog være relevante kategorier.

Ryggadalen er en viktig del av slåttelandskapet i området rundt Lystjønna, men er bare gitt verdi C fordi lokaliteten er i sterk gjengroing, og lyskrevende, slåttetolerante arter er i ferd med å konkurreres ut.

NT 74 Vesterolsenget

D02 Slåttemyr og beitemyr
Oppsøkt: AL 15.08. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 366,235
Hoh.: 270–280 m.
Verdivurdering: B

Vesterolsenget ligger nord for Lystjønna, og krysses av den nye veggen inn til Ryggadalen. Lokaliteten omfatter myrer og rik sumpskog på begge sider av Olsbekken som renner inn i Lystjønna her. Veggen er brukt som grense for lokaliteten i nord, men opprinnelig har nok slåttemyrene inkludert et mindre areal som nå ligger nord for veggen. En del av myrene nordøst for Lystjønna er ikke så rike som det som er vanlig i resten av Kvamsfjellet, og de er stort sett ikke inkludert. Enkelte steder er det imidlertid tatt med mindre partier med intermediær myr mellom områder med middelsrik og ekstremrik myr. I tilknytning til Olsbekken er det en del produktiv, gjengroende sumpskogvegetasjon med mye høgvekste urter.

Lokaliteten har en del areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er i tydelig gjengroing, og er en viktig del av slåttemyrene i området rundt Lystjønna, verdi B.

NT 75 Austerolsenget

D02 Slåttemyr og beitemyr
Oppsøkt: AL 15.08. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 365,240
Hoh.: 280–320 m.
Verdivurdering: B

De sørvestlige delene av lokaliteten er sett fra veggen (nord for Lystjønna), men storparten er avgrenset ut fra ortofoto og ikke oppsøkt i felt. Myrvegetasjonen som ble sett fra veggen er ekstremrik bakkemyr, samt et ombrotroft myrmassev som er holdt utenfor avgrensingen. I tillegg vises det fra veggen at det er artsrike, halvåpne engskoger av samme type som ellers i Kvamsfjellet. På ortofoto tolker vi at denne typen vegetasjon også finnes lenger nord på Austerolsenget. Ombrotrofe myrmassev er forsøkt holdt utenfor avgrensingen, men ett, ganske stort, massiv sentralt i lokaliteten er inkludert fordi det er omgitt av slåttemyr og engskog. Lokaliteten ser lite gjengrodd ut. Veggen i sør berører så vidt myrvegetasjon, men akkurat for Austerolsenget er påvirkning liten. Mesteparten av myrene på lokaliteten drenerer ned i en sidebekk til bekken i Ryggadalen, og nesten alt myrarealet er nord for denne bekken. Veggen påvirker bare arealet sør for bekken.

Lokaliteten er dårlig undersøkt, men har forekomst av artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, og er en viktig del av slåttemyrene i området rundt Lystjønna, verdi B.

NT 76 Selengsmyran og Stakkenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 11.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 356,223
Hoh.: 260–280 m.
Verdivurdering: A

Fra Ryggalliin og mot sør over og langs bekken ut fra Lystjønnna (som ender opp i Nollsåa) er det noen fine og interessante myrer. Nord i lokaliteten og omtrent rett vest for den sørligste vika i Lystjønnna er ei middelsrik slåttemyr med fuktig fastmattevegetasjon på grensa til mykmatte. Her ble myggblom (*Hammarbya paludosa*) funnet, dette er så vidt vi vet den eneste kjente lokaliteten i Kvamsfjellet. Denne myra er åpen og lite gjengrodd. Lenger sør er det noen bratte, ekstremrike bakkemyrer ned mot bekken. Disse er i nokså sterk gjengroing. Ved et stille parti i bekken enda lenger sør er Selengsmyran, dette er fine, slette slåttemyrer med middelsrik og ekstremrik vegetasjon. Lengst sørvest i lokaliteten ligger Stakkenget. Her står den eneste stakkstanga som ble sett i Kvamsfjellet. Mange stakkstenger har nok falt ned, men samtidig er det ikke sikkert at det har vært så mye stakksetting av høyet her. Tradisjonen ser i stor grad ut til å ha vært å bruke høybuer. De to siste myrene er lite gjengrodde. Denne lokaliteten har ikke det samme store arealet slåtte ekstremrike myrer og engskog som mange andre lokaliteter i Kvamsfjellet, men forekomsten av myggblom og stakkstanga på Stakkenget gjør at den likevel skiller seg ut.

Lokaliteten har stort areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, og er dels lite gjengrodd, dels i tydelig gjengroing. Den eneste påviste stakkstanga i Kvamsfjellet står her. Lokaliteten er en viktig del av slåttemyrene i området rundt Lystjønnna, verdi A.

NT 77 Flakstadenget ved Venneshaugen

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 11.07. og 15.08. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 345,226
Hoh.: 350–380 m.
Verdivurdering: A

Denne relativt flate, ekstremrike myra ligger like nord for Venneshaugen. Deler av myra ble slått i forbindelse med en slåttedag på 1980-tallet, og det står ei høybu her. Denne Vennesbua ble satt

opp så seint som i 1928, og måler 4 x 5 m i grunnplan og er 3 m høy innvendig. Den ble restaurert rundt 1980, men nå er det igjen behov for tiltak for å berge taket på den. Rundt bua og sørover mot toppen av Venneshaugen er det mye rik engskog, dels i blanding med ekstremrik bakkemyr. Avgrensingen i sør er usikker, dette arealet ble ikke befart. Gjengroingen er middels til nokså stor i engskogen her, mens myrene, og særlig den store flatmyra i nord er lite gjengrodd.

Lokaliteten har stort areal artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er lite gjengrodd, og utgjør en viktig del av slåttemyrene i området Grøtanenget - Kvamshaugen, verdi A.

NT 78 Gravamyra

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 11.07. 2011
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 340,217
Hoh.: 290–300 m.
Verdivurdering: C

Fra Skogan går det veg og seinere sti langs Brela innover mot Kvamsfjellet. Gravamyra er den første myra vi treffer på langs denne vegleia som er av interesse som slåttemyr. Storparten av myra er ombrotrof, men både i sørvest, nordvest og i nordkant er det arealer med ekstremrik bakkemyr og flatmyr. De ombrotrofe partiene er i stor grad holdt utenfor avgrensingen av lokaliteten. Lokaliteten har de fleste av rikmyrsartene som er vanlige i Kvamsfjellet, men myra er ikke riktig så rik som mange andre myrer lenger inn i marka. Et par markerte grøfter er lagt på myra, og de påvirker hydrologien negativt. Det er tydelig krattoppslag forbundet med disse grøftene, men ellers er myra relativt lite gjengrodd.

Lokaliteten har en del artsrik og ekstremrik myrvegetasjon, er lite gjengrodd, men er liten og noe påvirket av grøfting. Gravamyra er en del av slåttemyrene i området Brela - Nollsåa, verdi C.

18 Myrer ved Jønnemsklumpen i Nordfjellet, Beitstad

NT 79 Moaenget - Endrebergslin

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 13.08. 2012
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 20,16
Hoh.: 320–420 m
Verdivurdering: B

Lokaliteten ligger sør for Jønnemsklumpen på Nordfjellet i Beitstad. Berggrunnen er rik: Leirskifer, kalkstein, grønnstein og amfibolitt. Lokaliteten ligger på grensa mellom mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone og mellom klart oseanisk og svakt oseanisk vegetasjonsseksjon.

Ekstremrike og middelsrike bakke- eller flatmyrer er dominerende i myrvegetasjon på lokaliteten. De fineste slåttemyrene ligger i et nokså smalt belte mellom de bratte skråningene ned mot bygda og områder med oppbrutt topografi opp mot Jønnemsklumpen. Myrvegetasjon og fastmark danner kompliserte mosaikker, og også i myrvegetasjon kan det være variasjon fra ekstremrike til fattige forhold over korte avstander. Særlig i øvre deler av lokaliteten er dette påtakelig, her er det en småmosaikk med hei, myr og krattskog. Dette skyldes at de geologiske formasjonene ofte går på skrå eller på tvers av helningsretningen, og dette påvirker hydrologien. Lysåpen engskog er vanlig, og den har ofte artsrik vegetasjon med mange basekrevende arter.

Det er tatt opp felles kryssliste for alle lokalitetene sør for Jønnemsklumpen, lista dekker området fra Gurruhallen i vest til Tessemengbekken i øst (se avsnitt 4 og vedlegg 3).

Slått er dokumentert gjennom flere navn som viser til slått, og myra ligger i et område der slått har vært vanlig. Myrenes overflate er slett, men det er mer gjengroing her enn det som er vanlig på gamle slåttemyrer sør for Jønnemsklumpen. En traktorveg er lagt helt opp til Moaenget i sør, og det går en del kjørespor herfra utover i terrenget. Det er hogd en god del, dels som plukkhogst og dels som små hogstflater. Dette har en meget klar og negativ påvirkning på lokaliteten, først og fremst gjennom merkbart mer omfattende gjengroing. Overalt der det er hogd er det etablert krattvegetasjon, og det er å vente at lokaliteten vil synke i verdi som slåttemyr/slåttemark i åra som kommer på grunn av dette. Det er lite eller ingen kjørespor som kan settes i direkte forbindelse med hogsten. Det arealet som har gått klar av hogsten har fortsatt meget høy verdi som slåttemyr. I kanten av lokaliteten i sør er det antakelig ei eller flere grøfter, dette området ble kun overfladisk undersøkt.

Myra er en del av et stort slåttemyrlandskap (ca. 10 km²) i høgdelaget 350-500 moh. rundt Jønnemsklumpen på Nordfjellet i Beitstad. Ekstremrik og middelsrik myr dominerer, men om-

brotrof myr, samt intermediær og fattig mine-rotrof myr finnes også. Det er til sammen meget store arealer rik myr- og engskogvegetasjon i området, og her finnes store forekomster av basekrevende karplanter som er regionalt uvanlige. Det er et stort potensiale for å finne sjeldne, basekrevende kryptogamer her (eks. moser og sopp), både i gammelskog og i slåttepåvirka myr og engskog. Slåttemyrene har ofte mye myrkantvegetasjon med tynn torv, og det er også store arealer fastmark (engskog) i mosaikk med myrene. Slåttemyrer på fastmark er per definisjon slåttemark (ikke egentlig slåttemyr), men vi inkluderer begge typer slåttepåvirka vegetasjon i samme lokaliteter der de opptrer sammen. Slåttemyrlandskapet i Nordfjellet henger sammen med slåttemyrlandskapet i Kvamsfjellet lenger øst, og områdene bør i forvaltningssammenheng sees på som en enhet. Dette store slåttemyrlandskapet har minimum nasjonal verdi.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei stort sett intakt, stor slåttemyr (drygt 150 daa) som er noe gjengrodd i partier, og som er en del av et stort slåttemyrlandskap. Vegetasjonen er meget rik, og ekstremrik myr dekker stort areal. Det er også mye rik engskog i mosaikk med myrene.

NT 80 Storenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 13.08. 2012
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 20,15-16
Hoh.: 330-380 m
Verdivurdering: B

Lokaliteten ligger sør for Jønnemsklumpen på Nordfjellet i Beitstad. Berggrunnen er rik: Leirskifer, kalkstein, grønnstein og amfibolitt. Lokaliteten ligger på grensa mellom mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone og mellom klart oseanisk og svakt oseanisk vegetasjonsseksjon. De nedre (sørøstlige) delene av lokaliteten er ikke oppsøkt, men er inkludert basert på studier av ortofoto.

Ekstremrike og middelsrike bakke- eller flatmyrer er dominerende i myrvegetasjon på lokaliteten. De fineste slåttemyrene ligger i et nokså smalt belte mellom de bratte skråningene ned mot bygda og områder med oppbrutt topografi opp mot Jønnemsklumpen. Myrvegetasjon og fastmark danner kompliserte mosaikker, og også i myrvegetasjon kan det være variasjon fra ekst-

remrike til fattige forhold over korte avstander. Særlig i øvre deler av lokaliteten er dette påtakelig, her er det en småmosaikk med hei, myr og krattskog. Dette skyldes at de geologiske formasjonene ofte går på skrå eller på tvers av helningsretningen, og dette påvirker hydrologien. Fattig vegetasjon er forsøkt holdt utenfor avgrensingen. Lysåpen engskog er vanlig, og den har ofte artsrik vegetasjon med mange basekrevende arter.

Det er tatt opp felles kryssliste for alle lokalitetene sør for Jønnemsklumpen, lista dekker området fra Gurruhalla i vest til Tessemengbekken i øst (se avsnitt 4 og vedlegg 3).

Slått er dokumentert gjennom at navnet viser til slått, og myra ligger i et område der slått har vært vanlig. Myrenes overflate er slett, og det er lite gjengroing. Det er ingen inngrep, men like sør for avgrensingen er det hogd skog.

Myra er en del av et stort slåttemyrlandskap (ca. 10 km²) i høgdelaget 350-500 moh. rundt Jønnemsklumpen på Nordfjellet i Beitstad. Ekstremrik og middelsrik myr dominerer, men ombrotrof myr, samt intermediær og fattig minerotrof myr finnes også. Det er til sammen meget store arealer rik myr- og engskogvegetasjon i området, og her finnes store forekomster av basekrevende karplanter som er regionalt uvanlige. Det er et stort potensiale for å finne sjeldne, basekrevende kryptogamer her (eks. moser og sopp), både i gammelskog og i slåttepåvirka myr og engskog. Slåttemyrene har ofte mye myrkantvegetasjon med tynn torv, og det er også store arealer fastmark (engskog) i mosaikk med myrene. Slåttemyrer på fastmark er per definisjon slåttemark (ikke egentlig slåttemyr), men vi inkluderer begge typer slåttepåvirka vegetasjon i samme lokaliteter der de opptrer sammen. Slåttemyrlandskapet i Nordfjellet henger sammen med slåttemyrlandskapet i Kvamsfjellet lenger øst, og områdene bør i forvaltningssammenheng sees på som en enhet. Dette store slåttemyrlandskapet har minimum nasjonal verdi.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei intakt, middels stor slåttemyr (70 daa) som er lite gjengrodd, og som er en del av et stort slåttemyrlandskap. Vegetasjonen er meget rik, og ekstremrik myr dekker stort areal. Det er også mye rik engskog i mosaikk med myrene.

NT 81 Røseggenget - Holmfetenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 13.08. 2012
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 19,15-16
Hoh.: 380-420 m
Verdivurdering: B

Lokaliteten ligger sør for Jønnemsklumpen og Svarvaheia på Nordfjellet i Beitstad. Berggrunnen er rik: Leirskifer, kalkstein, grønnstein og amfibolitt. Lokaliteten ligger på grensa mellom mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone og mellom klart oseanisk og svakt oseanisk vegetasjonssesksjon.

Ekstremrike og middelsrike bakke- eller flatmyrer er dominerende i myrvegetasjon på lokaliteten. De fineste slåttemyrene ligger i et nokså smalt belte mellom de bratte skråningene ned mot bygda og områder med oppbrutt topografi opp mot Jønnemsklumpen og Svarvaheia. Myrvegetasjon og fastmark danner kompliserte mosaikker, og også i myrvegetasjon kan det være variasjon fra ekstremrike til fattige forhold over korte avstander. Særlig i øvre deler av lokaliteten er dette påtakelig, her er det en småmosaikk med hei, myr og krattskog. Dette skyldes at de geologiske formasjonene ofte går på skrå eller på tvers av helningsretningen, og dette påvirker hydrologien. Fattig vegetasjon er forsøkt holdt utenfor avgrensingen. Lysåpen engskog er vanlig i nedre deler av lokaliteten, og den har ofte artsrik vegetasjon med mange basekrevende arter. Den beste slåttemyra her er sjølve Holmfetenget, Røseggenget er nesten like fin, mens Sotbergsengen i nord har lågere verdi.

Det er tatt opp felles kryssliste for alle lokalitetene sør for Jønnemsklumpen, lista dekker området fra Gurruhalla i vest til Tessemengbekken i øst (se avsnitt 4 og vedlegg 3). På denne lokaliteten er det funnet kvitkurle (*Pseudorchis albidata* NT), den står i rik myrkantvegetasjon sørøst for Holmfettjønnna. Olavsstake (*Moneses uniflora*) er også funnet her, den vokser i rik granskog sør for Holmfettjønnna samt i Holmfetdalen like utenfor avgrensingen av lokaliteten.

Slått er dokumentert gjennom flere navn som viser til slått, og myra ligger i et område der slått har vært vanlig. Det er i tillegg opplysninger fra grunneiere om at det har vært markaslått her. Myrenes overflate er slett, og det er lite gjengroing. Det er ingen inngrep, men like sør for avgrensingen er det hogd skog.

Myra er en del av et stort slåttemyrlandskap (ca. 10 km²) i høgdelaget 350-500 moh. rundt Jøn-nemsklumpen på Nordfjellet i Beitstad. Ekstrem-rik og middelsrik myr dominerer, men ombrotrof myr, samt intermediaer og fattig minerotrof myr finnes også. Det er til sammen meget store arealer rik myr- og engskogvegetasjon i området, og her finnes store forekomster av basekrevende karplanter som er regionalt uvanlige. Det er et stort potensiale for å finne sjeldne, basekrevende kryptogamer her (eks. moser og sopp), både i gammelskog og i slåttepåvirka myr og engskog. Slåttemyrene har ofte mye myrkantvegetasjon med tynn torv, og det er også store arealer fastmark (engskog) i mosaikk med myrene. Slåttemyrer på fastmark er per definisjon slåttemark (ikke egentlig slåttemyr), men vi inkluderer begge typer slåttepåvirka vegetasjon i samme lokaliteter der de opptrer sammen. Slåttelandskapet i Nordfjellet henger sammen med slåttelandskapet i Kvamsfjellet lenger øst, og områdene bør i forvaltningssammenheng sees på som en enhet. Dette store slåttelandskapet har minimum nasjonal verdi.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei intakt, stor slåttemyr (drygt 250 daa) som er lite gjengrodd, og som er en del av et stort slåttemyrlandskap. Vegetasjonen er meget rik, og ekstremrik myr dekker stort areal. Det er også mye rik engskog i mosaikk med myrene. Slåttemyrene er blant de fineste i området sør for Jøn-nemsklumpen, men er ikke riktig så fine som myrene litt lenger vest.

NT 82 Haugaengan

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: AL 13.08. 2012

Kommune: Steinkjer

UTM: PS 18-19,15

Hoh.: 400-450 m

Verdivurdering: A

Figur 11

Lokaliteten ligger sør for Svarvaheia på Nordfjellet i Beitstad. Berggrunnen er rik: Leirskifer, kalkstein, grønnstein og amfibolitt. Lokaliteten ligger på grensa mellom mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone og mellom klart oseanisk og svakt oseanisk vegetasjonsseksjon.

Ekstremrike og middelsrike bakke- eller flatmyrer er dominerende i myrvegetasjon på lokaliteten. Myrvegetasjon og fastmark danner kompliserte mosaikker, og også i myrvegetasjon kan det

være variasjon fra ekstremrike til fattige forhold over korte avstander. Særlig i øvre deler av lokaliteten (mot Svarvaheia) er dette påtakelig, her er det en småmosaikk med hei, myr og krattskog. Dette skyldes at de geologiske formasjonene ofte går på skrå eller på tvers av helningsretningen, og dette påvirker hydrologien. Fattig vegetasjon er forsøkt holdt utenfor avgrensingen. Lysåpen og artsrik engskog finnes særlig nær grensa til lokaliteten Gullhaugen (i sørøst). Den største myrflata på lokaliteten er en av de fineste slåttemyrene i området sør for Jøn-nemsklumpen. Det er tatt opp felles kryssliste for alle lokalitetene sør for Jøn-nemsklumpen, lista dekker området fra Gurruhallia i vest til Tessemengbekken i øst (se avsnitt 4 og vedlegg 3).

Slått er dokumentert gjennom navnet som viser til slått, og myra ligger i et område der slått har vært vanlig. Det er i tillegg opplysninger fra grunneiere om at det har vært markaslått her. Myrenes overflate er slett, det er lite gjengroing, og det er ingen inngrep her.

Myra er en del av et stort slåttemyrlandskap (ca. 10 km²) i høgdelaget 350-500 moh. rundt Jøn-nemsklumpen på Nordfjellet i Beitstad. Ekstrem-rik og middelsrik myr dominerer, men ombrotrof myr, samt intermediaer og fattig minerotrof myr finnes også. Det er til sammen meget store arealer rik myr- og engskogvegetasjon i området, og her finnes store forekomster av basekrevende karplanter som er regionalt uvanlige. Det er et stort potensiale for å finne sjeldne, basekrevende kryptogamer her (eks. moser og sopp), både i gammelskog og i slåttepåvirka myr og engskog. Slåttemyrene har ofte mye myrkantvegetasjon med tynn torv, og det er også store arealer fastmark (engskog) i mosaikk med myrene. Slåttemyrer på fastmark er per definisjon slåttemark (ikke egentlig slåttemyr), men vi inkluderer begge typer slåttepåvirka vegetasjon i samme lokaliteter der de opptrer sammen. Slåttelandskapet i Nordfjellet henger sammen med slåttelandskapet i Kvamsfjellet lenger øst, og områdene bør i forvaltningssammenheng sees på som en enhet. Dette store slåttelandskapet har minimum nasjonal verdi.

Lokaliteten er gitt verdi A som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei intakt, stor slåttemyr (knappt 200 daa) som er lite gjengrodd, og som er en del av et stort slåttemyrlandskap. Vegetasjonen er meget rik, og ekstremrik myr dekker stort areal. Det er også mye rik engskog i

mosaikk med myrene. Slåttemyrene er blant de absolutt fineste i området sør for Jønnemsklumpen.

NT 83 Gullhaugen

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: AL 13.08. 2012

Kommune: Steinkjer

UTM: PS 18-19,15

Hoh.: 340-440 m

Verdivurdering: A

Figur 11

Lokaliteten ligger i Gullhaugen på Nordfjellet i Beitstad. Berggrunnen er rik: Leirskifer, kalkstein, grønnstein og amfibolitt. Lokaliteten ligger på grensa mellom mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone og mellom klart oseanisk og svakt oseanisk vegetasjonsseksjon. De nedre (sørlige) delene av lokaliteten er ikke oppsøkt, men er inkludert basert på studier av ortofoto.

Lysåpen, artsrik og tidligere slått engskog er arealmessig dominerende i Gullhaugen, og lokaliteten er derfor ført til kategorien slåttemark. Mange steder står trærne så spredt at det må klassifiseres som åpen engvegetasjon. Engene sorterer vesentlig under vegetasjonstypene frisk fattigeng (G4), frisk, middels baserik eng (G8) og fuktig, middels næringsrik eng (G12), hvorav de to første er viktigst. Ekstremrike og middelsrike bakke- og flatmyrer (slåttemyr) finnes flere steder, men de dominerer ikke. Myrvegetasjon og fastmark danner kompliserte mosaikker, dette skyldes at de geologiske formasjonene går på skrå eller på tvers av helningsretningen, og dette påvirker hydrologien. Fattig vegetasjon er forsøkt holdt utenfor avgrensingen.

Det er tatt opp felles kryssliste for alle lokalitetene sør for Jønnemsklumpen, lista dekker området fra Gurruhalla i vest til Tessemengbekken i øst (se avsnitt 4 og vedlegg 3). Gullhaugen har en større andel engskog enn de andre lokalitetene som er inkludert i den felles krysslista, men det er i stor grad de samme artene som forekommer. Noen arter i engvegetasjon eller i bergskrenter bør nevnes: Fingerstarr, marigras, vill-lin, hengeaks, smalkjempe og taggbregne (*Carex digitata*, *Hierochloe odorata*, *Linum catharticum*, *Melica nutans*, *Plantago lanceolata*, *Polystichum lonchitis*). Flere av artene på lokaliteten har hovedutbredelse i låglandet.

Slått er dokumentert gjennom opplysninger fra grunneiere om at det har vært markaslått her. Det er en setervoll innenfor lokalitetens avgrensing, og det er ikke klart hvor viktig beite har vært kontra slått. Beite resulterer ofte i tuedannelse, og dette er det lite av i Gullhaugen. Videre er det produktiv vegetasjon i området, og vi antar det ville vært prioritert å slå og tørke graset her for å skaffe godt vinterfôr. På den bakgrunn tror vi det er sannsynlig at slått har vært viktigere enn beite her. Myrene på lokaliteten har slett overflate, dette tyder også på slått, og ikke på beite. Det er lite åpenbar gjengroing i Gullhaugen, men vi antar at hvis vi sammenligner situasjonen før og nå vil vi se at trærne har blitt større og har større dekning. Det er ingen større inngrep, men en del skog er hogd i sør. Hogstflatene er forsøkt holdt utenfor avgrensingen.

Myra er en del av et stort slåttemyrlandskap (ca. 10 km²) i høgdelaget 350-500 moh. rundt Jønnemsklumpen på Nordfjellet i Beitstad. Ekstremrik og middelsrik myr dominerer, men ombrotrof myr, samt intermediær og fattig minerotrof myr finnes også. Det er til sammen meget store arealer rik myr- og engskogvegetasjon i området, og her finnes store forekomster av basekrevende karplanter som er regionalt uvanlige. Det er et stort potensiale for å finne sjeldne, basekrevende kryptogamer her (eks. moser og sopp), både i gammelskog og i slåttepåvirka myr og engskog. Slåttemyrene har ofte mye myrkantvegetasjon med tynn torv, og det er også store arealer fastmark (engskog) i mosaikk med myrene. Slåtteområder på fastmark er per definisjon slåttemark (ikke egentlig slåttemyr), men vi inkluderer begge typer slåttepåvirka vegetasjon i samme lokaliteter der de opptrer sammen. Slåttelandskapet i Nordfjellet henger sammen med slåttelandskapet i Kvamsfjellet lenger øst, og områdene bør i forvaltningssammenheng sees på som en enhet. Dette store slåttelandskapet har minimum nasjonal verdi.

Lokaliteten er gitt verdi A som naturtypelokalitet (slåttemark) fordi den er stor (knappt 300 daa), lite gjengrodd, ugjødsel, svært artsrik, uten inngrep av vesentlig betydning, og den er en del av et stort og helhetlig slåttelandskap. Det har vært langvarig hevd i form av slått i området, men dette pågår ikke lenger. Vegetasjonen er meget rik, og rik, halvåpen engskog dekker stort areal. Det er også en god del ekstremrik myr i mosaikk med skog- og engvegetasjonen.

NT 84 Sjuenghaugen og Mørkveddalen

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 13.08. 2012
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 17-18,14-15
Hoh.: 375-425 m
Verdivurdering: A

Lokaliteten ligger sør for Svarvaheia på Nordfjellet i Beitstad. Berggrunnen er rik: Leirskifer, kalkstein, grønnstein og amfibolitt. Lokaliteten ligger på grensa mellom mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone og mellom klart oseanisk og svakt oseanisk vegetasjonsseksjon.

Ekstremrike og middelsrike bakke- eller flatmyrer er dominerende i myrvegetasjon på lokaliteten. De fineste slåttemyrene ligger i Mørkveddalen mellom Sjuenghaugen og Dekkeltjønnhaugen, samt i fortsettelsen av denne i retning Haugegan. Myrvegetasjon og fastmark danner kompliserte mosaikker, og også i myrvegetasjon kan det være variasjon fra ekstremrike til fattige forhold over korte avstander. Særlig i øvre deler av lokaliteten (mot Svarvaheia) er dette påtakelig, her er det en småmosaikk med hei, myr og krattskog. Dette skyldes at de geologiske formasjonene ofte går på skrå eller på tvers av helningsretningen, og dette påvirker hydrologien. Fattig vegetasjon er forsøkt holdt utenfor avgrensingen. Lysåpen engskog er nokså vanlig, og den har ofte artsrik vegetasjon med mange basekrevende arter. Avgrensingen mot kalkskog i Sjuenghaugen er vanskelig, i praksis er det overlapp mellom vegetasjon som kan klassifiseres som rikmyr, kalkskog, gammelskog, slåttemyr og slåttemark.

Det er tatt opp felles kryssliste for alle lokalitetene sør for Jønnemsklumpen, lista dekker området fra Gurruhalla i vest til Tessemengbekken i øst (se avsnitt 4 og vedlegg 3). Tre arter som vokser på denne lokaliteten men som ikke er vanlige ellers i området er blodmarihand, vill-lin og myk kråkefot (*Dactylorhiza incarnata* ssp. *cruenta*, *Linum catharticum*, *Lycopodium clavatum* ssp. *clavatum*), den første står i ekstremrik fastmattemyr, de to siste på i rik engvegetasjon på fastmark.

Slått er dokumentert gjennom flere navn som viser til slått, og myrene ligger i et område der slått har vært vanlig. Det er i tillegg opplysninger fra grunneiere om at det har vært markslått her. Myrenes overflate er slett, det er lite gjengroing, og det er ingen inngrep her.

Myra er en del av et stort slåttemyrlandskap (ca. 10 km²) i høgdelaget 350-500 moh. rundt Jønnemsklumpen på Nordfjellet i Beitstad. Ekstremrik og middelsrik myr dominerer, men ombrotrof myr, samt intermediaer og fattig minerotrof myr finnes også. Det er til sammen meget store arealer rik myr- og engskogvegetasjon i området, og her finnes store forekomster av basekrevende karplanter som er regionalt uvanlige. Det er et stort potensiale for å finne sjeldne, basekrevende kryptogamer her (eks. moser og sopp), både i gammelskog og i slåttepåvirka myr og engskog. Slåttemyrene har ofte mye myrkantvegetasjon med tynn torv, og det er også store arealer fastmark (engskog) i mosaikk med myrene. Slåttemyrer på fastmark er per definisjon slåttemark (ikke egentlig slåttemyr), men vi inkluderer begge typer slåttepåvirka vegetasjon i samme lokaliteter der de opptrer sammen. Slåttemyrlandskapet i Nordfjellet henger sammen med slåttemyrlandskapet i Kvamsfjellet lenger øst, og områdene bør i forvaltningssammenheng sees på som en enhet. Dette store slåttemyrlandskapet har minimum nasjonal verdi.

Lokaliteten er gitt verdi A som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei intakt, stor slåttemyr (drygt 130 daa) som er lite gjengrodd, og som er en del av et stort slåttemyrlandskap. Vegetasjonen er meget rik, og ekstremrik myr dekker stort areal. Det er også mye rik engskog i mosaikk med myrene. Slåttemyrene er blant de absolutt fineste i området sør for Jønnemsklumpen.

NT 85 Svarvaenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 13.08. 2012
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 17,15
Hoh.: 400-425 m
Verdivurdering: A

Lokaliteten ligger i Svarvaheia på Nordfjellet i Beitstad. Berggrunnen er rik: Grønnstein og amfibolitt. Lokaliteten ligger i nordboreal vegetasjonssone og på grensa mellom klart oseanisk og svakt oseanisk vegetasjonsseksjon. De øvre delene av lokaliteten (i nord) er ikke oppsøkt, men er tatt med basert på studier av ortofoto.

Ekstremrike og middelsrike bakke- eller flatmyrer er dominerende i myrvegetasjon på lokaliteten. Myrvegetasjon og fastmark danner kompliserte mosaikker, og også i myrvegetasjon kan

det være variasjon over korte avstander. Særlig i midtre og øvre deler av lokaliteten er dette påtakelig, her er det en småmosaikk med hei, myr og krattskog. Fattig vegetasjon er forsøkt holdt utenfor avgrensingen. Lysåpen engskog er vanlig, og den har ofte artsrik vegetasjon med mange basekrevende arter.

Det er tatt opp felles krysslister for alle lokalitetene sør for Jønnemsklumpen, lista dekker området fra Gurruhalla i vest til Tessemengbekken i øst (se avsnitt 4 og vedlegg 3).

Slått er dokumentert gjennom navnet som viser til slått, og myra ligger i et område der slått har vært vanlig. Myrenes overflate er slett, det er lite gjengroing i de delene av lokaliteten som er oppsøkt, og det er ingen inngrep her.

Myra er en del av et stort slåttemyrlandskap (ca. 10 km²) i høgdelaget 350-500 moh. rundt Jønnemsklumpen på Nordfjellet i Beitstad. Ekstremrik og middelsrik myr dominerer, men ombrotrof myr, samt intermediaær og fattig minerotrof myr finnes også. Det er til sammen meget store arealer rik myr- og engskogvegetasjon i området, og her finnes store forekomster av basekrevende karplanter som er regionalt uvanlige. Det er et stort potensiale for å finne sjeldne, basekrevende kryptogamer her (eks. moser og sopp), både i gammelskog og i slåttepåvirka myr og engskog. Slåttemyrene har ofte mye myrkantvegetasjon med tynn torv, og det er også store arealer fastmark (engskog) i mosaikk med myrene. Slåttemyrer på fastmark er per definisjon slåttemark (ikke egentlig slåttemyr), men vi inkluderer begge typer slåttepåvirka vegetasjon i samme lokaliteter der de opptrer sammen. Slåttemyrlandskapet i Nordfjellet henger sammen med slåttemyrlandskapet i Kvamsfjellet lenger øst, og områdene bør i forvaltningssammenheng sees på som en enhet. Dette store slåttemyrlandskapet har minimum nasjonal verdi.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtyperlokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei intakt, middels stor slåttemyr (knappt 80 daa) som er relativt lite gjengrodd, og som er en del av et stort slåttemyrlandskap. Vegetasjonen er meget rik, og ekstremrik myr dekker stort areal.

NT 86 Gurruhalla-Melgårdshaugen

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 13.08. 2012
Kommune: Steinkjer

UTM: PS 17,14
Hoh.: 320-420 m
Verdivurdering: B

Lokaliteten ligger sørvest for Svarvaheia på Nordfjellet i Beitstad. Berggrunnen er rik: Leirskifer, kalkstein, grønnstein og amfibolitt. Lokaliteten ligger på grensa mellom mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone og mellom klart oseanisk og svakt oseanisk vegetasjonsseksjon.

Ekstremrike og middelsrike bakke- eller flatmyrer er dominerende i myrvegetasjon på lokaliteten. Myrvegetasjon og fastmark danner kompliserte mosaikker, og også i myrvegetasjon kan det være variasjon fra ekstremrike til fattige forhold over korte avstander. Dette gjelder hele lokaliteten, her er det en småmosaikk med hei, myr og skog. Fattig vegetasjon er forsøkt holdt utenfor avgrensingen, men det er stor variasjon i grad av rikhet. Myrene i området er ganske små, men de henger ofte sammen, slik at det er et stort nettverk av myrvegetasjon på lokaliteten.

Det er tatt opp felles krysslister for alle lokalitetene sør for Jønnemsklumpen, lista dekker området fra Gurruhalla i vest til Tessemengbekken i øst (se avsnitt 4 og vedlegg 4). På denne lokaliteten er det funnet en del (delvis basekrevende) arter som trives i åpen fastmarksvegetasjon, ofte kulturpåvirka, og vill-lin og smalkjempe (*Linum catharticum*, *Plantago lanceolata*) er eksempler på dette. Begge disse har hovedutbredelse i låglandet, og stopper et stykke opp i mellomboreal sone. I rikmyr mangler tilsynelatende flere av orkidéene som er vanlige fra Sjuenghaugen og østover. Vanlig beitestarr (*Carex serotina* ssp. *serotina*) er notert i rikmyr her.

Slått er dokumentert gjennom flere navn som viser til slått, og myrene ligger i et område der slått har vært vanlig. Lokaliteten er mangslungen, og graden av gjengroing varierer. Myrflatene er vanligvis slette og uten krattoppslag eller mye tuer. Myrkantvegetasjon er svært vanlig, og her er situasjonen noe dårligere. Særlig i de lågest liggende områdene i vest er krattoppslaget betydelig. Dette kan henge sammen med at det har vært hogd en del skog i Gurruhalla. Det er ingen andre inngrep av betydning.

Myra er en del av et stort slåttemyrlandskap (ca. 10 km²) i høgdelaget 350-500 moh. rundt Jønnemsklumpen på Nordfjellet i Beitstad. Ekstremrik og middelsrik myr dominerer, men ombrotrof

myr, samt intermediær og fattig minerotrof myr finnes også. Det er til sammen meget store arealer rik myr- og engskogvegetasjon i området, og her finnes store forekomster av basekrevende karplanter som er regionalt uvanlige. Det er et stort potensiale for å finne sjeldne, basekrevende kryptogamer her (eks. moser og sopp), både i gammelskog og i slåttepåvirka myr og engskog. Slåttemyrene har ofte mye myrkantvegetasjon med tynn torv, og det er også store arealer fastmark (engskog) i mosaikk med myrene. Slåttemyrer på fastmark er per definisjon slåttemark (ikke egentlig slåttemyr), men vi inkluderer begge typer slåttepåvirka vegetasjon i samme lokaliteter der de opptrer sammen. Slåttelandskapet i Nordfjellet henger sammen med slåttelandskapet i Kvamsfjellet lenger øst, og områdene bør i forvaltningsammenheng sees på som en enhet. Dette store slåttelandskapet har minimum nasjonal verdi.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den stort sett er intakt, stor (drygt 160 daa), og har mye slåttemyr som er relativt lite gjengrodd. Den er en del av et stort slåttemyrlandskap. Vegetasjonen er varierende, men ofte meget rik, og ekstremrik myr dekker stort areal.

NT 87 Dammyra

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 13.08. 2012
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 16,14
Hoh.: 280 m
Verdivurdering: C

Lokaliteten ligger ved "Fjellvegen" sør for Høgåsen på Nordfjellet i Beitstad. Berggrunnen er rik: Grønnstein og amfibolitt. Lokaliteten ligger på grensa mellom mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone og mellom klart oseanisk og svakt oseanisk vegetasjonsseksjon.

Myra er overfladisk undersøkt, men har flatmyr med fattig, intermediær og middelsrik fastmattevegetasjon.

Slått er ikke dokumentert gjennom navn, historiske kilder, tradisjon eller kulturhistoriske funn, men myra ligger i et område der slått har vært vanlig. Vegetasjonen er flere steder produktiv og egnet for slått, og ut fra at myras overflate er slett, samt en god del gjengroing i myrkantene, er det overveiende sannsynlig at dette er ei gammel slåttemyr. Langs vegkanten er det sterkt oppslag

av krattvegetasjon. Det er hogd en del i området, og et gjerde krysser lokaliteten.

Myra ligger nær det store slåttemyrlandskapet rundt Jønnemsklumpen på Nordfjellet i Beitstad, og myrene mellom Høgåsen og Vellaholla kan sees som en forlengelse av dette området videre nedover i mellomboreal sone. Myrene er imidlertid ikke fullt så rike som de er høyere opp og lenger mot Jønnemsklumpen, og det er mer inn- og forstyrrelser.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er nokså intakt, middels stor (knappt 50 daa), og med en del rik myrvegetasjon.

NT 88 Kringelåsen-Høgåsen

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 13.08. 2012
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 16,14
Hoh.: 290-300 m
Verdivurdering: C

Lokaliteten ligger vest for Høgåsen på Nordfjellet i Beitstad. Berggrunnen er rik: Leirskifer, kalkstein, grønnstein og amfibolitt. Lokaliteten ligger på grensa mellom mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone og mellom klart oseanisk og svakt oseanisk vegetasjonsseksjon.

Myra er overfladisk undersøkt, men har bakke- og flatmyr med intermediær og middelsrik fastmattevegetasjon.

Slått er ikke dokumentert gjennom navn, historiske kilder, tradisjon eller kulturhistoriske funn, men myra ligger i et område der slått har vært vanlig. Vegetasjonen er produktiv og egnet for slått, og ut fra at myras overflate er slett, samt noe gjengroing i myrkantene, er det overveiende sannsynlig at dette er ei gammel slåttemyr. Det er en traktorveg sørøst for avgrensingen, og det er hogd en del i området. Et gjerde krysser lokaliteten.

Myra ligger nær det store slåttemyrlandskapet rundt Jønnemsklumpen på Nordfjellet i Beitstad, og myrene mellom Høgåsen og Vellaholla kan sees som en forlengelse av dette området videre nedover i mellomboreal sone. Myrene er imidlertid ikke fullt så rike som de er høyere opp og lenger mot Jønnemsklumpen, og det er mer inn- og forstyrrelser.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er nær intakt, lita (knappt 20 daa), og med høg andel rik myrvegetasjon.

NT 89 Mjendremsetenget

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: AL 13.08. og 15.08. 2012

Kommune: Steinkjer

UTM: PS 16-17,14-15

Hoh.: 340-380 m

Verdivurdering: B

Lokaliteten ligger nord for Svarvaheia på Nordfjellet i Beitstad. Berggrunnen er rik: Leirskifer, kalkstein, grønnstein og amfibolitt. Lokaliteten ligger på grensa mellom mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone og mellom klart oseanisk og svakt oseanisk vegetasjonsseksjon.

Dette området mellom Høgåsen og Klungliseteren er en mosaikk av rike til fattige skog- og myrtyper, men det som karakteriserer storparten av arealet er rik vegetasjon. Fattig vegetasjon er forsøkt holdt utenfor avgrensingen. Myrene er dominert av ekstremrik bakkemyr og flatmyr med fastmattevegetasjon. Myrkantvegetasjon dekker mye av arealet, men åpne myrflater finnes og. I deler av lokaliteten er myrkantvegetasjon i mosaikk med engskog på fastmark det typiske. I vest (i Høgåsen) er det inkludert et skogkledd område der feltsjiktet har mye rikmyrarter (myrkant), men det kan være like relevant å inkludere dette i en eventuell kalkskoglokalitet. Det er tatt opp felles kryssliste for denne lokaliteten samt lokalitetene S for Tessemseteren-Skevikbekken og N for Klungliseteren (se avsnitt 4 og vedlegg 3).

Slått er dokumentert gjennom at navnet viser til slått, og myra ligger i et område der slått har vært vanlig. Vegetasjonen er produktiv og egnet for slått, og ut fra at myrenes overflate er slett, samt noe gjengroing i myrkantene, er det overveiende sannsynlig at dette er gamle slåttemyrer. Det er lite inngrep i området, men det kommer en traktorveg opp fra vest, og rundt denne er det hogd en del. Det er også hogd i Høgåsen og Sørhalla nordvest for lokaliteten.

Myra er en del av et stort slåttemyrlandskap (ca. 10 km²) i høgdelaget 350-500 moh. rundt Jønneklumpen på Nordfjellet i Beitstad. Ekstremrik og middelsrik myr dominerer, men ombrotrof myr, samt intermediær og fattig minerotrof myr finnes

også. Det er til sammen meget store arealer rik myr- og engskogvegetasjon i området, og her finnes store forekomster av basekrevende karplanter som er regionalt uvanlige. Det er et stort potensiale for å finne sjeldne, basekrevende kryptogamer her (eks. moser og sopp), både i gammelkog og i slåttepåvirka myr og engskog. Slåttemyrene har ofte mye myrkantvegetasjon med tynn torv, og det er også store arealer fastmark (engskog) i mosaikk med myrene. Slåtteområder på fastmark er per definisjon slåttemark (ikke egentlig slåttemyr), men vi inkluderer begge typer slåttepåvirka vegetasjon i samme lokaliteter der de opptrer sammen. Slåttelandskapet i Nordfjellet henger sammen med slåttelandskapet i Kvamsfjellet lenger øst, og områdene bør i forvaltningssammenheng sees på som en enhet. Dette store slåttelandskapet har minimum nasjonal verdi.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei intakt, stor slåttemyr (153 daa) som er relativt lite gjenrodd, og som er en del av et stort slåttemyrlandskap. Vegetasjonen er meget rik, og ekstremrik myr dekker stort areal.

NT 90 N for Klungliseteren

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: AL 15.08. 2012

Kommune: Steinkjer

UTM: PS 17,16-17

Hoh.: 370-420 m

Verdivurdering: A

Lokaliteten ligger nord for Svarvaheia på Nordfjellet i Beitstad. Berggrunnen er rik: Leirskifer, kalkstein, grønnstein og amfibolitt. Lokaliteten ligger på grensa mellom mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone og mellom klart oseanisk og svakt oseanisk vegetasjonsseksjon.

Dette området mellom Klungliseteren og Sørhalla er en mosaikk av rike til fattige skog- og myrtyper, men det som karakteriserer storparten av arealet er rik vegetasjon. Fattig vegetasjon er forsøkt holdt utenfor avgrensingen. Myrene er dominert av ekstremrik bakkemyr og flatmyr med fastmattevegetasjon. Myrkantvegetasjon dekker mye av arealet, men åpne myrflater finnes og. I deler av lokaliteten er myrkantvegetasjon i mosaikk med engskog på fastmark det typiske.

Det er tatt opp felles kryssliste for denne lokaliteten samt lokalitetene S for Tessemseteren-Skevikbekken og N for Klungliseteren (se avsnitt 4 og vedlegg 3).

Slått er ikke dokumentert gjennom navn, historiske kilder, tradisjon eller kulturhistoriske funn, men myra ligger i et område der slått har vært vanlig. Vegetasjonen er produktiv og egnet for slått, og ut fra at myrenes overflate er slett, samt noe gjengroing i myrkantene, er det overveiende sannsynlig at dette er gamle slåttemyrer. Det er ingen inngrep i området, men det er hogd i lia nordvest for avgrensingen (Sørhalla).

Myra er en del av et stort slåttemyrlandskap i (ca. 10 km²) i høgdelaget 350-500 moh. rundt Jøn-nemsklumpen på Nordfjellet i Beitstad. Ekstremrik og middelsrik myr dominerer, men ombrotrof myr, samt intermediaer og fattig minerotrof myr finnes også. Det er til sammen meget store arealer rik myr- og engskogvegetasjon i området, og her finnes store forekomster av basekrevende karplanter som er regionalt uvanlige. Det er et stort potensiale for å finne sjeldne, basekrevende kryptogamer her (eks. moser og sopp), både i gammelskog og i slåttepåvirka myr og engskog. Slåttemyrene har ofte mye myrkantvegetasjon med tynn torv, og det er også store arealer på fastmark (engskog) i mosaikk med myrene. Slåtte områder på fastmark er per definisjon slåttemark (ikke egentlig slåttemyr), men vi inkluderer begge typer slåttepåvirka vegetasjon i samme lokaliteter der de opptrer sammen. Slåttelandskapet i Nordfjellet henger sammen med slåttelandskapet i Kvamsfjellet lenger øst, og områdene bør i forvaltningssammenheng sees på som en enhet. Dette store slåttelandskapet har minimum nasjonal verdi.

Lokaliteten er gitt verdi A som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei intakt, stor slåttemyr (knapt 230 daa) som er relativt lite gjengrodd, og som er en del av et stort slåttemyrlandskap. Vegetasjonen er meget rik, og ekstremrik myr dekker stort areal. Det er også store areal rik engskog i mosaikk med myrene.

NT 91 S for Tessemseteren-Skevikbekken

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 15.08. 2012
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 17-18,16
Hoh.: 340-380 m
Verdivurdering: B

Lokaliteten ligger nord for Svarvaheia på Nordfjellet i Beitstad. Berggrunnen er rik: Leirskifer, kalkstein, grønnstein og amfibolitt. Lokaliteten ligger på grensa mellom mellomboreal og nord-

boreal vegetasjonssone og mellom klart oseanisk og svakt oseanisk vegetasjonsseksjon.

Denne myra rundt Skevikbekken like sør for Tessemseteren er dominert av ekstremrik bakke-myrr og flatmyr med fastmattevegetasjon. Myrkantvegetasjon dekker mye av arealet, men åpne myrflater finnes og. I nordvest dekker myrkantvegetasjon og engskog på fastmark alt areal. Like nord for bekken sentralt på lokaliteten er et myr-massiv med antatt fattigmyr (tuevegetasjon). Dette massivet ble ikke nøye undersøkt, og kan være ombrotrof (enten planmyr eller kanthøgmyr). Rundt lokaliteten er det rik skogvegetasjon, og i bekkeløfta langs Skevikbekken er det rike skrenter som kan ha interessante artsforekomster. Dette arealet er ikke inkludert i lokalitetsavgrensingen.

Det er tatt opp felles kryssliste for denne lokaliteten samt lokalitetene S for Tessemseteren-Skevikbekken og N for Klungliseteren (se avsnitt 4 og vedlegg 3). Vi vil trekke fram funn av agnorstarr, småsivaks og trillingsiv (*Carex microglochis*, *Eleocharis quinqueflora*, *Juncus triglumis*). Agnorstarr og trillingsiv er "fjellarer" som kan gå lenger ned (mot låglandet), dette er ofte sett på som en effekt av den tradisjonelle slåttene i utmarka.

Slått er ikke dokumentert gjennom navn, historiske kilder, tradisjon eller kulturhistoriske funn, men myra ligger i et område der slått har vært vanlig. Vegetasjonen er produktiv og egnet for slått, og ut fra at myras overflate er nokså slett, samt nokså sterk gjengroing i myrkantene, er det overveiende sannsynlig at dette er ei gammel slåttemyr. Det er ingen inngrep i området, men det er hogd i lia nordvest for avgrensingen (Sørhalla).

Myra er en del av et stort slåttemyrlandskap (ca. 10 km²) i høgdelaget 350-500 moh. rundt Jøn-nemsklumpen på Nordfjellet i Beitstad. Ekstremrik og middelsrik myr dominerer, men ombrotrof myr, samt intermediaer og fattig minerotrof myr finnes også. Det er til sammen meget store arealer rik myr- og engskogvegetasjon i området, og her finnes store forekomster av basekrevende karplanter som er regionalt uvanlige. Det er et stort potensiale for å finne sjeldne, basekrevende kryptogamer her (eks. moser og sopp), både i gammelskog og i slåttepåvirka myr og engskog. Slåttemyrene har ofte mye myrkantvegetasjon med tynn torv, og det er også store arealer fast-

mark (engskog) i mosaikk med myrene. Slåtte områder på fastmark er per definisjon slåttemark (ikke egentlig slåttemyr), men vi inkluderer begge typer slåttepåvirka vegetasjon i samme lokaliteter der de opptrer sammen. Slåttelandskapet i Nordfjellet henger sammen med slåttelandskapet i Kvamsfjellet lenger øst, og områdene bør i forvaltningssammenheng sees på som en enhet. Dette store slåttelandskapet har minimum nasjonal verdi.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei intakt, nokså stor slåttemyr (knappt 90 daa) som er noe gjen-grodd, og som er en del av et stort slåttemyr-landskap. Vegetasjonen er meget rik, og ekstrem-rik myr dekker stort areal. Det er funnet en rekke interessante og kravfulle arter på lokaliteten.

19 Myrer fra Kvinnhalla til Bleia

NT 92 Jenshusdalen-Utvikenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 15.08. 2012
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 17,17
Hoh.: 250-280 m
Verdivurdering: C

Jenshusdalen-Utvikenget ligger mellom Lomtjønnhaugen og Jønnemsklumpen på Nordfjellet i Beitstad. Berggrunnen domineres av harde og sure bergarter (diorittisk til granittisk gneis og migmatitt), men i sørøst kommer leirskifer og kalkstein inn. Lokaliteten ligger i mellomboreal vegetasjonssone og på grensa mellom klart oseanisk og svakt oseanisk vegetasjonsseksjon.

Disse myrene i Jenshusdalen er dominert av intermediær og fattig bakkemyr og flatmyr med fastmattevegetasjon. Middelsrik vegetasjon finnes enkelte steder. Lokaliteten har de vanlige myrartene på fattig og intermediær myr, og på middelsrik myr finnes blant annet engmarihand og breiull (*Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *Eriophorum latifolium*). Slått er dokumentert gjennom navnet, og myrene ligger i et område der slått har vært vanlig. Vegetasjonen er flere steder produktiv og egnet for slått, men på fattigmyr er nok produksjonen beskjeden. Myrenes overflate er mange steder slett, og det er litt gjengroing i myrkantene. Det er hogd en god del skog rundt lokaliteten, og dette påvirker i hvert fall den nordlige delen negativt.

Myra er en del av myrene i dalen mellom Lomtjønnhaugen og Sørhalla fra Høgåsen til Jenshusdalen. Disse ligger nær det store slåttemyrlandskapet rundt Jønnemsklumpen på Nordfjellet i Beitstad, og kan sees som en forlengelse av dette området videre nedover i mellomboreal sone. Myrene er imidlertid ikke så rike som de er høyere opp og lenger mot Jønnemsklumpen.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er intakt, middels stor (93 daa), og med en låg andel rik myrvegetasjon.

NT 93 Kvamsengenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 15.08. 2012
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 17,16-17
Hoh.: 280-300 m
Verdivurdering: C

Kvamsengenget ligger mellom Lomtjønnhaugen og Svarvaheia på Nordfjellet i Beitstad. Berggrunnen domineres av harde og sure bergarter (diorittisk til granittisk gneis og migmatitt), men i sørøst kommer leirskifer og kalkstein inn. Lokaliteten ligger i mellomboreal vegetasjonssone og på grensa mellom klart oseanisk og svakt oseanisk vegetasjonsseksjon.

Disse myrene er dominert av intermediær og fattig bakkemyr og flatmyr med fastmattevegetasjon. Middelsrik vegetasjon finnes enkelte steder. Lokaliteten har de vanlige myrartene på fattig og intermediær myr, og på middelsrik myr finnes blant annet engmarihand og breiull (*Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *Eriophorum latifolium*).

Slått er dokumentert gjennom navnet, og myrene ligger i et område der slått har vært vanlig. Vegetasjonen er flere steder produktiv og egnet for slått, men på fattigmyr er nok produksjonen beskjeden. Myrenes overflate er mange steder slett, og det er litt gjengroing i myrkantene. Det er hogd mye skog rundt lokaliteten, og dette påvirker kantene både i øst og vest.

Myra er en del av myrene i dalen mellom Lomtjønnhaugen og Sørhalla fra Høgåsen til Jenshusdalen. Disse ligger nær det store slåttemyrlandskapet rundt Jønnemsklumpen på Nordfjellet i Beitstad, og kan sees som en forlengelse av dette området videre nedover i mellomboreal sone.

Myrene er imidlertid ikke så rike som de er høyere opp og lenger mot Jønnemsklumpen.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er intakt, ganske stor (144 daa), og med en låg andel rik myrvegetasjon.

NT 94 Skevikenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 15.08. 2012
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 16-17,16
Hoh.: 260-300 m
Verdivurdering: C

Skevikenget ligger mellom Lomtjønnhaugen og Svarvaheia på Nordfjellet i Beitstad. Berggrunnen domineres av harde og sure bergarter (diortittisk til granittisk gneis og migmatitt), men i sørøst kommer leirskifer og kalkstein inn. Lokaliteten ligger i mellomboreal vegetasjonssone og på grensa mellom klart oseanisk og svakt oseanisk vegetasjonssesksjon.

Disse myrene er dominert av intermediær og fattig bakkemyr og flatmyr med fastmattevegetasjon, men i sørøst er det i tillegg noe strengmyr. Middelsrik vegetasjon finnes enkelte steder. Lokaliteten har de vanlige myrartene på fattig og intermediær myr, og på middelsrik myr finnes blant annet engmarihand, breiull og stortveblad (*Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *Eriophorum latifolium*, *Listera ovata*).

Slått er dokumentert gjennom navnet, og myrene ligger i et område der slått har vært vanlig. Vegetasjonen er flere steder produktiv og egnet for slått, men på fattigmyr er nok produksjonen beskjeden. Myrenes overflate er mange steder slett, og det er litt gjengroing i myrkantene. Det er hogd mye skog rundt lokaliteten, og dette påvirker myrkantene. Det går en traktorveg inn hit innunder Sørhalla, og den går over til å bli en sti omtrent ved Skevikenget. Vegen påvirker hydrologien på myrene i nærheten, og er årsak til gjengroing. Stien har mindre å si for myrene, men det er noe tråkkaskader enkelte steder.

Myra er en del av myrene i dalen mellom Lomtjønnhaugen og Sørhalla fra Høgåsen til Jenshusdalen. Disse ligger nær det store slåttemyrlandskapet rundt Jønnemsklumpen på Nordfjellet i Beitstad, og kan sees som en forlengelse av dette området videre nedover i mellomboreal

sone. Myrene er imidlertid ikke så rike som de er høyere opp og lenger mot Jønnemsklumpen.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er intakt, ganske stor (134 daa), og med en låg andel rik myrvegetasjon.

NT 95 Rennengenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 15.08. 2012
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 19-20, 19
Hoh.: 220-240 m
Verdivurdering: B

Rennengenget ligger ved enden av "Fjellvegen" ned mot Bleia og innunder Ulvenhalla. Berggrunnen er rik: Grønnstein og amfibolitt. Lokaliteten ligger i mellomboreal vegetasjonssone og i klart oseanisk vegetasjonssesksjon.

Lokaliteten har flere avgrensa myrmassiv, de nærmest vegen (sør) med mest slak bakkemyr, de nede ved Bleia med flatmyr. Vegetasjonen varierer fra fattig til ekstremrik, og domineres av middelsrik og ekstremrik fast- eller mykmattevegetasjon. Mykmatte- og til dels løsbunnvegetasjon er vanlig på flatmyr ved Bleia, ellers er fastmatter vanligst. Den rike vegetasjonen "taper seg" raskt, det vil si at påvirkningen fra det mest baserike grunnvatnet antakelig er ganske lokal.

Det er tatt opp kryssliste på lokaliteten, og noen arter av interesse er: Svarttopp, tranestarr, særbusstarr, gulstarr, sumphaukeskjegg, engmarihand, breiull, myggblom, pors, jåblom, kvitmyrak, lauvtistel, blåknapp og bjønnbrodd (*Bartsia alpina*, *Carex adelostoma*, *C. dioica*, *C. flava*, *Crepis paludosa*, *Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *Eriophorum latifolium*, *Hammarbya paludosa*, *Myrica gale*, *Parnassia palustris*, *Rhynchospora alba*, *Saussurea alpina*, *Succisa pratensis*, *Tofieldia pusilla*). Rennengenget har innslag av flere låglandsarter enn de andre myrene som er undersøkt på Nordfjellet. Kvitmyrak og pors er eksempler på låglandsarter på myr som ikke går lenger opp enn til nedre del av mellomboreal sone. Myggblom er en liten og nokså sjelden orkidé som vokser i mykmatte og løsbunn på minerotrof myr, på Rennengenget ble det observert 5 individer (PS 199,194). De andre artene er rikmyrarter. Slått er dokumentert gjennom navn, og myra har produktiv vegetasjon som er egnet for slått. De to største myrmassivene nede ved Bleia samt et av

myrmassivene ved veien er i moderat gjengroing med tuedannelse og oppslag av kratt. Det siste myrmassivet ved veien er i kraftig gjengroing. Det er hogd i området, og det går en veg helt inntil myra i sør. Veggen har helt klart påvirket hydrologien negativt, med uttørking av myra og påfølgende sterk gjengroing. Hogsten har nok også bidratt til den markerte gjengroingen.

Lokaliteten ligger i et område mellom Jønnemsklumpen og Skjærsjøen som vi på ortofoto ser har mye minerotrof myr, og myrene her har sannsynligvis mye rik vegetasjon. En rekke navn viser til slått, og vi ser også på ortofoto at mange myrer er åpne og med slett overflate. Vi kan derfor slå fast at markaslått var utbredt her. Med unntak av Halspungen lenger vest og Rennenet er disse myrene ikke undersøkt i felt. Det er grunn til å tro at myrene er av samme type som er beskrevet for Halspungen, Rennenet og myrene sør og vest for Jønnemsklumpen. Området ble ikke prioritert høgt ved feltarbeidet fordi det i hovedsak dreier seg om (enkeltvis) relativt små myrer, og det er en del inngrep i området med veger, hytter og hogst.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei noenlunde intakt, relativt lita slåttemyr (30 daa) i nedre del av mellomboreal vegetasjonssone som er noe gjengrodd. Vegetasjonen er variert, og middelsrik og ekstremrik myr dekker ganske stort areal.

NT 96 Halspungen

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 15.08. 2012
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 19,19
Hoh.: 230-240 m
Verdivurdering: C

Lokaliteten ligger ved "Fjellvegen" der den krysser like øst for vatnet Pungen i retning Skjærsjøen og Bleia. Berggrunnen er rik: Leirskifer, kalkstein, grønnstein og amfibolitt. Lokaliteten ligger i mellomboreal vegetasjonssone og i klart oseanisk vegetasjonsseksjon.

Denne lille lokaliteten domineres av ekstremrik fastmattevegetasjon, og de to myrmasstypene bakkemyr og flatmyr er representert. Noen taksoner: Svarttopp, klubbstarr, særbustarr, gulstarr, hybriden gulstarr x engstarr, breiull, fjellfrøstjerne og bjønnbrodd (*Bartsia alpina*, *Carex buxbaumii*, *C. dioica*, *C. flava*, *C. flava* x *hos-*

tiana, *Eriophorum latifolium*, *Thalictrum alpinum*, *Tofieldia pusilla*).

Slått er ikke dokumentert gjennom navn, historiske kilder, tradisjon eller kulturhistoriske funn. Myra har produktiv vegetasjon som ville vært egnet for slått, og ut fra at myras overflate er nokså slett, samt nokså sterk gjengroing og mye oppslag av kratt, er det overveiende sannsynlig at dette er ei gammel slåttemyr. Det er hogd i området, også helt inntil myra, og dette kan nok ha bidratt til den markerte gjengroingen.

Lokaliteten ligger i et område mellom Jønnemsklumpen og Skjærsjøen som vi på ortofoto ser har mye minerotrof myr, og myrene her har sannsynligvis mye rik vegetasjon. En rekke navn viser til slått, og vi ser også på ortofoto at mange myrer er åpne og med slett overflate. Vi kan derfor slå fast at markaslått var utbredt her. Med unntak av Halspungen og Rennenet lenger øst er disse myrene ikke undersøkt i felt. Det er grunn til å tro at myrene er av samme type som er beskrevet for Halspungen, Rennenet og myrene sør og vest for Jønnemsklumpen. Området ble ikke prioritert høgt ved feltarbeidet fordi det i hovedsak dreier seg om (enkeltvis) relativt små myrer, og det er en del inngrep i området med veger, hytter og hogst.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er rimelig intakt, liten (9 daa), nokså gjengrodd, men med nesten utelukkende ekstremrik myrvegetasjon. Halspungen kan alternativt registreres som "Rikmyr", dette vil ikke påvirke verdivurderingen.

NT 97 Hjellengmyra

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 15.08. 2012
Kommune: Steinkjer
UTM: PS 14-15, 16-17
Hoh.: 250-280 m
Verdivurdering: C

Hjellengmyra ligger ved Hopsletthaugen like sør for grensa til Namdalseid kommune i marka øst for Sprova. Berggrunnen domineres av harde og sure bergarter (diorittisk til granittisk gneis og migmatitt). Lokaliteten ligger i mellomboreal vegetasjonssone og i klart oseanisk vegetasjonsseksjon.

Hjellengmyra er et myrkompleks med flere minerotrofe myrmasstiv. Storparten av myra drenerer mot nord via en bekk som krysser vestlige deler

av lokaliteten. I øst drenerer det største myrmas-sivet også til denne bekken, mens et mindre område (utenfor avgrensingen) i nordøst drenerer mot nordøst. Både flatmyr, bakkemyr (for det meste slak) og strengmyr (dårlig utvikla) finnes. 5-6 myrmassiver med tuedominert, fattig flatmyr dekker et ganske stort areal på myra, disse har ikke vært slått, og de fleste er holdt utenfor avgrensingen. Størst areal dekker likevel mine-rotrofe myrmassiver dominert av mattevege-tasjon (mest fastmatte), og disse har vært godt egnet for slått. Fastmattevegetasjonen er for det meste fattig eller intermediær, men middelsrike partier forekommer. Mykmattevegetasjonen er stort sett intermediær.

Det er tatt opp krysslister på lokaliteten, og noen arter av interesse er: svarttopp, klubbstarr, sær-bustarr, gulstarr, loppestarr, sumphaukeskjegg, engmarihand, breiull, myggblom, jåblom og lauvtistel (*Bartsia alpina*, *Carex buxbaumii*, *C. dioica*, *C. flava*, *C. pulicaris*, *Crepis paludosa*, *D. incarnata* ssp. *incarnata*, *Eriophorum latifo-lium*, *Hammarbya paludosa*, *Parnassia palustris*, *Saussurea alpina*). Myggblom er en liten og nokså sjelden orkidé som vokser i mykmatte og løsbunn på minerotrof myr, på Hjellengmyra ble det observert 15 individer (PS 146,172). Loppe-starr er en oseanisk rikmyrart, og de andre tak-sonene er knytta til rikmyr. Mosefloraen er ikke kartlagt, men torvmoser (*Sphagnum* spp.) er dominerende de fleste steder. Brunmoser finnes, men inntrykket er at disse er på vikende front mens torvmosene vinner terreng.

Slått er ikke dokumentert gjennom historiske kilder, tradisjon eller kulturhistoriske funn, men ut fra navnet og at myras overflate noen steder er slett er det overveiende sannsynlig at dette er ei gammel slåttemyr. Det er flere steder ganske kraf-tig gjengroing med oppslag av bjørk, dette tyder også på at myra har vært slått før. Det er hogd mye rundt myra, og dette kan ha påvirket myr-kantene. Det kan være ei grøft eller to helt øst i myrkomplekset, men myra framstår som intakt.

Myrkomplekset Hjellengmyra er en av mange myrer i dette området. Myrene er atskilt av åser med skog, bekker, elver og vatn, men dekker til sammen en stor andel av arealet.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er intakt, ganske stor (148 daa), nokså gjengrodd, og med en låg andel rik myrvegetasjon.

20 Marka mellom Sve og Nonsheia

NT 98 Beretenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 20.07. 2012
Kommune: Verran
UTM: PS 06,10
Hoh.: 365-385 m
Verdivurdering: C

Beretenget ligger nordvest for Malm, i marka mellom Sve og Nonsheia. Berggrunnen i områ-det er variert, og her finner vi blant annet leir-skifer, sandstein, kalkstein, grønnstein, amfibol-litt, granitt, gneis og migmatitt. Der det er base-rike bergarter i grunnen gjenspeiles det i en re-lativt basekrevende flora og vegetasjon.

Beretenget er ei tidligere slåttemyr der interm-diær og middelsrik fastmattevegetasjon er van-ligst (og like vanlig). Flatmyr og bakkemyr do-minerer. Noen arter som ble funnet på myra eller i myrkanten er: Engmarihand, breiull, myk kråke-fot, stortveblad og nattfiol (*Dactylorhiza incar-nata* ssp. *incarnata*, *Eriophorum latifolium*, *Lycopodium clavatum* ssp. *clavatum*, *Listera ovata*, *Platanthera bifolia*).

Myra er ei gammel slåttemyr som nå er i gjen-groing, men gjengroingen har ikke gått veldig langt. Det ble ikke funnet spor etter stakkstenger eller andre kulturminner knytta til slått, og det ble ikke sett inngrep på myra. I lia like sør for lokaliteten er det hogd mye, og her står ung-skogen tett i dag.

Beretenget er en del av et mosaikkpreget land-skap mellom Sve, Røssin og Nonsheia, der det ligger en rekke små og mellomstore slåttemyrer. Åskammer og rygger i veksling med bekkedaler gir en vekslende og noe oppbrutt topografi, og det er store ulikheter i økologiske forhold over korte strekninger. De minerotrofe myrene i om-rådet er for det meste intermediære eller fattige, men middelsrik vegetasjon er ikke uvanlig. My-rer med navn som viser til tidligere slått har nesten uten unntak middelsrik vegetasjon repre-sentert, og de fleste er dominert av middelsrik og intermediær vegetasjon.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er intakt, nokså liten, lite gjengrodd, og med en god del rik myr-vegetasjon. Den er en viktig del av slåttemyrene i landskapet mellom Sve og Nonsheia.

NT 99 Hopenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 20.07. 2012
Kommune: Verran
UTM: PS 06,09
Hoh.: 325-335 m
Verdivurdering: C

Hopenget ligger nordvest for Malm, i marka mellom Sve og Nonsheia. Berggrunnen i området er variert, og her finner vi blant annet leirskifer, sandstein, kalkstein, grønnstein, amfibolitt, granitt, gneis og migmatitt. Der det er baserike bergarter i grunnen gjenspeiles det i en relativt basekrevende flora og vegetasjon.

Hopenget er ei tidligere slåttemyr. Intermediær fastmattevegetasjon er vanligst, men de rikeste partiene er middelsrike. Flatmyr dominerer, og bakkemyr finnes også. Dominerende arter i felt-sjiktet er trådstarr, duskull, torvull, blåtopp, tepperot og småbjønnskjegg (*Carex lasiocarpa*, *Eriophorum angustifolium*, *E. vaginatum*, *Molinia caerulea*, *Potentilla erecta*, *Trichophorum cespitosum* ssp. *cespitosum*). De mest basekrevende artene som ble funnet er svarttopp, gulstarr, engmarihand, breiull, stortveblad og fjellfrøstjerne (*Bartsia alpina*, *C. flava*, *Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *E. latifolium*, *Listera ovata*, *Thalictrum alpinum*).

Myra er ei gammel slåttemyr som nå er i nokså sterk gjengroing. Det ble ikke funnet spor etter stakkstenger eller andre kulturminner knytta til slåtten. Nordvest i lokaliteten er det i hvert fall to grøfter, den ene går parallelt med en sti som krysser myra. Disse grøftene påvirker myra negativt, og har stedvis gitt et betydelig krattoppslag. Det er drevet mye hogst i området, og det kan hende at dette har påvirket myrkantene på Hopenget negativt, men myrflatene ser ikke ut til å være berørt.

Hopenget er en del av et mosaikkpreget landskap mellom Sve, Røssin og Nonsheia, der det ligger en rekke små og mellomstore slåttemyrer. Åskammer og rygger i veksling med bekkedaler gir en vekslende og noe oppbrutt topografi, og det er store ulikheter i økologiske forhold over korte strekninger. De minerotrofe myrene i området er for det meste intermediære eller fattige, men middelsrik vegetasjon er ikke uvanlig. Myrer med navn som viser til tidligere slått har nesten uten unntak middelsrik vegetasjon representert, og de fleste er dominert av middelsrik og intermediær vegetasjon.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er stort sett intakt, nokså liten, middels gjengrodd, og med mest intermediær, men også noe middelsrik myrvegetasjon. Den er en viktig del av slåttemyrene i landskapet mellom Sve og Nonsheia.

NT 100 Rostadenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 20.07. 2012
Kommune: Verran
UTM: PS 06,09
Hoh.: 400-450 m
Verdivurdering: B

Rostadenget ligger nordvest for Malm, i marka mellom Sve og Nonsheia. Berggrunnen i området er variert, og her finner vi blant annet leirskifer, sandstein, kalkstein, grønnstein, amfibolitt, granitt, gneis og migmatitt. Der det er baserike bergarter i grunnen gjenspeiles det i en relativt basekrevende flora og vegetasjon.

Rostadenget er ei tidligere slåttemyr der middelsrik fastmattevegetasjon er vanligst, men intermediærmyr er også vanlig. Lokaliteten har ett vel avgrensa myrmasiv med åpen myrflate sentralt, og flere myrhalsar med myrkantvegetasjon øst og vest for det sentrale massivet. Bakkemyr er dominerende myrmasivtype. Rostadenget har det samme artsmangfoldet som andre rike myrer i området, jf. for eksempel Hopenget og Beretenget. Myra er ei gammel slåttemyr som nå er i gjengroing. Mens gjengroingen ikke har kommet langt på den sentrale myrflata er myrkantvegetasjonen øst og vest i lokaliteten relativt gjengrodd. Det ble ikke funnet spor etter stakkstenger eller andre kulturminner knytta til slåtten, og det ble ikke sett inngrep på myra.

Rostadenget er en del av et mosaikkpreget landskap mellom Sve, Røssin og Nonsheia, der det ligger en rekke små og mellomstore slåttemyrer. Åskammer og rygger i veksling med bekkedaler gir en vekslende og noe oppbrutt topografi, og det er store ulikheter i økologiske forhold over korte strekninger. De minerotrofe myrene i området er for det meste intermediære eller fattige, men middelsrik vegetasjon er ikke uvanlig. Myrer med navn som viser til tidligere slått har nesten uten unntak middelsrik vegetasjon representert, og de fleste er dominert av middelsrik og intermediær vegetasjon.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er intakt, nokså liten, delvis lite gjengrodd, og med en god del rik myrvegetasjon. Den er en viktig del av slåttemyrene i landskapet mellom Sve og Nonsheia, og vi vurderer Rostadenget som den nest fineste slåttemyra blant de som ble oppsøkt i området.

NT 101 Kringelenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 20.07. 2012
Kommune: Verran
UTM: PS 06,09
Hoh.: 320-335 m
Verdivurdering: C

Kringelenget ligger nordvest for Malm, i marka mellom Sve og Nonsheia. Berggrunnen i området er variert, og her finner vi blant annet leirskifer, sandstein, kalkstein, grønnstein, amfibolitt, granitt, gneis og migmatitt. Der det er base-rike bergarter i grunnen gjenspeiles det i en relativt basekrevende flora og vegetasjon.

Kringelenget er ei tidligere slåttemyr der intermediær fastmattevegetasjon er dominerende, og der det er innslag av middelsrik vegetasjon noen steder. Flatmyr og bakkemyr dominerer. I lia øst for Kringelenget (ned mot Åsenget) er det rik vegetasjon, delvis som små flekker med middelsrik, bratt bakkemyr.

Den sørlige delen av myra domineres av trådstarr (*Carex lasiocarpa*), og ellers kan nevnes forekomst av engmarihand og breiull (*Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *Eriophorum latifolium*). Myra er ei gammel slåttemyr som nå er i gjengroing. Det er ganske kraftig oppslag av bjørk i myrkantene, og også flere steder ute på myrflatene kommer bjørka opp. Myra er fortsatt slett og med lite tuer. Det ble ikke funnet spor etter stakkstenger eller andre kulturminner knytta til slåtten, og det ble ikke sett inngrep på myra. I lia like øst for lokaliteten er det hogd mye, og her er skogvegetasjonen i dag tett og vanskelig å gå i.

Kringelenget er en del av et mosaikkpreget landskap mellom Sve, Røssin og Nonsheia, der det ligger en rekke små og mellomstore slåttemyrer. Åskammer og rygger i veksling med bekkedaler gir en vekslende og noe oppbrutt topografi, og det er store ulikheter i økologiske forhold over korte strekninger. De minerotrofe myrene i området er for det meste intermediære eller fattige, men middelsrik vegetasjon er ikke uvanlig. My-

rer med navn som viser til tidligere slått har nesten uten unntak middelsrik vegetasjon representert, og de fleste er dominert av middelsrik og intermediær vegetasjon.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er intakt, nokså liten, i ferd med å bli ganske gjengrodd, og med mest intermediær myrvegetasjon. Den er en viktig del av slåttemyrene i landskapet mellom Sve og Nonsheia.

NT 102 Stormyra og Åsenget

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 20.07. 2012
Kommune: Verran
UTM: PS 06,09
Hoh.: 245-305 m
Verdivurdering: B
Figur 3

Stormyra og Åsenget ligger nordvest for Malm, i marka mellom Sve og Nonsheia. Berggrunnen i området er variert, og her finner vi blant annet leirskifer, sandstein, kalkstein, grønnstein, amfibolitt, granitt, gneis og migmatitt. Der det er base-rike bergarter i grunnen gjenspeiles det i en relativt basekrevende flora og vegetasjon.

Stormyra og Åsenget er tidligere slåttemyrer der vegetasjonen veksler mellom fattig, intermediær og middelsrik. Fastmatte er vanligst, men mykmattevegetasjon finnes på flatmyr. Bakkemyr er dominerende på Åsenget, mens mye av Stormyra er flatmyr. Noen arter: Svartopp, gulstarr, engmarihand, breiull, stortveblad, nattfiol, kvitmyrak og bjønnbrodd (*Bartsia alpina*, *Carex flava*, *Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *Eriophorum latifolium*, *Listera ovata*, *Platanthera bifolia*, *Rhynchospora alba*, *Tofieldia pusilla*). Kvitmyrak er en låglandsart som kan finnes til et stykke opp i mellomboreal sone. Forekomsten på Stormyra er begrenset til områder under ca. 250 moh., og i praksis er dette et nokså lite areal sør for Lønnenengbekken. Kvitmyrak er ingen indikator for kulturpåvirkning, men den viser at vi er i låglandet.

Myrene her er gamle slåttemyrer som nå er i gjengroing. Myrflata på Stormyra er nokså slett og lite gjengrodd, mens myrflatene på Åsenget er noe mer tuete og med mer kratt. Myrkantvegetasjonen er oftest i sterk gjengroing, dette gjelder både kanter mot fastmark og i myrhalsene mellom Åsenget og Stormyra. På Stormyra står det

ei høg stakkstang, og dette er den eneste stakkstanga som ble funnet mellom Sve og Nonsheia. Det ble ikke sett inngrep på myra, men det er generelt mye hogst i området.

Stormyra og Åsenget er en del av et mosaikkpreget landskap mellom Sve, Røssin og Nonsheia, der det ligger en rekke små og mellomstore slåttemyrer. Åskammer og rygger i veksling med bekkedaler gir en vekslende og noe oppbrutt topografi, og det er store ulikheter i økologiske forhold over korte strekninger. De minerotrofe myrene i området er for det meste intermediære eller fattige, men middelsrik vegetasjon er ikke uvanlig. Myrer med navn som viser til tidligere slått har nesten uten unntak middelsrik vegetasjon representert, og de fleste er dominert av middelsrik og intermediær vegetasjon.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei intakt, middels stor slåttemyr i låglandet som dels er åpen og dels i sterk gjengroing. Vegetasjonen er variert, men middelsrik myr dekker til sammen et stort areal. Stormyra og Åsenget er en viktig del av slåttemyrene i landskapet mellom Sve og Nonsheia, og vi vurderer Stormyra som den fineste og viktigste slåttemyra blant de som ble oppsøkt i området.

NT 103 Lønnengåsen

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: AL 20.07. 2012

Kommune: Verran

UTM: PS 06,09

Hoh.: 210-300 m

Verdivurdering: C

Lønnengåsen ligger nordvest for Malm, i marka mellom Sve og Nonsheia. Berggrunnen i området er variert, og her finner vi blant annet leirskifer, sandstein, kalkstein, grønnstein, amfibolitt, granitt, gneis og migmatitt. Der det er baserike bergarter i grunnen gjenspeiles det i en relativt basekrevende flora og vegetasjon.

I Lønnengåsen er det en mosaikk av skog og myrvegetasjon, og myrene har sannsynligvis blitt slått tidligere. Bakkemyrer med middelsrik fastmattevegetasjon er dominerende, men intermediær vegetasjon er også vanlig. Typisk er mange små og store myrhalsar med myrkantvegetasjon på tynn torv. På fastmark er grandominert blåbærskog og småbregneskog vanligst, både på "holmer" inne i lokaliteten og utenfor avgren-

singen. Noen arter: Svarttopp, gulstarr, engmarihand, breiull, stortveblad og nattfiol (*Bartsia alpina*, *Carex flava*, *Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *Eriophorum latifolium*, *Listera ovata*, *Platanthera bifolia*).

I denne lia er det mange slåttemyrer som henger mer eller mindre sammen, og som nå er i ganske kraftig gjengroing. Det ble ikke funnet spor etter stakkstenger eller andre kulturminner knytta til slått, og det ble ikke sett inngrep på myra.

Lønnengåsen er en del av et mosaikkpreget landskap mellom Sve, Røssin og Nonsheia, der det ligger en rekke små og mellomstore slåttemyrer. Åskammer og rygger i veksling med bekkedaler gir en vekslende og noe oppbrutt topografi, og det er store ulikheter i økologiske forhold over korte strekninger. De minerotrofe myrene i området er for det meste intermediære eller fattige, men middelsrik vegetasjon er ikke uvanlig. Myrer med navn som viser til tidligere slått har nesten uten unntak middelsrik vegetasjon representert, og de fleste er dominert av middelsrik og intermediær vegetasjon.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er intakt, omfatter nokså stort areal slåttemyr, har låglandspreg, men er i sterk gjengroing. Vegetasjonen er variert, men middelsrik myr dekker til sammen et stort areal. Lønnengåsen er en viktig del av slåttemyrene i landskapet mellom Sve og Nonsheia.

21 Øvre Forradalsområdet

NT 104 Myrer ved Risvollollen

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: AL 06.09. 2012

Kommune: Stjørdal

UTM: PR 26,48

Hoh.: 350-370 m

Verdivurdering: B

Lokaliteten ligger sør- og østvendt mellom Risvola og Vigda i Stjørdal kommune. Risvola og Risvollollen ligger utenfor Øvre Forra naturreservat, men er den viktigste innfallsporten til reservatet fra Stjørdalssida. Området er oseanisk med mye nedbør og langvarig snødekke, og domineres generelt av store myrer, men liene sør og øst i Risvola har store areal skog. Berggrunnen med blant annet glimmergneis og glimmerskifer er relativt baserik, og vegetasjonen i og rundt lokaliteten er generelt rik.

De typene myrmassev som er representert innenfor avgrensingen av lokaliteten er flatmyr og bakkemyr, begge disse kategoriene er eksempler på minerotrofe myrmassevtyper. Langs stien fra parkeringsplassen ved Risvola og nordover langs Vigda er det mest flatmyr, og i lisdene mot Risvollollen og Risvola dominerer bakkemyr. Middelsrik og ekstremrik fastmattevegetasjon er de dominerende vegetasjonstypene. Myrene innenfor avgrensingen ligger noe lågere enn de store myrene i Øvre Forra naturreservat, og er typiske for rikmyr i mellomboreal vegetasjonssone.

En marihandart som er antatt lappmarihand (*Dactylorhiza cf. lapponica*) ble sett flere steder på ekstremrike bakkemyrer sør, øst og nordøst for Risvollollen. På inventeringstidspunktet (02.09) var de blomstrende skuddene visna, og forekomsten bør sjekkes i juli for endelig artsbestemmelse. Lappmarihand er funnet ved Rebustaden i Hårskallådalen og på Beistadkjølen, men er ellers ikke dokumentert i Øvre Forradalsområdet. Myrene er generelt artsrike med store mengder basekrevende myrarter.

Slått er ikke dokumentert gjennom historiske kilder, tradisjon, navn eller kulturhistoriske funn. Det er likevel overveiende sannsynlig at dette er gamle slåttemyrer. Vegetasjonen er rik og produktiv, og myrenes overflate er slett og uten tuer i særlig grad. Det er flere steder, særlig i myrkantene, merkbar gjengroing, noe som tyder på at dette er areal som tidligere har vært slått. Myrene ligger langs stien mot Vigdvatnet, og er noen steder utsatt for tråkk, men klopplegging av ny dato vil forhindre at dette utvikler seg til et problem.

Disse myrene ligger utenfor Øvre Forra naturreservat, men hører naturlig til som en del av dette store, og internasjonalt verneverdige myrlandskapet.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den har intakte, nokså store (57 daa) slåttemyrer i øvre del av mellomboreal vegetasjonssone som er noe gjengrodd. Middelsrik og ekstremrik vegetasjon dekker stort areal, og det er interessante artsforekomster i området. Myrene ved Risvollollen har noe mer låglandspreg enn slåttemyrene i Øvre Forra naturreservat.

NT 105 Myrer Ø for Vigda

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 06.09. 2012
Kommune: Stjørdal
UTM: PR 27,49
Hoh.: 380-390 m
Verdivurdering: C

Lokaliteten ligger øst for Vigda i den delen av Øvre Forra naturreservat som er i Stjørdal kommune. Området er oseanisk med mye nedbør og langvarig snødekke, og domineres av store myrer. Berggrunnen med blant annet glimmergneis og glimmerskifer er relativt baserik, og vegetasjonen er stedvis rik.

Myrmassevtypene som opptrer innenfor avgrensingen av lokaliteten er bakkemyr og flatmyr. Middelsrik vegetasjon (mest fastmatte) er vanligst ned mot Vigda, mens de øvre delene opp mot de store myrflatene lenger nord og øst har intermediær vegetasjon. Rikmyrarter som er vanlige i Øvre Forradalsområdet vokser på lokaliteten (eks. svarttopp, gulstarr, breiull (*Bartsia alpina*, *Carex flava*, *Eriophorum latifolium*)).

Slått er ikke dokumentert gjennom historiske kilder, tradisjon, navn eller kulturhistoriske funn. Det er likevel overveiende sannsynlig at dette er ei gammel slåttemyr. Vegetasjonen er rik og produktiv, og myras overflate er slett og uten tuer i særlig grad. I myrkantene er det merkbar gjengroing, noe som tyder på at dette er areal som tidligere har vært slått. Myra ligger like ved den gamle leia fra bygda inn til Vassvollen, og ville vært lett tilgjengelig for slått.

Denne myra øst for Vigda ligger i Øvre Forra naturreservat, og er en del av dette store, og internasjonalt verneverdige myrlandskapet.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei intakt, nokså lita (28 daa) slåttemyr på grensa mellom mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone som er noe gjengrodd. Middelsrik vegetasjon dekker ganske stort areal. Denne myra er ikke blant de viktigste eller beste slåttemyrene i Øvre Forra, men den har verdi som en del av et stort myrlandskap med mange tidligere slåttemyrer.

NT 106 Myrer N for Vassvollen

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 06.09. 2012
Kommune: Stjørdal

UTM: PR 27,50-51
Hoh.: 400-410 m
Verdivurdering: B

Lokaliteten ligger mellom Vassvollen og Vigdvatnet i den delen av Øvre Forra naturreservat som er i Stjørdal kommune. Området er oseanisk med mye nedbør og langvarig snødekke, og domineres av store myrer. Berggrunnen med blant annet glimmergneis og glimmerskifer er relativt base-rik, og vegetasjonen er stedvis rik.

De typene myrmassev som er representert innenfor avgrensingen av lokaliteten er flatmyr og bakkemyr, i tillegg finnes strengmyr like utenfor avgrensingen. Alle disse kategoriene er eksempler på minerotrofe myrmassevtyper. Det er gli-dende overgang mellom flatmyr og bakkemyr, som er de arealmessig dominerende typene myrmassev i området. Bakkemyrene har stort sett (fast)mattevegetasjon, mens flatmyrene har vekslende dominans mellom tue-, matte- og løsbunn-vegetasjon.

Langs vegetasjonsgradienten fattig – rik er intermediær myr vanligst, men middelsrik og ekstremrik myr dekker et betydelig areal på denne myra. Fattigmyr forekommer, men mest i vest. Middelsrik myr er vanligere enn ekstremrik myr, og de rikeste delene finner vi i kantene mot skogen i lia som avgrensar myra i nord. Øst på myra når den rike myrvegetasjonen ned til Vassvollbekken, og er akkurat i det partiet dominerende. Fra Vassvollen mot Vigda virker ikke vegetasjonen like rik, de rike områdene er i hvert fall mindre.

Av klart størst interesse er funnet av brunskjene (*Schoenus ferrugineus* – NT). Brunskjene er en kjennetegnde art for ekstremrike myrer i låglandet, og går inn i nedre del av mellomboreal sone. Arten har vært «ettersøkt» i Øvre Forra helt siden de botaniske registreringene startet i 1969, men områdene sør for Vigdvatnet har ikke vært oppsøkt tidligere. Den nærmeste tidligere kjente lokaliteten er på Beistadjølen ca. 7 km fra reservatgrensa (Artsdatabanken 2012). Brunskjene ble i 2012 funnet med to forekomster, begge i ekstremrik, fuktig fastmattevegetasjon på åpen myrflate på bakkemyr med svak helning. Den minste forekomsten (ca. 2 x 1,5 m) ligger 100 m nordøst for Vassvollen i tilknytning til et sig (PR 27454, 50928, 400 moh.), og noen følgearter er engstarr, engmarihånd, breiull og gytjebærerrot (*Carex hostiana*, *Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*,

Eriophorum latifolium, *Utricularia intermedia*). Her står brunskjene tett, og er delvis dominerende i feltsjiktet. På forekomst nummer to finnes arten over et større areal, men den står mer spredt. Dette funnstedet (PR 27738,50692, 405 moh.) er ca. 370 m sørøst for forrige lokalitet og ca. 380 m sørøst-øst for hytta på Vassvollen. På dette myrpartiet er det tendenser til strengdannelse, men vi bedømmer det som bakkemyr.

Myrkråkefot (*Lycopodiella inundata*) ble også funnet på denne myra (PR 27278,50927, 400 moh.). Arten står i intermediær myrmattevegetasjon på svakt hellende bakkemyr (nesten flatmyr). Myrkråkefot er en relativt sjelden myrplante som finnes spredt i Øvre Forra-området (fire dokumenterte funn (Artsdatabanken 2012)). Som brunskjene er den knytta til låglandet, og finnes opp til og med mellomboreal sone. Klubbestarr og hybridene mellom gulstarr og engstarr (*C. buxbaumii*, *C. flava* x *hostiana*) er også funnet her.

Slått er ikke dokumentert gjennom historiske kilder, tradisjon, navn eller kulturhistoriske funn. Det er likevel overveiende sannsynlig at dette er ei gammel slåttemyr. Vegetasjonen er rik og produktiv, og myras overflate er slett og uten tuer i særlig grad. I myrkantene er det merkbar gjengroing, noe som tyder på at dette er areal som tidligere har vært slått. Myra ligger like ved Vassvollen, og ville vært lett tilgjengelig for slått.

Myrene ved Vassvollen ligger i Øvre Forra naturreservat, og er en del av dette store, og internasjonalt verneverdige myrlandskapet.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei intakt, middels stor (90 daa) slåttemyr på grensa mellom mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone som er nokså lite gjengrodd. Middelsrik og ekstremrik vegetasjon dekker ganske stort areal. Myrene nord for Vassvollen er en av de viktige slåttemyrene i Øvre Forra. Noe mindre areal enn myrene som skjottes lenger nord i reservatet (ved Heglesvola) gjør at verdien settes til B, men vi vurderer verdien som nesten like høg som myrene ved Heglesvola.

NT 107 Kallslættet

D02 Slåtte- og beitemyr
Oppsøkt: AL 09.09. 2012
Kommune: Levanger

UTM: PR 30,57-58
Hoh.: 450-500 m
Verdivurdering: B

Kallslættet ved Kallslætthaugen ligger i Øvre Forra naturreservat, like ved grensa mellom Levanger og Verdal kommuner. Området er oseanisk med mye nedbør og langvarig snødekke, og domineres av store myrer. Lokaliteten ligger på grensa mellom rik berggrunn i vest (fyllitt) og noe fattigere berggrunn i øst (gneis og glimmerskifer), men vegetasjonen vitner om baserike forhold. Bakkemyr er helt dominerende, dels også bratt bakkemyr. Vegetasjonen varierer fra fattig til ekstremrik, med størst areal middelsrik eller intermediær myr innenfor det som er antatt tidligere slått areal. Øst for Kallslætthaugen-Glonkvollen er det mest fattig myrvegetasjon (med noen unntak), og Kallslættet markerer østgrensa for de store forekomstene av rike myrtyper i Øvre Forra naturreservat.

Det er tatt opp artsliste på Kallslættet, og denne dekker karplantefloraen på myr, men noen arter i myrkanter og i overgangen mot fastmark (skog- og heivegetasjon) er også inkludert. Noen arter: Svartopp, hårstarr, særbustarr, gulstarr, grønnkurle, engmarihand, breiull, fjellfrøstjerne, bjønnbrodd, myrsauløk, gytjebærerrot og stor myrfiol (*Bartsia alpina*, *Carex capillaris*, *C. dioica*, *C. flava*, *Coeloglossum viride*, *Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *Eriophorum latifolium*, *Thalictrum alpinum*, *Tofieldia pusilla*, *Triglochin palustris*, *Utricularia intermedia*, *Viola epipsila*). Artslista er publisert i årsrapport fra Øvre Forra naturreservat for 2012 (Lyngstad 2012b).

Kallslættet er ei gammel slåtte-myrt som har tydelig slåttepreg, men der gjengroingen også er markert. Den fineste delen av slåtte-myra ligger rett øst for Østeråsen, i det området der Fersvegen (kløvveg) krysser over mot Kåppårberget på vegen mot Glonkvollen. Flere gode partier med slåtte-myrt fins opp mot Kallslætthaugen, vestover et stykke mot Salthammersvollen (innunder Østeråsen) og flekkvis i retning Ner-Haugsvollen i nord. Dette er et av de områdene i reservatet der tidligere slått er dokumentert gjennom navnebruk og lokalhistoriske nedtegnelser, men det er ukjent hvor lenge slåttene varte.

Kallslættet ligger i Øvre Forra naturreservat, og er en del av dette store, og internasjonalt verneverdige myrlandskapet. Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr)

fordi den er ei intakt, middels stor slåtte-myrt i nordboreal vegetasjonssone som er nokså lite gjengrodd. Vegetasjonen er variert, og middelsrik og ekstremrik myr dekker ganske stort areal. Kallslættet er en viktig del av myrlandskapet i Øvre Forra, og den er en av de viktige slåtte-myrtene her, men myra har likevel klart lågere verdi som slåtte-myrt enn arealene som skjøttes lenger vest i reservatet.

NT 112 Risvollollen

D04 Naturbeitemark
Oppsøkt: AL 06.09. 2012
Kommune: Stjørdal
UTM: PR 266,484
Hoh.: 360-400 m
Verdivurdering: B

Risvollollen ligger sørvendt i Risvola i Stjørdal kommune. Risvola og Risvollollen ligger utenfor Øvre Forra naturreservat, men dette er den viktigste innfallsporten til reservatet fra Stjørdalssida. Området er oseanisk med mye nedbør og langvarig snødekke, og domineres generelt av store myrer, men liene sør og øst i Risvola har store areal skog. Berggrunnen med blant annet glimmergneis og glimmerskifer er relativt baserik, og vegetasjonen i og rundt lokaliteten er generelt rik.

Risvollollen (28 daa) har ganske store arealer åpne enger. Lokaliteten er overfladisk undersøkt, men både frisk fattigeng og frisk middels baserik eng synes å opptre. Det er flere steder i nedkant (sørøst på vollen) overgang mot rik bakkemyr, og lokaliteten grenser til slåtte-myrtlokaliteten "Myrer ved Risvollollen".

I området rundt Risvollollen er det gjort funn av hjertegrass og antatt lappmarihand (*Briza media*, *Dactylorhiza* cf. *lapponica*). Lappmarihand ble sett flere steder på ekstremrike bakkemyrer sør, øst og nordøst for Risvollollen. På inventeringstidspunktet (02.09) var de blomstrende skuddene visna, og forekomsten bør sjekkes i juli for endelig artsbestemmelse. Lappmarihand er funnet ved Rebustaden i Hårskallådalen og på Beistadkjølen, men er ellers ikke dokumentert i Øvre Forradalsområdet. Myrene er generelt artsrike med store mengder basekrevende myrarter.

Det er utmarksbeite i området, men om sjølve Risvollollen drives mer aktivt er ikke undersøkt. Vollen er åpen, men gjengroingen er merkbar; unge grantrær har etablert seg i engvege-

tasjon, bjørkekratt vokser inn fra kantene, og det er stedvis mye tuer med sølvbunke (*Deschampsia cespitosa*). Målt mot andre voller i området framstår likevel Risvollvollen som i rimelig god stand.

Risvollvollen ligger utenfor Øvre Forra naturreservat, men er en naturlig og viktig del i innfallsporten til dette store, og internasjonalt verneverdige reservatet. Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (naturbeitemark) fordi den har nokså store areal med baserik engvegetasjon som er i gjengroing, men som fortsatt framstår som åpne. Særlig forekomsten av hjertegras er interessant, men det er i tillegg mange andre basekrevende arter i området.

22 Dorrås i Namdalseid

NT 108 Limbumyra N for Slåttåsen

A05 Rikmyr

Oppsøkt: AL 14.08. 2012

Kommune: Namdalseid

UTM: PS 13,25

Hoh.: 75-90 m

Verdivurdering: B

Limbumyra ligger vest for Dorrås i Namdalseid kommune. Myra ligger i en sone der de nokså baserike bergartene amfibolitt og glimmerskifer dominerer, men ellers i området er det harde og sure bergarter (diorittisk til granittisk gneis og migmatitt). Lokaliteten ligger i grenseland mellom sørboreal og mellomboreal vegetasjonssone og i klart oseanisk vegetasjonsseksjon.

Myrkomplekset Limbumyra består av et system med dråg og flere minerotrofe myrmassiver i sør og vest (knappt 50 % av myra), og et større myrmasiv med platåhøgmyr i øst (noe over 50 % av myra). Delen med platåhøgmyr er beskrevet som en egen lokalitet: Limbumyra II. Den minerotrofe delen av Limbumyra domineres av tre store og mange små dråg som samles i et markert dråg i nordvest. Myra drenerer i hovedsak mot nord gjennom bekken i dette dråget. Mellom drågene er det mange, i hovedsak små, myrmasiv med flatmyr, og disse drågene og flatmyrmasivene utgjør myrflata. Drågene starter i mer eller mindre utydelige kilder ved foten av åsene rundt myra. Både flatmyr og slak bakkemyr finnes i myrkantene. Den minerotrofe vegetasjonen på Limbumyra er i hovedsak middelsrik eller ekstremrik, men intermediær og fattig vegetasjon finnes også.

Det er tatt opp kryssliste på lokaliteten, og noen arter av interesse er: Særbustarr, gulstarr, sump-haukeskjegg, engmarihand, breiull, marigras, jåblom, kvitmyrak, lauvtistel, blåknapp, bjønnbrodd og myrsauløk (*Carex dioica*, *C. flava*, *Crepis paludosa*, *Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *Eriophorum latifolium*, *Hierochloa odorata*, *Parnassia palustris*, *Rhynchospora alba*, *Saussurea alpina*, *Succisa pratensis*, *Tofieldia pusilla*, *Triglochin palustris*). Kvitmyrak er en låglandsart på myr som ikke går lenger opp enn til nedre del av mellomboreal sone, de andre artene er rikmyrarter.

Det er ikke dokumentert slått på Limbumyra, og gjengroingen har kommet så langt at det er vanskelig å avgjøre om gjengroingseffekten skyldes opphør av slått eller andre faktorer. Mange av myrene i nærheten har navn som viser at myrslått har vært vanlig i området, og Limbumyra har produktiv vegetasjon som ville vært attraktiv å slå. Vi mener derfor det er sannsynlig at myra har vært slått, men velger å klassifisere den som rikmyr. Gjengroingen vises særlig gjennom oppslag av kratt, men også gjennom tue-dannelse og ekspansjon av takrør (*Phragmites australis*). Særlig myrkantene er i sterk gjengroing, men også myrflata er i ferd med å gro til. Det er hogd i området rundt myra, og dette kan ha påvirket vegetasjonen på lokaliteten og gitt raskere gjengroing. En skogsbilveg er lagt inn til kanten av myra i sørvest, og påvirker nok hydrologien noe, men myra virker ellers intakt. Det er kort avstand til dyrkamark i sør og øst, men dette ser ikke ut til å påvirke hydrologien.

Myrkomplekset Limbumyra er variert og har lite berørte areal rikmyr og platåhøgmyr. Limbumyra er en av mange små og halvstore myrer i Dorrås-området. Myrene er atskilt av åser med skog, bekker og elver og dyrkamark, men dekker til sammen en stor andel av arealet i området.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (rikmyr) fordi den er intakt, ligger i overgangen sørboreal-mellomboreal vegetasjonssone, og har ca. 40 daa rik (inkludert ekstremrik) myrvegetasjon.

NT 113 Limbumyra II

A07 Intakt lavlandsmyr i innlandet

Oppsøkt: AL 14.08. 2012

Kommune: Namdalseid

UTM: PS 13,25

Hoh.: 75-90 m

Verdivurdering: A

Limbumyra ligger vest for Dorrås i Namdalseid kommune. Myra ligger i en sone der de nokså baserike bergartene amfibolitt og glimmerskifer dominerer, men ellers i området er det harde og sure bergarter (diorittisk til granittisk gneis og migmatitt). Lokaliteten ligger i grenseland mellom sørboreal og mellomboreal vegetasjonssone og i klart oseanisk vegetasjonsseksjon.

Myrkomplekset Limbumyra består av et system med dråg og flere minerotrofe myrmassiver i sør og vest (knappt 50 % av myra), og et større myrmasiv med platåhøgmyr i øst (noe over 50 % av myra). Delen med minerotrof myr er beskrevet som en egen lokalitet: Limbumyra N for Slåttåsen. Den ombrotrofe delen av Limbumyra domineres av ett myrmasiv platåhøgmyr som inkluderer en lag i nordøst som kan tolkes som et eget (minerotroft) myrmasiv. Platåhøgmyra er ikke spesielt godt utviklet. Deler av drågene som er beskrevet som en del av lokaliteten Limbumyra N for Slåttåsen fungerer som lag for platåhøgmyrmasivet (i sør og vest). Ned mot denne laggen er det i vest en markert, furubevokst kantskråning. I øst er kantskråning og lag manglende eller lite markert, men det står en del spredte furutrær på tuene der. Myrflata er åpen, lite kvelva, og dominert av tue-, mykmatte- og løsbunnvegetasjon. Disse strukturene er uregelmessige, med dominans av tuer mot kantene, og mest høljer sentralt. Det kan se ut til at det er i ferd med å danne seg eksentriske strukturer på myra, og den kan utvikle seg til eksentrisk høgmyr med tida.

Myra har et standard utvalg av de (vanlige) karplantene som opptrer på ombrotrof myr. Mosefloraen er ikke undersøkt. Det er hogd i området rundt myra, men dette ser ikke ut til å ha påvirket myrmasivet med platåhøgmyr. Det er kort avstand til dyrkamark i sør og øst, men dette ser ikke ut til å påvirke hydrologien. Det er ikke registrert grøfting i myrkomplekset.

Myrkomplekset Limbumyra er variert og har lite berørte areal rikmyr og platåhøgmyr. Limbumyra er en av mange små og halvstore myrer i Dorrås-området. Myrene er atskilt av åser med skog, bekker og elver og dyrkamark, men dekker til sammen en stor andel av arealet i området.

Lokaliteten er gitt verdi A som naturtypelokalitet (Intakt lavlandsmyr i innlandet) fordi den er intakt, ligger i overgangen sørboreal-mellomboreal vegetasjonssone, og har ca. 50 daa platåhøgmyr, en av myrmasivtypene som inngår i typisk høgmyr.

23 Dalen ved Fiskeselva

NT 109 Limsteinenget

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: AL 08.08. 2012

Kommune: Grong

UTM: UM 76,66

Hoh.: 150-175 m

Verdivurdering: B

Limsteinenget ligger ved Langtjønna sør for Grønlifjellet, ikke langt fra grensa mellom Grong og Høylandet. Myra ligger i en sone der de nokså baserike bergartene glimmergneis, glimmerskifer og amfibolitt dominerer. Lokaliteten ligger i mellomboreal vegetasjonssone (grenser mot sørboreal) og i svakt oseanisk vegetasjonsseksjon.

Limsteinenget består av et system med dråg og flere minerotrofe myrmassiver i sør, og et større myrmasiv med tuedominert flatmyr i nord. Det er i hovedsak de sørlige delene som har vegetasjon som egner seg for slått, og det er de som er undersøkt best. I sør er både flatmyr og bakkemyr representert, flatmyrene finner vi dels som dråg i tilknytning til bekkene som krysser myra, og bakkemyr er det mest av oppover lisida i sør. Vegetasjonen i dette området varierer fra fattig til ekstremrik, med de rikeste partiene sentralt og i vest. Fastmatter dominerer, men sentralt i lokaliteten er det et område med mykmattevegetasjon. En stor, men tilsynelatende nokså svak rikkilde ligger i kanten mot skogen sentralt i vest. De rikeste delene av Limbumyra finnes nedstrøms fra denne kilden. Det tuedominerte flatmyrmasivet i nord er uegnet til slått, men i dråget ("laggen") helt i nord kan det ha vært slått. Det kan tenkes at dette myrmasivet bør klassifiseres som (ombrotrof) planmyr, men så langt mener vi flatmyr er mest dekkende. Tuene er nok i stor grad ombrotrofe, men mattevegetasjonen har fortsatt kontakt med grunnvatnet. Det er grunn til å tro at dette myrmasivet vil utvikle seg til planmyr over tid.

Det er tatt opp kryssliste på lokaliteten, og noen arter av interesse er: Klubbestarr, særbustarr, gulstarr, engstarr, liljekonvall, sumphaukeskjegg, skog-marihånd, engmarihånd, breiull, myggblom, marigras, stortveblad, jåblom, kvitmyrak og blåknapp (*Carex buxbaumii*, *C. dioica*, *C. flava*, *C. hostiana*, *Convallaria majalis*, *Crepis paludosa*, *Dactylorhiza fuchsii*, *D. incarnata* ssp. *incarnata*, *Eriophorum latifolium*, *Hammarbya paludosa*, *Hierochloe odorata*, *Listera ovata*, *Parnassia*

palustris, *Rhynchospora alba*, *Succisa pratensis*). Kvitmyrak er en låglandsart på myr som ikke går lenger opp enn til nedre del av mellomboreal sone. Myggblom er en liten og nokså sjelden orkidé som vokser i mykmatte og løsbunn på minerotrof myr. Liljekonvall og til dels marigras er i første rekke basekrevende fastmarksarter, men vokser på Limsteinenget også i myrkantvegetasjon. De andre artene er rikmyrarter der mange har tyngdepunkt i myrkantvegetasjon. En del av engmarihand-individene var påfallende store og kraftige (de fleste har "normal" størrelse), dette kan skyldes særlig gunstige vekstvilkår eller hybridisering. Mosefloraen er ikke kartlagt, men piperensermose, stormakkmose og rosetormose (*Paludella squarrosa*, *Scorpidium scorpioides*, *Sphagnum warnstorffii*) ble observert.

Slått er ikke dokumentert gjennom historiske kilder, tradisjon eller kulturhistoriske funn, men ut fra navnet og at myras overflate er slett og uten mye tuer er det overveiende sannsynlig at dette er ei gammel slåttemyr. Vegetasjonen er mange steder produktiv. De åpne myrflatene er lite gjengrodd, mens det i myrkantene er en god del kratt, og langs den største bekken er det tuete og oppslag av takrør (*Phragmites australis*). Det er hogd en del i området, og en veg går nord for myra. Det kan være at hogsten har gitt økt gjengroing i kantene, men dette er vanskelig å si. Myra er ikke grøfta, og hydrologien er intakt.

I dalen langs Fiskeselva er det store myrareal, men myrene ligger i stor grad atskilt, slik at hvert enkelt myrkompleks ikke er spesielt stort. Det er grøfta mye myr her, men det er fortsatt mye intakt myr også. Limsteinenget er blant de lite berørte myrene.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei intakt, middels stor slåttemyr i nedre del av mellomboreal vegetasjonssone som er nokså lite gjengrodd. Vegetasjonen er variert, og middelsrik og ekstremrik myr dekker ganske stort areal.

NT 110 Loddoenget-Loddohaughan

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: AL 08.08. 2012

Kommune: Grong

UTM: UM 79,67

Hoh.: 140-150 m

Verdivurdering: B

Loddoenget ligger mellom Fiskeselva og Krokvatnet sørvest for Klesmofjellet, ikke langt fra grensa mellom Grong og Høylandet. Myra ligger i en sone der de nokså baserike bergartene glimmergneis, glimmerskifer og amfibolitt dominerer. Lokaliteten ligger i mellomboreal vegetasjonssone (grenser mot sørboreal) og i svakt oseanisk vegetasjonsseksjon.

Området Loddoenget-Loddohaughan er en mosaikk av ulike minerotrofe myrmasse og fastmark med skog- eller krattvegetasjon. Både flatmyr, bakkemyr og strengmyr (nokså svakt utvikla) finnes. Innenfor avgrensingen av lokaliteten er det 13-14 ulike myrmasse, og umiddelbart utenfor avgrensingen er det et tilsvarende antall myrmasse. Til sammen utgjør dette de nordvestlige delene av et myrkompleks som i tillegg omfatter myrene mot Krokvatnet. Den kompliserte fordelingen av myrmasse skyldes hydrologiske og topografiske forhold, der dreneringsretningen er på tvers av lokaliteten ned mot Fiskeselva. Små koller og rygger i terrenget bidrar til dannelsen av mange små myrmasse. Dette gjenspeiles i fordelingen av vegetasjonstyper, der vi finner hele spekteret fra fattig til ekstremrik vegetasjon over korte avstander. Innenfor avgrensingen er det middelsrik og ekstremrik myr som dominerer. Fastmatte dominerer, men både tue, mykmatte og løsbunn er representert.

Noen arter av interesse er: Svarttopp, klubbestarr, gulstarr, hybriden gulstarr x engstarr, engstarr, engmarihand, breiull, jåblom, kvitmyrak og bjønnbrodd (*Bartsia alpina*, *Carex buxbaumii*, *C. flava*, *C. flava x hostiana*, *C. hostiana*, *Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *Eriophorum latifolium*, *Parnassia palustris*, *Rhynchospora alba*, *Tofieldia pusilla*). Kvitmyrak er en låglandsart på myr som ikke går lenger opp enn til nedre del av mellomboreal sone. De andre taksonene er typiske for rikmyr.

Slått er ikke dokumentert gjennom historiske kilder, tradisjon eller kulturhistoriske funn, men ut fra navnet og at myras overflate noen steder er slett er det overveiende sannsynlig at dette er ei gammel slåttemyr. Det er lite bjørkeoppslag, men flere steder er det nokså tuete. Ei kraftlinje ligger inntil lokaliteten i sørøst, og krysser delvis myra. Det er hogd rundt linja, men det ser ikke ut til at den påvirker hydrologien i særlig grad. Myra er ikke grøfta.

I dalen langs Fiskeselva er det store myrareal, men myrene ligger i stor grad atskilt, slik at hvert enkelt myrkompleks ikke er spesielt stort. Det er grøfta mye myr her, men det er fortsatt mye intakt myr også. Loddoenget-Loddohaughan er blant de lite berørte myrene, og hører til et av de største myrkompleksene i området.

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei intakt, midtels stor slåttemyr i nedre del av mellomboreal vegetasjonssone som er noe gjengrodd. Vegetasjonen er variert, og middelsrik og ekstremrik myr dekker ganske stort areal.

24 Kvingra

NT 111 Slettmarka

D02 Slåtte- og beitemyr

Oppsøkt: AL 04.09. 2012

Kommune: Nærøy

UTM: PS 16, 98-99

Hoh.: 50-60 m

Verdivurdering: C

Slettmarka ligger på østsiden av Søråvatnet på Kvingra. Harde og sure bergarter dominerer i berggrunnen (diorittisk til granittisk gneis og migmatitt), og dette er dekt av tynne moreneavsetninger. Området ligger i klart oseanisk vegetasjonssesjon (grenser mot sterkt oseanisk) og i mellomboreal (på grensa til sørboreal) vegetasjonssone.

Bakkemyr og flatmyr er de typene myrmasiv som opptrer på lokaliteten, og svakt hellende bakkemyr er vanligst. Et myrmasiv med bratt bakkemyr finnes i øst. De godt utviklede bakke-myrene er årsaken til at lokaliteten må regnes som mellomboreal tross beliggenheten bare 50-60 moh. Fastmatte er helt dominerende, men noen tuer finnes innimellom. Vegetasjonen er i hovedsak intermediær, men partier med fattigmyr er ikke uvanlig. Små flekker i myrkanten i

øst har middelsrik myr, men arealet er ubetydelig, og vil for eksempel ikke bli skilt ut hvis det gjøres en vegetasjonskartlegging.

Det er tatt opp kryssliste på lokaliteten, og noen arter av interesse er: Særbustarr, kornstarr, vanlig beitestarr, skogmarihand, engmarihand, myrsnelle, klokkeling, storfrytle og blåknapp (*Carex dioica*, *C. panicea*, *C. serotina* ssp. *serotina*, *Dactylorhiza fuchsii*, *D. incarnata* ssp. *incarnata*, *Equisetum palustre*, *Erica tetralix*, *Luzula sylvatica*, *Succisa pratensis*). Klokkeling (på myr) og storfrytle (i skog/myrkant) er oseaniske arter, de andre er myrarter som trives best der det er baserike forhold, de vokser i hvert fall ikke på fattigmyr.

Slått er ikke dokumentert gjennom historiske kilder, tradisjon eller kulturhistoriske funn, men ut fra navnet og at myras overflate er slett og uten mye tuer er det overveiende sannsynlig at dette er ei gammel slåttemyr. Vegetasjonen er nokså produktiv, og i myrkantene er det merkbare gjengroing. Dette tyder også på tidligere slått. Gjengroingen vises særlig gjennom oppslag av bjørk og furu, samt gjennom tendenser til tuedannelse. Myrflata er fortsatt i hovedsak åpen. Det er hogd i skogen ovenom (øst for) myra, men dette ser ikke ut til å ha påvirket vegetasjonen på lokaliteten.

Slettmarka utgjør den nordøstlige utløperen av et større myrkompleks ved Søråvatnet som domineres av Stormyra.

Lokaliteten er gitt verdi C som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi den er ei intakt, nokså stor (109 daa) slåttemyr som er noe gjengrodd, og der intermediær vegetasjon dekker mest areal. Myra er ikke blant de beste slåttemyrene, men har interesse fordi den ligger i klart oseanisk vegetasjonssesjon og mellomboreal vegetasjonssone.

Vedlegg 3. Liste over karplanter observert innen 27 lokaliteter i Sør-Trøndelag (a) og 21 lokaliteter i Nord-Trøndelag (b) der det ble ført krysslister i forbindelse med kartlegging av slåttevær i 2011 og 2012. Artsobservasjoner for fire lokaliteter i Øvre Forradalsområdet rapporteres i Lyngstad (2012b)

a) Sør-Trøndelag

Art		ST 1	ST 4	ST 5	ST 6	ST 7	ST 8	ST 9	ST 12	ST 13	ST 14	ST 15	ST 16	ST 17	ST 20	ST 22	ST 23	ST 24	ST 25	ST 26	ST 27	ST 28	ST 29	ST 30	ST 31	ST 32	ST 33	ST 34			
Forvede arter																															
<i>Alnus incana</i>	Gråor	x	x	-	x	-	x	x	x	-	-	-	x	-	x	-	-	-	-	-	-	-	-	x	x	x	-	x	x		
<i>Andromeda polifolia</i>	Hvitlyng	x	x	x	x	x	x	-	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	-	x	x	x	x	x	x	x	x	x		
<i>Betula nana</i>	Dvergbjørk	x	x	x	-	x	x	-	-	-	x	x	-	-	x	x	x	x	x	-	x	x	x	x	-	x	x	x			
<i>Betula pubescens</i>	Dunbjørk	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		
<i>Calluna vulgaris</i>	Røsslyng	-	-	x	-	-	x	-	-	-	-	x	x	-	-	-	-	-	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x			
<i>Empetrum nigrum coll.</i>	Krekling	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	x	-	-	-	x	-	-	x	x	-	x	x	-	-	-	-	-	x		
<i>Juniperus communis</i>	Einer	x	x	x	-	x	x	-	x	x	-	x	x	-	x	-	-	x	-	x	x	-	x	x	x	x	x	x	x		
<i>Myrica gale</i>	Pors	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	x	-	-	-	-	-		
<i>Oxycoccus microcarpus</i>	Småtranebær	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
<i>Oxycoccus palustris</i>	Stortranebær	-	-	x	x	x	-	-	-	-	x	x	x	-	x	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
<i>Picea abies</i>	Gran	x	x	x	x	x	x	x	x	x	-	x	x	-	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	-	x	x	
<i>Pinus sylvestris</i>	Vanlig furu	x	x	x	x	x	x	-	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		
<i>Pteridium aquilinum</i>	Einstape	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	x	-	-	-	-	-		
<i>Salix aurita</i>	Øyrevier	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	x	x	x	-	-	-		
<i>Salix glauca</i>	Sølvier	x	x	-	x	x	x	x	-	-	-	x	-	-	x	-	-	-	-	-	-	-	x	x	-	-	-	-	-		
<i>Salix lapponum</i>	Lappvier	-	-	-	x	x	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	x	x	-	-	x	-	-	-	-	-	-		
<i>Salix myrsinifolia</i>	Svartvier	-	-	-	x	x	x	-	x	-	x	-	-	-	-	-	-	-	-	x	-	-	-	x	-	-	-	-	-		
<i>Salix phylicifolia</i>	Grønnvier	-	-	-	-	x	-	-	-	x	-	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
<i>Sorbus aucuparia</i>	Rogn	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	x	-	-	-	-		
<i>Vaccinium uliginosum</i>	Blokkebær	x	x	x	-	x	x	-	-	-	-	x	-	-	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		
<i>Vaccinium vitis-idaea</i>	Tyttebær	-	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
Graminider																															
<i>Agrostis capillaris</i>	Engkvein	-	-	-	-	-	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	x	-	-		
<i>Anthoxanthum odoratum</i>	Gulaks	-	-	-	-	-	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
<i>Calamagrostis phragmitoides</i>	Skogørkvein	-	-	-	x	-	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	x	x	-	-	x	-	-	x	-	-	-		
<i>Carex buxbaumii</i>	Klubbestarr	-	-	-	-	-	-	-	-	-	x	x	x	-	x	-	-	-	x	-	-	-	x	-	-	-	-	-	-		
<i>Carex capillaris</i>	Hårstarr	-	-	-	-	-	-	-	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
<i>Carex chordorrhiza</i>	Strengstarr	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
<i>Carex dioica</i>	Særbustarr	-	-	-	-	x	x	-	-	-	x	x	-	-	-	-	-	-	x	x	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Carex echinata</i>	Stjernestarr	x	x	x	x	x	-	x	x	-	x	-	x	-	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	
<i>Carex flava</i>	Gulstarr	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	
<i>Carex hostiana</i>	Engstarr	x	x	x	-	x	-	-	x	x	-	-	x	-	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Carex lasiocarpa</i>	Trådstarr	x	x	x	x	x	-	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	
<i>Carex limosa</i>	Dystarr	x	x	x	-	x	x	x	-	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	
<i>Carex nigra</i>	Slåtestorr	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	-	-	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	
<i>Carex pallescens</i>	Bleikstarr	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
<i>Carex panicea</i>	Kornstarr	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	-	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	
<i>Carex pauciflora</i>	Sveltstarr	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Carex rostrata</i>	Flaskestarr	x	x	x	x	x	x	x	-	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	
<i>Deschampsia cespitosa</i>	Sølvbunke	x	-	-	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
<i>Eriophorum angustifolium</i>	Duskull	x	x	x	x	x	-	x	-	x	-	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	
<i>Eriophorum latifolium</i>	Breiull	x	x	x	-	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	
<i>Eriophorum vaginatum</i>	Torvull	x	x	x	-	-	-	-	x	-	-	-	-	-	-	x	x	-	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	
<i>Festuca ovina</i>	Sauesvingel	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Festuca rubra</i>	Raudsvingel	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Hierochloë odorata</i>	Marigras	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Juncus alpinoarticulatus coll.</i>	Skogsv	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Juncus articulatus</i>	Ryllsiv	-	-	-	-	-	x	-	-	-	-	x	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Juncus filiformis</i>	Trådsiv	-	-	-	x	-	x	-	-	-	-	-	-	-	-	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Luzula multiflora ssp. multiflora</i>	Seterfrytle	-	-	-	x	-	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Melica nutans</i>	Hengeaks	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Molinia caerulea</i>	Blåtopp	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	
<i>Nardus stricta</i>	Finnskjegg	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Phragmites australis</i>	Takrør	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Poa pratensis</i>	Engrapp	-	-	-	-	-	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Rhynchospora alba</i>	Kvitmyrak	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Scheuchzeria palustris</i>	Sivblom	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	x	-	x	-	-	-	-	-	x	x	x	-	x	x	x	-	x	-	x	
<i>Schoenus ferrugineus</i>	Brunskjene	x	x	x	-	-	-	-	-	-	-	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	x	-	-	-	-	-	-	
<i>Trichophorum alpinum</i>	Sveltull	x	x	x	x	x	-	x	x	x	x	-	x	-	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	
<i>Trichophorum cespitosum</i>	Bjønnskjegg	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	
Urter																															
<i>Achillea ptarmica</i>	Nyseryllik	-	-	-	-	-	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Angelica sylvestris</i>	Sløke	-	-	-	-	-	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Antennaria dioica</i>	Kattefot	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Bartsia alpina</i>	Svartopp	x	x	x	-	x	x	-	-	-	-	x	-	-	x	-	-	-	-	x	-	-	x	x	-	-	x	x	x	x	
<i>Bistorta vivipara</i>	Harerug	-	-	x	x	-	x	x	-	-	-	x	-	-	x	-	-	-	-	x	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
<i>Chamaepericlymenum suecicum</i>	Skrubb-bær	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Cirsium heterophyllum</i>	Kvitbladtistel	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Cirsium palustre</i>	Myrtistel	-	-	-	x	-	x	-	-	-	-	-	x	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	
<i>Comarum palustre</i>	Myrhatt																														

a) forts.

Art	ST 1	ST 4	ST 5	ST 6	ST 7	ST 8	ST 9	ST 12	ST 13	ST 14	ST 15	ST 16	ST 17	ST 20	ST 22	ST 23	ST 24	ST 25	ST 26	ST 27	ST 28	ST 29	ST 30	ST 31	ST 32	ST 33	ST 34
<i>Dactylorhiza fuchsii</i>				x																							
<i>Dactylorhiza incarnata ssp. cruenta</i>																											
<i>Dactylorhiza incarnata ssp. incana</i>	x	x	x																								
<i>Dactylorhiza lapponica</i>	x	x	x		x		x											x									
<i>Dactylorhiza maculata</i>	x	x	x		x			x	x	x		x						x	x	x		x	x	x	x	x	x
<i>Drosera longifolia</i>	x	x	x		x		x			x	x	x	x														
<i>Drosera rotundifolia</i>																											
<i>Epilobium palustre</i>				x		x																					
<i>Equisetum arvense</i>																											
<i>Equisetum fluviatile</i>	x		x																		x					x	x
<i>Equisetum hyemale</i>																											
<i>Equisetum palustre</i>		x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x								x	x	x	x			x
<i>Equisetum pratense</i>	x	x																									
<i>Equisetum sylvaticum</i>			x	x	x		x	x		x	x	x		x		x		x				x	x		x		
<i>Equisetum variegatum</i>	x																										
<i>Euphrasia wettsteinii</i> coll.	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Filipendula ulmaria</i>	x	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x								x	x	x	x				
<i>Galeopsis bifida</i>						x																					
<i>Galium boreale</i>	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x		x	x		x
<i>Galium elongatum</i>				x																							
<i>Galium uliginosum</i>	x			x		x	x																				
<i>Geranium sylvaticum</i>	x																										x
<i>Geum rivale</i>	x			x		x																					
<i>Gymnadenia conopsea</i>	x	x																									
<i>Hammarbya paludosa</i>			x															x		x	x						
<i>Huperzia selago</i>																											
<i>Lathyrus pratensis</i>						x																					
<i>Listera cordata</i>	x																										
<i>Listera ovata</i>	x					x	x														x						x
<i>Lycopodium annotinum</i>																											
<i>Lysimachia thyrsiflora</i>				x																							
<i>Melampyrum pratense</i>		x																									
<i>Melampyrum sylvaticum</i>						x																					
<i>Mentha arvensis</i>					x																						
<i>Menyanthes trifoliata</i>	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Narthecium ossifragum</i>	x	x	x		x		x			x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x
<i>Parnassia palustris</i>	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Pedicularis oederi</i>	x	x	x		x										x	x				x	x						
<i>Pedicularis palustris</i>	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Pinguicula vulgaris</i>	x	x	x	x	x	x			x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Potentilla erecta</i>	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Prunella vulgaris</i>																											
<i>Ranunculus acris</i>	x																										
<i>Rhinanthus minor</i>						x																					
<i>Rubus chamaemorus</i>																											
<i>Rubus idaeus</i>						x																					
<i>Rumex acetosa</i>						x																					
<i>Saussurea alpina</i>	x	x		x	x	x			x	x	x		x														
<i>Saxifraga aizoides</i>			x																								
<i>Selaginella selaginoides</i>			x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Solidago virgaurea</i>	x		x																								
<i>Succisa pratensis</i>	x	x	x	x	x																						
<i>Thalictrum alpinum</i>	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Tofieldia pusilla</i>	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Trientalis europaea</i>	x	x		x	x				x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Triglochin palustris</i>	x					x																					x
<i>Utricularia minor</i>																											
<i>Vicia cracca</i>				x	x	x		x		x																	
<i>Viola epipsila</i>				x		x	x																				
<i>Viola palustris</i>	x		x	x		x		x	x			x		x		x		x							x		

b) Nord-Trøndelag

Vitenskapelig navn	Norsk navn	NT 4	NT 5 – NT 9	NT 13 – NT 14	NT 16 – NT 18	NT 19 – NT 24	NT 25 – NT 28	NT 30 – NT 33	NT 39 – NT 47	NT 49 – NT 54	NT 55 – NT 65	NT 66 – NT 67	NT 68 – NT 73, NT 76 – NT 77	NT 78	NT 79 – NT 86	NT 89 – NT 91	NT 95	NT 97	NT 98 – NT 103	NT 108, NT 113	NT 109	NT 111
Forvede arter																						
<i>Alnus incana</i> coll.	Gråolder		x			x	x		x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Andromeda polifolia</i>	Kvibladlyng	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Arctous alpinus</i>	Rypebær										x									x		
<i>Betula nana</i>	Dvergbjørk					x		x	x			x				x			x			x
<i>Betula pubescens</i>	Bjørk	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Calluna vulgaris</i>	Røsslyng	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Empetrum nigrum</i> coll.	Krekling		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Erica tetralix</i>	Klokkelyng														x	x		x	x	x	x	x
<i>Juniperus communis</i>	Einer	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x			x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Myrica gale</i>	Pors																x					
<i>Oxycoccus</i> sp.	Tranebær			x		x	x			x	x											
<i>Oxycoccus microcarpus</i>	Stortranebær									x					x						x	
<i>Oxycoccus palustris</i>	Småtranebær	x	x													x	x	x		x		x
<i>Picea abies</i>	Gran	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Pinus sylvestris</i>	Furu		x	x	x				x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Populus tremula</i>	Osp														x							
<i>Salix aurita</i>	Ørevier								x	x	x			x	x	x		x	x			x
<i>Salix caprea</i> coll.	Selje		x	x	x	x	x		x	x					x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Salix glauca</i> coll.	Sølvvier	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Salix hastata</i>	Bleikvier								x	x	x				x							
<i>Salix lanata</i>	Ullvier			x																		
<i>Salix lapponum</i>	Lappvier						x		x													
<i>Salix myrsinifolia</i> coll.	Svartvier								x				x									
<i>Salix pentandra</i>	Istervier						x															
<i>Salix reticulata</i>	Rynkevier								x													
<i>Sorbus aucuparia</i> coll.	Rogn	x	x	x	x	x	x				x	x			x	x		x	x	x	x	x
<i>Vaccinium myrtillus</i>	Blåbær	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Vaccinium uliginosum</i>	Blokkebær	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Vaccinium vitis-idaea</i>	Tyttebær	x	x	x	x	x		x		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
Graminider																						
<i>Agrostis capillaris</i>	Engkvein		x	x	x	x	x	x	x	x		x	x		x	x	x	x	x	x		x
<i>Anthoxanthum nipponicum</i>	Fjellgulaks							x														
<i>Anthoxanthum odoratum</i>	Gulaks		x	x	x		x		x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Avenella flexuosa</i>	Smyle		x	x	x	x	x	x	x	x					x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Calamagrostis</i> sp.	Rørkvein								x	x	x											
<i>Calamagrostis phragmitoides</i>	Skogrørkvein	x	x	x	x	x	x					x			x	x	x	x		x	x	x
<i>Carex adelostoma</i>	Tranestarr					x		x				x					x					
<i>Carex buxbaumii</i>	Klubbestarr		x	x	x	x	x		x	x	x	x	x		x	x	x	x			x	
<i>Carex canescens</i>	Gråstarr									x	x				x						x	x
<i>Carex capillaris</i>	Hårstarr		x	x	x				x	x		x	x	x	x	x			x		x	
<i>Carex chordorrhiza</i>	Strengstarr			x		x	x								x						x	x
<i>Carex demissa</i>	Grønnstarr	x	x							x	x	x			x							
<i>Carex cf. digitata</i>	Fingerstarr														x							
<i>Carex dioica</i>	Særbustarr			x		x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Carex echinata</i>	Stjernestarr		x		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Carex flava</i>	Gulstarr	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Carex flava</i> x <i>hostiana</i>	Gulstarr x engstarr														x		x					
<i>Carex hostiana</i>	Engstarr								x	x	x	x			x	x						x
<i>Carex lasiocarpa</i>	Trådstarr		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Carex limosa</i>	Dystarr		x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x
<i>Carex microglochin</i>	Agnorstarr								x	x						x						
<i>Carex nigra</i> var. <i>juncea</i>	Stolpestarr						x											x				
<i>Carex nigra</i> var. <i>nigra</i>	Slåttestarr		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Carex pallescens</i>	Bleikstarr					x	x		x	x	x	x			x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Carex panicea</i>	Kornstarr	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Carex pauciflora</i>	Sveltstarr	x	x	x	x			x		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Carex paupercula</i>	Frynsestarr		x								x		x		x							x
<i>Carex pilulifera</i>	Bråtestarr								x						x							
<i>Carex pulicaris</i>	Loppestarr								x					x	x	x		x				
<i>Carex rostrata</i>	Flaskestarr	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Carex serotina</i> ssp. <i>serotina</i>	Vanlig beitestarr														x							x
<i>Carex vaginata</i>	Slirestarr		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	
<i>Carex vesicaria</i>	Sennegras					x	x															
<i>Dactylis glomerata</i>	Hundegras														x							x

b) forts.

Vitenskapelig navn	Norsk navn	NT 4	NT 5 – NT 9	NT 13 – NT 14	NT 16 – NT 18	NT 19 – NT 24	NT 25 – NT 28	NT 30 – NT 33	NT 39 – NT 47	NT 49 – NT 54	NT 55 – NT 65	NT 66 – NT 67	NT 68 – NT 73, NT 76 – NT 77	NT 78	NT 79 – NT 86	NT 89 – NT 91	NT 95	NT 97	NT 98 – NT 103	NT 108, NT 113	NT 109	NT 111	
<i>Deschampsia cespitosa</i>	Sølvbunke		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Eleocharis quinqueflora</i>	Småshivaks								x	x	x			x		x							
<i>Eriophorum angustifolium</i>	Duskull	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Eriophorum latifolium</i>	Breiull	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Eriophorum vaginatum</i>	Torvull	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Festuca ovina</i>	Sauesvingel			x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x			x	x	x	x
<i>Festuca rubra</i> coll.	Rødsvingel								x	x											x		
<i>Festuca vivipara</i>	Geitsvingel														x								
<i>Hierochloa odorata</i>	Marigras			x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		x						x	x	
<i>Juncus alpinoarticulatus</i>	Skogsiv			x	x	x			x	x	x	x	x		x	x	x	x					
<i>Juncus articulatus</i>	Ryllsiv								x	x													x
<i>Juncus castaneus</i>	Kastanjesiv				x																		
<i>Juncus conglomeratus</i>	Knappsisiv																						x
<i>Juncus filiformis</i>	Trådsiv		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x				
<i>Juncus triglumis</i>	Trillingsiv												x			x							
<i>Luzula multiflora</i> coll.	Engfrytle		x	x	x	x	x		x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x		x
<i>Luzula pilosa</i>	Hårfrytle			x						x		x											
<i>Luzula sylvatica</i>	Storfrytle																						x
<i>Melica nutans</i>	Hengeaks		x	x	x	x	x		x	x	x	x	x		x	x				x	x	x	
<i>Milium effusum</i>	Myskegras						x																
<i>Molinia caerulea</i>	Blåtopp	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Nardus stricta</i>	Finnskjegg		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Phalaris arundinacea</i>	Strandrør		x				x				x												
<i>Phleum alpinum</i>	Fjelltimotei									x													
<i>Phragmites australis</i>	Takrør	x		x	x						x	x									x	x	x
<i>Poa annua</i>	Tunrapp														x					x			
<i>Poa trivialis</i>	Markrapp									x													
<i>Rhynchospora alba</i>	Kvitmyrak	x																x		x	x	x	
<i>Scheuchzeria palustris</i>	Sivblom	x	x			x				x	x	x			x	x	x	x	x	x	x	x	
<i>Schoenus ferrugineus</i>	Brunskjene										x												
<i>Sparganium angustifolium</i>	Flotgras						x																
<i>Trichophorum alpinum</i>	Sveltull	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Trichophorum cespitosum</i> ssp. <i>cespitosum</i>	Småbjønnskjegg	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
Urter																							
<i>Achillea millefolium</i>	Ryllik														x								x
<i>Achillea ptarmica</i>	Nysesryllik														x								
<i>Aconitum septentrionale</i>	Tyrhjelm				x	x	x		x	x	x	x	x										
<i>Ajuga reptans</i>	Jonsøkkoll												x										
<i>Alchemilla cf. monticola</i>	Beitemarikåpe								x														
<i>Alchemilla vulgata</i> coll.	Marikåpe		x	x	x	x	x			x	x	x			x	x				x	x	x	x
<i>Anemone nemorosa</i>	Kvitveis		x			x	x	x	x	x	x	x			x	x	x			x	x	x	x
<i>Angelica archangelica</i>	Kvann																						x
<i>Angelica sylvestris</i>	Sløke			x	x	x	x	x			x	x	x			x					x		x
<i>Antennaria dioica</i>	Kattefot								x	x	x				x	x							
<i>Asplenium viride</i>	Grønnburkne								x														
<i>Atocion rupestre</i>	Småsmelle										x												
<i>Athyrium filix-femina</i>	Skogburkne		x	x	x	x	x		x	x	x	x			x	x	x			x	x	x	
<i>Bartsia alpina</i>	Svarttopp	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	
<i>Bistorta vivipara</i>	Härerug			x	x		x			x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	
<i>Blechnum spicant</i>	Bjønnekam								x	x	x	x			x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Caltha palustris</i>	Soleihov						x			x	x				x	x							x
<i>Campanula rotundifolia</i>	Blåklokke								x		x	x			x	x							
<i>Cerastium fontanum</i> coll.	Vanlig arve/ skogarve											x				x							
<i>Chamaepericlymenum suecicum</i>	Skrubbær		x	x	x	x	x	x	x	x	x				x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Chamerion angustifolium</i>	Geitrams		x	x	x		x								x	x	x						
<i>Cicerbita alpina</i>	Turt					x	x	x			x												x
<i>Cirsium arvense</i>	Åkertistel																						
<i>Cirsium helenioides</i>	Kvitbladtistel			x	x	x	x	x		x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Cirsium palustre</i>	Myrtistel			x	x	x	x					x			x	x							x
<i>Coeloglossum viride</i>	Grønnkurle										x	x											
<i>Comarum palustre</i>	Myrhatt			x	x		x			x	x				x	x	x	x			x	x	
<i>Convallaria majalis</i>	Liljekonvall										x	x											x
<i>Corallorhiza trifida</i>	Korallrot			x																			
<i>Crepis paludosa</i>	Sump- haukeskjegg			x		x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x			x	x	
<i>Dactylorhiza fuchsii</i>	Skogmarihand	x		x	x	x			x	x	x	x	x	x	x	x							x

b) forts.

Vitenskapelig navn	Norsk navn	NT 4	NT 5 – NT 9	NT 13 – NT 14	NT 16 – NT 18	NT 19 – NT 24	NT 25 – NT 28	NT 30 – NT 33	NT 39 – NT 47	NT 49 – NT 54	NT 55 – NT 65	NT 66 – NT 67	NT 68 – NT 73, NT 76 – NT 77	NT 78	NT 79 – NT 86	NT 89 – NT 91	NT 95	NT 97	NT 98 – NT 103	NT 108, NT 113	NT 109	NT 111
<i>Dactylorhiza incarnata</i> ssp. <i>cruenta</i>	Blodmarihand								x						x							
<i>Dactylorhiza incarnata</i> ssp. <i>incarnata</i>	Engmarihand	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Dactylorhiza lapponica</i>	Lappmarihand			x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x						
<i>Dactylorhiza maculata</i>	Flekkmarihand	x	x	x	x				x	x	x	x	x	x	x	x		x			x	x
<i>Drosera longifolia</i>	Smalsoldogg	x	x						x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	X	
<i>Drosera rotundifolia</i>	Rundsoldogg								x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x	x	X
<i>Dryopteris filix-mas</i>	Ormetelg														x							
<i>Epilobium</i> sp.	Mjølke				x										x	x		x			x	
<i>Epipactis</i> cf. <i>atrorubens</i>	Raudflangre												x									
<i>Epipactis helleborine</i>	Breiflangre										x											
<i>Equisetum fluviatile</i>	Elvesnelle	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x			x	x
<i>Equisetum palustre</i>	Myrsnelle	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Equisetum sylvaticum</i>	Skogsnelle				x		x	x		x		x			x						x	x
<i>Euphrasia</i> sp.	Øyentrøst	x																				x
<i>Euphrasia</i> cf. <i>hyperborea</i>	Tromsøyentrøst														x					x		
<i>Euphrasia wettsteinii</i>	Fjelløyentrøst		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Filipendula ulmaria</i>	Mjødurt		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Fragaria vesca</i>	Markjordbær								x	x	x	x			x				x	x		
<i>Galium boreale</i>	Kvitmaure	x	x	x					x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		
<i>Galium elongatum</i>	Stor myrmaure																				x	
<i>Galium palustre</i>	Myrmaure					x	x				x											
<i>Gentiana amarella</i>	Bittersøte								x													
<i>Geranium sylvaticum</i>	Skogstorkenebb		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Geum rivale</i>	Enghumbleblom			x	x	x	x		x	x	x	x	x		x						x	x
<i>Gymnadenia conopsea</i>	Brudespore								x	x	x	x	x		x	x						
<i>Gymnocarpium dryopteris</i>	Fugletelg		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x			x	x			x	x	x
<i>Hammarbya paludosa</i>	Myggblom												x				x	x				x
<i>Hieracium lactucella</i>	Aurikkelsvæve									x	x	x										
<i>Hieracium</i> sp.	Svæve		x		x				x						x	x				x	x	
<i>Huperzia selago</i> coll.	Lusegras		x		x		x		x	x	x	x			x	x				x	x	
<i>Hypericum maculatum</i>	Firkantperikum								x	x			x									
<i>Lathyrus vernus</i>	Vårerteknapp									x	x	x										
<i>Leontodon autumnalis</i>	Følblom				x	x	x	x	x	x	x	x			x	x				x	x	x
<i>Leucanthemum vulgare</i>	Prestekrage														x							
<i>Linnaea borealis</i>	Linnea									x	x	x			x	x	x			x	x	x
<i>Linum catharticum</i>	Vill-lin								x						x							
<i>Listera cordata</i>	Småttveblad		x		x					x	x				x					x		
<i>Listera ovata</i>	Stortveblad				x				x	x	x	x	x	x	x	x				x		x
<i>Lotus corniculatus</i>	Tiriltunge								x		x				x							
<i>Lychnis flos-cuculi</i>	Hanekam									x												
<i>Lycopodium annotinum</i> ssp. <i>annotinum</i>	Stri kråkefot		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x			x	x				x		
<i>Lycopodium clavatum</i> ssp. <i>clavatum</i>	Myk kråkefot		x									x			x					x		
<i>Maianthemum bifolium</i>	Maiblom		x						x	x	x				x					x		
<i>Melampyrum pratense</i>	Stormarinjelle								x		x		x	x							x	
<i>Melampyrum sylvaticum</i>	Småmarinjelle				x	x				x	x	x	x		x	x		x	x			
<i>Menyanthes trifoliata</i>	Bukkeblad	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Moneses uniflora</i>	Olavsstake														x	x						
<i>Narthecium ossifragum</i>	Rome	x	x					x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Nymphaea alba</i> coll.	Kvit nøkkerose										x										x	x
<i>Omalotheca norvegica</i>	Setergråurt				x						x							x				
<i>Omalotheca supina</i>	Dverggråurt							x														
<i>Omalotheca sylvatica</i>	Skoggråurt																x					
<i>Orthilia secunda</i>	Nikke- vintergrønn			x	x				x	x	x	x			x	x				x		x
<i>Oxalis acetosella</i>	Gjöksyre														x	x						
<i>Paris quadrifolia</i>	Firblad										x	x										
<i>Parnassia palustris</i>	Jåblom	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x	x		x	x	x
<i>Pedicularis palustris</i>	Myrklegg				x	x	x				x	x			x	x				x	x	x
<i>Pedicularis sceptrum-carolinum</i>	Kongsspir				x		x															
<i>Petasites frigidus</i>	Fjellpestrot				x	x	x	x	x						x							
<i>Phegopteris connectilis</i>	Hengeving				x	x	x		x	x	x	x	x		x	x				x	x	x
<i>Pinguicula vulgaris</i>	Tettegras	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Plantago lanceolata</i>	Smalkjempe								x		x				x							
<i>Plantago major</i> coll.	Groblad														x							
<i>Platanthera bifolia</i>	Nattfiol								x	x	x				x	x				x		
<i>Polygonatum verticillatum</i>	Kranskonvall				x	x	x		x			x										
<i>Polystichum lonchitis</i>	Taggbregne				x	x					x				x							

b) forts.

Vitenskapelig navn	Norsk navn	NT 4	NT 5 – NT 9	NT 13 – NT 14	NT 16 – NT 18	NT 19 – NT 24	NT 25 – NT 28	NT 30 – NT 33	NT 39 – NT 47	NT 49 – NT 54	NT 55 – NT 65	NT 66 – NT 67	NT 68 – NT 73, NT 76 – NT 77	NT 78	NT 79 – NT 86	NT 89 – NT 91	NT 95	NT 97	NT 98 – NT 103	NT 108, NT 113	NT 109	NT 111
<i>Potentilla erecta</i>	Tepperot	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Prunella vulgaris</i>	Blåkoll								x	x	x	x	x		x	x						
<i>Pseudorchis albida</i>	Kvitkurle								x		x				x							
<i>Pteridium aquilinum</i>	Einstepe										x											x
<i>Pyrola minor</i>	Perle- vintergrønn			x	x				x	x	x	x			x	x			x	x		
<i>Pyrola rotundifolia</i>	Lege- vintergrønn								x	x	x				x							
<i>Ranunculus acris</i> coll.	Engsoleie			x	x	x	x		x	x	x	x	x		x	x	x	x	x	x		x
<i>Rhinanthus minor</i> coll.	Småengkall		x	x	x	x	x		x	x	x	x	x		x	x			x	x		x
<i>Rubus chamaemorus</i>	Molte			x	x	x	x		x	x	x	x			x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Rubus saxatilis</i>	Tågebær			x	x	x	x		x	x	x	x	x	x	x	x			x	x	x	
<i>Rumex acetosa</i> coll.	Engsyre			x	x		x		x						x	x						
<i>Rumex acetosella</i> coll.	Småsyre										x											
<i>Saussurea alpina</i>	Fjelltistel			x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x			x	
<i>Saxifraga aizoides</i>	Gulsildre								x	x		x	x		x	x						
<i>Selaginella selaginoides</i>	Dvergjamne	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Silene dioica</i>	Rød jonsokblom														x							
<i>Solidago virgaurea</i>	Gullris		x	x	x	x	x	x	x	x	x	x			x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Stellaria graminea</i>	Grassjerneblom														x							
<i>Succisa pratensis</i>	Blåknapp	x							x	x	x	x	x	x	x	x	x			x	x	x
<i>Taraxacum</i> sp.	Løvetann									x	x	x	x		x							
<i>Thalictrum alpinum</i>	Fjellfrøstjerne			x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x				x		
<i>Tofieldia pusilla</i>	Bjønbrodd	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x			x	
<i>Trientalis europaea</i>	Skogstjerne	x	x	x	x	x	x		x	x	x	x			x	x	x	x			x	x
<i>Trifolium pratense</i>	Rødkløver														x							
<i>Trifolium repens</i>	Kvitkløver														x							
<i>Triglochin maritima</i>	Fjæresauløk								x	x	x	x	x	x								
<i>Triglochin palustris</i>	Myrsauløk								x	x	x	x	x	x	x	x					x	
<i>Trollius europaeus</i>	Ballblom			x	x	x		x														
<i>Tussilago farfara</i>	Hestehov					x				x		x			x							x
<i>Urtica dioica</i> coll.	Stornesle				x										x							
<i>Utricularia intermedia</i>	Gytjebærerot								x	x		x			x			x				
<i>Valeriana sambucifolia</i>	Vendelrot			x	x	x		x			x						x				x	x
<i>Veronica chamaedrys</i>	Tveskjegg- veronika								x						x	x				x		
<i>Veronica officinalis</i>	Legeveronika								x		x				x	x						
<i>Veronica serpyllifolia</i> coll.	Snauveronika										x				x					x		
<i>Vicia cracca</i>	Fuglevikke								x	x	x	x	x		x						x	
<i>Vicia sylvatica</i>	Skogvikke								x	x	x	x	x			x						
<i>Viola biflora</i>	Fjellfiol				x				x	x	x		x		x					x		
<i>Viola epipsila</i>	Stor myrfiol						x															x
<i>Viola palustris</i>	Myrfiol	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x	x
<i>Viola riviniana</i>	Skogfiol										x				x							x

Vedlegg 4. Rikmyrvegetasjon i myrlokalteter i Sør- og Nord-Trøndelag registrert i Myrbasen ved VM. Uthevete lokalitetsnavn viser til myrer der slått er omtalt (17107 Finnøyfloan har ikke rik myrvegetasjon). ID viser til lokalitetsnummer i Myrbase, myrmasivnummer og -type viser til henholdsvis hvilket av myrmasivene på lokaliteten det dreier seg om (løpenummer), og hvilken type myrmasiv det er. Myrmasivtyper: E1 = strengblandingsmyr, E2 = øyblandingsmyr, E3 = palsmyr, F1 og F5 = flatmyr, F2, F4 og F7 = bakkemyr, F3 = strengmyr, F6 = Kilde. Dominerende vegetasjonstype og inntil ni vegetasjonstyper i tillegg er vist (se tabell 1 for koder). Middelsrike og ekstremrike vegetasjonstyper (inkludert rikkilde) er uthevet. Se tabell 1 i henholdsvis Moen (1983) og Moen & medarbeidere (1983) for ytterligere opplysninger om lokalitetene.

Kommune	Lokalitet	ID	Myrmasiv			Vegetasjonstype						
			Nr.	Type	Dom.	Tillegg						
Frøya	Myrer ved Ytre Rosaberget	16002	1	F1	Q	V	G	R				
		16002	2	F4	G	F	Q					
		16002	3	F7	G	F	Q					
Hemne	Stormyra	16007	2	F1	G			H	M	Ø	R	
Hemne	Myrer mellom Mo og Mosætrene	16008	2	F2	G			L	Q	F	I	
		16008	5	F6	Æ							
Hemne	Myrer i Røstadalen	16009	2	F2	G			L			Q	
Hitra	Myrer på Dolmøya	16010	1	F1	V	R						
Hitra	Havmyrene	16011	5	F1	Q	G	V	M	R			
		16011	6	F4	F			G	Q			
		16011	7	F7	F			G	Q			
Holtålen	Myr V for Gåstjern	16012	1	F1	H	I	G	M	L	Q	R	S
		16012	3	F6	Æ							
Klæbu	Langåskjølen/ Grønkjølen	16014	1	F1	G	H	I	M	R	W		
		16014	2	F2	G	Q	L	V	T			
		16014	3	F3	G	H	I	Q	R			
		16014	7	F6	Æ							
Klæbu	Rassvæta	16015	1	F1	Q	V	R	G	L	T		
Meldal	Garbergmyra	16016	1	F1	G	H	M	R	Q	V		
		16016	2	F2	Q	L	G	T	V			
		16016	6	F6	Æ							
Meldal	Myrer Ø for Risaåsen	16017	1	F1	G	H	M	R				
		16017	2	F2	Q	G	L	T			V	
Melhus	Åsamyra og Stormyra	16018	1	F1	Q	G			T	V		
Melhus	Tømmesdalen Hoppardalsmyran	16019	1	F1	Q		R	L	M	G	V	T
Midtre Gauldal/ Selbu	Flomyran V for Hukkelvatna	16022	1	F1	G	I	F	M	R	S		
		16022	2	F2	Q	L	G	V	T	X		
		16022	3	F3	G	L	H	M	R	I	Q	S
		16022	4	F3	I	S	H	G	M	L	R	Q
		16022	6	F6	Æ							
		16022	7	F3	I	S	H	G	M	L	R	Q
Midtre Gauldal	Myrer S for Holtsjøen	16023	2	F2	G			L			Q	T
Midtre Gauldal	Ved Solhall	16024	2	F2	Q	V	T	X				
Midtre Gauldal	Ved Moholtet	16025	2	F2	Q	V	T	X				
Midtre Gauldal	Ø for Ramstadsjøen	16026	1	F2	Q	V	T	X	G			

Kommune	Lokalitet	ID	Myrmasiv			Vegetasjonstype						
			Nr.	Type	Dom.	Tillegg						
Midtre Gauldal	Fordalen ved Fjesetvollen	16027	1	F1	G	H	M	R	I	S		
Oppdal	Finntjern V for Orkelkroken	16028	1	F1	R	Q	S	T	V	W	M	L
		16028	2	F2	Q	V	T					
		16028	3	F6	Æ							
Oppdal/ (Rennebu)	Minilldalsmyran	16029	1	F1	H	I	R	F	G			
		16029	2	F2	Q			G	L	V		
		16029	3	F3	I	R						
		16029	5	E1	H	I	A	R				
		16029	6	E2	H	I	A	R	F	G		
		16029	8	F6	Æ							
Orkdal	Myrer ved Fossum	16030	2	F2	Q							
Orkdal	Svorkmyran	16031	1	F1	G	H	M	I	Ø	F		R
Orkdal	Søvasskjølen	16033	1	F1	G	H	I	M	R			
		16033	2	F2	G				L	Q		V
		16033	7	F6	Æ							
Orkdal	Myr Ø for Søvatnet	16034	1	F1	G	H	F	M	L			R
		16034	2	F2	G	L						Q
		16034	5	F6	Æ							
Orkdal	Myr ved Holtan	16036	1	F1	Q	G	L	P				V
Orkdal	Nord for Svorksjøen	16037	1	F1	G	H	I	M	Q			
		16037	2	F2	G	Q						V
Orkdal	Jakopsmyra	16038	1	F1	G	L	H	Q	M			
		16038	7	F6	Z	Æ						
Rennebu	Ilbogen - Storvolla	16039	2	F2	G	Q	L				T	V
Rennebu	Nerskogen V for Stamne	16040	1	F1	R	Q		G	H	M		W
		16040	2	F2	Q		T	V	L			
		16040	3	F3	R	Q	H	G	M	I		
		16040	6	F6	Æ							
		16040	7	E2	R	Q	A	F				
Rennebu	Minillkroken-området	16041	1	F1	R	H	M	G				W
		16041	2	F2	Q			V	G	L	T	
		16041	3	F3	R		Q	H	G	M		
		16041	5	F6	Æ							
Rennebu	Varhaugkjølen	16042	1	F1	R	H	S	M	N	I	W	
		16042	2	F2	Q	V	T	L	G			
		16042	3	F3	R	M	Q	L				
		16042	5	F6	Æ							
		16042	6	E2	R	Q	A	H	G	I		
		16043	2	F2	G			L	Q			
Rennebu	Svarthammarmyran m.fl.	16044	1	F1	Q	V	T					
Røros	Finnfloen	16049	1	F1	M	H	I	S	R			
		16049	2	F2	Q	L	G	T				V
		16049	6	F6	Æ							
Røros	Myrer ved Molinga	16050	1	F1	R	M	T			G	F	
		16050	2	F2	Q	V	T	X	L	P		
		16050	3	F3	S	R	M	Q	L			
		16050	5	F5	Ø				T			
		16050	6	F6	Æ							

Kommune	Lokalitet	ID	Myrmasiv			Vegetasjonstype						
			Nr.	Type	Dom.	Tillegg						
Røros	Brekken, Sølendet	16051	1	F1	W	R	S	V	Q			
		16051	2	F2	V			Q	X			
		16051	4	F6	Æ							
		16051	5	E2	R	W	A	S	F	V		
		16052	2	F1	P	T	G					
Trondheim	Bjørnmyra	16052	2	F1	P	T	G					
Trondheim	Digremyra	16053	2	F1	Q	T	G	V	X			
		16053	4	F6	Æ							
Trondheim	Nordmyra, Heimdal	16056	3	F1	V	Q	G	T	L			
		16056	4	F6	Æ							
Trondheim	Rørmyra	16057	3	F1	V	Q	G	T				
		16057	4	F6	Æ							
Tydal	N og Ø for Essandsjøen	16058	1	F1	G	I	F	M	H	R	S	
		16058	2	F2	Q	L	G	T	F		V	
		16058	3	F3	I	H	G	M	S	R	L	Q
		16058	6	E1	G	I	A	F	H	R	S	M
		16058	7	E2	G	I	A	F	H	R	S	M
		16058	8	E3	G	I	A	F	H	R	S	M
		16058	9	F6	Æ	Z	Y					
Tydal	Myrer ved Vessingsjøen	16059	1	F1	M	I	H	R	S	F	L	
		16059	2	F2	L	Q	G	T			V	
		16059	3	F3	I	M	G	L	S	F		
		16059	4	F3	M	S	I	G	F			
		16059	7	E2	M	I	G	A	F	S		
Tydal	Myrer i Nedalen	16059	8	F6	Æ	Z						
		16060	1	F1	I	H	G	F	M	S	R	
		16060	2	F2	G	L	F	Q	T		V	
Åfjord	Stordalen	16060	7	F6	Æ							
		16061	1	F1	G	H	I	F	M	R	W	
		16061	2	F2	G				Q	L	V	T
Åfjord	Sekkenområdet	16061	6	F6	Æ			Y				
		16062	1	F1	T	X	V	Q	L	G		
		16062	2	F2	T	X	Q					
Åfjord	Storfjellmyran	16062	3	F6	Æ							
		16064	2	F2	G					L	Q	
		16065	1	F2	G	L	Q	T	P			
Åfjord	Måmyran N for elva	16066	1	F1	G	H	I	F			M	R
		16066	2	F2	G					Q	V	
		16066	3	F3	G	H	I			Q	R	
Klæbu	Lysklettmyrin	16068	2	F1	Q	V	T					
		16069	1	F1	G	Q	R	H	L	V	I	
Orkdal	Kammyra	16069	2	F2	Q	L	G	T	V			
		16072	1	F1	G	I	H	M	R			
Meldal	Høgkjølen	16072	2	F2	G		L	Q			V	
		16072	7	F6	Æ							
		16073	1	F1	G	I	H	M	R			
Meldal	Bakkjølen	16073	2	F2	G		L	Q			V	
		16073	7	F6	Æ							
		16074	1	F1	Q	R	L	M	Ø			
Meldal	Litlbumyra	16074	2	F2	Q	L	G					

Kommune	Lokalitet	ID	Myrmasiv		Vegetasjonstype								
			Nr.	Type	Dom.	Tillegg							
Trondheim	Byneset. Myr Ø for Potten	16075	1	F1	Q	T	V	X					
Klæbu	Ø for Målsjøen	16076	1	F1	G	H	I	F	A	M	R		
		16076	2	F2	G	L	Q	V					
Orkdal/ Skaun	Alvåsen- Midtskogvatnet	16077	1	F1	G	L	H	I	M	R			
		16077	2	F2	G	Q	L			V	T		
		16077	3	F3	H	M	G	Q					
Bjugn	Tarva. Stallmyra Gårdsvatn	16078	1	F1	G	F	H	Q					
		Åfjord	S for Svartliåsen	16080	1	F1	Q	G	V	T			
16080	2			F2	Q	V							
16080	4			F6	Æ								
Åfjord	N for Skanseelva	16081	1	F1	G	Q	R	M	F				
		16081	2	F2	Q	G	V						
		16081	4	F6	Æ								
Osen	Myr S for Austvassli	16082	2	F2	G			L	Q				
Åfjord	Myr ved Hutjønnna	16083	2	F2	G	L		Q					
Trondheim	Myrer mellom Kotatjønnna og Leirsjø	16084	1	F1	Q	V	G	R	H				
		16084	2	F2	V	Q	T						
		16084	5	F6	Æ								
Trondheim	Storsætermyra	16085	1	F1	V	G	Q	T					
		16085	2	F2	V	T	Q						
Trondheim	Myr Ø for Sæteråsen	16086	1	F1	V	T	Q	G					
		Skaun	Tjømmyran	16087	1	F1	Q	V	G	R	H	T	
16087	2			F3	R	S	Q						
Rennebu	Myrer ved Slettestjønnna	16088	1	F1	M	R	H	I	L	G	T	P	F
		16088	2	F2	Q	L	T	G					V
		16088	5	F6	Æ								
Selbu	Myrer ved Hansvollen Østrungen	16089	1	F1	G	H	M	R	I	F			
		16089	2	F2	Q	V	L	T	G				
		16089	6	F6	Æ								
Selbu	Myrer i Råndalen	16090	1	F1	G	I	F	M	M	Q			
		16090	2	F2	G			L	Q			V	
		16090	3	F3	I	H	G	M	S	Q			
		16090	4	F3	G	H	I	M	L	R			
Selbu	Myr og sump V for Saga	16092	1	F1	Q	R	T						V
Selbu	Stråsjøen og Prestøyan	16094	1	F1	G	H	I	M	S	Ø	R		
		16094	2	F2	G		Q	L		K	P	Ø	V
Selbu	Rotladalen	16095	1	F1	G	H	I		F	M	N	R	S
		16095	2	F2	G				L	Q	K	P	T
		16095	6	F6	Æ								
Oppdal	Myr Ø for Haugtjørnin	16096	1	E3	R	A	H	F	S	I			
		16096	2	F1	R	Q	V	W	X	T			
Trondheim/ Klæbu	Våttåsen	16097	1	F1	V	Q	M	G	H				
		16097	2	F2	V	Q							
Snillfjord	Myr V for Rognlia	16100	3	F1	G	H				Q	R	M	I
		Skaun	Myr S for Laugen	16103	2	F1	L	Q	R		M	G	
16103	3			F5	Ø							M	R
Snillfjord	Myrene i Fjelldalen m.fl.	16104	1	F1	G	H	M		R				
		16104	2	F2	G	L	Q						V
		16104	5	F3	G	M	H	L			I	N	R

Kommune	Lokalitet	ID	Myrmasiv			Vegetasjonstype						
			Nr.	Type	Dom.	Tillegg						
Rennebu	Myr V for Jølvatnet	16105	1	F1	H	G	I	M	R		W	
		16105	2	F2	Q	L	G					
		16105	5	F6	Æ	Z						
Meldal	N for Jølvatnet, V for Jøla	16106	1	F1	G	H	I	M	R			
		16106	2	F2	G	L	Q		T		V	
		16106	3	F3	G	H	M	Q	R			
		16106	4	F3	I	H	M	G	L	R	Q	
		16106	8	F6	Æ	Z						
Meldal/ Rennebu	Myrer ved Langvatnet	16107	2	F2	G	L				Q	V	
		16107	9	F6	Æ							
Rennebu	Myrer NV for Rishaugsetra	16108	1	F1	L	G	M	H	P	R		
		16108	2	F2	Q	L	P				V	
		16108	4	F6	Æ	Z						
Rennebu	Myrene i Heldalen	16109	1	F1	H	G	L	M	R	I		
		16109	2	F2	G	L	Q	T			V	
		16109	3	F3	G	L	H	M	I	N	Q	
		16109	5	F6	Æ	Z						
Rennebu Meldal	Telmyran N for Hela Myrene ved Raudfjellvatnet	16110	2	F2	G			L	Q			
		16111	1	F1	H	M	R	G	Q			
		16111	2	F2	G	L	Q				V	
Rennebu	Myrene N for Jølfjellet	16111	4	F3	M	S	I	R	L	Q	H G	
		16112	1	F1	G	H	M	L	R	F		
		16112	2	F2	G	L				Q		V
Meldal	Myrene S for Resvatnet	16113	1	F1	G	H	M	I	Ø	R	T P	
		16113	2	F2	G	L	Q	T	P		V	
Tydal	Bustvola	16115	1	F2	Q	G		P	T	V		
		16115	2	F7	F	G	K	Q	A			
		16115	3	F1	R	H	F					
		16115	4	F3	S	R	M	Q	I	H	G	
		16115	6	F3	G	L	I	Q	S	F		
		16115	7	F6	Æ	Z						
Tydal	Sankkjølen	16116	1	F1	G	I	F	H	R	S	M	
		16116	2	F2	Q	G					V	
		16116	3	F3	I	H	G	M	L	S	R	
		16116	4	E2	G	H	I	A	F	R	S	
		16116	5	F6	Æ	Z						
Tydal Selbu	Stormyra V for Hilmo Elvådalen-Holmfjellet	16117	2	F2	G	L	Q	T				
		16118	1	F1	G			I	H	L	M F R	
		16118	2	F2	G	Q	L		T	P	K	V
		16118	3	F3	L	G	Q	M	R	S	I	H
Holtålen	Slågårya-Slågåhøgda	16118	4	F3	M	S	L	Q	I	G		
		16119	1	F1	M		H	I	R	S		
		16119	2	F2	L	G			P	Q	T	V
		16119	3	F3	M	I	L	S	H	G	R	
		16119	4	F6	Æ							
Holtålen	Breimyra	16119	7	F3	M	L	H	G	I	R	S	
		16120	2	F1	M	L	G	I	H	R		
		16120	3	F2	L			G	Q	T		
Holtålen	Sjursfloan	16122	2	F2	Q	V	L					

Kommune	Lokalitet	ID	Myrmasiv			Vegetasjonstype									
			Nr.	Type	Dom.	Tillegg									
Leka	S for Horrfjellet	17002	1	F1	Q	F	V								
		17002	2	F7	Q	V	F								
		17002	3	F4	Q	V	F								
Leka	Myr ved Kvaløen	17003	1	F1	F	G	Q								
Leka	V for Rauberg	17004	1	F1	G	H	Q	V							
Levanger/ Stjørdal	Øvre Forradalsområdet	17006	1	F2	G	L	K	Q		T	P	V			
		17006	2	F1	G	H	I	M	F	R					
		17006	6	F3	I		H	G	M	R					
		17006	7	F3	I		H	G	M	R					
Levanger	Ø for Huldertjønna	17007	1	F1	G	H		K	F	I	L	M	R	V	
		17007	2	F2	G			L	Q					V	
Levanger	SV for Langåsdammen	17008	6	F1	M	R	V	K						W	
		17008	7	F2	Q	V		L							
Levanger	Skjevelås-Veråsmyra	17009	1	F1	R	Q	G								
Namdalseid	Kongsmyran	17010	1	F2	G						K	L	Q		
Namdalseid	Ø for Hegdølin	17011	1	F1	G			I	M	L	H		R	Q	
		17011	2	F2	G			Q	L	K				V	
Namdalseid	V for Finnvollvatnet	17012	2	F2	G					L				Q	
Namdalseid	S for Austjord	17014	1	F1	R	M	T	P							
		17014	2	F2	Q	L	T							V	
		17014	3	F3	S	L	M	R	F						
		17015	1	F2	Q	T	V								
Namsskogan	Ø for Myrmo	17015	2	F3	S	Q	R								
		17015	3	F6	Æ										
		17016	1	F2	Q					T					
Namsskogan	Ved Brekkvatnet	17016	2	F1	Q			R							
		17017	1	F1	R					S					
Namsskogan	Myr ved Finnvollen	17017	2	F2	Q					T				V	
		17018	2	F2	Q	L	T	K	V						
Namsskogan	NV for Austvatnet	17018	4	F6	Æ										
		17019	1	F1	R	M	H	G							
Namsskogan	Stormyra, Strompdalen	17019	2	F2	Q	L	G	T	P	V					
		17019	3	F3	S	N	Q	L	G						
		17019	4	F3	S	Q	L	N							
		17020	3	F2	G	L	Q	K							
Namsskogan	NØ for Tveråa	17020	3	F2	G	L	Q	K							
Namsskogan	Sætermyra	17021	1	F1	R	Q									
		17021	2	F2	Q	V	T								
		17021	3	F3	S	R	Q	V	W						
		17021	4	F6	Æ										
Nærøy	Ved Gravvik kirke	17024	1	F1	G	F	A	K		L	Q				
Nærøy	Haltussvatnet	17025	2	F1	M	R	I	H	N	S	F				
		17025	3	F5	Ø	N	S								
Nærøy	Ved Lavvatnet	17026	2	F1	L	M	F	Q	R	V					
		17026	4	F2	Q					V					
		17026	5	F6	Æ										
Nærøy	Ved Skogstad	17027	1	F1	V	Q	W	R							
		17027	2	F5	Ø	R	M								
		17027	3	F6	Æ										
		17027	4	F2	V	Q									
Snåsa	Hauganmyr	17029	5	F1	T	K	V								
Snåsa	Hafellmyra	17033	3	F1	G	K	I	F				Q			
Snåsa	Seisjømyrene m.fl.	17034	2	F2	G		K	F				L	Q		

Kommune	Lokalitet	ID	Myrmasiv			Vegetasjonstype								
			Nr.	Type	Dom.	Tillegg								
Snåsa	Brennmyra	17035	3	F1	Q	T	L				V			
Steinkjer	Ø for Bjørdal	17036	3	F2	G	K	L	Q						
Steinkjer	Røseggmyran	17044	2	F1	G	Q	V	T						
		17044	3	F6	Æ									
Steinkjer	Saursaunmyra	17048	3	F1	H	M		Q						
Steinkjer	Noemsmyra	17049	1	F1	Q	V								
		17049	2	F6	Æ									
Steinkjer	Ryggamyra og Raudmyra	17052	2	F1	K				G	L	Q			
Stjørdal	Beistadkjølän, Raudåtjørnin	17053	2	F2	G	L	K	Q	V					
		17053	9	F6	Æ									
Stjørdal	Kongrosletta-Ruvlen	17054	1	F2	G	L	Q	V	K	T				
Stjørdal	SV for Åstjønna	17055	1	F3	Q	T	G	K						
Stjørdal	Mellom Almli og Skolmli	17056	1	F3	Q	T	V	X						
Verdal	Kaldvassmyra	17057	3	F1	V	W	R	S	T	Q	H			
		17057	4	F6	Æ									
Verdal	Skaffelimyran	17059	1	F1	G	F	H	I	M	R				
		17059	2	F2	G		L	Q	F	K	V			
Verdal	S for Sullia	17060	1	F1	G	F	H	I	M	R				
		17060	2	F2	G		L	Q	F	K	V			
Verdal	Bellingsflata	17061	1	F1	G	H	F	M	R					
		17061	2	F2	G		L	Q			V			
Verdal	Brattåsen-Spjeldberget	17062	1	F2	G	Q	L	T	V					
		17062	3	F3	R	G	Q	H	M	I				
		17063	1	F2	G	K		F	L		Q			
Verdal	Storslættet m.fl.	17064	1	F1	G	H	F	I	K	M	R			
		17064	2	F2	Q	G	L	T	K	V				
		17064	3	F3	S	Q	R	M						
		17064	6	F6	Æ									
		17065	2	F2	Q	G	L	T	K			V		
Verran	Myrer i Simadalen	17065	4	F6	Æ									
		17066	1	F1	W	V	H	G	F					
		17066	2	F2	V	Q	X	G						
Meråker	Rangledalen	17066	4	F6	Æ									
		17068	1	F1	G	H		M	I	F	K	P	R	W
		17068	2	F2	G	Q	L				F	T	V	
Vikna	V for Årlivatnet	17068	5	F6	Æ	Z								
		17070	1	F1	F	G	H	Q	R	I		Ø	S	
Vikna	Ø for Årlivatnet	17070	2	F2	Q			V	L					
		17071	5	F2	G			Q			L			
Vikna	Sandstad	17073	1	F1	Q	L	G	F						
Vikna	Kalvøya	17075	3	F1	F	G	Q	L	R	M	S	N	H	
Vikna	SV for Trollskardfjellet	17076	2	F1	G	F	H	Q	L			R	Ø	
Vikna	Ved Trontjørna	17077	3	F1	F	G	H	I	M	R				
Vikna	Svinøya i nord	17078	2	F1	G	H		F	I		Q	R	L	
		17078	5	F2	Q	L	G							
Vikna	Bøsseløya	17080	1	F1	F			H	I	G		Q		
Vikna	Ivarsøya	17081	2	F1	F	G	H					Q		
Stjørdal	Ø for Sunndal	17082	2	F2	Q	L	P	G						
Namsskogan	Bjørhusdal	17083	4	F2	G			L	Q					

Kommune	Lokalitet	ID	Myrmasiv			Vegetasjonstype														
			Nr.	Type	Dom.	Tillegg														
Namsskogan	Spunstjønna	17084	1	F1	Q	R	G	H												
		17084	2	F2	Q	G	L													
Røyrvik	Storfloen	17085	1	F1	G	I	H		R	M										
		17085	2	F2	G	Q	L													
		17085	5	F3	I	G	R		H	F										
Røyrvik	Flatmyra	17086	1	F2	Q	L														
		17086	2	F1	Q	L	R													
Røyrvik	Ved Stallvikelva-Tverrelva	17087	3	F2	G	Q	L													V
Grong	Storfloa og Storåstjønna	17100	2	F2	G		K	Q												
Lierne	Skraptjørnfloen	17105	2	F1	L	G	Q	R												
Lierne	Fjelløyfloan	17107	1	F2	G				K											
		17107	2	F1	G				H	F	K									
		17107	4	F3	G	I	H													
Lierne	Ved Holmåsen	17109	1	F2	G			L											Q	V
Lierne	Ved Berglia m.fl.	17111	1	F2	G			K	L											V
Namdalseid	Skjerpmyra	17115	5	F1	G	H		K											M	T
Namsos	Myrer ved Myrset	17120	1	F1	G				H	I	F	L								Q
Namdalseid	Ved Daltjørnbekken m.fl.	17121	1	F1	G		H	L	Q	F										
		17121	3	F2	G	L	Q		K											
Namdalseid	V for Tømmeråshøgda	17122	1	F1	G			H	Q	L	F	K								
Verdal	Kulstaddalsflåa	17124	2	F2	G			L	Q	K	P	T								V
Overhalla	Myrer N for Reinbjør	17126	4	F1	G	Q	T	F												
		17126	5	F2	Q	T														
Høylandet	Nyloddomyra, Kariengen m.fl.	17130	1	F1	G	H	Q													
		17130	2	F2	Q	V	G	L												
		17130	4	F6	Æ															
Røyrvik/ Namsskogan	Kleivbekken	17584	1	F1	G														Q	R
17584		3	F6	Æ																
Lierne	Sæterfloen, Storloken	17605	3	F1	G	L	R	S	W											
		17605	5	F2	G	L														
Namsos	Mølnhattmyra	17620	2	F1	G			I	Q	H	L									
		17620	4	F2	L	Q	G	K												
Namdalseid	Øystersætran og Dorås	17622	6	F2	G		Q	K												
Levanger	Slåttmyra ved Sønningen m.fl.	17234	-	F2	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

Vedlegg 5. Skjøtselsplaner for NT 36 Bustamyra og NT 37 Nørderslætta ved Sandnes i Lierne. Skjøtselsplanene er utformet etter mal fra Bioforsk med formål å lette inkludering i Naturbase. Veiledningen til malen og den generelle delen i malen er utelatt her. Kostnadsberegning er gjort ut fra mal for "Tiltak og kostnadsberegning skjøtsel" utarbeidet av Fylkesmannen i Nord-Trøndelag (FM-NT).

Midt-Norge

Skjøtselsplan for Bustamyra ved Sandnes, slåttemyr, Lierne kommune, Nord-Trøndelag fylke.

FIRMANAVN OG ÅRSTALL: NTNU Vitenskapsmuseet, Seksjon for naturhistorie 2012

PLAN/PROSJEKTANSVARLIG: Anders Lyngstad

OPPDRAGSGIVER: Erlend Resell

FORSIDEFOTO: Bustamyra sett mot nord. Foto: E. Resell 2012.

LITTERATURREFERANSE: Skjøtselsplanen publiseres som vedlegg i Lyngstad, A., Øien, D.-I. & Moen, A. 2012. Slåttemyrundersøkelser i Nord- og Sør-Trøndelag.— NTNU Vitensk.mus. Rapp. bot. Ser. 2012-6: 1-150.

B. Spesiell del: (se veiledning til tabellen nederst i dokumentet)

SØKBARE EGENSKAPER (for Naturbase)					
*Navn på lokaliteten: Bustamyra		*Kommune: Lierne		*Områdenr.	
ID i Naturbase:		*Registrert i felt av: Anders Lyngstad		*Dato: 26.08. 2011	
Eventuelle tidligere registreringer (år og navn) og andre kilder (skriftlige og muntlige):				Skjøtselsavtale: Inngått år: Utløper år:	
*Hovednaturtype: Slåttemyr		100 % andel		Utforminger: Slåttemyr	
Tilleggsnaturtyper: Rikmyr. Myrarealet på lokaliteten har nesten utelukkende ekstremrik vegetasjon, men noe er middelsrikt.				100 % andel	
*Verdi (A, B, C): B		Annen dokumentasjon (bilder, belagte arter m.m.). Bilder fra lokaliteten er tatt av E. Resell i 2012, og er lagret av fotografen samt ved NTNU Vitenskapsmuseet.			
Påvirkningsfaktorer (kodeliste i håndbok 13, vedlegg 11) P1S, P1Sp, P1Od, P1Obv					
Stedkvalitet	Tilstand/Hevd	Bruk (nå): Ingen			Vegetasjonstyper:
< 20 m	God	Slått	Torvtekt		L4, M2, M3, I2
20 - 50 m	x Svak	Beite	Brenning		
50-100 m	Ingen	x Pløying	Park/hagestell		
> 100 m	Gjengrodd	Gjødsling			
	Dårlig	Lauving			
*OMRÅDEBESKRIVELSE (For Naturbase og som grunnlag for skjøtselsplanen)					
INNLEDNING					
Utmarksslåtten har hatt stort omfang i Trøndelag, og den første jordbrukstelingen fra 1907 viser at det i Trøndelagsfylkene var 526 km ² med utmarksslått (ca. 2 % av landarealet). Slåtten avtok utover 1900-tallet, og rundt 1950 var den opphørt de fleste steder. I Lierne og Røyrvik er det mye som tyder på at utmarksslått var en levende tradisjon ganske lenge, og gjennom arbeidet med slåttemyrundersøkelser i Nord-Trøndelag (avsluttes høsten 2012) har vi vært i kontakt med flere som har vært med på slåtten. I dag er gjengroing en trussel for de biologiske og kulturhistoriske verdiene på slåttemyr.					
BELIGGENHET OG NATURGRUNNLAG:					
I åsene over garden Sandnes mellom Tunnsjøen og Limingen ligger noen gamle slåttemyrer, hvorav Bustamyra er den nest mest verdifulle. Myra ligger et stykke sør for grensa til skogreservatet Mariafjellet. I dette landskapet er det mer skog enn myr, og de undersøkte slåttemyrene ligger atskilt. Området ligger på grensa mellom mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone og i svakt oseanisk vegetasjonsseksjon (Moen 1998).					
NATURTYPER, UTFORMINGER OG VEGETASJONSTYPER					
Beskrivelsen av Bustamyra gjelder to separate flater (polygoner) som skilles av et skogparti. Den største av flatene (i sør) ble undersøkt i felt, den minste flata (i nord) ble bare sett fra vegen. Den sørlige delen av Bustamyra er nærmest prototypen på ei god trøndersk slåttemyr, med slak bakkemyr (tildels flatmyr) og dominans av ekstremrik fastmattevegetasjon. Den nordlige delen av myra består av ei nokså smal, rik bakkemyr som krysses av vegen. Dette myrpartiet ble sett fra vegen, og er i tillegg studert på ortofoto. Det har mindre verdi enn den sørlige delen av Bustamyra, men de to delene bør sees i sammenheng. Skjøtselsplanen gjelder den sørlige delen av myra.					
Vegetasjonen i området rundt er mange steder rik (både skog- og myrvegetasjon), og det er kort avstand vestover til en lokalitet med marisko (<i>Cyripedium calceolus</i>) i Rundhaugen.					
ARTSMANGFOLD:					
Noen arter på ekstremrik fastmatte: gulstarr, lappmarihand, breiull og stortveblad (<i>Carex flava</i> , <i>Dactylorhiza lapponica</i> , <i>Eriophorum latifolium</i> , <i>Listera ovata</i>). Se også artsliste.					

BRUK, TILSTAND OG PÅVIRKNING:

Den viktigste delen av myra er i sør (sentralt på begge sider av veggen), og er åpen, med slett overflate, så godt som uten krattoppslag, men med en del førne (dødt gras). Det er uvanlig å se ei slåttemyr som er så lite gjengrodd. Tvers over myra går en veg som har tatt noe myrareal, og ei stor grøft går inn parallelt med veggen i østkant av myra (se bilde). Det er negativt at myra er så berørt av inngrep, men hydrologien virker imidlertid å være stort sett intakt. På flybilder fra 1971 (før veggen ble bygget) er det ei smal skogrand mellom det øvre og nedre myrpartiet, men om skogen står på fastmark eller i tørr myrkantvegetasjon er vanskelig å se ut fra disse flybildene (flybildennummer 3800 A7 og A8, opptaksdato 04.07. 1971, målestokk 1 : 39 000). I nordøst er det inkludert noe areal som ikke ble befart, men der ortofoto viser at det er en mosaikk av myrkant- og skogvegetasjon. Her er det mer gjengroing enn på de sentrale myrflatene. Øst og nordøst for avgrensingen er det grøfta et nokså stort areal. I tilknytning til veggen er det en del krattoppslag som kan være aktuelt å fjerne ved en eventuell skjøtsel. På den nordlige delen av lokaliteten er det lagt ei grøft omtrent i skillet mot fastmark i sørkant av myra.

FREMMEDE ARTER:

Ingen observert.

KULTURMINNER:

To stakkstenger står på myra, dels med bevarte rester av vern mot elg og rein. To andre stakkstenger er påvist, men disse har falt ned. Vest for området er det også slåttemyrer med stående stakkstenger, men disse har gjennomgående fattigere vegetasjon enn de delene av Bustamyra som er utfigurert. Vi foreslår å vedlikeholde eller sette i stand ei eller flere av stakkstengene.

SKJØTSEL OG HENSYN

Vi foreslår å skjytte et areal på ca. 50 daa på Bustamyra, dette omfatter den sørlige delen av myra slik den er avgrenset. Den nordlige delen av myra kan inkluderes på et senere tidspunkt hvis det er ønskelig. Skjøtselsarealet er delt i to slik at den delen av myra som ligger sør for veggen (ca. 20 daa) slås i ett år, og den delen som ligger nord for veggen (ca. 30 daa) slås året etterpå. Den gode tilstanden med lite krattoppslag betyr at det vil være enkelt å restaurere myrflatene. I myrkanten i nord og nordøst er det mer gjengrodd, og det er noe usikkert hvor langt ut det bør slås. Dette må avgjøres av den som står for skjøtselen i praksis, og hvis det slås langt ut i kantene vil det kreves mer innsats med rydding av kratt. I skjøtselsfasen foreslår vi å skjytte Bustamyra intensivt, og vi mener det bør slås hvert tredje år. Slåtten bør foretas i månedsskiftet juli – august, og helst i en godværsperiode for å lette arbeidet og få god kvalitet på høyet. Skjøtselen må sees i sammenheng med skjøtselen på Nørderstakkslætta, og i en treårig syklus slås Bustamyra i år én og to, mens Nørderstakkslætta slås i år tre.

Ved rydding er det svært viktig å kappe busker og små trær under bakkenivå, hvis ikke skaper det store vansker for skjøtselen i årene etterpå. Utstyret blir fort slitt, uskarpt og går i stykker hvis vi stadig slår inn i gamle stubber. Det er langt å foretrekke å rydde et lite areal skikkelig framfor å rydde store flater på en dårlig måte. Det gir ofte godt resultat hvis to stykker går sammen og rydder. Den ene drar opp skuddet/kvisten som skal fjernes, og den andre hogger av skuddet/stammen godt under overflatenivået med øks. Resten av stammen vil da bli liggende under overflata, og nyskudd som skyter opp er lette å slå. Rydding med ryddesag fungerer ofte dårlig, og kan ikke anbefales. Både bjelkeslåmaskin og skiveslåmaskin kan ta små busker med inntil ca. fingertykkelse på stammen, men dette sliter på utstyret. Store og/eller gamle trær bør få stå, men kan kvistes opp til mannhøgde. Erfaring viser at gamle bjørker som får stå hindrer krattoppslag, men hvis de hogges kommer det raskt en mengde nye skudd som krever mye innsats for å holde i sjakk. En tommelfingerregel kan være at de (store) trærne som ikke er i veggen bør få stå.

Avgrensingen av lokaliteten er ganske god, men i nord-nordøst og sørvest er grensene noe usikre. I tillegg er det vanskelig å treffe alle vegetasjonsgrenser helt nøyaktig. Ved skjøtselen må den som utfører det praktiske arbeidet ta noen avgjørelser undervegs, og ved tvil bør vegetasjonsgrensene følges og ikke avgrensingen på kartet. Dette kan både gjelde tilfeller der areal innenfor avgrensingen har fattig vegetasjon som ikke skal slås, og der rik vegetasjon (like) utenfor avgrensingen bør slås.

Ljåslått og raking for hand er i tråd med gammel tradisjon, og det er den beste måten å skjytte slåttemyrer på. Vi foreslår likevel å bruke maskinelt utstyr ved skjøtselen av Bustamyra, dette vet vi sparer mye tid i forhold til ljåslått, og det gir en tilfredsstillende slátteeffekt.

Oppsamling og fjerning av høy etter slåtten er en viktig del av skjøtselsarbeidet. I kostnadsberegningene er det lagt inn en post med bortkjøring av høy med traktor, men her må det legges til at traktor ikke må brukes ute på myra. Graset må fraktes til veg på annet vis. Alternativer er stakksetting av høyet og nedkjøring med scooter vinterstid, eller brenning av høyet. Ved restaureringen (rydding og første gangs slått) vil høyet antakelig være av nokså dårlig kvalitet på grunn av mye dødt gras og kvist, og det kan være hensiktsmessig å brenne dette framfor å bruke tid på å kjøre det ut. Bålplasser må legges slik at de kan brukes sommers tid uten risiko for å starte skogbrann. Fordi det går veg fram til og over myra er transport av utstyr og utkjøring av gras relativt enkelt å få til.

Grøfta nord for veggen som krysser Bustamyra bør fylles igjen. I tilknytning til grøfta (se bilde) har det kommet oppslag av kratt, og det er i ferd med å dannes store tuer med blåtopp (*Molinia caerulea*). Denne grøfta er av nokså ny dato, og den drenerer effektivt, men skadevirkningene er så langt begrenset. Dette betyr at hvis det ikke gjøres noe med grøfta vil uttørring av torva og påfølgende krattoppslag øke på over tid, mens restaurering effektivt vil forhindre dette. Det kan godt tenkes at det er nok å stenge av grøfta (med torvdemninger/torv"pluggen") på noen steder slik at grunnvassnivået i myra rundt gjenopprettes.

For mer informasjon om skjøtsel av slåttemyr viser vi særlig til våre erfaringer fra Sørlendet naturreservat i Røros. Her er det mange relevante publikasjoner, med årlige rapporter fra skjøtselsarbeidet (siste årsrapport: Øien & Moen (2011)), og en oppsummering av erfaringer med skjøtsel i Øien & Moen (2006). Også fra Garbergmyra naturreservat i Meldal (Øien 2010) og Øvre Forra naturreservat i Levanger (Øien et al. 2010, Lyngstad et al. 2012) begynner vi å få erfaringer med skjøtsel av slåttemyr. Disse rapportene er tilgjengelige via hjemmesidene til NTNU Vitenskapsmuseet (<http://www.ntnu.no/vitenskapsmuseet/publikasjoner>).

DEL AV HELHETLIG LANDSKAP:

Bustamyra er en av de viktigste slåttemyrene ved Sandnes, men er ikke del av noe større, helhetlig myrlandskap.

VERDIBEGRUNNELSE:

Lokaliteten er gitt verdi B som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi slått er godt dokumentert, myra har ekstremrik vegetasjon, er i hovedsak lite gjengrodd, men påvirkes negativt av inngrep.

SKJØTSELSPLAN

DATO skjøtseleksplan: juni 2012

UTFORMET AV:
Anders Lyngstad

FIRMA:
NTNU Vitenskapsmuseet, Seksjon for naturhistorie

UTM VM 326,725

Gnr/bnr. 10/62,
10/6, 10/8

AREAL (nåværende): 0

AREAL etter evt. restaurering: 50

Del av verneområde?
Nei

MÅL:

Hovedmål for lokaliteten: Gjenoppta slått på ei lite gjengrodd slåttmyr for å sikre at den holdes åpen. Bustamyra er én av to viktige slåttmyrer ved Sandnes, den andre er Nørderstakkslætta. Skjøtselen av disse myrene må sees i sammenheng.

Konkrete delmål: Gjennomføre rydding og slått (én gang) på ca. 20 daa ekstremrik fastmattemyr sør for vegen som krysser myra i løpet av sommeren 2012. Gjennomføre rydding og slått (én gang) på ca. 30 daa ekstremrik fastmattemyr og engskog nord for vegen som krysser myra i løpet av sommeren 2013. Etablere en treårig syklus for slått på Bustamyra og Nørderstakkslætta slik at de to delområdene på Bustamyra slås i 2012/2013, 2015/2016, 2018/2019 osv.

Ev. spesifikke mål for delområde(r): Fulle igjen ei grøft som ligger nord for vegen, øst i lokaliteten. Vedlikeholde eksisterende stakkstenger. Tilstandsmål arter: -

Mål for bekjempelse av problemarter/gjengroing: Rydde og slå slik at bjørkekratt og eventuelt andre busker som er i ferd med å etablere seg i myrflate- og myrkantvegetasjon blir fjernet.

AKTUELLE TILTAK:	Prioritering (år)	Ant daa og kostnad/daa	Kontroll: (Dato)
Generelle tiltak:			
<i>Restaureringsfase, henholdsvis 20/30 daa i 2012/13:</i>			
Rydding	2012/13	10 daa/50 timer	
Restaurerings slått med slåmaskin	2012/13	50 daa/75 timer	
Raking, vending, manuelt	2012/13	50 daa/200 t.	
Lessing og bortkjøring av høy	2012/13	50 daa/50 timer	
Kostnad/daa (veiledende, beregnet fra skjema med satser fra FM-NT)	2012/13	609,- /daa	
<i>Skjøtselsfase, henholdsvis 20/30 daa i 2015/16:</i>			
Slått med ljå	2015/16	5 daa/15 timer	
Lett slått med slåmaskin	2015/16	45 daa/22,5 t.	
Raking, vending, manuelt	2015/16	10 daa/40 timer	
Raking, vending, maskinelt	2015/16	40 daa/40 timer	
Lessing og bortkjøring av høy	2015/16	50 daa/50 timer	
Kostnad/daa (veiledende, beregnet fra skjema med satser fra FM-NT)	2015/16	332,- /daa	
Aktuelle restaureringstiltak, utover de generelle: Vedlikeholde stakkstang	2013	3000,- per stakkstang	
Aktuelle årlige skjøtselstiltak, utover de generelle:			

UTSTYRSBEHOV: Ved mekanisert slått: tohjulstraktor med slåttesnute (bjelkeslåmaskin) eller tilsvarende redskap, mekanisk venderive, firhjulning med svans/henger for oppsamling/transport av gras, ljå, slipestein (for ljåblad), river, øks, kantklipper og motorsag. Tilgang til redskapsbu er en fordel.

OPPFØLGING:

Skjøtseleksplanen skal evalueres etter 6 år. Evaluering etter slåtten i 2017.

Behov for registrering av spesifikke artsgrupper:

Tilskudd søkt år:

Søkt til:

Tilskudd tildelt år:

Tildelt fra:

Skjøtseleksavtale parter:

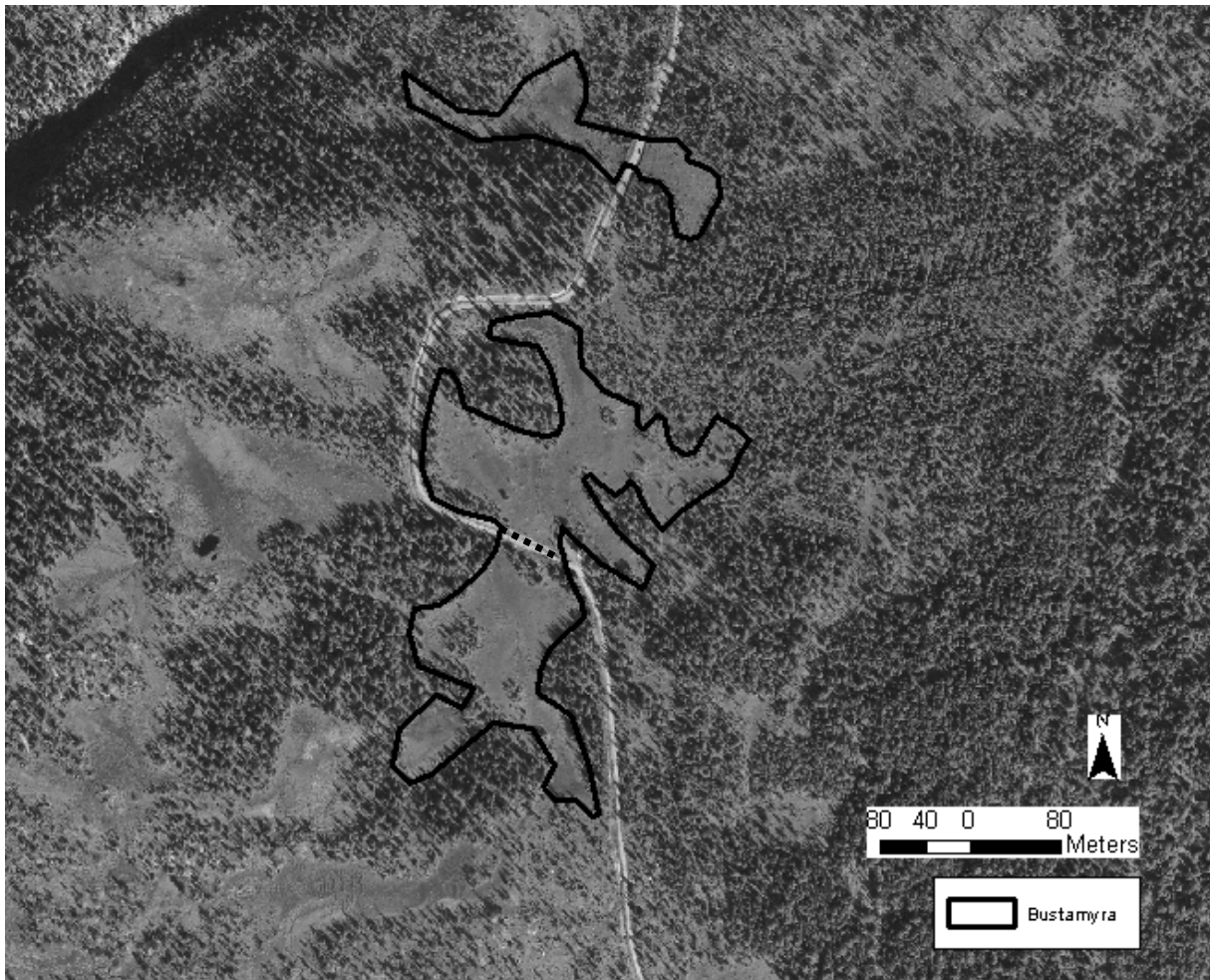
ANSVAR:

Person(-er) som har ansvar for iverksettelse av skjøtseleksplanen.

Kilder

- Lyngstad, A., Moen, A. & Øien, D.-I. 2012. Overvåking og skjøtsel i Øvre Forra naturreservat 2011. – NTNU Vitensk.mus. Bot. Notat 2012-1: 1-19.
- Moen A. 1998. Nasjonalatlas for Norge. Vegetasjon. – Statens kartverk, Hønefoss.
- Øien, D.-I. 2010. Omanalyser av faste prøveflater i Garbergmyra naturreservat 2009. – NTNU Vitensk.mus. Bot. Notat 2010-4: 1-13.
- Øien, D.-I., Lyngstad, A. & Moen, A. 2010. Bevaringsmål, overvåking og skjøtsel i Øvre Forra naturreservat, Levanger. Rapport for 2009 og 2010, med vekt på prosjektet: Oppfølging av verneområder – bevaringsmål og overvåking. – NTNU Vitensk.mus. Bot. Notat 2010-7: 1-16.
- Øien, D.-I. & Moen, A. 2006. Slått og beite i utmark – effekter på plantelivet. Erfaringer fra 30 år med skjøtsel og forskning i Sølendet naturreservat, Røros. – NTNU Vitensk.mus. Rapp. bot. Ser. 2006-5: 1-57.
- Øien, D.-I. & Moen, A. 2011. Sølendet naturreservat. Årsrapport og oversyn over aktiviteten i 2010. – NTNU Vitensk.mus. Bot. Notat 2011-2: 1-40.

Kart/ortofoto

Bustamyra ved Sandnes i Lierne med lokalitetsavgrensing (to flater), og forslag til to delområder (skilt med prikket linje) for skjøtsel på den sørlige delen av myra. Ortofoto fra Norge i bilder er benyttet i tråd med avtaler i «Norge digitalt»-samarbeidet.

Bilder

Ekstremrik bakkemyr sentralt på Bustamyra (sett mot øst), med eksempel på gjengroende myrkantvegetasjon i bakgrunnen. Rester av ei stakkstang ble funnet i denne myrkanten (vises ikke på bildet). Foto E. Resell 2012.

Grøft nord for vegen som krysser Bustamyra (sett mot øst-sørøst). Bjørkeoppslaget og de store tuene med blåtopp (*Molinia caerulea*) langs grøfta er et resultat av dreneringen. Foto E. Resell 2012.

Rester av stakkstang og vern mot rein sentralt på Bustamyra, dette er ei anna stakkstang enn den som er nevnt på bildet på forrige side. Bildet viser også et eksempel på åpen myrflate på bakkemyr med ekstremrik vegetasjon. Foto E. Resell 2012.

Rik myrvegetasjon i den sørvestlige myrhalsen på sørlige del av Bustamyra sett mot nord-nordøst. I forgrunnen ser vi høgstarmyr (med blant annet trådstarr og flaskestarr (*Carex lasiocarpa*, *C. rostrata*)), denne relativt produktive vegetasjonstypen fins noen steder langs bekker og sig i området. Foto E. Resell 2012.

Artsliste

Artsliste for karplanter ved Sandnes i Lierne (A. Lyngstad 26.08. 2011). Artene er listet opp alfabetisk etter vitenskapelig navn innenfor gruppene karsporeplanter (bregner, sneller m.m.), forvede arter (trær, busker, dvergbusker), urter og graminider (gras, halvgras m.m.). Lista er felles for Bustamyra, Nørderstakslætta og Flatmyra. Den siste er ei slåttemyr sørvest for de to førstnevnte lokalitetene som det ikke er laget skjøtselsplan for. Artene er i det store og hele felles for alle tre lokaliteter, men for noen interessante arter som bare er funnet enten på Nørderstakslætta eller Flatmyra er dette vist med N eller F bak artsnavnet. Det er i hovedsak arter i myrvegetasjon som er registrert, men arter på fastmark nær myrkantene er til en viss grad inkludert. 124 arter er registrert.

Karsporeplanter	Urter (forts.)
<i>Athyrium filix-femina</i>	<i>Narthecium ossifragum</i>
<i>Blechnum spicant</i>	<i>Omalotheca norvegica</i>
<i>Equisetum fluviatile</i>	<i>Orthilia secunda</i>
<i>Equisetum sylvaticum</i>	<i>Parnassia palustris</i>
<i>Gymnocarpium dryopteris</i>	<i>Pedicularis palustris</i>
<i>Huperzia appressa</i>	<i>Petasites frigidus</i>
<i>Lycopodium annotinum</i>	<i>Plantago major</i>
<i>Phegopteris connectilis</i>	<i>Polygonatum verticillatum</i>
<i>Polystichum lonchitis</i> N	<i>Potentilla erecta</i>
<i>Selaginella selaginoides</i>	<i>Prunella vulgaris</i>
	<i>Pyrola minor</i>

Forveda arter	<i>Pseudorchis</i> sp. F
<i>Alnus incana</i>	<i>Ranunculus acris</i>
<i>Andromeda polifolia</i>	<i>Ranunculus repens</i>
<i>Arctous alpinus</i>	<i>Rhinanthus minor</i>
<i>Betula nana</i>	<i>Rubus saxatilis</i>
<i>Betula pubescens</i>	<i>Rumex acetosa</i>
<i>Calluna vulgaris</i>	<i>Saussurea alpina</i>
<i>Empetrum nigrum</i> coll.	<i>Saxifraga aizoides</i>
<i>Juniperus communis</i>	<i>Solidago virgaurea</i>
<i>Picea abies</i>	<i>Thalictrum alpinum</i>
<i>Pinus sylvestris</i>	<i>Tofieldia pusilla</i>
<i>Salix caprea</i>	<i>Trientalis europaea</i>
<i>Salix glauca</i>	<i>Trollius europaeus</i>
<i>Salix reticulata</i>	<i>Tussilago farfara</i>
<i>Sorbus aucuparia</i>	<i>Viola biflora</i>
<i>Vaccinium myrtillus</i>	<i>Viola palustris</i>
<i>Vaccinium uliginosum</i>	<i>Viola riviniana</i>
<i>Vaccinium vitis-idaea</i>	
	Graminider
Urter	<i>Agrostis capillaris</i>
<i>Achillea ptarmica</i>	<i>Anthoxanthum nipponicum</i>
<i>Aconitum septentrionale</i>	<i>Avenella flexuosa</i>
<i>Alchemilla vulgata</i> coll.	<i>Calamagrostis phragmitoides</i>
<i>Anemone nemorosa</i>	<i>Carex</i> cf. <i>atrofusca</i>
<i>Angelica sylvestris</i>	<i>Carex buxbaumii</i>
<i>Antennaria dioica</i>	<i>Carex canescens</i>
<i>Bartsia alpina</i>	<i>Carex capillaris</i>
<i>Bistorta vivipara</i>	<i>Carex chordorrhiza</i>
<i>Campanula rotundifolia</i>	<i>Carex echinata</i>
<i>Cerastium fontanum</i>	<i>Carex flava</i>
<i>Chamerion angustifolium</i>	<i>Carex flava</i> x <i>hostiana</i> N
<i>Chamaepericlymenum suecicum</i>	<i>Carex hostiana</i> N
<i>Cirsium heterophyllum</i>	<i>Carex lasiocarpa</i>
<i>Coeloglossum viride</i>	<i>Carex limosa</i>
<i>Comarum palustre</i>	<i>Carex panicea</i>
<i>Crepis paludosa</i>	<i>Carex pauciflora</i>
<i>Dactylorhiza fuchsii</i>	<i>Carex rostrata</i>
<i>Dactylorhiza incarnata</i> ssp. <i>incarnata</i>	<i>Carex vesicaria</i>
<i>Dactylorhiza lapponica</i>	<i>Deschampsia cespitosa</i>
<i>Dactylorhiza maculata</i>	<i>Elymus caninus</i>
<i>Drosera longifolia</i>	<i>Eriophorum angustifolium</i>
<i>Dryas octopetala</i> N	<i>Eriophorum latifolium</i>
<i>Euphrasia</i> cf. <i>wettsteinii</i>	<i>Eriophorum vaginatum</i>
<i>Filipendula ulmaria</i>	<i>Festuca ovina</i>

Urter (forts.)	Graminider (forts.)
<i>Fragaria vesca</i>	<i>Juncus filiformis</i>
<i>Geranium sylvaticum</i>	<i>Luzula multiflora</i> coll.
<i>Geum rivale</i>	<i>Melica nutans</i>
<i>Gymnadenia conopsea</i> F	<i>Molinia caerulea</i>
<i>Hieracium</i> spp.	<i>Nardus stricta</i>
<i>Leontodon autumnalis</i>	<i>Phleum alpinum</i>
<i>Leucanthemum vulgare</i>	<i>Poa annua</i>
<i>Listera ovata</i>	<i>Trichophorum alpinum</i>
<i>Maianthemum bifolium</i>	<i>Trichophorum cespitosum</i> ssp. <i>cespitosum</i>
<i>Menyanthes trifoliata</i>	

Vedlegg

Kostnadsberegning for restaurering og årlige tiltak på Bustamyra, utregningene tar utgangspunkt i skjøtsel med bruk av maskinelt utstyr. Basert på skjema med mal for tiltak og kostnadsberegning utarbeidet av FM-NT.

Restaureringstiltak	Start år	Antall år	daa	Anslått timeforbruk/daa	Timesats (kr)	Kostnad i henhold til satser (kr)
Restaureringsslått med tohjuling, tykk eng, kratt og renninger	2012	2	50	1,5	300	22 500
Raking, vending, manuelt	2012	2	50	4	200	40 000
Lessing og bortkjøring m. traktor og henger/høysvans/skuffe	2012	2	50	1	400	20 000
Rydding av kratt og trær beregnes ut fra satsene som brukes i SMIL, se nedenfor	2012	2	10	5	300	15 000
Restaurering av stakkstang (per stykk)	2013	1		15	200	3000
Sum pr år			160			100 500
Kostnad pr. daa/år			609,38			

Årlige skjøtselstiltak	Start år	daa	Anslått timeforbruk/daa	Timesats	Kostnad i henhold til satser (kr)
Slått m. ljà	2015	5	3	200	3000
Lett slått med tohjuling el. lett traktor: flatt og/eller jevnt terreng og/eller bredt skjær	2015	45	0,5	300	6750
Raking, vending, manuelt	2015	10	4	200	8000
Raking, vending med tohjuling	2015	40	1	300	12 000
Lessing og bortkjøring m. traktor og henger/høysvans/skuffe	2015	50	1	400	20 000
Sum pr år			150		49 750
Kostnad pr. daa			331,67		

Skjøtselsplan for Nørderslakklætta ved Sandnes, slåttemyr, Lierne kommune, Nord-Trøndelag fylke.

FIRMANAVN OG ÅRSTALL: NTNU Vitenskapsmuseet, Seksjon for naturhistorie 2012

PLAN/PROSJEKTANSVARLIG: Anders Lyngstad

OPPDRAKSGIVER: Erlend Resell

FORSIDEFOTO: Ekstremrik myrvegetasjon rundt stakkestang på Nørderslakklætta. Foto: A. Lyngstad 26.08. 2011.

LITTERATURREFERANSE: Skjøtselsplanen publiseres som vedlegg i Lyngstad, A., Øien, D.-I. & Moen, A. 2012. Slåttemyrundersøkelser i Nord- og Sør-Trøndelag. — NTNU Vitensk.mus. Rapp. bot. Ser. 2012-6: 1-150.

B. Spesiell del: (se veiledning til tabellen nederst i dokumentet)

SØKBARE EGENSKAPER (for Naturbase)					
*Navn på lokaliteten: Nørderstakkslætta		*Kommune: Lierne		*Områdenr.	
ID i Naturbase:		*Registrert i felt av: Anders Lyngstad		*Dato: 26.08. 2011	
Eventuelle tidligere registreringer (år og navn) og andre kilder (skriftlige og muntlige):				Skjøtselsavtale: Inngått år: Utløper år:	
*Hovednaturtype: Slåtte- og beitemyr		100 % andel		Utforminger: Slåttemyr	
Tilleggsnaturtyper: Rikmyr. Myrarealet på lokaliteten har nesten utelukkende ekstremrik vegetasjon. Kilde og kildebekk under skoggrensen. Bjørkeskog med høgstauder (grenser mot kalkskog).				100 % andel	
*Verdi (A, B, C): A		Annen dokumentasjon (bilder, belagte arter m.m.). Bilder fra lokaliteten (A. Lyngstad 26.08. 2011) er lagret ved NTNU Vitenskapsmuseet. Belagte arter er levert til TRH (herbariet ved NTNU Vitenskapsmuseet)			
Påvirkningsfaktorer (kodeliste i håndbok 13, vedlegg 11) -					
Stedkvalitet		Tilstand/Hevd		Vegetasjonstyper:	
< 20 m	x	God		C2a, C2c (grenser mot B1), M3, N2	
20 - 50 m		Svak			
50-100 m		Ingen	x		
> 100 m		Gjengrodd			
		Dårlig			
*OMRÅDEBESKRIVELSE (For Naturbase og som grunnlag for skjøtselsplanen)					
INNLEDNING					
<p>Utmarksslåtten har hatt stort omfang i Trøndelag, og den første jordbrukstillingen fra 1907 viser at det i Trøndelagsfylkene var 526 km² med utmarksslått (ca. 2 % av landarealet). Slåtten avtok utover 1900-tallet, og rundt 1950 var den opphørt de fleste steder. I Lierne og Røyrvik er det mye som tyder på at utmarksslått var en levende tradisjon ganske lenge, og gjennom arbeidet med slåttemyrundersøkelser i Nord-Trøndelag (avsluttes høsten 2012) har vi vært i kontakt med flere som har vært med på slåtten. I dag er gjengroing en trussel for de biologiske og kulturhistoriske verdiene på slåttemyr.</p>					
BELIGGENHET OG NATURGRUNNLAG:					
<p>I åsene over garden Sandnes mellom Tunnsjøen og Limingen ligger noen gamle slåttemyrer, der Nørderstakkslætta er den mest verdifulle. Myra ligger like sør for grensa til skogreservatet Mariafjellet. I dette landskapet er det mer skog enn myr, og de undersøkte slåttemyrene ligger atskilt. Området ligger på grensa mellom mellomboreal og nordboreal vegetasjonssone og i svakt oseanisk vegetasjonsseksjon (Moen 1998).</p>					
NATURTYPER, UTFORMINGER OG VEGETASJONSTYPER					
<p>Ekstremrik bakkemyr med fastmattevegetasjon er dominerende, og i tillegg er det noen meget sterke rikkilder som gir opphav til en markert kildebekk. Kildene springer fram ved foten av ei bratt skogli som avgrenser lokaliteten i øst, og de har isolert sett verdi B som naturtype "kilde og kildebekk under skoggrensen". Det er imidlertid naturlig å se dem som en del av det helhetlige hydrologiske systemet på lokaliteten. Myrflata på Nørderstakkslætta er lite gjengrodd, og myroverflata er slett. Skogen i lia øst for Nørderstakkslætta er meget rik, med vekselvis lågurt- og høgstaudesamfunn i feltsjiktet. Vegetasjonen er særlig rik i overgangen mellom myra og skogen, og her ble reinrose (<i>Dryas octopetala</i>) funnet på et 3,5 x 2,5 m stort område i lågvokst myrkantvegetasjon. Dette voksestedet for reinrose er økologisk svært likt et voksested for arten i Tågdalen naturreservat (Surnadal kommune). For begge disse forekomstene er det nok snakk om etablering fra et enkelt frø som tilfeldigvis har landet på et gunstig sted utenfor det som er artens primære leveområde. De økologiske forholdene har disse fellestrekkene: Svært baserikt, antakelig fuktig i perioder, relativt langvarig snødekke og låg produktivitet (kan skyldes lite fosfor).</p>					
<p>Vegetasjonen i området rundt er mange steder rik (både skog- og myrvegetasjon), og det er kort avstand vestover til en lokalitet med marisko (<i>Cypridium calceolus</i>) i Rundhaugen.</p>					

ARTSMANGFOLD:

Noen arter i myrvegetasjon: svartopp, gulstarr, gulstarr x engstarr (hybrid), engstarr, engmarihand, lappmarihand, breiull, stortveblad, dvergjamne, fjellfrøstjerne og myrsaulauk (*Bartsia alpina*, *Carex flava*, *C. flava x hostiana*, *C. hostiana*, *Dactylorhiza incarnata* ssp. *incarnata*, *D. lapponica*, *Eriophorum latifolium*, *Listera ovata*, *Selaginella selaginoides*, *Thalictrum alpinum*, *Triglochin palustris*). Taggbregne (*Polystichum lonchitis*) er en rikindikator i lia med lågurt-/høgstaudevegetasjon. Følgearter for reinrose på Nørderstakkslætta er hårstarr, slirestarr, grønnekurle, krekling, mjødukt, skogstorkenebb, hengeaks, blåtopp, jåblom, kranskonvall, tepperot, tågebær, lauvtistel, gullris, rogn, bjønnbrodd, blokkebær, tyttebær og fjellfiol (*Carex capillaris*, *C. vaginata*, *Coeloglossum viride*, *Empetrum nigrum*, *Filipendula ulmaria*, *Geranium sylvaticum*, *Melica nutans*, *Molinia caerulea*, *Parnassia palustris*, *Polygonatum verticillatum*, *Potentilla erecta*, *Rubus saxatilis*, *Saussurea alpina*, *Solidago virgaurea*, *Sorbus aucuparia*, *Tofieldia pusilla*, *Vaccinium uliginosum*, *V. vitis-idaea*, *Viola biflora*). Dette er et artsutvalg som i og for seg ikke er uventa i overgangen mellom rik myrkant- og engskogvegetasjon, der både noen av "myrartene" og "engartene" møtes og kan vokse side om side. Se også artsliste.

BRUK, TILSTAND OG PÅVIRKNING:

Den tradisjonelle slåtten på Nørderstakkslætta har opphørt, men det er usikkert hvor lenge den ble drevet. Myra er slett og lite gjengrodd, og stakkstanga som står er i ganske god forfatning. Dette kan tyde på at slåtten varte ganske lenge her. Tilstanden er i hovedtrekk meget god, men det er i ferd med å etablere seg bjørk noen steder. Særlig området langs kildebekken i øst ser ut til å være noe utsatt for bjørkeoppslag (jf. bilde lenger bak).

FREMMEDE ARTER:

Ingen observerte.

KULTURMINNER:

Ei høg stakkstang med delvis bevarte rester av kvist som vern mot elg og rein står enda på myra. I tillegg er ei nedramla stakkstang påvist.

SKJØTSEL OG HENSYN

Vi foreslår å skjytte et areal på ca. 25 daa på Nørderstakkslætta, dette omfatter hele myra slik den er avgrenset. Den gode tilstanden med lite krattoppslag betyr at det vil være relativt enkelt å restaurere myra, men noe rydding av kratt må påregnes. I skjøtelsesfasen foreslår vi å skjytte Nørderstakkslætta intensivt, og vi mener det bør slås hvert tredje år. Slåtten bør foretas i månedsskiftet juli – august, og helst i en godværsperiode for å lette arbeidet og få god kvalitet på høyet.

Ved rydding er det svært viktig å kappe busker og små trær under bakkenivå, hvis ikke skaper det store vansker for skjøtselen i årene etterpå. Utstyret blir fort slitt, uskarpt og går i stykker hvis vi stadig slår inn i gamle stubber. Det er langt å foretrekke å rydde et lite areal skikkelig framfor å rydde store flater på en dårlig måte. Det gir ofte godt resultat hvis to stykker går sammen og rydder. Den ene drar opp skuddet/kvisten som skal fjernes, og den andre hogger av skuddet/stammen godt under overflatenivået med øks. Resten av stammen vil da bli liggende under overflata, og nyskudd som skyter opp er lette å slå. Rydding med ryddesag fungerer ofte dårlig, og kan ikke anbefales. Både bjelkeslāmaskin og skiveslāmaskin kan ta små busker med inntil ca. fingertykkelse på stammen, men dette sliter på utstyret. Store og/eller gamle trær bør få stå, men kan kvistes opp til mannhøgde. Erfaring viser at gamle bjørker som får stå hindrer krattoppslag, men hvis de hogges kommer det raskt en mengde nye skudd som krever mye innsats for å holde i sjakk. En tommelfingerregel kan være at de (store) trærne som ikke er i veggen bør få stå.

Avgrensingen av lokaliteten er ganske god, men det er vanskelig å treffe alle vegetasjonsgrenser helt nøyaktig. Ved skjøtselen må den som utfører det praktiske arbeidet ta noen avgjørelser undervegs, og ved tvil bør vegetasjonsgrensene følges og ikke avgrensingen på kartet. Dette kan både gjelde tilfeller der areal innenfor avgrensingen har fattig vegetasjon som ikke skal slås, og der rik vegetasjon (like) utenfor avgrensingen bør slås. Sør i lokaliteten er det inkludert et lite område med halvåpen bjørkeskog med høgstaudevegetasjon. Her er det vanskeligere å se opp etter slåtten enn på myra, men det er grunn til å anta at denne teigen ble slått. Vi foreslår derfor å inkludere den i skjøtelsesarealet. Det bør slås med varsomhet rundt lokaliteten med reinrose, men antakelig vil arten begynstiges av skånsom slått (høg ljåstubb).

Det er primært et ønske fra grunneier på Sandnes å slå myrene med ljå og rake for hand. Dette er i tråd med gammel tradisjon, og det er den beste måten å skjytte slåttemyrer på. Ljåslått krever imidlertid erfaring og er arbeidskrevende, og ut fra erfaring med bruk av maskinelt utstyr vet vi at det sparer mye tid og gir en tilfredsstillende slåtteeffekt. Fra et vegetasjonsøkologisk synspunkt er det derfor ingen sterke grunner til å anbefale den ene metoden over den andre. Dette er i større grad et praktisk spørsmål som den som utfører slåtten bør vurdere. For å vise kostnad og tidsbruk ved ljåslått kontra maskinell slått er det gjort en kostnadsberegning for begge scenariene (se vedlegg).

Oppsamling og fjerning av høy etter slåtten er en viktig del av skjøtelsesarbeidet. I kostnadsberegningene er det lagt inn en post med bortkjøring av høy med ATV (firhjuling). Alternativer er stakksetting av høyet og nedkjøring med scooter vinterstid, eller brenning av høyet. Ved restaureringen (rydding og første gangs slått) vil høyet ofte være av nokså dårlig kvalitet på grunn av mye dødt gras og kvist, og det kan være hensiktsmessig å brenne dette framfor å bruke tid på å kjøre det ut. Bålplasser må legges slik at brenning ikke gir risiko for skogbrann.

Skjøtselen må sees i sammenheng med skjøtselen på Bustamyra, og i en treårig syklus slås Bustamyra i år én og to, mens Nørderstakkslætta slås i år tre.

For mer informasjon om skjøtsel av slåttemyr viser vi særlig til våre erfaringer fra Sølandet naturreservat i Røros. Her er det mange relevante publikasjoner, med årlige rapporter fra skjøtelsesarbeidet (siste årsrapport: Øien & Moen (2011)), og en oppsummering av erfaringer med skjøtsel i Øien & Moen (2006). Også fra Garbergmyra naturreservat i Meldal (Øien 2010) og Øvre Forra naturreservat i Levanger (Øien et al. 2010, Lyngstad et al. 2012) begynner vi å få erfaringer med skjøtsel av slåttemyr. Disse rapportene er tilgjengelige via hjemmesidene til NTNU Vitenskapsmuseet (<http://www.ntnu.no/vitenskapsmuseet/publikasjoner>).

DEL AV HELHETLIG LANDSKAP:

Nørderstakkslætta er en av de to viktigste slåttemyrene ved Sandnes, men er ikke del av noe større, helhetlig myrlandskap.

VERDIBEGRUNNELSE:

Lokaliteten er gitt verdi A (en «svak» A fordi arealet er nokså lite) som naturtypelokalitet (slåtte- og beitemyr) fordi slått er godt dokumentert, myra er intakt, har ekstremrik vegetasjon med interessante artsforekomster, og er lite gjengrodd. Det markante kildesystemet med stabile og kraftige rikkilder (se bilder) kan skilles ut som en egen naturtypelokalitet med verdi B som A06 Kilde og kildebekk under skoggrensen.

SKJØTSELSPLAN

DATO skjøtelsesplan: juni 2012	UTFORMET AV: Anders Lyngstad	FIRMA: NTNU Vitenskapsmuseet, Seksjon for naturhistorie		
UTM VM 332,780	Gnr/bnr. 10/62	AREAL (nåværende): 0	AREAL etter evt. restaurering: 25	Del av verneområde? Nei

MÅL:

Hovedmål for lokaliteten: Gjenoppta slått på ei lite gjengrodd, artsrik slåttemyr for å sikre at den holdes åpen. Nørderstakkslætta er én av to viktige slåttemyrer ved Sandnes, den andre er Bustamyra. Skjøtselen av disse myrene må sees i sammenheng.

Konkrete delmål: Gjennomføre rydding og slått (én gang) på ca. 25 daa ekstremrik fastmattemyr i løpet av sommeren 2014. Etablere en treårig syklus for slått på Bustamyra og Nørderstakkslætta slik at Nørderstakkslætta slås i 2014, 2017, 2020 osv.

Ev. spesifikke mål for delområde(r): Vedlikeholde eksisterende stakkstang.

Tilstandsmål arter: -

Mål for bekjempelse av problemarter/gjengroing: Rydde og slå slik at bjørkekratt og eventuelt andre busker som er i ferd med å etablere seg i myrflate- og myrkantvegetasjon blir fjernet.

AKTUELLE TILTAK:	Prioritering (år)	Ant daa og kostnad/daa	Kontroll: (Dato)
Generelle tiltak:			
<i>Restaureringsfase (alt. 1, ljåslått):</i>			
Rydding	2014	5 daa/25 timer	
Slått med ljå	2014	25 daa/100 t.	
Raking, vending, manuelt	2014	25 daa/100 t.	
Lessing og bortkjøring av høy	2014	25 daa/50 timer	
Kostnad/daa (veiledende, beregnet fra skjema med satser fra FM-NT)	2014	906,- /daa	
<i>Skjøtselsfase (alt. 1, ljåslått):</i>			
Slått med ljå	2017	25 daa/75 timer	
Raking, vending, manuelt	2017	25 daa/100 t.	
Lessing og bortkjøring av høy	2017	25 daa/50 timer	
Kostnad/daa (veiledende, beregnet fra skjema med satser fra FM-NT)	2017	667,- /daa	
<i>Restaureringsfase (alt. 2, maskinslått):</i>			
Rydding	2014	5 daa/25 timer	
Restaurerings slått med slåmaskin	2014	25 daa/37,5 t.	
Raking, vending, manuelt	2014	25 daa/100 t.	
Lessing og bortkjøring av høy	2014	25 daa/50 timer	
Kostnad/daa (veiledende, beregnet fra skjema med satser fra FM-NT)	2014	672,- /daa	
<i>Skjøtselsfase (alt. 2, maskinslått):</i>			
Slått med ljå	2017	2,5 daa/7,5 t.	
Middels tung slått med slåmaskin	2017	2,5 daa/2 timer	
Lett slått med slåmaskin	2017	20 daa/10 timer	
Raking, vending, manuelt	2017	5 daa/20 timer	
Raking, vending, maskinelt	2017	20 daa/20 timer	
Lessing og bortkjøring av høy	2017	25 daa/50 timer	
Kostnad/daa (veiledende, beregnet fra skjema med satser fra FM-NT)	2017	401,- /daa	
Aktuelle restaureringstiltak, utover de generelle: Vedlikeholde stakkstang.	2014	3000,- per stakkstang	
Aktuelle årlige skjøtselstiltak, utover de generelle:			

UTSTYRSBEHOV: Ved kun ljåslått: ljå, slipestein (for ljåblad), river, øks og motorsag. Utstyr for transport av høy. Ved mekanisert slått: tohjulstraktor med slåttesnute (bjelkeslåmaskin) eller tilsvarende redskap, mekanisk venderive, firhjulung med svans/henger for oppsamling/transport av gras, ljå, slipestein (for ljåblad), river, øks, kantklipper og motorsag. Tilgang til redskapsbu er en fordel.

OPPFØLGING:
Skjøtselsplanen skal evalueres etter 6 år. Evaluering etter slåtten i 2017.

Behov for registrering av spesifikke artsgrupper:

Tilskudd søkt år:		Søkt til:	
Tilskudd tildelt år:		Tildelt fra:	

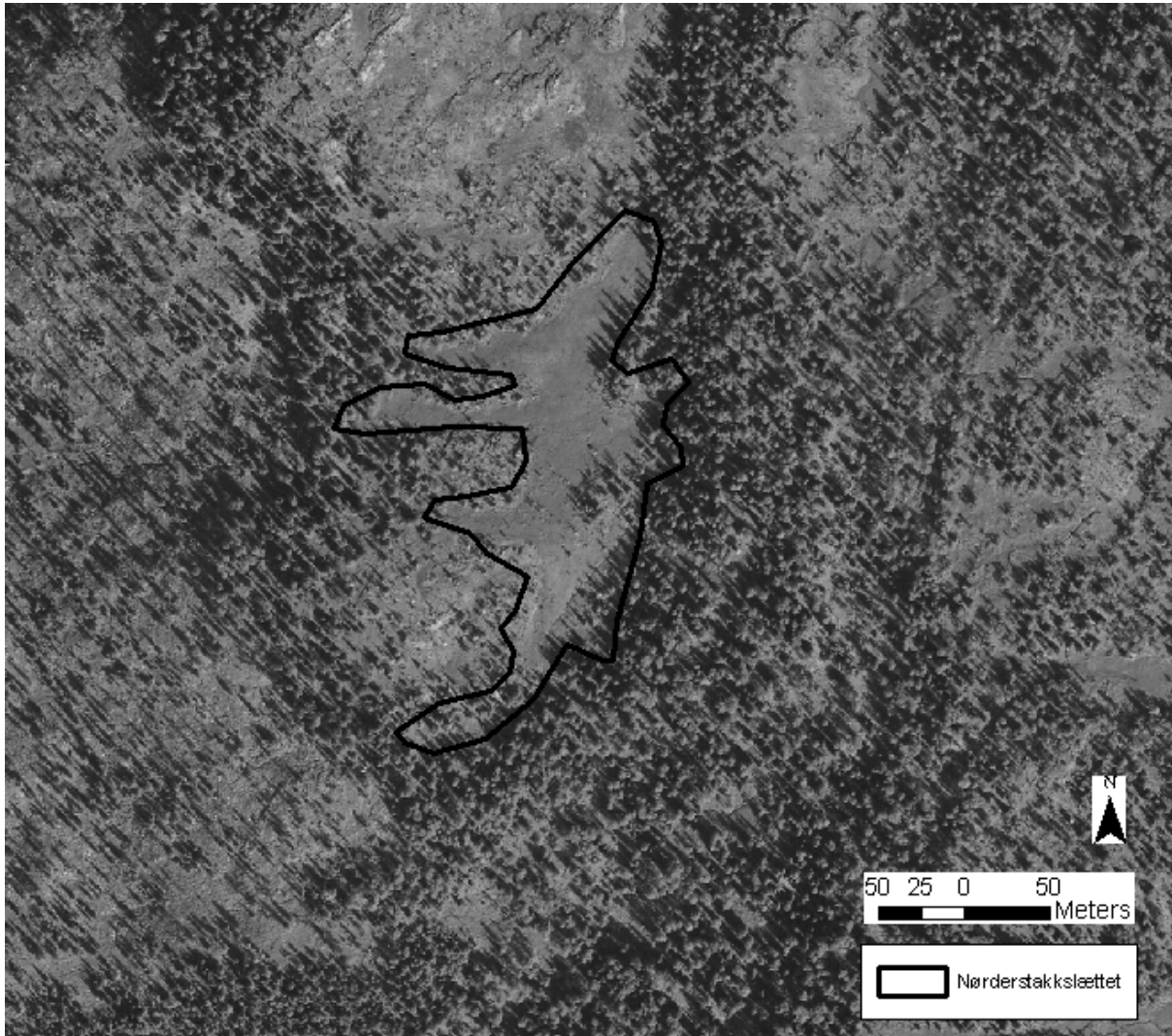
Skjøtselsavtale parter:

ANSVAR:
Person(-er) som har ansvar for iverksettelse av skjøtselsplanen.

Kilder

- Lyngstad, A., Moen, A. & Øien, D.-I. 2012. Overvåking og skjøtsel i Øvre Forra naturreservat 2011. – NTNU Vitensk.mus. Bot. Notat 2012-1: 1-19.
- Moen A. 1998. Nasjonalatlas for Norge. Vegetasjon. – Statens kartverk, Hønefoss.
- Øien, D.-I. 2010. Omanalyser av faste prøveflater i Garbergmyra naturreservat 2009. – NTNU Vitensk.mus. Bot. Notat 2010-4: 1-13.
- Øien, D.-I., Lyngstad, A. & Moen, A. 2010. Bevaringsmål, overvåking og skjøtsel i Øvre Forra naturreservat, Levanger. Rapport for 2009 og 2010, med vekt på prosjektet: Oppfølging av verneområder – bevaringsmål og overvåking. – NTNU Vitensk.mus. Bot. Notat 2010-7: 1-16.
- Øien, D.-I. & Moen, A. 2006. Slått og beite i utmark – effekter på plantelivet. Erfaringer fra 30 år med skjøtsel og forskning i Sølendet naturreservat, Røros. – NTNU Vitensk.mus. Rapp. bot. Ser. 2006-5: 1-57.
- Øien, D.-I. & Moen, A. 2011. Sølendet naturreservat. Årsrapport og oversyn over aktiviteten i 2010. – NTNU Vitensk.mus. Bot. Notat 2011-2: 1-40.

Kart/ortofoto

Nørdrestakkslætta ved Sandnes i Lierne. Lokalitetsavgrensning overlapper med forslag til skjøtelsesområde. Ortofoto fra Norge i bilder er benyttet i tråd med avtaler i «Norge digitalt»-samarbeidet.

Bilder

Forekomst av reinrose (*Dryas octopetala*) i myrkantvegetasjon øst på Nørderstakslætta, VM 33208,77994. A. Lyngstad 26.08. 2011.

Rik kilde og kildebekk øst på Nørderstakslætta, VM 33226,78024, bildet er tatt i retning nordøst. Vatn fra tre separate oppkommer (ett er skjult til høyre) renner sammen og danner en kildebekk. A. Lyngstad 26.08. 2011.

Rik kilde øst på Nørderstakslætta, VM 3324,7805, bildet er tatt i retning nordøst. Dette er det kraftigste oppkommet på myra. A. Lyngstad 26.08. 2011.

Kraftig kildebekk øst på Nørderstakkslætta, VM 33226,78024, bildet er tatt i retning sørvest. Bekken renner videre sørvestover ned lia mot Bustamyra, og den går gjennom den nordligste av de to flatene som er utfigurert på Bustamyra (se skjøtselsplan for Bustamyra). Bildet illustrerer også begynnende gjengroing med oppslag av bjørk ute på myrflata. A. Lyngstad 26.08. 2011.

Artsliste

Artsliste for karplanter ved Sandnes i Lierne (A. Lyngstad 26.08. 2011). Artene er listet opp alfabetisk etter vitenskapelig navn innenfor gruppene karsporeplanter (bregner, sneller m.m.), forvæda arter (trær, busker, dvergbusker), urter og graminider (gras, halvgras m.m.). Lista er felles for Bustamyra, Nørderstakkslætta og Flatmyra. Den siste er ei slåttemyr sørvest for de to førstnevnte lokalitetene som det ikke er laget skjøtselsplan for. Artene er i det store og hele felles for alle tre lokaliteter, men for noen interessante arter som bare er funnet enten på Nørderstakkslætta eller Flatmyra er dette vist med N eller F bak artsnavnet. Det er i hovedsak arter i myrvegetasjon som er registrert, men arter på fastmark nær myrkantene er til en viss grad inkludert. 124 arter er registrert.

Karsporeplanter	Urter (forts.)
<i>Athyrium filix-femina</i>	<i>Narthecium ossifragum</i>
<i>Blechnum spicant</i>	<i>Omalotheca norvegica</i>
<i>Equisetum fluviatile</i>	<i>Orthilia secunda</i>
<i>Equisetum sylvaticum</i>	<i>Parnassia palustris</i>
<i>Gymnocarpium dryopteris</i>	<i>Pedicularis palustris</i>
<i>Huperzia appressa</i>	<i>Petasites frigidus</i>
<i>Lycopodium annotinum</i>	<i>Plantago major</i>
<i>Phegopteris connectilis</i>	<i>Polygonatum verticillatum</i>
<i>Polystichum lonchitis</i> N	<i>Potentilla erecta</i>
<i>Selaginella selaginoides</i>	<i>Prunella vulgaris</i>
	<i>Pyrola minor</i>

Forveda arter	Urter (forts.)
<i>Alnus incana</i>	<i>Pseudorchis</i> sp. F
<i>Andromeda polifolia</i>	<i>Ranunculus acris</i>
<i>Arctous alpinus</i>	<i>Ranunculus repens</i>
<i>Betula nana</i>	<i>Rhinanthus minor</i>
<i>Betula pubescens</i>	<i>Rubus saxatilis</i>
<i>Calluna vulgaris</i>	<i>Rumex acetosa</i>
<i>Empetrum nigrum</i> coll.	<i>Saussurea alpina</i>
<i>Juniperus communis</i>	<i>Saxifraga aizoides</i>
<i>Picea abies</i>	<i>Solidago virgaurea</i>
<i>Pinus sylvestris</i>	<i>Thalictrum alpinum</i>
<i>Salix caprea</i>	<i>Tofieldia pusilla</i>
<i>Salix glauca</i>	<i>Trientalis europaea</i>
<i>Salix reticulata</i>	<i>Trollius europaeus</i>
<i>Sorbus aucuparia</i>	<i>Tussilago farfara</i>
<i>Vaccinium myrtillus</i>	<i>Viola biflora</i>
<i>Vaccinium uliginosum</i>	<i>Viola palustris</i>
<i>Vaccinium vitis-idaea</i>	<i>Viola riviniana</i>
Urter	Graminider
<i>Achillea ptarmica</i>	<i>Agrostis capillaris</i>
<i>Aconitum septentrionale</i>	<i>Anthoxanthum nipponicum</i>
<i>Alchemilla vulgata</i> coll.	<i>Avenella flexuosa</i>
<i>Anemone nemorosa</i>	<i>Calamagrostis phragmitoides</i>
<i>Angelica sylvestris</i>	<i>Carex</i> cf. <i>atrofusca</i>
<i>Antennaria dioica</i>	<i>Carex buxbaumii</i>
<i>Bartsia alpina</i>	<i>Carex canescens</i>
<i>Bistorta vivipara</i>	<i>Carex capillaris</i>
<i>Campanula rotundifolia</i>	<i>Carex chordorrhiza</i>
<i>Cerastium fontanum</i>	<i>Carex echinata</i>
<i>Chamerion angustifolium</i>	<i>Carex flava</i>
<i>Chamaepericlymenum suecicum</i>	<i>Carex flava</i> x <i>hostiana</i> N
<i>Cirsium heterophyllum</i>	<i>Carex hostiana</i> N
<i>Coeloglossum viride</i>	<i>Carex lasiocarpa</i>
<i>Comarum palustre</i>	<i>Carex limosa</i>
<i>Crepis paludosa</i>	<i>Carex panicea</i>
<i>Dactylorhiza fuchsii</i>	<i>Carex pauciflora</i>
<i>Dactylorhiza incarnata</i> ssp. <i>incarnata</i>	<i>Carex rostrata</i>
<i>Dactylorhiza lapponica</i>	<i>Carex vesicaria</i>
<i>Dactylorhiza maculata</i>	<i>Deschampsia cespitosa</i>
<i>Drosera longifolia</i>	<i>Elymus caninus</i>
<i>Dryas octopetala</i> N	<i>Eriophorum angustifolium</i>
<i>Euphrasia</i> cf. <i>wettsteinii</i>	<i>Eriophorum latifolium</i>
<i>Filipendula ulmaria</i>	<i>Eriophorum vaginatum</i>
<i>Fragaria vesca</i>	<i>Festuca ovina</i>

Urter (forts.)	Graminider (forts.)
<i>Geranium sylvaticum</i>	<i>Juncus filiformis</i>
<i>Geum rivale</i>	<i>Luzula multiflora</i> coll.
<i>Gymnadenia conopsea</i> F	<i>Melica nutans</i>
<i>Hieracium</i> spp.	<i>Molinia caerulea</i>
<i>Leontodon autumnalis</i>	<i>Nardus stricta</i>
<i>Leucanthemum vulgare</i>	<i>Phleum alpinum</i>
<i>Listera ovata</i>	<i>Poa annua</i>
<i>Maianthemum bifolium</i>	<i>Trichophorum alpinum</i>
<i>Menyanthes trifoliata</i>	<i>Trichophorum cespitosum</i> ssp. <i>cespitosum</i>

Vedlegg

Kostnadsberegning for restaurering og årlige tiltak på Nørderstakkslætta, alternativ 1 er for ljàslått og alternativ 2 er for maskinslått. Basert på skjema med mal for tiltak og kostnadsberegning utarbeidet av FM-NT.

Alternativ 1

Restaureringstiltak	Start år	Antall år	daa	Anslått timeforbruk/daa	Timesats (kr)	Kostnad i henhold til satser (kr)
Restaureringsslått med ljà	2014	1	25	4	300	30 000
Raking, vending, manuelt	2014	1	25	4	200	20 000
Lessing og bortkjøring med ATV og henger	2014	1	25	2	300	15 000
Rydding av kratt og trær beregnes ut fra satsene som brukes i SMIL, se nedenfor	2014	1	5	5	300	7500
Restaurering av stakkstang (per stykk)	2013	1		15	200	3000
Sum pr år			80			75 500
Kostnad pr. daa/år			906,25			

Årlige skjøtselstiltak	Start år	daa	Anslått timeforbruk/daa	Timesats	Kostnad i henhold til satser (kr)
Slått m. ljà	2017	25	3	200	15 000
Raking, vending, manuelt	2017	25	4	200	20 000
Lessing og bortkjøring med ATV og henger	2017	25	2	300	15 000
Sum pr år		75			50 000
Kostnad pr. daa		666,67			

Alternativ 2

Restaureringstiltak	Start år	Antall år	daa	Anslått timeforbruk/daa	Timesats (kr)	Kostnad i henhold til satser (kr)
Restaureringsslått med tohjuling, tykk eng, kratt og renninger	2014	1	25	1,5	300	11 250
Raking, vending, manuelt	2014	1	25	4	200	20 000
Lessing og bortkjøring med ATV og henger	2014	1	25	2	300	15 000
Rydding av kratt og trær beregnes ut fra satsene som brukes i SMIL, se nedenfor	2014	1	5	5	300	7500
Restaurering av stakkstang (per stykk)	2013	1		15	200	3000
Sum pr år			80			56 750
Kostnad pr. daa/år			671,88			

Årlige skjøtselstiltak	Start år	daa	Anslått timeforbruk/daa	Timesats	Kostnad i henhold til satser (kr)
Slått m. ljà	2017	2,5	3	200	1500
Middels tung slått med tohjuling: for eksempel bratt, men jevnt	2017	2,5	0,75	300	562,50
Lett slått med tohjuling el. lett traktor: flatt og/eller jevnt terreng og/eller bredt skjær	2017	20	0,5	300	3000
Raking, vending, manuelt	2017	5	4	200	4000
Raking, vending med tohjuling	2017	20	1	300	6000
Lessing og bortkjøring med ATV og henger	2017	25	2	300	15 000
Sum pr år		75			30 062,50
Kostnad pr. daa		400,83			

ISBN 978-82-7126-961-6
ISSN 0802-2992